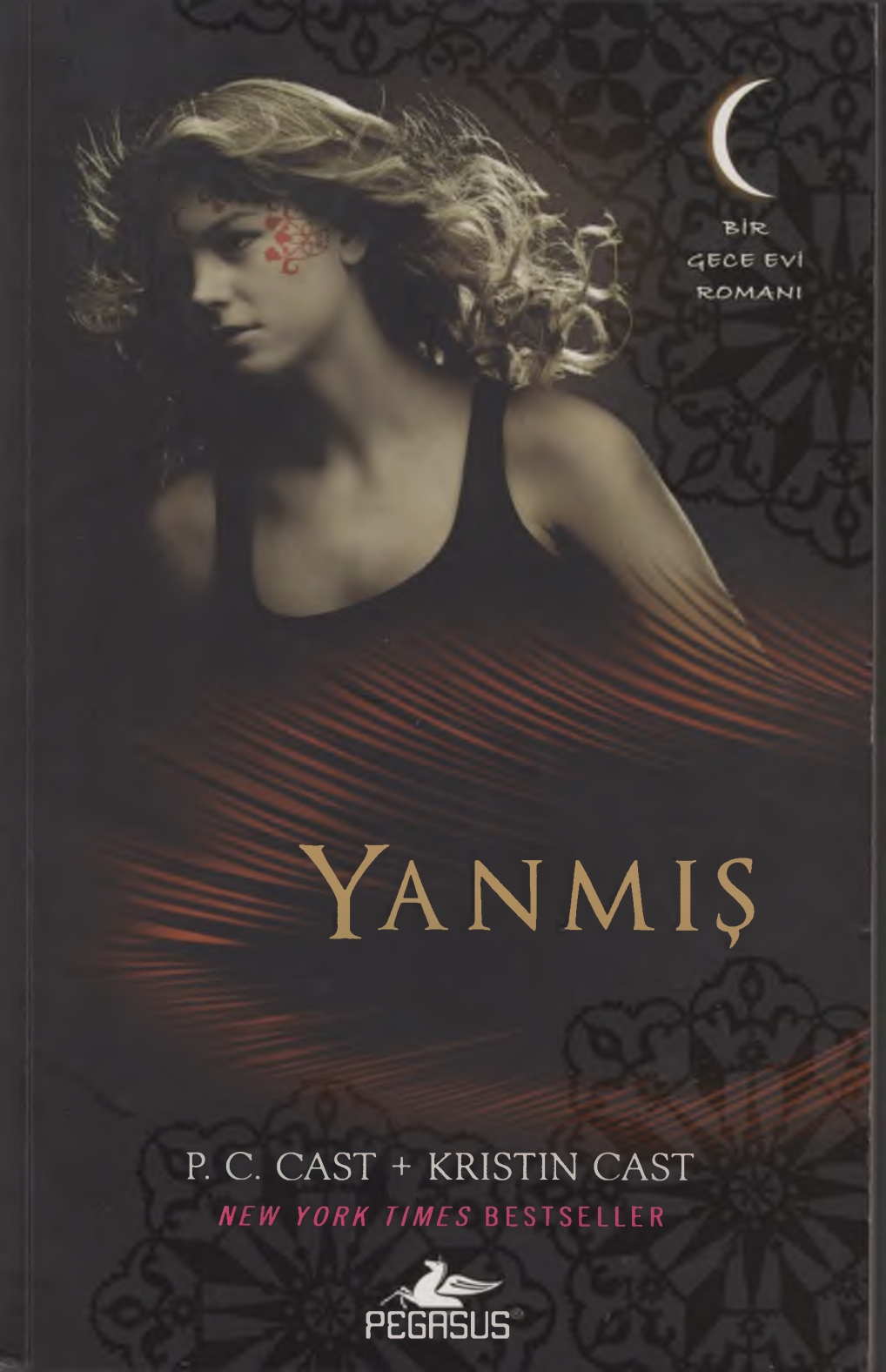

YANMIŞ

P. C. CAST + KRISTIN CAST

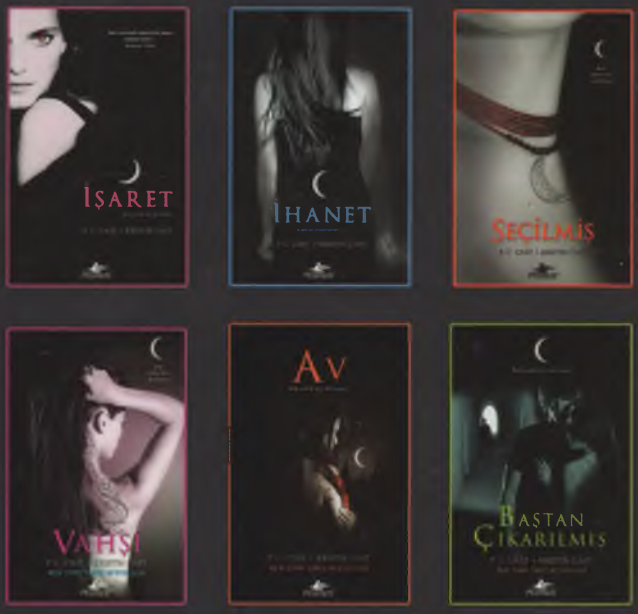
NEW YORK TIMES BESTSELLER

PEGASUS

ÜÇ KIZ... ATEŞLE OYNUYORLAR...
EĞER DİKKATLİ OLMAZLARSA HERKES YANACAK!

Arkadaşlar birbirlerine
güvenmemeye başladığında,
kıvılcımları alevlendirmek için
Karanlık orada olacaktır...

SERİNİN İLK ALTI KİTABI

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-4263-64-6

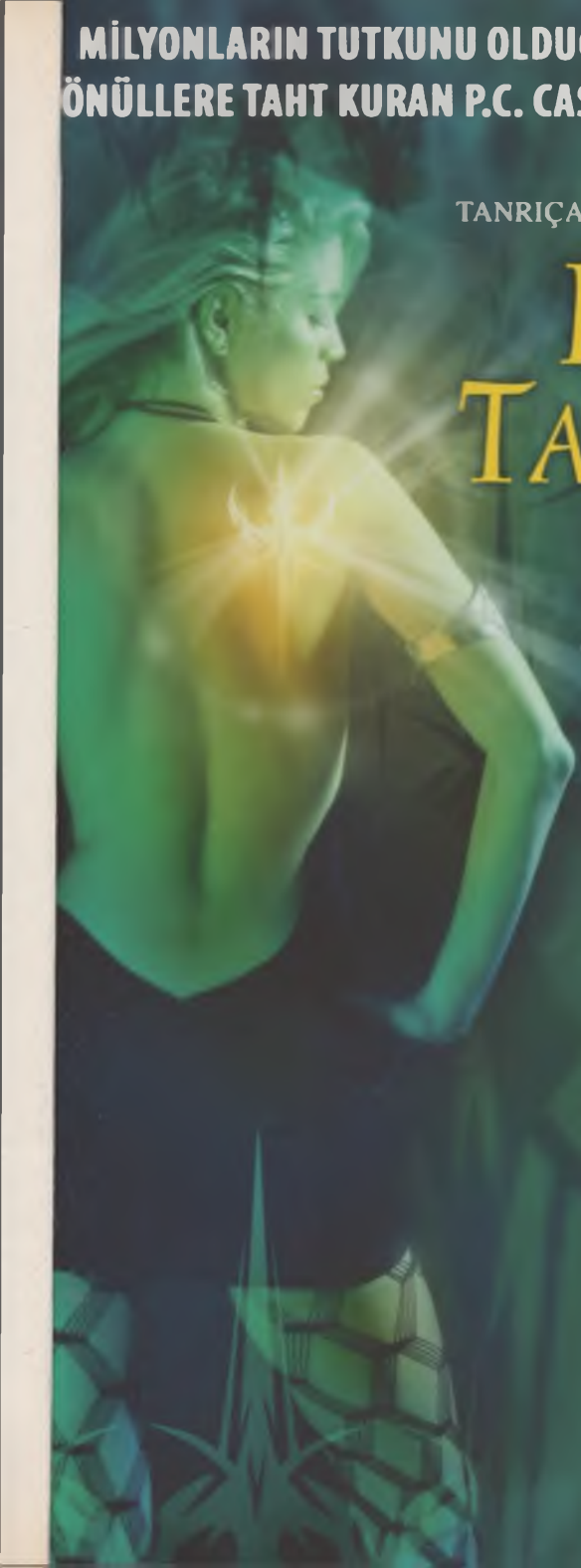
Kapak Tasarım: Angela Goddard
Kapak Fotoğrafı: Herman Estevez
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke

HOUSEOFNIGHTSERIES.COM

MİLYONLARIN TUTKUNU OLDUĞU GECE EVİ SERİSİYLE ÖNÜLLERE TAHT KURAN P.C. CAST'TAN YEPYENİ BİR SERİ

TANRIÇA SERİSİ'NİN BİRİNCİ KİTABI

DENİZ TANRIÇASI

"Kim bir tanrıça olmak istemez ki?.. Buradaki ilginç aşk hikâyeleri keskin karakterler ve zekice diyaloglarla dolu."
Romantic Times

"*Deniz Tanrıçası* kesinlikle bu zamana kadar okuduğum en farklı fantastik romans. Başından sonuna kadar, sürprizlerin hiç sonu yok."
Sharon Sala

"Aksiyon dolu, eğlenceli, fantastik bir eser. P.C. Cast klasik fantastik öğeleri unutamayacağınız bir hikâye içinde işlemiş. Kesinlikle tavsiye ediyorum."
K.D. Wentworth

Pegasus Yayınları: 259
Bestseller Roman: 89

YANMIŞ
P. C. CAST – KRISTIN CAST
Özgün Adı: TEMPTED

Yayın Yönetmeni: Özkan Özdem
Yayınevi Editörü: Yusuf Tan
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.
No:12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Mayıs 2010

ISBN: 978-605-4263-64-6

PEGASUS YAYINLARI © (ST. MARTIN'S GRIFFIN)

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST
KRISTIN CAST

YANMIŞ

İngilizceden Çeviren:
SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

P.C.: Bu defaki senin için Koruyucum.

Kristin : Senden bahsediyor, "Shawnus".

Teşekkürler

P.C. :

Üç çok özel erkek tarihlerini, hayatlarını ve kalplerini bana açmasalardı, bu kitap olmazdı. Seoras Wallace, Alain Mac au Halpine ve Alan Torrance'a minnet borçluyum. İskoç/İrlandalı mitlerinin kurgulanmasında ve aktarılmasında herhangi bir hata varsa, tamamen bana aittir. Savaşçılar, size teşekkür ederim. Ek olarak, beni Torrance Kabilesi'nin testosteron saldırısından koruduğun için, teşekkürler DENNIS TORRANCE!

Skye Adası'nı araştırırken üssüm Trovaig Evi oldu. Yağmur konusunda ellerinden bir şey gelmese de, oradaki kalışımı zevke dönüştüren personele çok teşekkür ederim.

Bazen bir kitabı bitirmek için arkadaşlarımın ve ailemin "Yazar Mağarası" olarak adlandırdıkları yere çekilmem gerekiyor. "Yanmış"ta da aynı şey oldu ve mağaram Grand Cayman Ritz Carlton'dan Paawan Arora ve Cotton Tree'den Heather Lockington ve personeli tarafından çoook katlanılır hale getirildi. Yazabilmem, yazabilmem, yazabilmem için, Cayman'ı ikinci yuvama ve dünyadan saklanabileceğim bir mekana dönüştürmeme yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim.

Bu kitapta biraz Galler lehçesi kullandım. Tıpkı Cherokee dili gibi okunması biraz zor ve yine Cherokee dili gibi

farklı versiyonları var. İskoç uzmanlarımın da yardımıyla İskoçya'nın batı, İrlanda'nın kuzey doğu kıyılarından eski Dalriadic ve Gallovidian dillerini kullandım. Bu lehçe genelde Gal-Keltçe olarak adlandırılır. Herhangi bir hata varsa, yine bana aittir.

Kristin:

Kendimi güçlü kuvvetli ve güzel hissetmemi sağlayan, Boothcamp Tulsa'daki koçum Mark'a ve Precision Body Art'a çok teşekkür ederim.

Ve bana biraz huzur ve sükûn sağlayan Shawnus'a da teşekkürler!

İkimiz :

Her zamanki gibi, St. Martin'deki ekibimizi, Jennifer Weis, Matthew Shear, Anne Bensson, Anne Marie Tallberg ve bu muhteşem kapakları yaratan tasarım ekibini çok takdir ediyoruz. St. Martin, seni çok seviyoruz!

www.pccast.net ve www.houseofnightseries.com web sayfalarında müthiş bir iş çıkaran MK Reklamcılık'a da ayrıca teşekkürler.

Her zamanki gibi, biricik ajansımız ve sevgili dostumuz Meredith Bernstein'a da sevgilerimizi gönderiyoruz. Gece Evi onsuz var olamazdı.

Ve son olarak, sadık hayranlarımız, sizlere binlerce teşekkür ediyoruz! Siz kesinlikle En İyisisiniz!

BÖLÜM BİR

Kalona

Kalona ellerini kaldırdı. Hiç tereddüt etmedi. Yapmak zorunda olduğu şey konusunda zihninde en ufak bir şüphe yoktu. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti. Ve insan soyundan bu çocuk arzuladığı şeyler ile onun arasında duruyordu. Çocuğu öldürmek özellikle istediği bir şey değildi; ama özellikle sağ kalmasını istediğini de söyleyemezdi. Bu, basit bir gereklilikti. Pişmanlık ya da vicdan azabı çekmiyordu. Yoldan çıkmasından bu yana –uzun yüzyıllardır– onun için normal olan, çok az şey *hissetmesi*ydi. İşte bu yüzden, kanatlı ölümsüz, kayıtsız bir tavırla çocuğun boynunu çevirdi ve hayatına son verdi.

"Hayır!"

Bu tek sözcükte yankılanan keder, Kalona'nın kalbini dondurdu. Çocuğun cansız bedenini bıraktı ve hızla arkasına döndüğü zaman, koşarak ona doğru gelen Zoey'i gördü. Göz göze geldiler. Kızın gözlerinde çaresizlik ve nefret vardı. Onunkilerde ise imkânsız bir inkâr... Zoey'nin anlamasını, onu affetmesini sağlayacak kelime dizisini kurmaya çalıştı.

Ancak söyleyeceği hiçbir şey, kızın gördüklerini değiştiremezdi. Ve Kalona imkânsızı başarmaya yeltense bile, yeterli zamanı yoktu.

Zoey ruh elementinin gücünü ona doğru savurmuştu bile.

Güç, fizikselin ötesinde bir kuvvetle ölümsüze çarptı. Ruh onun özü, mayasıydı; onu yüzyıllardır besleyen ve her zaman en rahat ettiği ve en güçlü olduğu elementti. Zoey'nin saldırısı onu adeta dağlamıştı. Onu öyle bir kuvvetle havalandırdı ki vampirlerin adasını Venedik Körfezi'nden ayıran büyük taş duvarın üstünden savruldu. Buz gibi su onu içine çekti; boğulacak gibi oldu. Acısı öyle öldürücüydü ki, karşı koymaya bile yeltenmedi. Belki de hayata ve tuzaklarına dair korkunç mücadelesine bir son vermesi gerekiyordu. Belki de bir kez daha, ona yenildiğini kabul etmeliydi. Ama bu düşüncenin sadece bir kalp atımı sonrasında, *hissedebildi.* Zoey'nin ruhu paramparça olmuştu ve tıpkı Kalona'nın düşüşünün onu bir alemden diğerine taşıması gibi, genç kızın ruhu da bu dünyadan ayrılıvermişti.

Bunu idrak etmiş olmak, Kalona'yı aldığı son darbeden çok daha beter yaralamıştı.

Bu giden Zoey olamazdı! Kalona hiçbir zaman ona zarar vermek istememişti. Neferet'in çevirdiği bütün dolaplar ve Tsi Sgili'nin planları sırasında bile, her şeye rağmen, Zoey'i güvende tutmak için engin ölümsüzlük gücünü kullanma kararlılığına sıkı sıkı tutunmuştu. Çünkü Zoey bu alemde Nyx'e en yakın kimseydi. Ve Kalona'nın elinde kala kala bu alem kalmıştı.

Zoey'nin saldırısının etkilerine direnmeye çalışarak devasa bedenini dalgaların arasından sıyırdı ve o anda gerçeği id-

rak etti. Zoey'nin ruhu onun yüzünden gitmişti ve bu, öleceği anlamına gelirdi. Ve aldığı ilk nefesle, yüreğinden kopan, kulakları sağır edecek güçte bir çığlıkla genç kızın dudaklarından dökülen son kelimeyi tekrarladı: "Hayır!"

Yoldan çıktıktan sonra hislerini kaybettiğine gerçekten inanmış mıydı? Aptallık etmiş ve yanılmıştı. Hem de çok. Suyun üstünde savrularak uçarken duyguları, içinde patlayan, takatini kesen ve ruhunu kanatan bir keşmekeşe dönüşmüştü. Bulanıklaşan ve kararan gözlerini kısarak, koyun, kara parçasını müjdeleyen ışıkların olduğu karşı yakasına baktı. Oraya asla ulaşamayacaktı. Saraydan başka seçeneği yoktu. Gücünün son kırıntılarını kullanarak buz gibi havada kanatlarını çırptı, duvarı aştı ve donmuş toprağa yığıldı.

Duygular sarsılan ruhunu istila ederken, orada, soğuk karanlıkta ne kadar yattığını kendisi de bilmiyordu. Zihninin uzak köşelerinde bir yerde, başına gelenin aşinalığını anlayabiliyordu. Bir kez daha düşmüştü. Ama bu defaki düşüşü ruhsaldan ziyade, bedensel bir düşüştü ve bedeni artık onun emrinde gibi değildi.

Varlığını daha konuşmadan hissetmişti. Daha en başından beri, bunu gerçekten isteyip istemediğine bakmadan, hep aynı şey olmuştu. Nasılsa, birbirlerinin varlığını hissediyorlardı işte.

"Stark'ın çocuğu öldürmene tanıklık etmesine izin verdin!" Neferet'in sesi kış denizinden bile soğuktu.

Kalona, Neferet'in yüksek topuklu pabucunun burnundan daha fazlasını görebilmek için kafasını çevirdi. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpıştırarak yukarı baktı.

"Kazaydı." Sesi kırık dökük bir fısıltıdan farksızdı. "Zoey'nin orada olmaması gerekiyordu."

"Kazalar kabul edilemez ve onun orada olup olmaması zerre kadar umurumda değil. Aslında gördüğü şeyin sonucunun işimize geldiği bile söylenebilir."

"Ruhunun paramparça olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kalona sesinin doğallıktan uzak zayıflığından ve bedenindeki tuhaf rehavetten en az Neferet'in soğuk güzelliğinin onun üzerinde yarattığı etki kadar nefret ediyordu.

"Adadaki vampirlerin çoğunun bildiklerini sanıyorum. Tam ondan bekleneceği üzere, Zoey'nin ruhunun sahneden sükûnetle ayrıldığı söylenemez. Gerçi o yumurcağın gitmesinden hemen önce sana savurduğu darbenin etkisini kaç vampir daha hissetmiştir, merak ediyorum doğrusu." Neferet, düşünür gibi, uzun, sivri tırnağını çenesine vuruyordu.

Kalona, odaklanmaya ve dağılan ruhunun hasar görmüş köşelerini bir araya toplamaya çalışırken, sessizliğini korudu. Ancak bedenine yaslanan toprak fazla gerçekti. Yukarı uzanıp, ruhunu orada sürüklenen Öteki Alem'in incecik kalıntılarıyla besleyecek takati yoktu.

Neferet en soğuk ve hesapçı ses tonuyla "Hayır," diye devam etti. "Hiçbirinin hissettiğini sanmıyorum. Hiçbirinin Karanlık'la, yani seninle, benimki gibi bir bağları yok. Öyle değil mi aşkım?"

Kalona "Biz birbirimize eşi benzeri olmayan bir bağla bağlıyız," demeyi başardı. Bu sözlerin doğru olmamasını o kadar isterdi ki.

"Gerçekten de," derken, Neferet hâlâ kendi derin düşüncelerine dalmış durumdaydı. Sonra zihninde parlayan yeni bir keşifle gözlerini iri iri açtı. "A-ya'nın *seni*, senin gibi güçlü bir ölümsüzü yaralamayı nasıl başardığını uzun zamandır sorguluyorum. O saçma sapan Cherokee cadılarının seni

tuzağa düşürmeleri yeterince kötüydü zaten. Sanırım küçük Zoey benden ustalıkla gizlemeyi başardığın cevabı vermiş oldu. Bedenin *ancak* ruhun aracılığıyla yaralanabiliyor. Ne kadar büyüleyici, değil mi?"

"İyileşeceğim." Kalona sesine olabildiğince güç katmaya çalışmıştı. "Beni Capri'ye ve oradaki şatoya geri götür. Çatıya, göğe en yakın olabileceğim yere çıkar ki gücümü geri kazanayım."

"Bunu yapacağını ve yapmayı çok isteyeceğini tahmin edebiliyorum. Ama benim senin için başka planlarım var, aşkım." Neferet kollarını kaldırdı ve Kalona'nın üzerine doğru uzattı. Konuşmaya devam ederken uzun parmaklarını havada dolaştırıyor, ağını ören bir örümcek misali dolambaçlı desenler çiziyordu. "Zoey'nin bize bir daha müdahale etmesine izin vermeyeceğim."

"Paramparça olmuş bir ruh, ölüm fermanı demektir. Zoey artık hiçbirimiz için bir tehdit oluşturmuyor." Kalona, Neferet'e neden bahsettiğini çok iyi bilen insanlara has bir ifadeyle bakıyordu. Neferet'in çevresi, Kalona'nın çok iyi tanıdığı yapış yapış bir siyahlıkla çevriliydi. Kalona, soğuk gücüyle kucaklaşmadan önce, uzun bir ömrü o Karanlık'la mücadele ederek geçirmişti. Ve o Karanlık, Neferet'in parmaklarının altında, ona çok tanıdık gelen bir kıpırtıyla oynaşıyordu. *Karanlık'a böyle elle tutulur biçimde hükmedememeli.* Bu düşünce, yorgun beyninde bir ölüm çanının yankısı gibi oradan oraya savruluyordu. *Bir yüksek rahibenin böyle bir kudreti olmamalı.*

Ama Neferet artık sadece bir yüksek rahibe değildi. O rolün sınırlarını uzun zaman önce aşmıştı ve şimdi, kendi eliyle

yoktan var ettiği, kıvrılıp bükülen siyahlığı kontrol etmekte en ufak bir zorluk çekmiyordu.

Kalona, *Ölümsüzleşiyor*, diye düşündü. Ve bu gerçeği idrak etmesiyle, Nyx'in yoldan çıkmış savaşçısının içinde hali hazırda kaynamakta olan pişmanlık, çaresizlik ve öfkeye bir de korku eklendi.

"İnsan bunun bir ölüm fermanı olmasını bekliyor." Neferet koyu lifleri kendine doğru çekerken kendi kendine mırıldanır gibiydi. "Ama Zoey'nin hayatta kalabilmek gibi kötü bir alışkanlığı var. Fakat bu defa öldüğünden bizzat emin olacağım."

Kalona, Neferet'in dikkatini dağıtmak için kasten "Zoey'nin ruhunu reenkarne etmek gibi bir alışkanlığı var," dedi.

"O zaman ben de onu tekrar tekrar yok ederim..." Sözlerinin yarattığı öfke, Neferet'in konsantrasyonunun daha da güçlenmesinden başka bir işe yaramamıştı. Çevresine saçtığı siyahlık iyice yoğunlaşıp havadaki şişkin güçle kıvranmaya başladı.

"Neferet." Kalona, ona ulaşmak için adını bilhassa telaffuz etmişti. "Emretmek üzere olduğun şeyin ne olduğunu tam olarak anlıyor musun?"

Neferet'in bakışları ona dönünce, Kalona gözlerinin karanlığına çöreklenmiş kıpkırmızı lekeyi ilk kez fark etti. "Tabii ki anlıyorum. Bizden daha düşük seviyedeki varlıkların 'kötü' diye adlandırdıkları şey..."

"Ben daha düşük seviyeden bir varlık değilim ve ben de 'kötü' olduğunu söylüyorum."

"Ah, asırlardır söylemiyordun ama..." Neferet'in kahka-

hası hırçındı. "Bakıyorum, son zamanlarda şimdiki zamanın güzel karanlık gücünün tadını çıkarmak yerine, geçmişinin gölgeleriyle yaşar gibisin. Ve bundan kimin sorumlu olduğunu çok iyi biliyorum."

Kalona müthiş bir çabayla kendini iterek doğrulup oturdu.

"Hayır. Hareket etmeni istemiyorum." Neferet'in parmağını ona doğru sallamasıyla karanlık bir lifin boynuna dolanıp sıkılması ve onu bir kez daha yere mıhlaması bir oldu.

Kalona nefes nefese "Benden istediğin nedir?" diye sordu.

"Zoey'nin ruhunun peşinden Öteki Alem'e gitmeni ve arkadaşlarından –bu kelimeyi tıslar gibi söylemişti– hiçbirinin onu vücuduyla yeniden kavuşmaya ikna etmeyeceğinden emin olmanı istiyorum."

"Nyx, Öteki Alem'e girişimi yasakladı. Zoey'nin peşinden gidemem."

"Ah, çok yanılıyorsun, aşkım. Her zaman kelimelerin gerçek anlamlarına takılarak düşünüyorsun. Nyx seni kovdu –yoldan saptın– ve geri dönemezsin. Yüzyıllardır böyle olduğuna inandın. Evet, gerçekten de dönemezsin." Neferet, Kalona'nın boş boş baktığını görünce derin bir iç çekti. "Yasaklanan, o muhteşem vücudundu. O kadar. Nyx ölümsüz ruhun hakkında bir şey söyledi mi?"

"Söylemedi. Ama bir ruh bedenden uzun süre ayrı kalırsa, beden ölür."

"Ama senin bedenin ölümlü değil. Ve bu da ruhundan, ölmesine gerek kalmadan, ucu açık biçimde ayrı kalacağını gösterir."

Kalona, Neferet'in sözlerinin ruhuna saldığı dehşetin yüzüne yansımasına engel olmak için büyük mücadele veriyordu. "Evet, doğru, ölemem. Ama bu, ruhumun bedenimden uzun süre ayrı kalması halinde hiç zarar görmeyeceğim anlamına gelmez." *Yaşlanabilirim... Aklımı kaçırabilirim... Kendimin asla ölmeyen dış kabuğuna dönüşebilirim.* Olasılıklar zihninde dört dönüyordu.

Neferet omuz silkti. "O zaman, sevgili ölümsüz bedenine, iflah olmayacak bir zarar görmeden, bir an önce dönebilmen için görevini en kısa sürede tamamlamalısın." Çekici bir gülümsemeyle ekledi: "Bedenine bir şey olması, beni çok üzer, aşkım..."

"Neferet, bunu yapma. Bir bedeli, senin bile yüzleşmek istemeyeceğin sonuçları olacak şeyler yapmak üzeresin."

"Beni tehdit etme! Esaretinden kurtulmuş durumdayım! Seni sevdim ve sonra aptal aptal sırıtan o yeni yetmeye yaltaklık edişini izledim. Artık hayatımdan defolmasını istiyorum. Sonuçlar mı? Sonuçları kucaklıyorum. Artık kurallara riayet eden, zayıf ve etkisiz bir yüksek rahibe değilim. Bunu anlamıyor musun? O çocuk aklını bu kadar karıştırmasaydı bunu sana benim söylememe gerek kalmazdı. Ben bir ölümsüzüm, tıpkı senin gibi, Kalona!" Sesi güçlü ve ürkütücüydü. "Biz birbirimiz için yaratılmışız. Buna sen de inanıyordun ve ortada Zoey Kızılkuş diye bir şey kalmayınca, yeniden inanacaksın."

Kalona ona bakarken, Neferet'in tamamen ve gerçekten delirdiğini görebiliyor ve bu deliliğin nasıl olup da gücünü beslemeye ve güzelliğini yoğunlaştırmaya yaradığını anlamakta güçlük çekiyordu.

Metodik bir sesle, "Bu yüzden, kararım şudur," diye devam etti. "Ruhun Öteki Alem'e gidip Zoey'in buraya dönmemesini sağlarken, o seksi ve ölümsüz vücudunu yer altında, güvenli bir yerde saklayacağım."

"Nyx buna asla izin vermez!" Kelimeler, Kalona'nın dudaklarından engel olamayacağı bir hızla dökülüvermişti.

Neferet sinsice "Nyx özgür iradeye her zaman izin verir. Eski yüksek rahibesi olduğumdan Öteki Alem'e ruh olarak yolculuk etmene izin vereceğini adım gibi biliyorum," dedi. "Sakın unutma, Kalona, gerçek aşkım, Zoey'nin ölümünü sağlayarak önümüzdeki son engeli de yok etmiş olacaksın. Sen ve ben modern harikaların dünyasında hayal dahi edilemeyecek bir güce sahip olacağız. Bir düşünsene, insanları zapt edecek ve bütün güzelliği, tutkusu ve sınırsız gücüyle, vampirlerin saltanatını geri getireceğiz. Dünya bizim olacak. Ve böylece, ihtişamlı geçmişimize yeniden can vermiş olacağız!"

Kalona, Neferet'in zayıflığının üstüne oynadığını biliyordu. En derin arzularını öğrenmesine izin verdiği için, kendine sessiz bir lanet okudu. Ona güvenmişti ve Neferet, artık Erebus olmadığı için, Öteki Alem'de Nyx'in yanında hükmetmesinin imkânsız olduğunu ve kaybettiklerini bu modern dünyada yeniden kurma isteğiyle dolup taştığını biliyordu.

"Görüyorsun ya, aşkım, mantıklı düşününce, Zoey'nin peşinden gitmen ve ruhuyla bedeni arasındaki bağı koparman tek doğru yol. Bunu yaparak, nihai arzularına hizmet etmiş olacaksın." Neferet, son elbisesinin detaylarını tartışıyorlarmış gibi, rahat ve umursamaz bir tavırla konuşuyordu.

"Zoey'nin ruhunu nasıl bulabileceğim?" Kalona da onun kayıtsız tavrını taklit etmeye çalışıyordu. "Öteki Alem o ka-

dar büyük ki, sadece tanrı ve tanrıçalar bir kıyısından diğerine kolayca hareket edebilir."

Neferet'in yüzü, acımasız güzelliğini dikkatle bakılamayacak kadar korkunçlaştıracak şekilde gerilmişti. "Ruhuyla aranda bir bağ yokmuş gibi davranma!" Ölümsüz Tsi Sgili derin bir nefes aldı. "İtiraf et, aşkım, hiç kimse bulamasa bile sen Zoey'i kolayca bulabilirsin... Tercihin nedir, Kalona? Dünyada benim yanımda hükmetmek mi, yoksa sonsuza dek geçmişin kölesi olarak kalmak mı?"

Kalona hiç tereddütsüz "Hükmetmeyi seçiyorum. Ve tercihim her zaman hükmetmekten yana olacak," dedi.

Neferet'in yüz ifadesi daha o konuşurken değişivermişti. Gözlerinin yeşili tamamen kırmızı bir ışıltıya bürünmüştü. Işık saçan bakışlarını –onu adeta esir ve etki altına alarak– Kalona'ya sabitledi. "O zaman dinle beni, Nyx'in yoldan çıkmış savaşçısı Kalona. Yeminimle bedenini güvende tutacağım. Nyx'in çaylak yüksek rahibesi Zoey Kızılkuş'tan geriye hiçbir şey kalmayınca, bu karanlık zincirleri çözeceğime ve ruhunun geri dönmesine izin vereceğime söz veriyorum. O zaman, bu alemde, benim refakatçim, koruyucum ve Erebus'um olarak yanımda hükmetmen için, seni Capri'deki şatomuzun çatısına götürecek, göğün sana hayat ve güç üflemesine izin vereceğim." Neferet, Kalona'nın çaresiz bakışları altında uzun ve sivri tırnaklarından birinin ucunu sağ avucunun içinde dolaştırdı. Ortaya çıkan kanı avucunun içinde biriktirerek elini havaya kaldırdı. "Kanla, bu gücü talep ediyor, kanla bu yemini mühürlüyorum." Karanlık çevresinde şöyle bir döndükten sonra avucuna üşüştü ve kıvranıp, titreyerek kanı içti. Kalona, Karanlık'ın çekimini hissedebiliyordu. Baştan çıkarıcı ve güçlü fısıltılar ruhuna konuşuyordu.

"Evet!" Kalona kendini açgözlü Karanlık'a teslim ederken, bu tek kelime gırtlağından bir inilti gibi kaçıvermişti.

Sözlerine devam ederken, Neferet'in sesi güçle kabarmış ve zenginleşmişti. "Karanlık'la yeminimi kanla mühürlemem senin kendi tercihindi ama beni hayal kırıklığına uğratıp, yemini bozman halinde..."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Neferet'in gülümsemesi kendine has güzelliğiyle bambaşka bir alemden çıkagelmiş gibiydi. Gözleri kanla ışıldıyordu. "Nyx'in Yoldan Çıkmış Savaşçısı, Kalona, bu yemini bozacak ve Nyx'in çaylak yüksek rahibesi Zoey Kızılkuş'ı yok etme yemininde başarısızlığa uğrayacak olursan, ölümsüz olduğun sürece, ruhunun üzerindeki hakimiyetimi asla kaldırmayacağım."

Hareket eden onun dudakları olsa da, cevap Kalona'dan değil, Kalona'nun uzun yüzyıllardır Aydınlık'a yeğ tuttuğu baştan çıkarıcı Karanlık'tan geldi. "Başarısızlığa uğrayacak olursam, ölümsüz olduğun sürece, ruhumun üzerindeki hakimiyetin asla kalkmasın."

"Bunun için yemin ettim." Neferet avucuna bir çizik daha attı ve etinde kanlı bir çarpı açtı. Elini Karanlık'a doğru kaldırırken yaydığı bakırımsı koku, Kalona'yı ateşten yükselen duman misali sarmalamıştı. "Ve öyle olsun!" Karanlık bir kez daha kanını emerken Neferet'in yüzü acıyla büküldü ama çevresini saran hava, kanıyla ve yeminiyle hareketlenip titreşirken yerinden hiç kıpırdamadı.

Neden sonra elini indirdi. Bir yılanınki gibi uzanan dilinikırmızı çizgilerin üstünde dolaştırıp kanamayı durdurdu. Sonra Kalona'nın yanına gitti, eğildi ve ellerini –tıpkı Kalona'nın insan soyundan çocuğa ölümcül darbesini indir-

meden önce yaptığı gibi– yüzünün iki tarafına yerleştirdi. Kalona, Karanlık'ın, harekete geçmek için efendisinin emrini bekleyen kızgın bir boğa gibi, Neferet'in içinde ve çevresinde kıpırdandığını hissedebiliyordu.

Neferet kan kırmızısı dudaklarını Kalona'nın dudaklarına değdirmeden önce, sadece anlık bir duraksama yaşadı. "Güzel Karanlık liflerim, kanımda hızla akan kudret ve kıydığım canların verdiği güçle, sizden, Yeminle Bağlanan bu ölümsüzün ruhunu bedeninden ayırmanızı ve onu son hızla Öteki Alem'e göndermenizi istiyorum. Gidin ve emrimi yerine getirin. Size yemin ederim, kirletemediğiniz bir masumun canını sizler için kurban edeceğim. Sizler benim için harekete geçin; ben de sözümü yerine getireyim!"

Neferet derin bir nefes aldı ve Kalona göreve çağırdığı karanlık liflerin dolgun, kırmızı dudaklarının arasından süzüldüklerini gördü. Karanlık'ı yanakları şişene kadar içine çekti, dudaklarını ölümsüzün dudaklarına bastırdı ve kanla lekelenmiş bir öpüşle, Karanlık'ı Kalona'nın öyle bir güçle içine üfledi ki ölümsüz zaten yaralanmış olan ruhunun bedeninden koptuğunu hissetti. Ruhu sessiz bir feryat koy verirken, Kalona yukarı, daha yukarı, tanrıçasının ona yasakladığı aleme çekildi. Kötüye Yeminle Bağlanmış, zincirlenmiş cansız bedenini, geride, Neferet'in insafına bırakmıştı.

BÖLÜM İKİ

Rephaim

Gür davul sesi, bir ölümsüzün kalp atışından farksızdı: sonsuz, insanı içine çeken ve büyüleyen türden. Rephaim'in ruhunda, kanının pompalanışıyla eş zamanlı olarak yankılanıyordu. Ve sonra, davulun vuruşuyla, eski kelimeler şekil kazandılar. Rephaim'in bedenini öyle bir sarmaladılar ki, nabzı –uykusunda bile– bu yaşsız melodiyle aynı ritmi yakaladı. Rüyasında kadın sesleri bir şarkı söylüyorlardı:

Eski uyuyor ve kalkmayı bekliyor
Toprağın gücü kutsal kırmızıyla kanıyor
İşaret doğruyu gösteriyor, Kraliçe Tsi Sgili planını yapıyor
Ve o, mezar olan yatağında yıkanmış olacak.

Şarkı baştan çıkarıcıydı ve bir labirent gibi dönüp duruyordu.

Ölümün elinden özgür kalınca,

Korkunç güzellik, korkunç manzara
Yönetilecekler yeniden uyacaklar kurala,
Kadınlar diz çökecek karanlık kuvvet karşısında

Müzik büyüleyici bir fısıltı gibiydi. Bir vaat. Bir kutsama. Bir lanet. İçerdiği kehanet Rephaim'in uykudaki bedenini huzursuz etmişti. Şöyle bir kıpırdandı ve terk edilmiş bir çocuk gibi, tek kelimelik bir soru mırıldandı: "Baba?"

Melodi Rephaim'in asırlar önce ezberlediği bir nakaratla son buldu.

Kalona'nın şarkısı ne hoş gelir kulağa,
Soğukkanlılıkla öldürürken.

"... soğukkanlılıkla öldürürken." Rephaim, uykusunda bile bu kelimelere tepkisiz kalamamıştı. Uyanmadı ama kalp atışı hızlandı, yumrukları sıkıldı, bedeni gerildi. Uykuyla uyanıklık arası bir yerde, davul sesi durdu ve kadınların yumuşacık sesleri, yerlerini boğuk ve fazlasıyla tanıdık bir erkek sesine bıraktı.

"Hain... korkak... yalancı!" Ses suçlayıcıydı. Öfkeli ısrarıyla Rephaim'in uykusunu istila etti ve onu tamamen uyanık dünyaya savurdu.

"Baba!" Rephaim hızla kalkıp otururken kendine bir yuva yaratmak için çevresine yaydığı karton parçalarını ve eski kağıtları dört bir yana savurdu. "Baba! Orada mısın?"

Gözünün ucuna bir hareketlilik takıldı ve sedir ağacından panellerle kaplı karanlık dolabın derinliklerinden bakarken, kırık kanadını hafifçe oynatarak öne doğru uzandı.

"Baba?"

Kalbi, Kalona'nın orada olmadığını, ışığın buğusu ve hareketi çocuğa bir biçim vermeden önce de biliyordu.

"Nesin sen?"

Rephaim yanan bakışlarını kıza odakladı. "Yıkıl karşımdan, hayalet!"

Çocuk, olması gerektiği gibi silinip gitmek yerine, gözlerini kısarak ona dikkatle baktı. Rephaim ilgisini çekmişe benziyordu. "Bir kuş değilsin ama kanatların var. Erkek değilsin ama kolların ve bacakların var. Ve gözlerin de bir çocuğunkini andırıyorlar ama kırmızılar. Söylesene, nesin sen?"

Rephaim öfkesinin kabardığını hissetti. Bütün bedenine keskin sancıların saplanmasına neden olan ani bir hareketle, dolaptan atladı ve yırtıcı, tehlikeli ve savunmaya geçmiş halde, hayaletin sadece birkaç adım ötesinde durdu.

"Ben hayat üflenmiş bir kabusum, ruh! Ölüm korkusundan daha beter şeyler olduğunu öğrenmeden ortadan kaybolup bana rahat verirsen, iyi edersin."

Hayalet çocuk, bu ani hareket karşısında arkaya doğru bir adım attı. Omzu alçak pencere pervazına yaslanmıştı. Ama orada durmaya ve Rephaim'i meraklı ve zekâ ışıkları saçan gözleriyle incelemeye devam etti.

"Uykunda babana seslendin, seni duydum. Beni kandıramazsın. Kafam o kadar çalışıyor ve bazı şeyleri asla unutmam. Ayrıca beni korkutamazsın; çünkü yalnız ve gerçekten yaralısın."

Küçük kız hayaleti kollarını cılız göğsünün üstünde çaprazlarken sarı saçlarını arkaya attı ve Rephaim'i –tam da söy-

lediği gibi– yalnız ve yaralı haliyle baş başa bırakıp ortadan kayboldu.

Rephaim yumruklarını gevşetti. Kalp atışları da yavaşlamıştı. Külçe gibi, derme çatma yuvasına çöktü ve başını arkasındaki dolap duvarına dayadı.

Yüksek sesle "Acınacak bir durum," diye fısıldadı. "Eski çağlardan kalma bir ölümsüzün en sevgili oğlu bir kuytuya saklanmaya ve insan soyundan bir çocuğun hayaletiyle konuşmaya mahkum olsun, olacak iş mi?" Gülmeye çalıştı ama başaramadı. Rüyasından, geçmişinden yankılanan müzik hâlâ çevresindeydi. Tıpkı, babasının olduğuna neredeyse yemin edeceği o ses gibi.

Daha fazla oturamadı. Kolundaki acıyı ve kanadının neden olduğu hastalıklı ıstırabı yok saymaya çalışarak ayaklandı. Bedenini istila eden bu güçsüzlük halinden nefret ediyordu. Depodan buraya uçuşunun ardından, kim bilir ne zamandır yaralı ve bitkin halde, dolaptaki bu kutuya hapsolmuş durumdaydı. Hatırlayamıyordu. Bir gün mü geçmişti? Yoksa iki mi?

Kız neredeydi? Gece ona geleceğini söylemişti. Rephaim, Stevie Rae'nin onu gönderdiği yerdeydi işte. Gece de çökmüştü ama o gelmemişti.

Kendinden nefret ederek, dolaptan ve kendine yaptığı yuvadan ayrıldı ve biraz önce küçük kız silüetinin belirdiği pencerenin önünden geçip çatı balkonuna açılan kapıya yürüdü. Buraya varışının hemen ardından, şafak sökerken, içgüdüleri onu terk edilmiş malikânenin ikinci katına çekmişti. Güç rezervinin sonuna yaklaşırken, sadece güvenliği ve uykuyu düşünebilir olmuştu.

Ama şimdi fazlasıyla uyanıktı.

Dışarıya, bomboş müze bahçesine baktı. Günlerdir yağan buz, Gilcrase Müzesi'nin ve terk edilmiş malikânesinin bulunduğu tepeleri çevreleyen devasa ağaçların dallarını ağırlaştırıp iki büklüm ettikten sonra, nihayet durmuştu. Rephaim'in gece görüş yetisi çok kuvvetliydi ama dışarıda en ufacık bir hareket dahi algılayamıyordu. Müzeyle Tulsa'nın şehir merkezi arasında kalan araziyi dolduran evler, neredeyse şafak öncesindeki uçuşundaki kadar karanlıktılar. Yer yer tek tük ışıklar parlıyordu ama Rephaim'in modern bir şehirden bekleyeceği kadar parlak ve göz alıcı değildiler. Bu dünyanın yaratabileceği kudretli güçle karşılaştırılmayacak kadar cılız, titrek mum ışıkları gibiydiler.

Olup bitenlerin gizemli bir yanı yoktu elbette. Modern insanların evlerine enerji taşıyan hatlar da tıpkı buzla ağırlaşan ağaç dalları gibi zarar görmüşlerdi. Rephaim bunun lehine olduğunu biliyordu. Kırık dallar ve yollarda kalan diğer birikintiler dışında sokaklar neredeyse geçilebilir durumdaydılar. Büyük elektrik makinesi bozulmuş olmasa, insanlar, gündelik insan hayatının gerektirdiği gibi, caddelerde boy gösteriyor olurlardı.

Kendi kendine "Elektriğin olmaması insanları uzak tutuyor," diye mırıldandı. "İyi ama onu buraya gelmekten alıkoyan nedir?"

Yalın bir bıkkınlık sesi çıkararak harap haldeki kapıyı var gücüyle çekti ve sinirlerine merhem olmasını umar gibi, derhal, açık göğe baktı. Hava serin ve rutubetliydi. Sanki toprak kendini onun gözlerinden korumaya çabalıyormuş gibi kış çimenlerinin üstünde ağır bir sis örtülüydü.

Bakışlarını yukarı kaldırırken uzun ve titrek bir nefes aldı. Gökyüzünü içine çekti. Karanlık şehirle karşılaştırıldığı

zaman, göğün doğaüstü bir parlaklığı vardı. Kaybolmaya yüz tutmuş ayın keskin hilali gibi yıldızlar da onu çağırıyordu.

Bütün benliği gökyüzü hasretiyle kıvranıyordu. Onu kanatlarının altına almak, koyu renk, tüylü bedeniyle içinden geçerken, hiç tatmadığı bir anne dokunuşu misali okşanmak istiyordu.

Sağlam durumdaki kanadı açıldı ve yetişkin bir erkek boyunca yan tarafa doğru uzandı. Diğer kanadı şöyle bir titredi ve Rephaim içine çektiği gece havasını sıkıntılı bir inleyişle koyverdi.

Kırık! Bu kelime zihnini adeta delip geçmişti.

Yüksek sesle "Hayır," dedi. "İlla öyle olacak diye bir şey yok!" Ona gittikçe artan bir çaresizlik hissi veren alışılmadık bitkinliğinden kurtulmak ister gibi kafasını salladı. "Konsantre ol!" diye kendi kendini azarladı. "Babamı bulma zamanı geldi." Hâlâ çok iyi hissetmiyordu ama zihni, yorgunluğuna rağmen, düşüşünden beri ilk kez bu kadar netti. Babasının izini bulabilmeliydi. Onları ayıran zaman ya da mesafe ne kadar büyük olursa olsun, kan, ruh ve özellikle Rephaim'in doğuştan hak ettiği ölümsüzlük yeteneğiyle birbirlerine bağlıydılar.

Bir zamanlar üzerinde süzülmeye alışkın olduğu hava akımlarını düşünerek kafasını kaldırdı ve göğe baktı. Derin bir nefes aldı ve sağlam durumdaki kolunu kaldırıp, elini o erişilmesi zor akımlara ve orada cansızlaşan karanlık Öteki Alem sihrinin kalıntılarına doğru uzattı. Geceye adeta yalvarır gibi, "Bana babamdan bir his getir!" diye haykırdı.

Bir an için, doğu tarafından çok, çok uzaktan bir cevap kıpırtısı aldığını sandı. Ama sonrasında bitkinlikten başka bir şey hissedemediğini fark etti. "Seni neden hissedemiyorum,

baba?" Bıkkın ve hiç olmadığı kadar yorgun, elini –cansız bir et parçası gibi– yanına indirdi.

Hiç olmadığı kadar bitkin...

"Tanrılar aşkına!" Birdenbire, bütün takatini alan ve onu güçsüz bir kabuktan ibaret bırakan şeyin ne olduğunu fark etmişti. Onu babasının gittiği yolu hissetmekten alıkoyan şeyin ne olduğunu biliyordu. "Bunu o yaptı." Sesi sertti. Ve gözleri kan kırmızısı parlıyordu.

Evet, çok kötü yaralanmıştı ama bir ölümsüzün oğlu olarak, bedeninin kendini iyileştirme sürecine çoktan girmiş olması gerekirdi. Savaşçı'nın onu vurup yere indirmesinden bu yana iki kez uyumuştu. Zihni açılmıştı. Uykunun onu canlandırması gerekirdi. Kanadı, şüphelendiği gibi, kalıcı bir hasar almış olsa bile, bedeninin geri kalan kısmının fark edilir derecede düzelmiş olması ve güçlerinin ona geri dönmesi beklenirdi.

Ama Kırmızı onun kanını içmiş, onunla Damgalanmıştı. Ve bunu yaparak, içindeki ölümsüz dengeyi yerinden oynatmıştı.

Öfkesi, zaten içinde var olan sıkıntıyla bir araya gelmek üzere ayaklanmıştı.

Kırmızı onu kullanmış ve terk etmişti.

Tıpkı babası gibi...

"Hayır!" Kendini derhal düzeltti. Babası, çaylak yüksek rahibe tarafından başka yere çekilmişti. İlk fırsatta geri dönecekti ve o zaman Rephaim bir kez daha babasının yanında olacaktı. Onu kullanıp bir kenara atan Kırmızı'ydı.

Düşüncesinin bile içinde meraklı bir sancıyı tetiklemeye yetmesi nasıl mümkün olabiliyordu? Bu duyguyu bir kenara

bırakıp yüzünü aşinası olduğu göğe çevirdi. Bu Damgalanmayı o istememişti. Kızı, sadece ona bir can borçlu olduğu için kurtarmıştı ve bu dünyanın –ve bir sonrakinin– gerçek tehlikelerinden birinin ödenmemiş bir can borcunun gücü olduğunu çok iyi bilirdi.

Evet, kız onu kurtarmıştı. Onu bulmuş, saklamış ve sonra serbest bırakmıştı ama Rephaim de onun deponun çatısında, mutlak bir ölümden kurtulmasına yardım ederek borcunu ödemişti. Can borcu kalmamıştı. Rephaim güçsüz bir insan soyundan değil, bir ölümsüzün evladıydı. Bu Damgalanmayı –kızın hayatını kurtarmanın saçma sapan yan ürününü– bozabileceğinden pek bir şüphesi yoktu. Gücünden arta kalanı onu savuşturmak için kullanacak ve sonra gerçekten iyileşmeye başlayacaktı.

Geceyi bir kez daha içine çekti. Bedenindeki takatsizliği yok sayarak, iradesinin gücüne odaklanmaya çalıştı.

"Doğuştan hakkım olan, eski ölümsüzlerin ruhunun gücünü çağırıyorum ki bu..."

Üzerine beklenmedik bir umutsuzluk dalgası inivermişti. Rephaim balkon parmaklığına doğru sendeledi. Hüzün bedeninden öyle büyük bir güçle yayılıyordu ki daha fazla dayanamayıp dizlerinin üstüne çöktü. Acı ve şokla nefesi kesilmiş halde öylece kalakaldı.

Bana neler oluyor böyle?

Ve hemen ardından içine tuhaf, yabancısı olduğu bir korku doluverdi. Anlamaya başlamıştı.

Kendi kendine "Bunlar benim duygularım değil," derken bu sıkıntı girdabında kendi eksenini bulmaya çabalıyordu. "Bunlar, *onun* duyguları..."

Korkunun peşinden umutsuzluk çıkagelirken, Rephaim'in nefesi kesilmişti. Kendini bu süregelen saldırıya karşı güçlendirerek, ayakta durma mücadelesi veriyor, Stevie Rae'nin duygularının titreşimine karşı koymaya çalışıyordu. Kararlı bir tavırla, maruz kaldığı saldırıya ve onu hiç durmadan çekiştirip duran bitkinliğe rağmen, insanlığın çoğu için kilitli ve derin uykuda duran o güç noktasına –anahtarını kanının tuttuğu yere– odaklanmaya çalışıyordu.

Rephaim yakarışına sil baştan, bu defa tamamen farklı bir niyetle başladı.

Daha sonra kendi kendine, tepkisinin otomatik olduğunu, Damgalanmalarının etkisi altında hareket ettiğini, beklediğinden çok daha güçlü çıktığını söyleyecekti. Kırmızı'dan gelen korkunç duygu sağanağına son vermenin en emin ve hızlı yolunun onu kendine çekmek, yani ona bu acıyı veren şeyden uzaklaşmasını sağlamak olduğuna inanması hep o lanet olası Damgalanma yüzündendi.

Kırmızı'nın acı içinde olmasını umursuyor olamazdı. Bu asla mümkün değildi.

"Doğuştan hakkım olan, eski ölümsüzlerin ruhunun gücünü çağırıyorum..." Hızlı hızlı konuşmuştu. Harap durumdaki bedeninin acısını yok sayarak, gecenin en karanlık gölgelerinden güç çekip bu güce, ölümsüzlük yükleyerek içinde yönlendirdi. Çevresi, koyu kırmızı bir ışıltıyla renklenerek parlamaya başlamıştı. "Kanımı ve ruhumu güçle tohumlayan babam Kalona'nın ölümsüz kudretiyle, sizi benim..." Orada durdu. Onun mu? Kırmızı onun hiçbir şeyi değildi ki. O... O... "O Kırmızı. Kayıpların vampir yüksek rahibesi," dedi en sonunda. "Bana Damgalanma ve can borcuyla bağlı. Ona gi-

din. Güç katın. Onu bana çekin. Varlığımın ölümsüz yanıyla, bunu emrediyorum!"

Kırmızı buğu derhal harekete geçip güneye doğru uçtu. Rephaim'in geldiği yöne. Onu bulmaya.

Rephaim bakışlarını buğunun uzaklaştığı yöne çevirdi. Ve beklemeye başladı.

BÖLÜM ÜÇ

Stevie Rae

Stevie Rae uyandığında kendini koca bir pislik yığını gibi hissediyordu. Daha doğrusu, kendini baskı altındaki koca bir pislik yığını gibi hissediyordu.

Rephaim'le Damgalanmıştı.

Ve o damda yanmasına ramak kalmıştı.

Bir an, *True Blood*'ın ikinci sezonunda, Goderick'in kendini kurgusal bir çatıda yaktığı o mükemmel bölümü hatırladı. Stevie Rae'den homurtumsu bir kahkaha yükseldi. "TV'de çok daha kolay görünüyordu."

"Ne çok daha kolay görünüyordu?"

"Hay bin kunduz, Dallas! Az kalsın korkudan altıma edecektim." Stevie Rae üzerini örten hastane işi beyaz çarşafa sıkı sıkı tutundu. "Tanrı aşkına, burada ne arıyorsun?"

Dallas kaşlarını çattı. "Hey, sakin ol biraz. Hava kararırken sana bakmaya indim. Lenobia uyanman ihtimaline karşılık burada oturmamın iyi olabileceğini söyledi. Gerçekten feci gergin durumdasın."

"Az kalsın ölüyordum. Sanırım biraz gergin olmaya hakkım var."

Dallas söylediklerine daha o anda pişman olmuştu. Küçük sandalyesini Stevie Rae'ye yaklaştırıp elini tuttu. "Üzgünüm. Haklısın. Erik olanları anlatınca, gerçekten korktum."

"Erik ne anlattı?"

Delikanlının bakışları sertleşivermişti. "Çatıda yanmaktan son anda kurtulduğunu."

"Evet, gerçekten aptalcaydı. Ayağım kaydı, düştüm ve kafamı vurdum." Stevie Rae konuşurken gözlerini kaçırmak ihtiyacı duyuyordu. "Uyandığımda neredeyse kızarmış haldeydim."

"Saçma..."

"Ne?"

"Bu saçmalıkları Erik, Lenobia ve diğerlerine sakla. O pislikler seni öldürmeye çalıştılar, değil mi?"

"Dallas, neden bahsettiğini bilmiyorum." Stevie Rae elini çekmeye çalıştı ama Dallas'ın elini bırakmaya niyeti yoktu.

Stevie Rae derin bir iç çekti. "Lenobia ya da diğerlerinin bilmelerini istemiyorum. Özellikle de mavi çaylakların."

Dallas cevap vermeden önce ona uzun uzun baktı. "Hiç kimseye bir şey söyleyecek değilim; ama çok büyük bir hata yaptığını bilmelisin. Onları korumaya devam edemezsin."

"Kimseyi koruduğum falan yok!" Stevie Rae bu defa, ona asla söyleyemeyeceği bir şeyi dokunuşu aracılığıyla anlatmaya çalışır gibi, Dallas'ın sıcak ve güvenli elini sıkı sıkı tutmuştu. "Tek istediğim, bununla, bütün bu olanlarla kendi bildiğim yoldan baş etmek. Beni yukarıda tuzağa düşürmeye çalıştıklarını herkes öğrenirse, olay kontrolümden çıkar." Ya

Lenobia, Nicole ve grubunu ele geçirir ve onlar da Rephaim'i hakkında konuşturursa, o zaman ne olacaktı? Bu mide bulandırıcı düşünce Stevie Rae'nin zihninde suçluluk veren bir fısıltı gibi yankılanıyordu.

"Onlara ne yapacaksın? Bu işin yanlarına kalmasına izin veremezsin ya."

"Vermeyeceğim. Ama onlar benim sorumluluğum ve bu meseleyi kendim halledeceğim."

Dallas sırıttı. "Canlarına okuyacaksın, desene."

"Öyle de denebilir." Oysa Stevie Rae'nin ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Hemen konuyu değiştirdi. "Hey, saat kaç oldu? Açlıktan ölüyorum."

Ayağa kalkarken, Dallas'ın sırıtışı bir kahkahaya dönüştü. "İşte benim kızım geri geldi!" Stevie Rae'yi alnından öptü ve odanın karşı tarafındaki metal rafların arasına sıkıştırılmış mini buzdolabına yürüdü. "Lenobia burada kan torbaları olduğunu söyledi. İyileşme hızın ve uykunun derinliği yüzünden, uyandığında büyük olasılıkla çok aç olacağını tahmin etmişti."

Dallas kan torbalarını almaya giderken, Stevie Rae yattığı yerde doğruldu ve temkinli bakışlarını üzerindeki alışılagelmiş hastane önlüğünün üstünde dolaştırdı. Hareket ederken yüzünü acıyla buruşturdu. En kötüsünü bekliyordu. Cidden de, Lenobia ve Erik onu toprağa açtığı delikten –ve Rephaim'in yanından– çekip çıkardıklarında sırtı yanık bir hamburger kıvamındaydı.

Artık onu düşünme. Odaklanmaya ve...

"AmanTanrım." Sırtının görebildiği kadarına bakarken müthiş bir şaşkınlıkla fısıldamıştı. Sırtı artık hamburger kı-

vamında değildi. Pürüzsüzdü. Güneş yanığına maruz kalmış gibi, parlak tonda bir pembeydi ama bebek teni gibi pürüzsüz ve yepyeni görünüyordu.

Dallas olabildiğince alçak bir sesle "İnanılmaz," dedi. "Gerçek bir mucize."

Stevie Rae kafasını kaldırıp ona baktı. Göz göze geldiler.

"Beni fena korkuttun, fıstık," dedi Dallas. "Bunu bir daha sakın yapma."

"Elimden geleni yaparım."

Dallas öne eğildi ve parmaklarının ucuyla –ve büyük bir dikkatle– omzunun arka tarafındaki taze, pembe deriye dokundu. "Hâlâ acıyor mu?"

"Acıyor denemez. Sadece biraz gergin."

"İnanılmaz," dedi Dallas bir kez daha. "Yani, demek istediğim, Lenobia uykunda iyileşeceğini söylemişti ama gerçekten öyle beter durumdaydın ki, hiç böyle bir şey..."

"Ne zamandır uyuyorum?" Stevie Rae, Dallas'ın günlerdir ve gecelerdir uyuyor olduğunu söylemesinin neden olacağı sonuçları düşünerek, sözünü kesmişti. *Ortalıkta görünmeyince, Rephaim neler düşünmüştü kim bilir? Daha kötüsü, ne yapmıştı?*

"Sadece bir gün oldu."

İçi müthiş bir rahatlama hissiyle doldu. "Bir gün mü? Gerçekten mi?"

"Şey, evet. Güneş bir iki saat önce battı. Yani teknik olarak bir günden biraz fazla bir süreden beri uyuyorsun. Seni dün, gün doğumundan hemen sonra getirdiler. Oldukça dramatik bir sahneydi. Erik, Hummer'ı doğrudan buraya sürerken bir çiti yerle bir etti ve doğruca Lenobia'nın ambarına daldı. Seni

okulun içinden, buraya revire taşımak için hepimiz deli gibi koşturduk.

"Evet, buraya dönerken Hummer'ın içinde Zoey'le konuştum ve kendimi bayağı iyi hissediyordum ama sonra sanki biri ışıklarımı söndürüverdi. Sanırım bayıldım."

"Biliyorum."

"Çok yazık olmuş," dedi Stevie Rae gülümseyerek. "Bütün sahneyi görmek isterdim."

Dallas ona sırıtarak baktı. "Evet, öleceğin fikrini aştığım zaman, ben de aynı şeyi düşündüm."

"Ölmeyeceğim," derken Stevie Rae'nin sesi son derece kararlıydı.

"Bunu duyduğuma sevindim, doğrusu." Dallas eğildi, elini genç kızın yanağına koydu ve dudaklarından şefkatle öptü.

Stevie Rae, tuhaf ve otomatik bir tepkiyle hızla geri kaçtı.

Hızlı hızlı "Ah, şu kan torbası ne oldu?" dedi.

"Ah, evet ya..." Dallas reddedilmenin etkisinden sıyrılmış gibiydi ama kan torbasını Stevie Rae'ye uzatırken yanakları hâlâ pespembeydi. "Üzgünüm. Aklım başımdan gitti. Canının yandığını ve... Bilirsin işte, şey yapacak durumda olmadığını biliyorum." Çok rahatsız görünüyordu.

Stevie Rae bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Ne de olsa, Dallas'la aralarında *bir şeyler* vardı. Dallas tatlı, aynı zamanda zeki bir çocuktu ve yanında durarak ve üzgün görünerek ve başını daha da hoş görünmesini sağlayacak şekilde masum masum yana eğerek onu anladığını ispatlamıştı. Ayrıca çok da şirindi. Uzun boylu, tam kıvamında kaslı ve kum

rengi, gür saçlı, sırım gibi bir çocuktu. Ve Stevie Rae onunla öpüşmeyi severdi. En azından eskiden.

Artık sevmiyor muydu?

İçinde uyanan ve ona çok yabancı gelen huzursuzluk duygusu, onu, Dallas'ın daha iyi hissetmesini sağlayacak kelimeleri bulmaktan alıkoyuyordu. Bu yüzden, konuşmak yerine elindeki kan torbasını aldı, köşesini yırtıp açtı ve kanın gırtlağından aşağı akıp midesinde büyük boy Red Bull patlaması yaratmasına ve vücudunun tamamına enerji taşımasına izin verdi.

Hiç istemiyordu ama için için, bu normal, ölümlü ve sıradan kanın ona hissettirdikleri ve Rephaim'in kanının neden olduğu enerji ve sıcaklığı patlamasının arasındaki farkı tartabiliyordu.

Ağzını silerken eli titriyordu. Nihayet kafasını kaldırıp Dallas'a baktı.

"Daha iyisin ya?" Dallas biraz önce yaşadıkları tuhaflıktan etkilenmemiş gibi, her zamanki tatlı ve tanıdık haline dönmüştü.

"Bir tane daha alabilir miyim?"

Delikanlı gülümsedi ve bir torba daha uzattı. "Sen demeden hazır ettim bile, fıstık."

"Teşekkürler, Dallas." Stevie Rae ikinci torbayı mideye indirmeden önce duraksadı. "Şu anda yüzde yüz iyi hissetmiyorum, doğrusu. Biliyorsun, değil mi?"

Dallas kafasını salladı. "Biliyorum."

"Aramızda sorun yok değil mi?"

"Yok," dedi Dallas. "Sen iyiysen, biz de iyiyiz."

"Bunun faydası olacak." Lenobia içeri girdiğinde, Stevie Rae ikinci torbayı içmekle meşguldü.

"Hey, Lenobia, Uyuyan Güzel nihayet uyandı," dedi Dallas.

Stevie Rae kanı son damlasına kadar içtikten sonra gözlerini kapıya çevirdi ama Lenobia'yı gördüğü anda, gülümsemesi donup kaldı.

Atların Efendisi ağlamıştı. Hem de çok.

"Aman Tanrım. Ne oldu?" Her zaman son derece güçlü duran profesörlerini gözyaşları içinde görmek Stevie Rae'yi öylesine sarsmıştı ki ilk tepkisi, canı yandığı ve teselli bulmak için yanına gittiği zamanlarda annesinin hep yaptığı gibi, elini yatağına vurup onu yanına davet etmek oldu.

Lenobia odanın içinde birkaç adım attı. Ama Stevie Rae'nin yatağına oturmadı. Ayakucunda durdu ve gerçekten berbat bir şey yapmaya hazırlanır gibi derin bir nefes aldı.

Dallas tereddütle, "Çıkmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır. Kal. Sana ihtiyacı olabilir." Lenobia'nın sesi pürüzlü ve boğuktu. Stevie Rae'nin gözlerinin içine baktı. "Zoey. Bir şey oldu."

Stevie Rae'nin midesinde bir korku patlaması oldu ve kendini tutamadan "O iyi!" diye haykırdı. "Onunla konuştum, hatırlasanıza. Hani depodan çıkmadan, güneşin acısı beni alaşağı edip bayıltmadan önce... Daha dündü."

"Yüksek Konsey'de asistanlık yapan arkadaşım Erce saatlerdir benimle temas kurmaya çalışıyormuş. Aptal gibi cep telefonumu Hummer'da bırakmışım; bu yüzden biraz öncesine kadar konuşamadık. Kalona, Heath'i öldürmüş."

Dallas "Lanet olsun!" diye inledi.

Stevie Rae onu duymazdan gelerek Lenobia'ya baktı. Rephaim'in babası Heath'i öldürmüştü demek! İçinde kaynayan mide bulandırıcı korku her saniye biraz daha güçleniyordu. "Zoey ölmedi. Ölseydi, ben bilirdim."

"Zoey ölmedi ama Kalona'nın Heath'i öldürdüğünü görmüş. Onu durdurmaya çalışmış ama yapamamış. Ve bu onu paramparça etmiş, Stevie Rae." Lenobia'nın porselen yanaklarından gözyaşları süzülmeye başlamıştı.

"Paramparça mı etmiş? Bu da ne demek?"

"Şu demek: Bedeni hâlâ nefes alıp veriyor ama ruhu gitti. Bir yüksek rahibenin ruhu paramparça olduğu zaman, bedeninin de bu dünyadan silinip gitmesi an meselesidir."

"Silinip gitmek mi? Neden bahsettiğinizi anlayamıyorum. Bana onun ortadan kaybolacağını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Hayır," dedi Lenobia. "Ölecek diyorum."

Stevie Rae başını öne arkaya, öne arkaya sallamaya başlamıştı. "Hayır. Hayır. Hayır! Tek yapmamız gereken, onu buraya getirmek. O zaman düzelir."

"Bedeni buraya dönse bile, Zoey geri dönmeyecek, Stevie Rae. Kendini buna hazırlamalısın."

Stevie Rae "Hazırlamayacağım," diye bağırdı. "Hazırlayamam! Dallas bana hemen kot pantolonumu bul! Hemen buradan çıkmam gerek. Zoey'e yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım. O benden asla vazgeçmedi. Ben de ondan vazgeçmeyeceğim."

"Bu senin meselen değil." Ejderha Lankford'un sesi revirin açık kapısından yankılanmıştı. Yüzü, eşini yakın zamanda kaybetmiş olmasının acısıyla, çökük ve pejmürde haldeydi

ama sesi sakin ve kendinden emindi. "Sorun, Zoey'nin katlanamayacağı bir acıyla karşı karşıya kalmış olması. Ve ben acı konusunda bir şeyler biliyorum. Bir ruh paramparça olduğu zaman, bedeni geri döndürecek yol kapanır ve ruhumuz doldurmadığı zaman, bedenlerimiz de ölür."

"Hayır, lütfen. Bu doğru olamaz. Bu gerçek olamaz," dedi Stevie Rae.

"Sen ilk kırmızı vampir yüksek rahibesisin. Kaybını kabullenmek için bir şekilde güç bulmalısın. İnsanlarının sana ihtiyaçları olacak," dedi Ejderha.

"Kalona'nın nereye kaçtığını bilmiyoruz," dedi Lenobia. "Tıpkı Neferet'in bu olayda parmağının olup olmadığını da bilmediğimiz gibi."

Ejderha ekledi. "Bildiğimiz tek şey, Zoey'nin ölümünün bize yeni bir darbe indirmeleri için kusursuz bir fırsat olacağı."

Zoey'nin ölümü. Bu sözcükler, Stevie Rae'nin zihninde yankılanırken geriye sadece şok, korku ve çaresizlik bırakıyorlardı.

"Engin güçlerin var. İyileşme süratin bunun en iyi ispatı," dedi Lenobia. "Ve üzerimize inmekte olduğundan neredeyse emin olduğum karanlığa karşı koyabilmek için, toplayabildiğimiz her güç kırıntısına ihtiyacımız olacak."

Ejderha "Acını kontrol altında tut," dedi. "Ve Zoey'nin görevini üstlen."

Stevie Rae "Hiç kimse Zoey olamaz!" diye haykırdı.

"Biz senden Zoey olmanı istemiyoruz," dedi Lenobia. "Sadece onun geride bıraktığı boşluğu doldurmaya yardım etmeni istiyoruz."

"Düşünmem... Düşünmem gerek," dedi Stevie Rae. "Şimdi lütfen beni biraz yalnız bırakır mısınız? Giyinmek ve düşünmek istiyorum."

"Elbette," dedi Lenobia. "Biz Konsey Salonu'nda olacağız. Hazır olduğunda orada buluşuruz." O ve Ejderha, bu üzüntüyle sarsılmışlardı ancak kararlı bir duruşla, sessizce odadan çıktılar.

"Hey, sen iyi misin?" Dallas yatağa yaklaştı ve elini tutmak için uzandı.

Stevie Rae, delikanlının elini şöyle bir sıkıp hemen bıraktı. "Kıyafetlerime ihtiyacım var."

"Şuradaki dolapta görmüştüm." Dallas başıyla odanın diğer ucunda kalan dolabı işaret ediyordu.

"İyi, teşekkürler," dedi Stevie Rae hızlı hızlı. "Giyinebilmem için çıkman gerek."

"Soruma cevap vermedin," derken Dallas onu büyük bir dikkatle süzüyordu.

"Hayır. İyi değilim ve Z'nin öldüğünü söyleyip durdukları sürece hiç iyi olmayacağım."

"Ama Stevie Rae, ruh bedeni terk ettiği zaman neler olduğunu ben de duymuştum. Kişi ölüyor." Dallas'ın bu acımasız sözcükleri yumuşatmak için çaba harcadığı her halinden belliydi.

"Bu defa değil," dedi Stevie Rae. "Şimdi lütfen çıkar mısın? Giyineceğim."

Dallas iç geçirdi. "Dışarıda bekliyor olacağım."

"Tamam. Fazla sürmez."

"Acele etme, fıstık,"dedi Dallas yumuşacık bir sesle. "Beklemekten sıkılmam."

Ancak Stevie Rae, söylediği gibi kapı kapanır kapanmaz yataktan fırlayıp kıyafetlerine koşmadı. Hafızası, *Çaylak El Kitabı 101*'in sayfalarını çevirmekle ve ruhu paramparça olmuş bir yüksek rahibenin hüzünlü hikâyesini taramakla meşguldü. Stevie Rae rahibenin ruhunun paramparça olmasına neyin neden olduğunu hatırlayamıyordu. Aslında hikâyeyle ilgili, yüksek rahibenin ölümü dışında, hatırladığı pek bir şey de yoktu. Diğerlerinin onu kurtarmak için harcadıkları büyük çabaya rağmen, yüksek rahibe ölmüştü.

"Yüksek rahibe öldü," diye fısıldadı. Ve Zoey gerçek, yetişkin bir yüksek rahibe bile değildi. Teknik olarak hâlâ bir çaylaktı. Yetişkin bir yüksek rahibeyi öldüren bir şeyden geri dönüş yolunu bulması nasıl beklenebilirdi ki?

Gerçek şuydu ki, bulamayacaktı.

Ama bu hiç adil değildi. Yaşadıkları onca güçlükten sonra, Zoey öylece ölüverecek miydi yani? Stevie Rae buna inanmak istemiyordu. Mücadele etmek, haykırmak ve en yakın dostunu iyi etmenin bir yolunu bulmak istiyordu ama nasıl? Z İtalya'da, o Tulsa'daydı. Ve lanet olsun! Stevie Rae daha bir avuç baş belası kırmızı çaylağı yola sokmanın yolunu bile bulamıyordu ki. O kim oluyordu da Z'nin ruhunun bedeninden ayrılıp paramparça olmasına çözüm bulmayı umabiliyordu?

Bu berbat şeyin olmasına neden olan yaratığın oğluyla Damgalanmış olduğu gerçeğini bile kimseye söyleyemiyordu.

Hüzün bir örtü gibi üzerine kapanmıştı. Yan döndü ve küçüklüğünde yaptığı gibi yastığına sımsıkı sarılıp ağlamaya başladı. Hıçkırıklarla sarsılıyordu. Dallas'ın ağladığını duymaması ve şok, korku ve insanı yerle bir eden çaresizliğe teslim olduğunu anlamaması için yüzünü yastığa gömdü.

Durum gittikçe daha da kötüleşirken, birden havada bir kıpırtı hissetti. Sanki biri küçük odanın penceresini aralamıştı.

Gözyaşlarına aptal bir soğuk esintiye aldıramayacak kadar kapıldığı için, önce umursamadı. Ama esinti ısrarcıydı. Açıkta kalan sırtının taze, pembe derisinde şaşırtıcı derecede hoşa gidecek serin bir okşama etkisi yaratıyordu. Bir an gevşedi ve kendini bu dokunuşun rahatlatıcılığına bıraktı.

Dokunuş mu? Ama ona dışarıda beklemesini söylemişti!

Kafasını hızla kaldırdı ve Dallas'a çıkışmaya hazırlanarak dişlerini sıktı.

Ama odada kimse yoktu.

Yalnızdı. Yapayalnız.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Yoksa şokun etkisiyle kafayı yemeye mi başlıyordu. Kalkıp giyinmeliydi. Bir ayağını diğerinin önüne atıp buradan çıkmalı, Zoey'ye ve kırmızı çaylaklarına olanlarla ilgili gerçekle, Kalona'yla ve eninde sonunda da Repahim'le yüzleşmeliydi.

Rephaim...

İsmi havada yankılanırken, yeni bir serinlik onu sarmalayıp tenini okşadı. Bu defa sadece sırtını değil, kollarını, belini ve bacaklarını da sarmalamıştı. Serinliğin temas ettiği her yerde, acısı bir parça da olsa hafifliyordu. Bu defa kafasını kaldırdığı zaman, tepkisi daha kontrollüydü. Gözlerini sildi ve başını eğip vücuduna baktı.

"Rephaim..." İsmini, kendi iradesi dışında fısıldamıştı.

Seni çağırıyor...

Stevie Rae "Neler oluyor böyle?" diye söylendi.. Çaresizliğine öfke karışmıştı.

Ona git...

"Ona gitmek mi?" Öfkesi gittikçe güçleniyordu. "Buna onun babası neden oldu."

Ona git...

Serin dokunuşun ve kızıl öfkesinin onun adına karar vermesine izin vererek, telaşla kıyafetlerini giydi. Rephaim'e gidecekti gitmesine ama sadece Zoey'e yardım etmekte kullanabileceği bir şey biliyor olabileceği için... O güçlü ve tehlikeli bir ölümsüzün oğluydu. Ve Stevie Rae'nin habersiz olduğu bazı güçlere sahip olduğu aşikârdı. Çevresini sarmalayan kırmızımsı zımbırtı da kesinlikle ondan geliyordu ve bir tür ruhtan oluşuyor olsa gerekti.

"Pekâlâ," dedi yüksek sesle. "Ona gideceğim."

Kelimeler ağzından dökülür dökülmez kırmızı pus, teninde bir serinlik ve başka bir alemden çıkagelmiş bir sükunet hissi bırakarak buharlaştı.

Ona gideceğim ve eğer bana yardım edemezse, işte o zaman, aramızda Damgalanma olsun ya da olmasın, onu öldürmek zorunda kalacağım.

BÖLÜM DÖRT

Afrodit

"Ciddiyim, Erce, bunu bir daha söylemeyeceğim. Aptal kurallarınız umurumda bile değil. Zoey içeride." Afrodit durdu ve manikürlü parmağıyla kapalı taş kapıyı işaret etti. "Ve bu, benim de içeriye gireceğim anlamına geliyor."

"Afrodit, sen bir insansın. Ve bir vampirin refakatçisi bile değilsin. Gençlik dolu ve ölümcül isterinle Yüksek Konsey Salonu'na dalamazsın. Hele böyle bir kriz zamanında..." Vampirin serinkanlı bakışları Afrodit'in darmadağın olmuş saçlarında, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünde ve kıpkırmızı gözlerinde dolaşıyordu. "Konsey seni içeri davet edecektir. Büyük olasılıkla. O zamana kadar beklemen gerek."

"Ben isterik falan değilim." Afrodit bu sözcükleri zoraki bir sükunetle, tane tane telaffuz etmişti. Stark, Darius, Damien ve İkizler –hatta Jack– Zoey'nin cansız bedenini Konsey Salonu'na taşırlarken, onun kapının dışında bırakılmış olmasının isterik bir insan olmasından kaynaklanmasını telafi etmeye çabalıyordu. O kadar çok ağlamıştı ki, hiç durmadan akan gözyaşları yüzünden nefes alamaz ve önünü göremez

olduğu için diğerlerine ayak uyduramamıştı. Kendini topladığı zaman da, kapı yüzüne kapatılmış ve Erce lanet olası bir kapı bekçisi olarak önüne dikilmişti.

Eğer Erce, Afrodit'in ukala ötesi bir yetişkini nasıl alt edeceğini bilmediğini sanıyorsa süper yanılıyordu. Ne de olsa Afrodit, Erce'nin yanında Lanet Olası Mary Poppins gibi kaldığı bir kadın tarafından büyütülmüştü.

"Benim sadece insan soyundan bir çocuk olduğumu sanıyorsunuz, değil mi?" Afrodit karşısındaki vampirin kişisel alanına adım atarak Erce'nin otomatik olarak geri çekilmesine neden oldu. "Bir daha düşünün derim. Ben Nyx'in kâhiniyim. Onu hatırlıyor musunuz? Nyx, hani şu hepinizin patronu olan tanrıça! Yüksek Konsey'e girebilmek için birilerinin buzdolabı olmam gerekmiyor. Nyx bana bu hakkı kendisi verdi. Şimdi yolumdan çekilin!"

"Her ne kadar bunu çok daha nazik bir dille ifade etmesi mümkün görünse de, çocuk haklı, Erce. Bırak geçsin. Konsey'in itiraz etmesi durumunda, sorumluluğu üzerime alıyorum."

Erce "Bu alışıldık bir durum değil," dedi ama yelkenleri derhal indirdiği belli oluyordu.

"Bir çaylağın ruhunun paramparça olması da öyle," dedi Neferet.

Erce "Size katılmaktan başka seçeneğim yok, Rahibe," dedi ve kenara çekilip kapıyı açtı. "Ve bu insanın salondaki varlığından siz sorumlusunuz."

"Teşekkürler, Erce. Çok naziksin. Ah, bu arada Konsey Savaşçıları'ndan bir şeyler getirmelerini istedim. Lütfen, onların geçmelerine de izin ver, olur mu?"

Erce tahmin ettiği sözcükleri fısıldarken Afrodit ondan tarafa bakmaya gerek bile duymadı. "Tabii ki, Rahibe." Ve doğruca içeri girdi.

"Bir kez daha müttefik konumunda olmamız sence de çok tuhaf değil mi, çocuk?" Neferet'in sesi hemen yanı başındaydı.

"Biz asla müttefik olamayız ve ben çocuk değilim." Afrodit bu cümleyi söylerken Neferet'e bakmak ya da yavaşlamak ihtiyacı duymamıştı. Giriş holü yuvarlak biçimli, büyük taş bir anfi-tiyatroya açılıyordu. Afrodit'in bakışları tam karşısında kalan ve havaya kaldırdığı zarif ellerinin arasında bir hilâl taşıyan Nyx'i sembolize eden vitraylı cama takılmıştı.

"Gerçekten çok hoş değil mi?" Neferet'in sesi sakin ve dost canlısıydı. "Dünyadaki en güzel sanat eserlerinin yaratıcıları her zaman vampirlerin arasından çıkmıştır."

Afrodit eski yüksek rahibesine bakmamakta direniyordu. Omzunu silkti. "Vampirlerde para var. Para, insanlar ya da diğerleri tarafından yapılmış olmalarını ayırt etmeden, bütün güzel şeyleri satın alabilir. Ve bu pencereyi vampirlerin yapıp yapmadığından emin olamazsınız. Demek istediğim, yaşlısınız, evet ama o kadar da değil." Neferet'in yumuşak ve küçümseyici gülümsemesini duymazdan gelirken, Afrodit'in bakışları salonun merkezine çevrilmişti. Önce gördüğü şeyin ne olduğunu tam idrak edemedi ve bunu başardığı zaman midesine bir yumruk yemiş gibi oldu.

Anfitiyatronun tam merkezindeki iç halkayı oluşturan büyük, yüksek platforma mermerden oyulmuş yedi taht yerleştirilmişti. Tahtlarda vampirler oturuyorlardı ama Afrodit'in gözüne takılan onlar değillerdi. Onun gözünü ayıramadığı, tahtların önündeki bir kürsüde cansız yatan Zoey'di. Ve Stark.

Zoey'nin yanında dizlerinin üstüne çökmüştü. Yan durduğu için, Afrodit yüzünü rahatça görebiliyordu. En ufak bir ses çıkarmıyordu ama gözyaşları yanaklarından özgürce iniyor ve gömleğini ıslatıyordu. Darius da hemen yanı başındaydı ve Afrodit'in duyamayacağı bir sesle, ilk tahtta oturan, gür saçları yer yer kırçıllaşmış esmer kadına bir şeyler anlatıyordu. Damien, Jack ve İkizler, yakındaki bir taş sırada –tipik koyunlar gibi– yumak olmuşlardı. Onlar da hiç durmadan ağlıyorlardı ama onların gürültücü gözyaşları, Stark'ın sessiz acısından, okyanus ve çağlayan bir nehir kadar farklıydı.

Afrodit otomatik olarak ileri doğru yürüdü ama Neferet onu kolundan yakaladı. Ve onu kendisine bakmaya zorladı.

Afrodit yumuşak bir sesle "Beni bıraksanız gerçekten iyi olur," dedi.

Neferet tek kaşını kaldırdı. "Ne o? Nihayet anne figürüne kafa tutmayı öğrenebildin mi?"

Afrodit öfkesinin içinde usul usul yanmasına izin vererek "Siz hiç kimsenin anne figürü falan değilsiniz," dedi. "Ben sürtüklere kafa tutmayı öğreneli uzun zaman oluyor."

Neferet kaşlarını çattı ve Afrodit'in bileğini bıraktı. "Bu kaba saba lisanını hiçbir zaman sevemedim."

"Ben kaba saba falan değilim. Gerçekleri söylerim. Bunlar birbirlerinden çok farklı şeyler. Ve neyi sevip neyi sevmediğiniz umurumda mı sanıyorsunuz?" Neferet cevap vermeye hazırlanmak için ağzını açtı ama Afrodit konuşmasına izin vermedi. "Burada ne halt ettiğinizi sorabilir miyim?"

Neferet hayretle gözlerini kırpıştırdı. "Buradayım, çünkü içeride yaralı bir çaylak var."

"Ah, ne saçmalık! Burada olmanızın tek nedeni, bunun

size istediğiniz şeyi bir şekilde elde etme fırsatı verecek olması. Onlar bunu bilseler de bilmeseler de, sizde işler böyle yürüyor Neferet." Afrodit çenesiyle Yüksek Konsey üyelerini işaret ediyordu.

"Çok dikkatli ol, Afrodit. Yakın gelecekte bana işin düşebilir."

Afrodit, Neferet'e gözünü kırpmadan bakıyordu. Karşısındaki gözlerin ne kadar değişmiş olduklarını fark edince, şok hissiyle sarsıldı. Neferet'in gözleri artık parlak zümrüt yeşili değillerdi. Kararmışlardı. Ve derinliklerinde parlayan, kırmızı bir ışık mıydı gerçekten? Bu düşüncenin Afrodit'in zihnine sızmasıyla Neferet'in göz kırpması bir oldu. Gözleri netleşti ve yeniden nadide taşların rengine büründüler.

Afrodit titrek bir nefes aldı. Kollarındaki minicik tüyler ayaklanmıştı ama "Sorun değil," derken alaycı ve düz bir sesle konuşmayı başarmıştı. "Şansımı sizin 'yardımınız' olmadan denemeyi tercih ederim." Yardım kelimesini telaffuz ederken havaya tırnak işaretleri çizmeyi ihmal etmemişti.

"Neferet, Konsey sizi tanıyor!"

Neferet yüzünü Konseye çevirdi ancak yanlarına ulaşmak üzere basamakları inmeden önce, duraksadı ve Afrodit'i de içine alan zarif bir el hareketi yaptı.

"Konsey'den bu insanın varlığına izin vermelerini rica ediyorum. Bu çocuk, Nyx'in kâhini olduğunu iddia eden, Afrodit."

Afrodit, Neferet'in yanından geçip öne çıktı ve tek tek bütün Konsey üyelerinin yüzlerine baktı. "Kâhin olmak gibi bir iddiam yok. Ben Nyx'in Kâhini'yim çünkü Tanrıçam öyle istiyor. Doğruyu söylemek gerekirse, seçme şansım olsaydı,

bu göreve gönüllü olmazdım." Konsey üyelerinin bazılarının iç geçirmelerine rağmen, konuşmasına devam etti. "Ah, bu arada bilginiz olsun diye söylüyorum, size söylediklerimin arasında Nyx'in hâlihazırda bilmediği hiçbir şey yok."

Darius "Her ne kadar Afrodit kendisinden aynı derecede emin olmasa da, Tanrıça ona fazlasıyla inanıyor," dedi.

Afrodit ona gülümseyerek baktı. Darius onun için iri yarı, seksi ve dağ gibi bir savaşçı olmaktan çok öteydi. Darius'a güvenebileceğini biliyordu. Darius onda her zaman en iyiyi görüyordu.

Esmer vampir, "Darius, neden sen bu insan adına konuşuyorsun?" diye sordu.

Darius dikkatle, üstüne basa basa "Duantia, ben Kâhin adına konuşuyorum," dedi. "Çünkü kendimi onun savaşçılığına adadım."

"Savaşçılığına mı?" Neferet sesine yansıyan şaşkınlığı gizleyememişti. "Ama bu..."

Afrodit onun adına "Bir Vampir Savaşçısı bir insana Bağlılık Yemini edemeyeceğine göre, tam olarak insan olmam imkânsız demek," dedi.

Duantia "Nyx'in Kâhini Afrodit, toplantıya dâhil olabilirsin," diye ilan etti. "Konsey seni de tanıyor..."

Afrodit, Neferet'i arkada bırakarak, telaşla merdivenleri indi. Doğruca Zoey'e gitmek istiyordu ama içgüdüleri onu önce Duantia denen kadının önünde durmaya itti. Resmi bir tavırla yumruğunu kalbine bastırdı ve saygıyla eğildi. "İçeri girmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Böyle sıra dışı zamanlar, bu tarz olağandışı uygulamaları kabul etmemizi gerektiriyor." Bu sözler, gözleri gece rengiy-

le parlayan uzun, ince bir vampirden gelmişti.

Afrodit vampire nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi; bu yüzden kafasını sallamakla yetindi ve Zoey'nin yanına yürüdü. Elini Darius'unkine uzatıp sımsıkı tuttu. Savaşçı'nın inanılmaz gücüne ihtiyacı olacaktı. Ve sonra arkadaşına baktı.

Bunu hayal dahi edemezdi. Zoey'nin bütün dövmeleri gitmişti! Üzerinde kalan tek İşaret, alnının tam ortasında duran sıradan görünüşlü, içi boş hilaldi. Ve o kadar solgundu ki! *Zoey ölü gibi görünüyor.* Afrodit bu düşünceyi derhal bir kenara itti. Zoey ölü değildi. Hâlâ nefes alıp veriyordu. Kalbi hâlâ çarpıyordu. Zoey. Ölü. Değildi.

Biraz önce onunla konuşan uzun boylu, zayıf kadın, "Ona baktığınız zaman, Tanrıça size herhangi bir haber veriyor mu, Kâhin?" diye sordu.

Afrodit, Darius'un elini bıraktı ve Zoey'nin yanına, dizlerinin üstüne çöktü. Tam karşısında duran Stark'a baktı ama Stark hareket etmedi. Gözünü bile kırpmıyordu. Tek yaptığı, sessizce ağlamak ve Zoey'e bakmaktı. *Bana herhangi bir şey olursa, Darius da böyle mi olacak?* Afrodit bu korkunç düşünceyi zihninden atıp, yeniden Zoey'e odaklandı. Yavaşça uzandı ve elini arkadaşının omzuna koydu.

Teni, çoktan ölmüş gibi soğuktu. Afrodit bir şeylerin olmasını bekledi. Ama en ufak bir görüş, bir his ya da başka bir şey uyanmamıştı.

Sıkıntıyla derin bir iç geçirdi ve kafasını salladı. "Hayır. Hiçbir şey söyleyemiyorum. Görüşlerimi kendim kontrol edemiyorum. İsteyip istememden bağımsız, onlar beni buluyorlar ve gerçek şu ki, aslında hiç istemiyorum."

"Kâhin, Nyx'in sana bahşettiği bütün yetenekleri kullanmıyorsun."

Afrodit şaşırmıştı. Bakışlarını Zoey'den, ayağa kalkıp zarif adımlarla ona doğru yaklaşmakta olan koyu renk gözlü vampire çevirdi.

"Gerçekten de Nyx'in Kâhini'sin, değil mi?"

"Evet, öyleyim." Afrodit bu cevabı, hiç tereddütsüz ancak biraz da kafası karışmış gibi vermişti.

Kadın gece göğü rengindeki ipek cüppesini hışırdatarak Afrodit'in yanına çöktü. "Adım Thanatos. Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Afrodit kafasını sallarken, Damien'in kopya alabileceği kadar yakınında olmamasına hayıflanıyordu.

"Ölüm demek. Konsey'in lideri ben değilim. O şeref Duantia'ya ait ancak, benim de uzun zaman önce bahşettiği yetenek sayesinde, Tanrıçamıza olağanüstü bir yakınlığa sahip olmak gibi eşsiz bir ayrıcalığım var. Bu alemden bir sonrakine geçiş yapan ruhlara yardım edebiliyorum."

"Yani hayaletlerle konuşabiliyor musunuz?"

Thanatos'un gülümsemesi ciddi yüzünde hatırı sayılır bir dönüşüme neden oldu ve ona neredeyse hoş sayılabilecek bir hava kattı. "Bir anlamda, evet, konuşabiliyorum. Ve bu yetenek sayesinde görüşler hakkında da bir şeyler biliyorum."

"Cidden mi? Görüşlerin hayaletlerle konuşmakla en ufak alakası yok ki."

"Yok mu gerçekten? Görüşlerin hangi alemden geliyor? Ya da belki de, daha net olmak için şöyle sormalıyım: Görüşleri alırken, sen hangi alemde oluyorsun?"

Afrodit gördüğü sayısız ölüm görüşünü düşündü ve olup

bitenleri ölenlerin görüş açısından gördüğünü hatırladı. Hızlı bir nefes aldı ve Thanatos'un neden bahsettiğini anladığını kabul eder gibi: "Görüşlerimi Öteki Alem'den alıyorum," dedi.

Thanatos kafasını salladı. "Sen Öteki Alem ve ruhların alemiyle benden daha yoğun bir alışveriş halindesin, Kâhin. Benim tek yaptığım, geçişleri sırasında ölülere yardım etmek ve onların aracılığıyla Öte'nin anlık bir görüntüsünü yakalamak."

Afrodit bakışlarını hemen Zoey'e çevirdi. "O ölü değil."

"Hayır, henüz değil. Ama bedeni bu ruhsuz haliyle yedi günden fazla dayanamaz. Yani ölüme çok yakın. Öteki Alem'in onu sıkı sıkıya –hatta yeni ölmüşlerden daha sıkı– tutmasına izin verecek kadar yakın. Ona bir kez daha dokun, Kâhin. Bu defa odaklan ve sana bahşedilen yeteneklerin daha fazlasını kullan."

"Ama ben..."

Thanatos, Afrodit'in sözünü kesti. "Kâhin, Nyx'in yapmanı isteyeceği şeyi yap."

"Ama o şeyin ne olduğunu bilmiyorum ki!"

Thanatos'un ciddi ifadesi gevşedi ve yeniden gülümsedi. "Ah, çocuk. Sadece yardımını istemen yeter."

Afrodit gözlerini kırpıştırdı. "O kadarcık mı?"

"Evet, Kâhin, o kadarcık."

Afrodit elini Zoey'nin soğuk omzuna yerleştirdi. Bu defa gözlerini yumdu ve Zoey'nin çember kurmadan önce hep yaptığı gibi, üç derin nefes aldı. Sonra Nyx'e sessiz ama samimi bir dua gönderdi: *Çok önemli olmasaydı, istemezdim ama sen bunu zaten biliyorsun, çünkü ben senden iyilik istemem. Ya da*

kimseden... Ayrıca bu yakarma zırvalığında pek başarılı değilimdir. Ama sen bunu zaten biliyorsun. Afrodit iç geçirdi. *Nyx, yardımına ihtiyacım var. Thanatos, Öteki Alemle bir tür ilişkim olduğunu düşünüyor gibi. Eğer doğruysa, lütfen bana Zoey'e neler olduğunu söyler misin?* Sessiz duasına kısa bir ara verdi, içini çekti ve kendini Nyx'e açtı. *Tanrıçam, lütfen. Bunu istememin tek nedeni, Zoey'yi annemin bana veremeyecek kadar bencil olduğu kız kardeşin yerine koymam değil. Bu konuda yardımına ihtiyacım var; çünkü pek çok insan Zoey'e bağlı ve ne yazık ki bu benden daha önemli.*

Afrodit avuç içinde bir sıcaklığın oluşmaya başladığını hissetti ve bir anda kendi bedeninin sıyrılıp Zoey'ninkine girmiş gibi hissetti. Arkadaşının içinde sadece bir an –bir kalp atışı kadar– kaldı ama hissettiği ve gördüğü ve öğrendiği onu öylesine sarstı ki, bir sonraki an kendini yine kendi bedeninde buldu. Elini Zoey'nin üstüne koyarken, korkuyla iç geçirdi. Ve sonra bir inleme eşliğinde, müthiş bir baş dönmesi yaşadı. Yüzünden ter ve tükürük fışkırmıştı sanki.

"Sorun ne, Kâhin? Ne gördün?" Thanatos, Afrodit'in yanaklarını kurularken ve güçlü elini beline yerleştirirken, sakin bir sesle sormuştu.

"O gitmiş..." Afrodit hıçkırığını bastırdı ve kendini toplamayı başararak "Ona ne olduğunu hissettim," dedi. "Zoey, ruhun tüm gücünü Kalona'ya fırlatmış. Onu içindeki her şeyle durdurmaya çabalamış ama işe yaramamış. Heath gözünün önünde ölmüş. Ve bu onu paramparça etmiş." Tuhaf bir sersemlik hissederek, gözyaşlarının arasından Thanatos'a çaresiz bir bakış gönderdi. "Nerede olduğunu sen de biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım, biliyorum. Ama bunu senin doğrulaman gerek."

"Ruhunun parçaları, ölülerle birlikte Öteki Alem'de." Afrodit kırmızı gözlerindeki batma hissinden kurtulmak için gözlerini kırpıştırıyordu. "Zoey tamamen gitmiş. Orada olan şeyi kaldıramamış. Hâlâ da kaldıramıyor."

"Başka hiçbir şey görmedin mi? Zoey'e yardımı dokunabilecek herhangi bir şey..."

Afrodit gırtlağından yükselen safra tadından kurtulmaya çalışarak yutkundu ve titreyen elini kaldırdı. "Hayır, ama yine deneyeceğim ve..."

Darius'un elini omzunda hissedince durdu.

"Hayır... Stevie Rae'yle Damgalanmanızın bozulması yüzünden yeterince zayıf düştün zaten."

"Hiçbir önemi yok. Zoey ölüyor."

"Önemi var. Ruhunun Zoey'inki gibi olmasını mı istiyorsun?" Thanatos'un sesi sakindi.

Afrodit yeni bir dehşet dalgasıyla irkildi. "Hayır," diye fısıldadı ve elini Darius'un elinin üstüne örttü.

"İşte bu yüzden, sevgi dolu Tanrıçamızın gençlere büyük yetenekler bahşetmesi, zaman zaman talihsizliğe dönüşebiliyor," dedi Neferet. "Bu yetenekleri bilgelikle kullanma olgunluğuna sahip olamıyorlar."

Afrodit, Neferet'in patronluk taslayan, serinkanlı sesini duyunca Stark'ın irkildiğini gördü. Savaşçı sonunda bakışlarını Zoey'den ayırmıştı.

"Bu yaratığın buraya girmesine izin verilmemeli! Bunu o yaptı! Heath'i öldüren ve Zoey'i paramparça eden ondan başkası değil." Stark, kelimeleri ağzından çıkarmadan önce taşların arasında öğütüyormuş gibi konuşuyordu.

Neferet ona serinkanlı bir bakış attı. "Zor bir süreç geçir-

diğimi anlıyorum, ama bir yüksek rahibeyle bu şekilde konuşamazsın, Savaşçı."

Stark ayağa fırladı. Darius her zamanki gibi şimşek hızıyla onu kolundan yakaladı. Afrodit onun "Herhangi bir şey yapmadan önce iyi düşün," dediğini duydu.

Duantia, Stark'a "Savaşçı," dedi. "O insan çocuk öldüğünde ve Zoey'nin ruhu paramparça olduğunda sen oradaydın. Bize eylemi gerçekleştirenin kanatlı ölümsüz olduğunu beyan ettin. Ama Neferet'ten hiç bahsetmedin."

"Zoey'nin istediğiniz arkadaşına sorabilirsiniz. Tulsa Gece Evi'nden Lenobia ve Ejderha Lankford'u arayın. Neferet'in birinin ölümüne neden olması için, fiziksel olarak orada olması gerekmediğini herkes doğrulayacaktır," dedi Stark. Darius'un elinden kurtuldu ve ağlamakta olduğunu yeni fark etmiş gibi yüzünü sildi.

Damien odanın karşı tarafından, tereddütlü bir sesle, "Orada olmadığı zamanlarda bile korkunç şeyler yapabiliyor," dedi. İkizler ve Jack de gözyaşları içinde kafalarını sallayarak arka çıktılar.

Duantia nazik bir sesle, "Neferet'in bu eylemde parmağı olduğuna dair hiçbir kanıt yok," dedi.

"Heath'e ne olduğunu söyleyemez misiniz? Hayaletiyle ya da her neyse işte, konuşup ne olduğunu ortaya çıkaramaz mısınız?" Afrodit, bu soruyu Neferet konuşmaya başladığı zaman tahtına dönen Thanatos'a yöneltmişti.

"İnsan soyundan çocuğun ruhu, bu alemde oyalanmadan diğer tarafa geçti. Ve geçmeden önce benden yardım istemedi," dedi Thanatos.

Stark geri kalan herkesi yok sayarak Neferet'e "Kalona

nerede?" diye seslendi. "Buna neden olan aşığını nerede gizliyorsun?"

"Ölümsüz refakatçim Erebus'u kastediyorsan, Konsey'e gelme nedenim de bu zaten." Neferet, Stark'a sırtını dönüp Konsey'in yedi üyesine hitaben "Ben de Zoey'nin ruhunun paramparça olduğunu hissettim," dedi. "Labirentte yürüyüş yaparak kendimi San Clemente Adası'ndan ayrılmaya hazırlıyordum."

Neferet, Stark'ın alaycı bir homurtu çıkarması ve "Sen ve Kalona, Kapri'de dünyayı ele geçirme peşindesiniz," demesi üzerine durdu. "Bu yüzden, hayır. Eğer niyetin burayı bombalamak değilse, yakın zamanda buraya dönmeyeceksin."

Darius, onu temkinli davranması konusunda uyarmak için bir kez daha omzuna dokundu ama Stark silkelenip kurtuldu.

"Erebus ve benim, Kapri'yi vampirlerin yönettiği ve insanların önümüzde saygıyla eğildikleri eski dönemleri geri getirme niyetinde olduğumuzu inkâr edecek değilim," dedi Neferet ona hitaben. "Ama ne bu adayı ne de Konsey'i asla yok etmem. Aslında Konsey'in desteğini almak isterim."

"Gücünü demek istiyorsun. Ve şimdi artık Zoey de ayağının altından çekildiğine göre, istediğin sonucu elde etme şansın daha da arttı," dedi Stark.

"Gerçekten mi? Bugünün daha erken saatlerinde, yine bu Konsey Salonu'nda, senin Zoey'inle benim Erebus'um arasında yaşananları yanlış mı anladım? Zoey, onun hizmet edecek bir Tanrıça arayan bir ölümsüz olduğunu itiraf etti."

Stark "Zoey ondan hiçbir zaman Erebus diye bahsetmedi!" diye haykırdı.

"Ve benim ölümsüz Erebus'um kibarlık ederek, Zoey'yi yalancılıkla itham etmekten kaçındı ve yanılıyor olabileceğini söyledi."

"Peki, sen ne yaptın, Neferet? Aralarındaki bağı kıskandığın için, onu Heath'i öldürmeye ve Zoey'nin ruhunu paramparça etmeye mi zorladın?" Afrodit, Stark'ın bunu söylerken, Zoey ve Kalona arasında bir şeyler olduğunu kabullenmekte güçlük çektiğini hissetmişti.

"Tabii ki hayır! O hastalıklı kırık kalbini değil, aklını kullan, Savaşçı! Zoey seni onun için bir masumun canına kıymaya ikna edebilir miydi? Tabii ki hayır. Sen onun savaşçısı olabilirsin ama kendi özgür iraden var ve hâlâ Nyx'e bağlısın ve nihayetinde ona hizmet etmek durumundasın." Neferet, Stark'ın konuşmasına imkân bırakmadan yeniden Konsey'e döndü. "Biraz önce anlatmaya çalıştığım gibi, Erebus'a rastladığımda, Zoey'nin ruhunun paramparça olduğunu hissetmiştim ve saraya dönüyordum. Fena yaralanmıştı ve kendinde değildi. Sadece şu sözleri söyleyecek zamanı oldu: Tanrıçamı koruyordum. Ve sonra gitti."

Afrodit kendine hâkim olamayarak "Kalona öldü mü?" diye sordu.

Neferet ona cevap vermek yerine yüzünü Konsey Salonu'nun girişine çevirdi. Orada üzerindeki ağırlıkla bel vermiş bir sedye taşıyan dört savaşçı bekliyordu. Sedyenin bir tarafından siyah bir kanat sarkıyor ve neredeyse yere sürünüyordu.

Neferet "Onu buraya getirin!" diye emretti.

Savaşçılar basamakları ağır ağır inip, sedyeyi Zoey'nin yattığı platformun yanına bıraktılar. Stark ve Darius otomatik olarak Zoey'le Kalona'nın arasına girmişlerdi.

"Tabii ki ölmedi," dedi Neferet. "O Erebus, bir ölümsüz." Neferet her zamanki mağrur sesiyle konuşmuştu. Sonra bir hıçkırık koyverdi ve "Ölmedi ama sizin de gördüğünüz gibi, gitti!" diye haykırdı.

Afrodit kendine mani olamıyormuş gibi, yerinden kalktı ve Kalona'ya yaklaştı. Darius derhal yanında bitiverdi.

"Hayır," diye uyardı. "Sakın ona dokunma."

"İster Erebus deyin, ister başka bir şey, bu varlığın eski çağlardan kalma bir ölümsüz olduğu ortada. Kanındaki güç yüzünden, ruhu burada olmasa bile, Kâhin onun bedenine girmeyi başaramayacaktır. Bu yüzden, onun için Zoey'yle aynı tehdidi arz etmiyor, Savaşçı," dedi Thanatos.

"Ben iyiyim. Bırak bakayım, belki bir şey bulabilirim..." dedi Afrodit, Darius'a.

Darius "Burada, yanındayım. Seni asla bırakmam," dedi ve Afrodit'in elinden tutup onunla birlikte Kalona'nın yanına gitti.

Afrodit, savaşçısının bedeninden yayılan gerilimi hissedebiliyordu ama üç derin nefes daha alıp Kalona'ya konsantre oldu. Anlık bir tereddüdün ardından uzattığı elini, biraz önce Zoey'e yaptığı gibi, Kalona'nın omzuna yerleştirdi. Ölümsüzün teni öylesine soğuktu ki, elini geri çekmemek için kendini zor tuttu. Ve gözlerini yumdu. Nyx? *Bir kez daha. Lütfen. İzin ver bir şeyler göreyim. Bize yardımı dokunacak herhangi bir şey.* Afrodit'in sessiz duası, Tanrıçayla bağını pekiştiren ve onu gerçekten ve hakkıyla Kâhin yapan bir düşünceyle sonlandı. *Lütfen beni karanlıkla mücadelede ve senin izini takip etmede bir aracı olarak kullan.*

Avucu ısınmıştı ısınmasına ama Afrodit'in Kalona'nın

gittiğini anlamak için onun içine gömülmesi gerekmiyordu. Bunu ona Karanlık söylemişti. Karanlık'ı büyük bir K harfiyle düşünmesi gerektiğini fark edince irkildi. O, başlı başına engin, güçlü ve yaşayan bir varlıktı. Her yerdeydi ve ölümsüzün bütün bedenini sarmalamıştı. Afrodit'in gözünün önünde şişkin ve görünmez bir örümcek tarafından örüldüğü hissini veren, koyu renkli bir ağ görüntüsü belirmişti. Yapış yapış siyah iplikçikleri, Kalona'nın bütün bedenini sarıp okşarken ve sımsıkı, bir arada tutarken, himayeden çok tutsaklık hissi uyandırıyorlardı; çünkü ölümsüzün bedeninin esir alındığı, en az bedeninin içinin tamamen bomboş olması kadar aşikârdı.

Afrodit iç geçirerek elini geri çekti ve siyah ağ onu da lekelemiş gibi avucunu bacağının üst tarafına sürttü. Dizlerinin bağı çözülünce, Darius'un üzerine yığıldı.

Savaşçısı onu kaldırırken, Kalona'nın bedeninin rehin alınmış olduğundan kasten bahsetmeyerek, "Zoey'nin içi gibi," demekle yetindi. "Kalona artık burada değil."

BÖLÜM BEŞ

Zoey

"Zo, uyanmalısın. Lütfen! Uyan ve konuş benimle!"

Çocuğun sesi çok hoştu. Şirin olduğunu daha gözlerimi açmadan anlamıştım. Sonra gözlerimi açtım ve gülümsedim; çünkü kesinlikle yanılmamıştım. En yakın arkadaşım Kayla'nın da diyeceği gibi, "*muhteşem bir sosla kaplanmış ağız sulandıran bir parçaydı.*" Pekâlâ, ımmm! Her ne kadar başım bir tuhaf olsa da, kendimi sıcacık ve mutlu hissediyordum. Gülümsemem bir sırıtışa dönüştü. "Uyandım. Sen de kimsin?"

"Zo, oyun oynamayı bırak. Hiç komik değil."

Çocuk bana kaşlarını çatarak bakıyordu ve birden bire kucağında ve kollarının arasında yatmakta olduğumu fark ettim. Hızla doğruldum ve ondan biraz uzaklaştım. Demek istediğim, evet, süper şirin bir çocuktu; ama bir yabancının kucağında olmak pek bana göre bir şey değildi.

"Şey, komiklik yapmaya çalışmıyordum."

Şirin yüzü birden kaskatı kesildi. "Zoey, yoksa bana kim olduğumu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Tamam, bak. Kim olduğunu bilmediğimi sen de biliyorsun. Gerçi, senin benim kim olduğumu biliyormuşsun gibi göründüğünü biliyorum." Bunca "biliyorum" arasında kafam karışınca, duraksadım.

"Zoey, kim olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Çok saçma bir soru. Tabii ki kim olduğumu biliyorum. Ben Zoey'im." Çocuğun şirin olması iyi bir şeydi; yoksa paketteki en parlak renkli boya kalemi olmadığı ortadaydı.

"Nerede olduğunu biliyor musun, peki?" Sesi nazik, neredeyse tereddütlüydü.

Çevreme bakındım. Muhteşem sabah güneşi altında cam gibi görünen bir göle uzanan bir iskelenin yakınındaki yemyeşil ve bakımlı bir çimenliğin üstündeydik.

Güneş mi?

Bir hata olmalıydı.

Bir yerde bir yanlışlık vardı.

Güçlükle yutkunarak çocuğun yumuşacık kahverengi gözlerine baktım. "Bana adını söyle."

"Heath. Benim, Heath. Zo, sen beni nerede olsa tanırsın."

Onu tanıyordum.

Hafızamda, hızla ileri alınan DVD'lerdeki gibi görüntüler art arda sıralanmaya başladı. Üçüncü sınıfta kırpık saçlarımın çok şirin göründüğünü söyleyen Heath, altıncı sınıfta, bütün sınıfın gözü önünde üstüme düşen dev örümcekten beni kurtaran Heath, sekizinci sınıfta, futbol maçından sonra beni ilk kez öpen Heath, çok fazla içip beni delirten Heath... Damgalandığım Heath... Ve yeniden Damgalandığım Heath ve nihayet benim...

"Ah, Tanrıçam!" Anılarım bir bütünlük kazandı ve hatırladım. *Hatırladım.*

"Zo..." Beni yeniden kollarının arasına çekti. "Her şey yolunda... Her şey yoluna girecek."

"Nasıl girebilir?" diye hıçkırdım. "Sen ölüsün!"

"Zo, bebeğim, öyle oluyor işte. Gerçekten korkmadım ve hatta canım çok yanmadı." Çok iyi tanıdığım sakin sesiyle konuşurken beni usul usul sallıyor ve sırtımı sıvazlıyordu.

"Ama hatırlıyorum! Hatırlıyorum!" Kendimi hiç de çekici sayılmayacak bir ifadeyle ağlamaktan alamıyordum. "Kalona seni öldürdü. Gözlerimle gördüm. Ah, Heath onu durdurmaya çalıştım. Denedim, gerçekten denedim..."

"Şışşt, bebeğim... Şışşt. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu ki. Ben sana seslendim ve sen geldin. İyi yaptın, Zo. İyi yaptın. Şimdi geri dönmeli, ona ve Neferet'e meydan okumalısın. Neferet sizin okuldan iki vampiri öldürdü. Hani şu drama hocasıyla, diğer herifi."

"Loren Blake mi?" Şok gözyaşlarımı dindirmişti. Yüzümü sildim. Heath –her zamanki gibi– kot pantolonunun cebinden bir kağıt mendil yumağı çıkardı. Ona şöyle bir baktım ve bir kahkaha patlatarak ikimizi de şaşırttım. "Cennette kullanılmış, pis mendillerini mi getirdin yani? Cidden mi?" diye kıkırdadım.

Alınmış gibiydi. "Zo. Bunlar kullanılmış değil. En azından çok fazla değil."

Kafamı salladım ve temkinli hareketlerle mendil yığınını alıp yüzümü sildin.

"Burnunu da temizle. Sümük içindesin. Ağladığın zaman sümüğün hep akar zaten. Benim yanımda kağıt mendil taşımam da bu yüzden ya."

"Ah, kes sesini. Ben o kadar çok ağlamam," dedim ve bir an için ölü olduğunu unutuverdim.

"Evet, ama ağladığın zaman sümüklerin akıyor; bu yüzden hazırlıklı olmak zorundayım."

Gerçek, suratıma bir tokat gibi inerken ona dik dik baktım. "Peki ya sen bana sümüklerim için mendil vermek üzere yanımda olmayınca ne olacak?" Gırtlağımdan bir hıçkırık yükseldi. "Bana evimin nasıl olduğunu, aşkın nasıl bir şey olduğunu hatırlatmak için yanımda olmayınca... Ve insan olmanın..." Bu defa ciddi ciddi böğürerek ağlamaya başlamıştım.

"Ah, Zo, bütün bunları tek başına çözebilirsin. Bol bol zamanın olacak. Unuttun mu, sen anlı şanlı bir yüksek rahibesin."

"Olmak istemiyorum." Bunu bütün dürüstlüğümle söylemiştim. "Ben Zoey olmak ve burada senin yanında kalmak istiyorum."

"Sadece bir kısmın... Hey... Belki de bu büyümeye ihtiyaç duyan kısmındır." Benim Heath'im için fazla yaşlı ve bilge bir sesle konuşmuştu.

"Hayır." Bu kelimeyi telaffuz ederken, gözümün ucundan ok gibi geçip giden bir karaltı görür gibi oldum. Midem gerildi, bir an sivri boynuzlar gördüğümü sandım.

"Zo, geçmişi değiştiremezsin."

"Hayır," dedim bir kez daha ve bakışlarımı Heath'ten ayırıp daha birkaç dakika önce kusursuz bir gölü çevreleyen güzel, parlak bir çayırlık olan açık alana baktım. Bu defa az önce güneş ışığı ve kelebeklerden başka hiçbir şeyin olmadığından emin olduğum yerlerde, gölgeler ve karaltılar gördüğümden emindim.

Gölgelerin içindeki karanlık beni korkutuyordu ama içlerindeki biçimler, beni parlak cisimlerin bebekleri çektiği gibi kendilerine çekiyordu. Gittikçe yoğunlaşan kasvetin içinde gözler yanıp sönüyordu ve içlerinden bir çifte dikkatle bakabildim. Ve tanıdığımı hissedip ürperdim. Bana birini hatırlatıyorlardı...

"Oradan birini tanıyorum."

Heath çenemi tuttu ve beni yüzümü yeniden ona çevirmeye zorladı. "Zoey, buralarda takılmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Eve gitmek üzere aklını başına toplamalı ve topuklarını birleştirip, şu özel Yüksek-Rahibe-sihir-saçmazımbırtısını yapmalı ve ait olduğun gerçek dünyaya geri dönmelisin."

"Sensiz mi?"

Yumuşacık bir sesle "Bensiz. Ben öldüm," derken bana fazlasıyla canlı gelen parmaklarıyla yanağımı okşuyordu. "Benim burada olmam gerekiyor. Aslında, sanırım bu olmam gereken yerin sadece ilk adımı. Ama sen hâlâ yaşıyorsun, Zoey. Buraya ait değilsin."

Yüzümü ellerinin arasından sıyırıp ondan hızla uzaklaştım, ayağa kalktım ve kafamı deli bir kadın gibi, saçlarımın uçuşmasına neden olacak şekilde kafamı salladım. "Hayır! Sensiz hiçbir yere gitmem!"

Şimdi artık çevremizi kuşatmaya başlayan karanlık pusun arasında başka bir karaltı daha dikkatimi çekmişti. Bu defa sivri boynuzların uç kısmını gördüğümden emindim. Sonra pus yeniden kaynamaya başladı ve bir gölge, daha insanımsı bir biçim alarak, karanlığın arasından bana bakmaya başladı. "Seni tanıyorum..." Benimkilere fazlasıyla benzeyen gözlere bakarak konuşmuştum. Tek fark benimki-

lerden biraz daha yaşlı ve hüzünlü –çok daha hüzünlü– görünmeleriydi.

Sonra yerini başka bir biçim aldı. Bu gözler de bana bakıyorlardı ama hüzünlü değildiler. Alaycı ve maviydiler ama bu, tanıdık gelmelerine engel değildi.

Kendimi Heath'in beni sımsıkı tutup göğsüne bastıran kollarından sıyırmaya çalışarak "Sen..." diye fısıldadım.

"Sakın bakma... Kendini topla ve evine dön, Zo."

Ama kendimi bakmaktan alıkoyamıyordum. İçimde beni bakmaya zorlayan bir şeyler vardı. Tanıdığım gözlerin çevrelediği bir yüz daha gördüm ve bu yüzü, bu bilgiden güç alacak kadar iyi tanıdığımı fark ettim. Heath'in kollarından sıyrılıp yüzümü ona çevirdim ve karanlığı işaret ettim. "Lanet olsun, Heath! Şuna bir bak! Bu, benim!"

Ve bendim. Birbirimize bakarken "ben" donakalmıştı. Büyük olasılıkla dokuz yaşlarındaydı ve bana dehşete düşmüş gibi sessizce bakıyordu.

"Zoey, bana bak." Heath beni hırsla tutup çevirdi. Omuzlarımı o kadar sıkı kavramıştı ki, daha sonra morluklarımın olacağından emindim. "Buradan hemen gitmelisin."

"Ama bu benim çocukluk halim."

"Sanırım hepsi sensin. Senden parçalar. Ruhuna bir şey olmuş, Zoey ve ruhunun kendini toparlaması için buradan hemen gitmen gerekiyor!"

Birden başım döner gibi oldu ve kollarının arasında kendimi boş bir çuval gibi hissettim. Nereden bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum işte. Dudaklarımdan dökülen kelimeler ölümü kadar gerçek ve kesindi. "Gidemem, Heath. Bana ait olan o parçalar yeniden 'ben' olmadıkları sürece, gidemem.

Ve bunun olmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Bilmiyorum işte!"

Heath alnını alnıma yasladı. "Şey, Zo, belki de çok fazla içtiğim zamanlarda bana karşı kullandığın o can sıkıcı anne sesini kullanıp onlara, ne bileyim işte, bu saçmalığa bir son verip ait oldukları yere, senin içine dönmelerini söyleyebilirsin."

Sesini benimkine o kadar benzetmişti ki az kalsın beni gülümsetmeyi başarıyordu. Neredeyse.

"Ama yeniden bir araya toplanırsam, buradan gitmem gerekecek. Bunu hissediyorum, Heath," diye fısıldadım.

"Bir araya toparlanmazsan da buradan asla ayrılamayacaksın; çünkü öleceksin, Zo. Ben de bunu hissedebiliyorum."

Ilık, tanıdık gözlerinin içine baktım. "Çok mu kötü olur? Burası beni gerçekten dünyada bekleyen karmaşadan çok daha iyi bir yere benziyor."

"Hayır, Zoey." Heath öfkelenmişe benziyordu. "Burası iyi falan değil. Senin için değil."

"Belki de ölmediğim içindir. Henüz." Yutkundum. Bunu yüksek sesle telaffuz etmenin korkutucu geldiğini, en azından, kendime itiraf etmeliydim.

"Bence sadece o kadar da değil."

Heath artık bana bakmıyordu. Omzumun üstünden arkama bakıyordu ve gözleri iri iri açılmıştı. Döndüm. Benim acayip ve yarım kalmış hallerime benzeyen, kıpırdaşıp duran karaltılar, siyah pusun içinde tuhaf ve sabırsız hareketler yapıyorlardı. Sonra, tehlikeli görünüşlü kocaman bir çift boynuza dönüşen bir ışık parladı ve bütün o ruhların, hayaletlerin ve tamamlanmamış parçalarımın dört bir yana kaçışıp ortadan

kaybolurken çığlık çığlığa bağrışmalarına neden olan bir şey, korkunç bir kanat çırpma sesi eşliğinde, çayırın o köşesine konuverdi.

İkimiz birlikte geri çekilirken, hissettiğim dehşetin sesime yansımasına mani olmaya çalışarak –ve bunu başaramayarak– "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Heath elimi tutup sıktı. "Bilmiyorum ama her ne olacaksa, her anında yanında olacağım." Gergin bir sesle "Ve şimdi..." diye fısıldadı. "Sakın arkana bakma, benimle gel ve sadece koş!"

Hayatımda nadir rastlanacak bir şey yapıp ona itiraz etmedim. Onu sorgulamadım. Ve söylediğini harfiyen yerine getirdim. Heath'in eline sımsıkı tutunup koşmaya başladım.

BÖLÜM ALTI

Stevie Rae

"Stevie Rae, bu hiç iyi bir fikir değil." Dallas, ona yetişmek için koşturuyordu.

Stevie Rae park alanına girince durdu ve "Uzun sürmeyecek, söz veriyorum," dedi. Zoey'nin küçük mavi arabasını görebilmek için çevresine bakındı. "Hah! İşte şurada. Anahtarlarını da üstünde bırakır zaten. Kapılar kilitlenmiyor, zira." Stevie Rae Böcek'e koştu, gıcırtılı kapısını açtı ve kontakta sallanan anahtarları görünce bir zafer çığlığı koyverdi.

"Ciddiyim, neyin peşinde olduğunu bana söylemeyeceksen bile, benimle Konsey Salonu'na gelip vampirlere anlatmanı istiyorum. O küçük kafanın içinde olup bitenler konusunda onların görüşlerini almalısın."

Stevie Rae, Dallas'a döndü. "Sorun bu ya zaten. Ne yaptığımdan ben de emin değilim. Ve Dallas, sana söylemeyeceğim bir şeyi bir avuç vampire anlatmayacağımı biliyor olmalısın."

Dallas yüzünü ovaladı. "Eskiden biliyordum ama o kadar kısa zamanda o kadar çok şey oldu ki... Üstelik tuhaf davranıyorsun."

Stevie Rae elini arkadaşının omzuna koydu. "İçimden bir ses, Zoey'e yardım etmek için bir şeyler yapabileceğimi söylüyor ama bunu o odada bir avuç gergin vampirin karşısına geçip anlatamam. Dışarıda olmam gerek." Stevie Rae toprağı kucaklar gibi kollarını iki yana açtı. "Düşünmek için elementimi kullanmam gerek. Atladığım bir şey varmış gibi geliyor ama ne olduğunu anlayamıyorum. Ve o bilgiye ulaşabilmek için toprağın yardımına ihtiyacım olacak."

"Bunu buradan yapamaz mısın? Okulun çevresinde de bol miktarda güzel toprak var, ne de olsa..."

Stevie Rae kendini gülümsemeye zorladı. Dallas'a yalan söylemekten nefret ediyordu ama aslında gerçekten yalan söylüyor da sayılmazdı. Gerçekten de Z'e yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışacaktı ve bunu Gece Evi'nde yapamazdı. "Burada dikkat dağıtacak çok şey var."

"Tamam, bak. Gitmene engel olamayacağını biliyorum ama bana bir söz vermeni istiyorum. Yoksa seni durdurmak için gerekirse kıçımı yırtarım."

Stevie Rae'nin gözleri iri iri açılmıştı. Bu defa gülümsemekte zorlanmamıştı. "Ne yani, canıma okumaya mı niyetlisin, Dallas?"

"Sen de ben de bunu sadece deneyeceğimi ve başaramayacağımı biliyoruz... Zaten kıçımı yırtma kısmı da burada devreye giriyor."

Stevie Rae sırıtmaya devam ederek "Ne sözü vermemi istiyorsun?" diye sordu.

"Hemen şimdi o depoya dönmeyeceğine söz vermeni istiyorum. Orada seni az kalsın öldürüyorlardı ve iyileşmiş gibi görünüyorsun. Ama tekrar ediyorum. Seni az kalsın öldürüyorlardı. Dün. Bu yüzden, bu akşam onlarla yüzleşmeye gitmeyeceğine dair söz istiyorum."

Stevie Rae dürüstçe "Söz," dedi. "Oraya gitmiyorum. Sana söyledim, ben Z'ye yardım etmenin bir yolunu bulma derdindeyim ve o çocuklarla kavgaya tutuşmanın bana hiçbir faydası olmaz."

"Yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

Dallas rahat bir nefes aldı. "İyi. Şimdi, vampirlere nereye gittiğin konusunda ne söylemem gerekiyor?"

"Sana söylediğimi. Çevremin toprakla çevrili olması gerektiğini ve yalnız kalmak istediğimi. Bir çözüm yolu bulmaya uğraştığımı ama burada başaramadığımı söyle."

"Tamam, söylerim. Ama çok kızacaklar."

"Şey, evet ama dönmem çok sürmez." Stevie Rae arkadaşının arabasına bindi. "Ve endişelenme. Dikkatli olurum." Dallas pencereye vurmaya başladığında motoru yeni çalıştırmıştı. Sıkıntıyla iç geçirerek camı indirdi.

"Az kalsın söylemeyi unutuyordum. Seni beklerken bazı çocukların konuşmalarına kulak kabarttım. İnternet, Venedik'te paramparça olan tek ruhun Zoey'ninki olmadığı haberiyle çalkalanıyormuş."

"Bu da ne demek, Dallas?"

"Söylenene göre, Neferet, Kalona'yı Yüksek Konsey'in önüne atmış. Bedeni oradaymış ama ruhu gitmiş..."

"Teşekkürler, Dallas, gitmeliyim." Stevie Rae, Dallas'ın

cevabını beklemeden Böcek'i vitese taktı ve önce park alanından, sonra da okul arazisinden çıktı. Utica Caddesi'ne hızlı bir dönüş yapıp şehir merkezine ve kuzeydoğuya yöneldi. Tulsa'nın Gilcrease Müzesi'ni de barındıran eğimli dış eteklerine doğru ilerlemeye başladı.

Kalona'nın ruhu da kayıptı demek.

Stevie Rae, ölümsüzün ruhunun paramparça olacak kadar dağıldığına bir an bile inanamazdı.

Tulsa'nın karanlık ve sessiz sokaklarında yol alırken kendi kendine "İmkânsız," diye mırıldandı. "Zoey'nin peşinde." Stevie Rae bu sözcükleri yüksek sesle telaffuz ettiği anda, haklı olduğunu anladı.

Bu konuda ne yapabilirdi ki?

Hiçbir fikri yoktu. Ölümsüzler, paramparça olmuş ruhlar ya da ruhlar alemi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tamam, ölmüştü ama ölümden de dönmüştü. Ve ruhunun herhangi bir yere gittiğini hatırlamıyordu. *Kapana kısılmıştı. Siyah, soğuk ve sessizdi. Ve haykırmak, haykırmak istedim...* Ürperdi ve o anların anısını zihninden uzaklaştırdı. O korkunç, ölü zamana dair pek bir şey hatırlamıyordu; hatırlamak da istemiyordu. Ama ölümsüzler –özellikle Kalona– ve ruh alemi hakkında bilgi sahibi olan birini tanıyordu. Z'in büyükannesine göre, Neferet tiksinti uyandıran babasını özgür kılana kadar, Rephaim sadece ruhtan ibaretti.

Kararlı bir sesle, "Rephaim bir şeyler biliyordur," dedi. "Ve her ne biliyorsa, ben de öğreneceğim." Direksiyonu daha sıkı tuttu.

Gerekirse ondan bilgi almak için Damgalanmalarının ve elementinin kudretini ve son kırıntısına kadar içindeki bütün

gücü kullanacaktı. Rephaim'le mücadele etme fikrinin içinde uyandırdığı hasta edici, korkunç suçluluk duygusunu duymazdan gelmeye çalışarak gaza asıldı ve Gilcrease Yolu'na saptı.

Stevie Rae

Onu nerede bulacağını merak etmesine hiç gerek yoktu. Zaten biliyordu. Eski malikânenin ön kapısı zaten zorlanarak açılmıştı. Stevie Rae, onun görünmeyen izlerini yukarı doğru takip ederek, soğuk ve karanlık evin içinde ilerledi. Dışarıda olduğunu anlamak için balkon kapısının aralık durduğunu görmesi gerekmiyordu. Orada olduğunu biliyordu. Kasvetle, *nerede olduğunu her zaman bileceğim*, diye düşündü.

Rephaim yüzünü ona hemen çevirmedi. Stevie Rae buna memnun olmuştu. Görüntüsüne yeniden alışabilmek için zamana ihtiyacı vardı.

Rephaim ondan tarafa bakmadan "Demek geldin," dedi.

Bu ses... Bu insani ses. Stevie Rae'yi, tıpkı ilk kez duyduğu gecede olduğu gibi bir kez daha çarptı.

Sükûnetini korumaya –ve korkunç babasının neden olduğu şeye duyduğu öfkeye tutunmaya– çalışarak "Beni çağırdın," dedi.

Rephaim yüzünü ona çevirdi. Göz göze geldiler.

Stevie Rae'nin ilk düşüncesi, *bitkin görünüyor*, oldu. *Ve kolu yine kanıyor.*

Rephaim'in ilk düşüncesi, *canı hâlâ yanıyor*, oldu. *Ve öfke dolu.*

İkisi de düşüncelerini yüksek sesle dile getirmek istemediği için bir süre sessizce bakıştılar.

Rephaim sonunda "Ne oldu?" diye sordu.

Stevie Rae "Bir şey olduğunu nereden biliyorsun?" diye çıkıştı.

Rephaim, konuşmadan önce kısa bir tereddüt yaşadı. Belli ki kelimelerini dikkatle seçmeye çabalıyordu. "Senden anladım."

"Söylediklerin hiçbir anlam ifade etmiyor, Rephaim." Stevie Rae'nin adını fısıldayan sesi çevrelerinde yankılanmıştı ve gece birden, ölümsüzün oğlunun Stevie Rae'nin tenini okşamak ve onu davet etmek üzere gönderdiği ışıltılı kızıl pusun anısıyla boyanıverdi.

Rephaim derin, yumuşak ve tereddütlü bir sesle "Çünkü bana da bir şey ifade etmiyor," dedi. "Damgalanmanın nasıl işlediğini bilmiyorum; bana öğretmen gerekecek."

Stevie Rae yanaklarının ısındığını hissetti. *Doğruyu söylüyor,* diye düşündü. *Damgalanmamız, benim hakkımda bir şeyler öğrenmesine neden oluyor. Hem nasıl anlayabilir ki? Ben bile anlamıyorum.*

Gırtlağını temizledi. "Yani, bir şeyler olduğunu benden algıladıkların sayesinde bildiğini mi söylüyorsun?"

Rephaim "Hissediyorum, algılamıyorum," diye düzeltti. "Acını hissettim. Ama daha önceden kanımı emdiğin zamandaki gibi değil. O zaman bedenin acı çekiyordu. Ama bu akşamki acın, fiziksel değil, duygusaldı."

Stevie Rae ona dik dik bakarken, yüzündeki şoku gizlemeyi başaramıyordu. "Evet, öyleydi. Hâlâ da öyle."

"Bana ne olduğunu anlat."

Stevie Rae ona cevap vermek yerine, "Beni neden buraya çağırdın," diye sordu.

"Acı çekiyordun. Acını ben de hissedebiliyorum." Durdu. Belli ki ağzından dökülen kelimeler dikkatini dağıtmıştı. Ve sonra devam etti. "Hissetmemek istedim. Bu yüzden sana güç gönderdim ve seni buraya çağırdım."

"Bunu nasıl başardın? O kırmızı puslu şey de neydi?"

"Soruma cevap verirsen ben de seninkini cevaplarım."

"Tamam. Olan şu: Baban Zoey'nin refakatçisi Heath'i öldürdü. Zoey bunu gördü, ona engel olamadı ve ruhu paramparça oldu."

Rephaim, Stevie Rae'ye uzun uzun –ruhunun derinliklerine bakıyormuş hissi uyandıracak kadar– baktı. Ama Stevie Rae bakışlarını kaçıramıyordu ve birbirlerinin gözlerine baktıkları süre uzadıkça, öfkesine tutunması da güçleşiyordu. Rephaim'in gözleri o kadar insandı ki. Sadece renkleri sıra dışıydı ve Stevie Rae için, o gözlerdeki kızıllık olması gerektiği kadar yabancı değildi. İşin aslı, insana korku verecek kadar tanıdıktı; çünkü bir zamanlar Stevie Rae'nin gözlerinde de aynı renk parlıyordu.

Bakışlarını ondan güçlükle de olsa ayırıp geceye çevirdi. "Bu konuda söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

"Dahası da var. Bana söylemediğin nedir?"

Stevie Rae öfkesine yeniden bürünerek ona döndü. "Duyduğuma göre, babanın ruhu da parçalanmış."

Rephaim gözlerini kırpıştırdı. Kan rengi bakışlarına şaşkınlık oturmuştu. "Buna inanmam."

"Ben de öyle ama Neferet babanın cansız bedenini Yüksek Konsey'in önüne bırakmış. Görünüşe bakılırsa, Yüksek Kon-

sey bu hikâyeyi yutmuş. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Stevie Rae cevabı beklemeden konuşmaya devam etti. Sesi öfke, bıkkınlık ve korkuyla yükselmişti. "Bence Kalona, ona saplantı derecesinde bağlı olduğu için, Zoey'nin peşinden Öteki Alem'e geçti." Stevie Rae, eliyle artık dökmeyeceğini sandığı gözyaşlarını kuruladı.

"Bu imkânsız," derken Rephaim de en az onun kadar üzgün görünüyordu. "Babam Öteki Alem'e dönemez. O alem ona sonsuza dek yasaklandı."

"Şey, belli ki, o yasağı aşmanın bir yolunu bulmuş."

"Gece Tanrıçası'nın kendisi tarafından kovulmuş olmayı aşmanın bir yolunu mu bulacak? Bunu nasıl yapabilir ki?"

"Nyx onu Öteki Alem'den mi kovmuş?"

"Bu babamın seçimiymiş. Bir zamanlar Nyx'in savaşçısıymış. Aralarındaki Yemin Bağı babamın yoldan sapmasıyla bozulmuş."

"Aman Tanrım. Yani Kalona eskiden Nyx'in tarafında mıydı?" Stevie Rae, ne yaptığını bilmeden, bilinçsiz adımlarla Kalona'ya yaklaştı.

"Evet. Onu Karanlık'a karşı koruyordu." Rephaim gözlerini geceye çevirmişti.

"Ne oldu peki? Neden yoldan çıktı?"

"Babam bundan hiç bahsetmez. Sebebi her neyse, onu yüzyıllardır içini yakan bir öfkeyle doldurmuş."

"Ve sizler böyle yaratıldınız. O öfkeden."

Rephaim'in gözleri yeniden Stevie Rae'ninkilerle buluştu. "Evet."

"Aynı şey senin içinde de var mı? O öfke ve karanlık?"

"Olsaydı, bilmez miydin? Tıpkı benim senin acını bildiğim gibi. Aramızdaki bu Damgalanma işi böyle işlemiyor mu?"

"Şey, biraz karmaşık. Burada vampir ben olduğum için sen, benim refakatçim rolüne bir anlamda zorlanmış oldun. Bir refakatçinin vampiriyle ilgili şeyleri hissetmesi tam tersinden çok daha kolay. Benim senden aldığım..."

"Gücüm," dedi Rephaim. Öfkeliden ziyade, yorgun ve neredeyse çaresiz gibiydi. "Sen benim ölümsüz gücümü alıyorsun."

"Lanet olsun! Öyle son sürat iyileşmemin nedeni buydu demek."

"Evet ve benim iyileşememin."

Stevie Rae şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Ah, lanet olsun. Berbat hissediyor olmalısın. Bayağı kötü görünüyorsun."

Rephaim kahkahayla homurtu arası bir ses çıkardı. "Ve sen de yeniden sağlıklı ve tek parça haline dönmüş gibisin."

"Sağlıklıyım ama Zoey'e yardım etmenin bir yolunu bulana dek tek parça olamayacağım. O benim en yakın dostum, Rephaim. Ölemez."

"O benim babam. O da ölemez."

Her ikisi de dünyalarını tanımlayan ve birbirinden ayıran kırgınlık, acı ve öfke çevrelerinde dört dönerken bile onları birbirlerine çeken şeye bir anlam vermek için kendileriyle mücadele ederek bakıştılar.

"Şöyle yapsak ne dersin? Sana yiyecek bir şeyler bulalım. Ben kanadınla ilgileneyim. Bu ikimiz için de eğlenceli olmayacak, biliyorum ama sonra da Zoey'le babana neler olduğu-

nu çözmeye çalışırız. Gerçi bence sen bir şeyler biliyor olmalısın. Duygularını senin benimkileri hissedebildiğin gibi hissedemiyorum ama bana yalan söyleyip söylemediğini ayırt edebiliyorum. Ayrıca nerede olursan ol, seni bulabileceğimden de eminim. Bu yüzden bana yalan söyleyip Zoey'i tuzağa düşürecek olursan, sana yemin ederim elementimin ve senin kanının bütün gücüyle üstüne çullanırım."

"Sana yalan söylemeyeceğim," dedi.

"İyi. Haydi, müzeye girip mutfağı bulalım."

Stevie Rae damdaki balkondan içeri girdi. Alaycı Kuzgun da, Yüksek Rahibe'ye görünmez ama aynı zamanda kırılmaz bir zincirle bağlıymış gibi peşinden yürüdü.

Stevie Rae

Rephaim, Stevie Rae'nin müze restoranının buzdolabındaki henüz bozulmamış malzemelerle yaptığı sandviçten bir ısırık aldı ve "O güçle bu dünyada istediğin her şeye sahip olabilirsin," dedi.

"Hayır, öyle değil. Yani tamam, yorgun, fazla çalışmış ve biraz ahmak bir gece bekçisinin bizi müzeye sokmasını ve varlığımızı sonsuza dek unutmasını sağlayabilirim, ama öyle *dünyayı yönetmek* ya da onun gibi delice bir şey yapamam..."

"Böyle bir gücü elinde tutmak muhteşem bir şey."

"Hayır, bu benim talep etmediğim ve gerçekten istemediğim bir sorumluluk. Anlasana, insanlara her istediğimi yaptırabilmek istemiyorum ki. Bu doğru değil. Hele ki Nyx'in tarafındaysam..."

"Tanrıçanız tebaasına onların arzularının nesnesini vermeye yanaşmadığı için mi?"

Stevie Rae cevap vermeden önce, parmağını doladığı buklesiyle oynayarak Rephaim'e uzun uzun baktı. Önce onunla kafa bulmaya çalıştığını sandı ama kırmızı bakışları son derece ciddiydi. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve açıkladı. "O yüzden değil. Nyx herkese özgür seçme hakkı vermeye inanır. Ben bir insanın zihnine süzülüp üzerinde kontrol edemeyeceği zımbırtılar soktuğum zaman, özgür iradesini elinden almış olurum. Bu doğru değil."

"Yeryüzündeki herkesin özgür iradesi olması gerektiğine gerçekten inanıyor musun?"

"İnanıyorum. Bugün burada, seninle konuşuyor olmam da bu yüzden. Zoey bana bu şansı geri verdi. Bu bir anlamda, iyilik yap, iyilik bul gibi bir şey. Ben de aynı yeteneği sana verdim."

"Babamınkini değil, kendi yolumu seçebileceğime inanarak yaşamama izin verdin."

Stevie Rae, Rephaim'in bunu bu kadar özgürce dile getirmesine şaşırmıştı ama dürüstlüğünü tetikleyen şeyin ne olduğunu sorgulamadan sözlerine devam etti. "Evet, seni arkadaşlarıma teslim etmek yerine, tüneli arkandan kapatıp gitmene izin verdiğim zaman aynı şeyi söylemiştim. Artık kendi hayatından kendin sorumlusun. Babana ya da bir başkasına bağımlı değilsin." Kısa bir an duraksadı ve bir nefeste ekledi. "Ve bugün beni o damdan kurtarmakla farklı bir yolda yürümeye başladığını şimdiden ispatladın."

"Ödenmemiş bir can borcu taşınması tehlikeli bir şeydir. Aramızdaki borcu ödemem yapılacak tek mantıklı şeydi."

"Bunu anlıyorum ama ya bu gece?"

"Bu gece mi?"

"Bana gücünü gönderdin ve beni sana çağırdın. Madem böyle bir gücün vardı, neden aramızdaki Damgalanmayı kır-

madın? Bu senin acına da son verirdi."

Rephaim yemeğe ara vermiş, kızıl gözlerini Stevie Rae'ninkilere dikmişti. "Beni olmadığım bir biçime sokma. Ben yüzyıllarımı karanlıkta geçirdim. Kötülük yatak arkadaşım oldu. Babama bağlıyım. O bu dünyayı pekâlâ kül edebilecek bir öfkeyle dolu ve geri dönmesi halinde, benim kaderim, onun yanında olmak olacak. Beni olduğum gibi kabul et, Stevie Rae. Ben öfke ve tecavüzle can verilmiş bir kabus yaratığıyım. Canlıların arasında dolaşıyor olabilirim ama sonsuza dek ayrı, sonsuza dek farklıyım. Ne ölümsüz, ne insan ne de bir canavarım."

Stevie Rae bu sözcüklerin damarlarında süzülmesine izin verdi. Rephaim'in ona karşı tamamen ve kelimenin tam anlamıyla dürüst davrandığını biliyordu. Ancak onda, olması beklenen öfke ve kötülük makinesinden başka şeyler de vardı. Stevie Rae bunu çok iyi biliyordu; çünkü kendisi de şahit olmuştu.

"Pekâlâ, Rephaim. Sence, doğru olabileceğini de hesaba katsan, nasıl olur?"

Kan rengi gözlerinde beliren anlayışı görebilmişti. "Ki bu aynı zamanda yanlış olabileceğim anlamına da gelebilir."

Stevie Rae omuz silkti. "Farz edelim, diyorum."

Rephaim hiç konuşmadan kafasını salladı ve yemeğine döndü. Stevie Rae gülümsedi ve kendine hindili bir sandviç hazırlamaya başladı. Beyaz ekmeğin üstüne hardal sürerken "Eee," dedi. "Babanın ruhunun kayıplara karışması konusundaki teorin nedir?"

Rephaim gözlerini genç kızın gözlerine kilitledi. Ağzından çıkan tek kelime, Stevie Rae'nin kanını dondurmaya yetecek türdendi.

"Neferet."

BÖLÜM YEDİ

Stevie Rae

"Dallas bana Neferet'in Kalona'nın cansız bedenini, Yüksek Konsey'in önüne attığını söyledi."

Rephaim "Dallas kim?" diye sordu.

"Tanıdığım bir çocuk işte. Görünüşe bakılırsa, birlikte olmaları falan gerekirken, Neferet, Kalona'yı ele vermiş."

"Neferet babamı baştan çıkarıyor ve eşiymiş gibi davranıyor ama aslında kendinden başka hiçbir şeyi umursadığı yok. Babam öfkeyle, Neferet ise nefretle dolu. Nefret çok daha tehlikeli bir müttefiktir."

"Yani, Neferet'in kendini kurtarmak uğruna, Kalona'ya ihanet edebileceğine inanıyorsun, öyle mi?"

"Neferet'in kendini kurtarmak uğruna herkese ihanet edebileceğinden eminim."

"Ruhsuz kaldığı düşünülünce, Neferet'in Kalona'yı ele vermekten nasıl bir kazancı olabilir ki?"

"Onu Yüksek Konsey'e vererek, kendi üzerindeki şüpheleri dağıtmış oluyor."

"Evet. Çok mantıklı. Zoey'i ölü ele geçirmek istediğini biliyorum. Ve Heath zerre kadar umurunda değil. Aslında, Zoey'nin ruhunun, Kalona'nın Heath'i öldürdüğünü görüp, ruh gücünü ona fırlatmış ama Kalona'yı durduramamış olduğu için parçalanmış olması, Neferet için hiç sorun değil. Görünüşe bakılırsa bununla ölüm arasında sadece yarım adımlık mesafe var."

Rephaim'in bakışları keskinleşmişti. "Zoey babama element ruhuyla mı saldırmış?"

"Evet, Lenobia ve Ejderha'nın bana anlattıklarına bakılırsa, öyle."

"O zaman babam ciddi bir yara almış demektir." Rephaim gözlerini kaçırdı ve başka hiçbir şey söylemedi.

"Hey, her ne biliyorsan, bana da söylemelisin." Stevie Rae bütün samimiyetiyle konuşmuştu. Rephaim'in konuşmadığını görünce iç geçirdi ve "Pekâlâ," dedi. "Benim gerçeğim şu: Bu akşam buraya seni baban ve Öteki Alem vs. hakkında konuşmaya zorlamak üzere geldim ama şimdi buradayım ve ben bir şeyler anlatıyorum. Ve seni zorlamak istemiyorum." Çekine çekine koluna dokundu. Parmakları tenine temas edince, Rephaim irkildiyse de geri çekilmedi. "Bu işte birlikte hareket edemez miyiz? Zoey'nin ölmesini gerçekten istiyor musun?"

Rephaim ona bir kez daha baktı. "Arkadaşının ölümünü dilemek için bir nedenim yok ama sen babamın zarar görmesini istiyorsun."

Stevie Rae sıkıntılı bir tavırla iç geçirdi. "Şuna ne dersin? Ben isteklerim konusunda uzlaşsam? Sana Kalona'nın bizi rahat bırakmasından başka bir şey istemediğimi söylesem?"

"Bunun mümkün olabileceğinden emin değilim," dedi Rephaim.

"Ama benim bunu dilemem mümkün. Şu anda Zoey ve Kalona, ruhsuzlar. Babanın ölümsüz olduğunu biliyorum ama vücudu sadece bir kabuktan ibaretse, bu iyi bir şey olmasa gerek."

"Hayır, hiç iyi bir şey değil."

"Bu yüzden, ikisini de geri getirmenin bir yolunu bulmak için birlikte hareket etmeyi deneyelim. Ve bir sonraki adıma, bir sonraki olay gerçekleştiği zaman kafa yoralım."

"Bunu kabul edebilirim."

"İyi." Stevie Rae elini geri çekmeden önce, Rephaim'in kolunu şöyle bir sıktı. "Kalona'nın yaralı olduğunu söyledin. Ne demek bu?"

"Bedeni öldürülemez ama ruhu zarar görmüşse, fiziksel anlamda zayıf düşmüş demektir. A-ya'nın onu tuzağa düşürmek için kullanılması da böyle olmuş. Ruhu, ona beslediği duygularla bulutlanmış. Bu onun kafasını karıştırmış ve zayıf düşmesine neden olmuş ve bedeni kırılgan bir hal almış."

"Ve Neferet onu bu sayede Yüksek Konsey'in önüne atabilmiş," dedi Stevie Rae. "Zoey onun ruhuna zarar vermiş ve bedeni kırılgan bir hal almış."

"İşin içinde daha fazlası olmalı. A-ya'nın onu toprak altında hapsetmesi gibi, esir alınmış durumda değilse, babam derhal iyileşmeye başlar. Özgür olduğu müddetçe ruhunu iyileştirebilir."

"Şey, belli ki Neferet onu iyileşmeden önce ele geçirmiş. Kadın o kadar kötü ki, büyük ihtimalle, çevresinde taşıdığı o korkunç karanlıkla canına okuyup..."

"İşte bu!" Rephaim heyecanla ayağa kalktı ve kanadının acısıyla yüzünü buruşturdu. Yaralı kolunu ovalayarak ve kendine yakın tutarak yerine oturdu. "Ruhuna saldırmaya devam etti. Neferet, Tsi Sgili. Gücünü, ruhlar alemindeki karanlık kuvvetleri kullanarak ediniyor."

Stevie Rae "Shekinah'ı elini bile sürmeden öldürdü," diye hatırladı.

"Neferet, Yüksek Rahibe'ye dokundu ama elleriyle değil. Sorumlu olduğu ölümlerin, yaptığı fedakârlıkların ve tutmak niyetinde olduğu karanlık vaatlerin iplerini elinde tutuyor. Shekinah'ı öldüren de bu güçtü. Ve babamın çoktan zayıf düşen ruhuna karşı kullandığı güç..."

"İyi de babanla ne yapıyor olabilir?"

"Vücudunu esir tutuyor ve ruhunu kendi amaçları için kullanıyor."

"Ve bu sayede, kendini Yüksek Konsey'e iyilerden biri gibi gösterebiliyor. Ortalıkta 'Ah, zavallı Zoeycik,' ve 'Kalona'nın aklından neler geçiyordu hiç bilmiyorum,' diye dolaştığından adım gibi eminim."

"Tsi Sgili çok kudretli. Konseye karşı neden rol yapsın ki?"

"Neferet onların ne kadar kötü olduğunu bilmelerini istemiyor; çünkü asıl derdi bütün dünyaya hükmetmek. Vampir Yüksek Konseyi ve insanların dünyasını ele geçirmeye hazır olmayabilir. Henüz. Bu yüzden, çok mutlu olmasına rağmen, Konsey'e Zoey'nin ölümünün umurunda olmadığını düşündürmek istemez."

"Babam, Zoey'nin ölmesini istemiyor. O sadece Zoey'e sahip olmak derdinde."

Stevie Rae, Rephaim'e ters bir bakış attı. "Bazıları kendi irademiz dışında sahiplenilmeyi ölümden beter görürüz."

Rephaim bir homurtu çıkardı. "Kazayla Damgalanmak gibi mi?"

Stevie Rae kaşlarını çattı. "Hayır, kastettiğim bu değildi."

Rephaim tekrar homurdandı ve kolunu ovalamaya başladı.

Stevie Rae çatık kaşlarla 'Ama söylemeye çalıştığın, Kalona'nın Heath'i öldürürken, Zoey'nin ruhunu paramparça etmek istemediği, değil mi?' diye sordu.

"Hayır, çünkü bunun Zoey'nin ölümüne neden olması bir hayli mümkündü."

"Bir hayli mümkün mü?" Stevie Rae kelimeleri üstüne basa basa telaffuz etmişti. "Yani bu, Zoey'nin yüzde yüz ölmeyeceği anlamına mı geliyor. Çünkü vampirler öyle konuşuyorlar."

"Vampirler bir ölümsüzün beyniyle konuşmuyorlar. Hiçbir ölüm, ölümlülerin sandıkları kadar kesin değildir. Zoey ruhu bedenine dönmezse ölecek ama ruhunun yeniden tek parça olması da imkânsız değil. Çok zor olacağı kesin, evet, ve Öteki Alem'de bir rehber ve koruyucuya ihtiyacı olacak, ama..." Rephaim'in cümlesi havada kaldı. Stevie Rae, gözlerine yansıyan şoku fark etmişti.

"Ne?"

"Neferet, Zoey'in geri dönmeyeceğinden emin olmak için babamın ruhunu kullanıyor. Yaralıyken bedenini tutsak etti ve ruhuna Öteki Alem'de isteğini yerine getirmesini emretti."

"Ama Nyx'in Kalona'yı Öteki Alem'den attığını söylemiştin. Nasıl geri dönebilir?"

Rephaim'in gözleri iri iri açılmıştı. "Yasaklanan *bedeniydi.*"

Stevie Rae onun yerine tamamladı. "Ve bedeni hâlâ bu alemde. Geri dönen, ruhuydu."

"Evet. Neferet onu geri dönmeye zorladı. Babamı iyi tanırım. Nyx'in Öteki Alem'ine asla sinsice girmez. Çok gururludur. Ancak Tanrıçanın kendisi rica ederse dönerdi."

"Bundan nasıl emin olabilirsin? Belki de Zoey'nin asla onunla birlikte olmayacağını anladığı için, ürkütücü, manyak bir takipçi gibi peşine düşmüştür. Onu bir başkasıyla görmektense ölü görmeyi tercih ediyordur. Belki de o kadar kızmıştır ki, gururu biraz sinsiliği kaldırabiliyordur."

Rephaim kafasını salladı. "Babam, Zoey'nin eninde sonunda onu seçmeyeceğine asla inanmaz. A-ya onu seçti ve o bakirenin ruhu kısmen de olsa Zoey'nin içinde yaşıyor." Duraksadı ve Stevie Rae'nin bir sonraki sorusunu sormasına fırsat bırakmadan ekledi. "Ama nasıl emin olunabileceğini biliyorum. Neferet onu kullanıyorsa, babamın bedenini Karanlık'la bağlamış demektir."

"Karanlık mı? Yani Aydınlık'ın aksi olan Karanlık'tan mı bahsediyoruz?"

"Bir anlamda evet. Tarifi güç çünkü saf kötülüğün bu türü, sürekli değişir ve sürekli ilerleme kaydeder. Benim bahsettiğim Karanlık ise hissedebiliyor. Öteki Alem'den varlıkları algılayabilen birini bul. Bu insan, Tsi Sgili'nin babamı bağlamak için kullandığı zincirleri görebilmeli. Tabii eğer o zincirler gerçekten varsa."

"Sen ruh alemini hissedebiliyor musun?"

"Evet." Rephaim doğrudan Stevie Rae'nin gözlerinin içi-

ne bakıyordu. "Beni Vampir Yüksek Konseyi'ne teslim eder miydin?"

Stevie Rae alt dudağını ısırdı. Eder miydi? Bu, Rephaim'in hayatını –hatta belki de kendisininkini de– Zoey'ninkine feda etmek olurdu; çünkü onun da yanında gitmesi gerekirdi ve Yüksek Konsey'deki mega kudretli vampirlerin, ikisinin Damgalanmış olduklarını anlamamaları gibi bir ihtimal yoktu. Stevie Rae, Zoey için canını verirdi, tabii ki verirdi. Ama buna gerek kalmasa daha iyi olurdu. Ayrıca, Zoey de onun ölmesini istemezdi ki. Gerçi Zoey, onun kurtulmasını ve bir Alaycı Kuzgun'la Damgalanmasını da istemezdi ya... Lanet olsun, bunu hiç kimse istemezdi. Tanrıça biliyordu ki bunu Stevie Rae de istemiyordu. En azından çoğu zaman.

"Stevie Rae?"

İçsel tartışmasından silkindiğinde, Rephaim'i onu dikkatle süzerken buldu. "Kendimi Vampir Yüksek Konseyi'ne sunmamı ister miydin?"

"Sadece son seçenek olarak. Ama bu benim de seninle birlikte gelmem demek. Ve lanet olsun ki, Yüksek Konsey, senin sarf edeceğin tek bir kelimeye itimat etmeyecektir. Ama tek ihtiyacımızın ruhlar alemiyle arası iyi olan biri olduğunu söyledin... Yani Karanlık'ı ve ruh zımbırtılarını algılayabilecek biri değil mi?"

"Evet."

"Yüksek Konsey güçlü vampir kaynıyor. İçlerinden biri bunu yapabiliyordur herhalde."

Rephaim kafasını yana eğdi. "Bir vampirin, Tsi Sgili'nin elinde tuttuğu karanlık güçleri algılama yeteneğine sahip olması sıra dışı bir durum olur. Neferet'in oyununu bu kadar

uzun süredir sürdürebilmesinin nedenlerinden biri de bu zaten. Gizli Karanlık'ı ayırt etme yeteneğine sahip olmak, az rastlanır bir yetenektir. Aşina olmadığın sürece, böyle bir kötülüğü algılamak çok güç iştir."

"Yüksek Konsey vampirlerinin böyle özellikleri olması gerek. İçlerinden birinin bunu başarabileceğini tahmin ediyorum." Stevie Rae hissettiğinden daha yoğun bir güvenle konuşmuştu. Yüksek Konsey vampirlerinin onurları, saygınlıkları ve temel olarak çok yönlü iyilikleri nedeniyle seçildiklerini herkes bilirdi. Bu yüzden de, Karanlık'a aşina olmaları pek olası değildi. Gırtlağını temizledi. Kararlı bir sesle "Pekâlâ, tamam. Gece Evi'ne dönmem ve Venedik'e bir telefon açmam gerek," dedi. Sonra bakışları, Rephaim'in koluna ve arkasındaki kir pas içindeki bandajların yerinde tuttuğu kanadına kaydı. "Canın fena acıyor, değil mi?"

Rephaim kafasını salladı.

"Tamam, yemeğimiz bitti mi?"

Rephaim kafasını bir kez daha salladı.

Stevie Rae, daha önce o kanadı bandajlarken paylaştıkları acıyı hatırlayarak güçlükle yutkundu. "Gerekli tıbbi malzemeleri bulmam gerek. Ne yazık ki, o ahmak bekçiyi gönderdiğim güvenlik ofisinde olmaları kuvvetle muhtemel. Ve bu, o küçük bezelye beynini yeniden kurcalamam anlamına geliyor."

"Beyninin küçük olduğunu algılayabildin mi?"

"Pantolonunun ne kadar yüksek belli olduğunu sen de fark ettin mi? Seksen yaş altı hiçbir büyük beyinli, koltuk altlarına kadar çıkan dede pantolonu giymez. Bezelye beyinli diyorum sana."

Rephaim ikisini de şaşırtacak bir şey yaparak bir kahkaha koyverdi.

Kahkahasının sesi hoşuma gidiyor. Ve Stevie Rae'nin beyni, çenesine kendini tutma emrini gönderemeden, gülümsedi ve "Daha sık gülmelisin," dedi. "Çok hoş."

Rephaim tek kelime etmedi ama Stevie Rae attığı tuhaf bakışı görebilmişti. Biraz rahatsız hissederek mutfak taburesinden atladı ve "İlk yardım ıvır zıvırlarını bulup kanadını elimden geldiğince saracağım. Senin için yiyecek bir şeyler toparlayacağım. Sonra da okula geri dönüp bir iki görüşme yapacağım. Burada bekle. Hemen dönerim."

"Seninle gelmeyi tercih ederim." Rephaim kolunu yanında tutmaya özen göstererek dikkatli hareketlerle kalktı.

"Burada kalman senin için daha iyi olabilir."

"Evet, ama ben senin yanında olmayı tercih ederim."

Bu sözler, Stevie Rae'nin heyecanla irkilmesine neden olmuştu ama umursamaz bir tavırla omuz silkmeyi ve "Tamam, keyfin bilir," demeyi başardı. "Ama ortalıkta dolanmak canını yakarsa sızlanmak yok."

"Ben sızlanmam!" Rephaim'in bakışı öyle gurur doluydu ki, yan yana mutfaktan çıkarlarken kahkaha atma sırası Stevie Rae'deydi.

Stevie Rae

Eve dönüş yolunda, Stevie Rae'nin Zoey'i düşünüyor ve bir sonraki saldırı planını kafasında kuruyor olması gerekirdi. Ama bu kolaydı. Afrodit'i arayacaktı. Dünyada ne tür trajedi-

ler yaşanıyor olursa olsun, Afrodit, o küçük sivri burnunu her şeye sokuyor olmalıydı... Hele işin içinde Zoey de varsa.

Bu yüzden, Z'yi kurtarma planının bir sonraki adımı netleştiği için, zihninde Rephaim'e ayıracak bol bol yer kalmıştı.

O korkunç durumdaki kanadı yerine tutturmak gerçekten berbattı. Duyduğu acının izlerini, sağ omzunda ve sırtında hissetmeye devam ediyordu. Uyuşturucu *lidocaine* kavanozunu bulup merhemi Rephaim'in bütün kanadına ve koluna yaydıktan sonra bile, kırıklığının derin ve hasta edici acısını duymaya devam etmişti. Bu can sıkıcı uğraş sırasında, Rephaim tek kelime dahi etmemişti. Kafasını diğer tarafa çevirmiş ve Stevie Rae'nin kanadına dokunmasından hemen önce, "Bandajlarken şu konuşma şeyini de yapabilir misin?" diye sormuştu.

"Ne tür bir konuşmadan bahsediyorsun?"

Rephaim omzunun üstünden ona bakmıştı. Stevie Rae o gözlerin gülümsediğine yemin edebilirdi. "Konuşuyorsun ya. Hem de çok. Haydi, durma, devam et. Böylece, bana düşünmem için acıdan daha can sıkıcı malzemeler vermiş olursun."

Stevie Rae adeta ateş püskürmüştü ama Rephaim onu gülümsetmeyi başarmıştı. Ve kanadını temizleyip, bandajlarken ve yerine yeniden bağlarken hiç durmadan konuşmuştu. Aslında daha çok sözel bir ishal vakasına neden olduğu söylenebilirdi. Rephaim'le birlikte acı gel-gitlerini yaşarken, hiçbir şey söylemeden çok şey söylemişti. Ancak nihayet işi bittiğinde, Rephaim onun peşinden, yavaşça ve sessizce terk edilmiş pansiyona yürümüştü ve Stevie Rae müzenin personel salonundan aldığı battaniyelerle dolabı daha rahat bir hale getirmeye uğraşmıştı.

"Gitmen gerek. Bunun için endişelenme." Rephaim son battaniyeyi elinden almış ve dolabın içine neredeyse yığılıvermişti.

"Bak, yiyecek torbasını şuraya bırakıyorum. Bozulacak şeyler değil. Ve bol bol su ve meyve suyu içmen gerektiğini unutma. Sıvı almak önemli," derken, onu böyle zayıf ve halsiz halde bırakacağı için endişeliydi.

"Unutmam. Haydi, git."

"Tamam, peki. Gidiyorum. Ama yarın yine gelmeye çalışacağım."

Rephaim bitkin halde kafasını sallamıştı.

"Pekâlâ. Gittim."

Tam çıkacakken Rephaim'in "Annenle konuşmalısın," demesiyle durmuş ve John Deere'yle burun buruna gelmiş gibi hızla dönmüştü. "Şimdi durup dururken annemden bahsetmen neden?"

Rephaim kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırmış ve nihayet "Kanadımı sararken ondan bahsettin ya... Hatırlamıyor musun?" demişti.

"Hayır. Evet. Sanırım ne dediğime pek dikkat emiyordum." Stevie Rae otomatik olarak sağ kolunu ovalamaya başlamıştı. "İşimi bir an önce bitirmek için acele ederken, dudaklarımı oynatıyordum, o kadar."

"Bense acı yerine seni dinledim."

"Ah." Stevie Rae ne diyeceğini bilemiyordu.

"Ölü olduğunu sandığını söyledin. Ben sadece..." Rephaim'in cümlesi, ona yabancı gelen bir dilin şifresini çözmeye çalışır gibi havada kalmıştı. "Ben ona hayatta olduğunu söylemen gerekir diye düşündüm. Bilmek ister, değil mi?"

"Evet."

Stevie Rae "Hoşça kal ve bir şeyler yemeyi unutma," diyene kadar sessizce birbirlerine bakmışlardı.

Ve sonra Stevie Rae müzeden kaçarcasına ayrılmıştı.

Kendi kendine, yüksek sesle "Annemden bahsetmesi beni neden böyle dehşete düşürdü ki?" diye sordu.

Cevabı biliyordu ve –hayır– yüksek sesle dile getirmek istemiyordu. Rephaim onu, söylediklerini, annesini özlemiş olmasını önemsemişti. Gece Evi'nde arabayı park ederken ve Zoey'nin vosvosundan inerken, onu asıl ürküten şeyin, Rephaim'in onu önemsemesi olmadığını itiraf etti. Onu dehşete düşüren, endişesinin uyandırdığı duygulardı. Onu önemsemesine sevinmişti ve Stevie Rae bir canavarın onu önemsemesinden hoşnut olmanın ne tehlikeli bir şey olduğunu çok iyi bilirdi.

"Gelebildin demek! Gözüm yolda kaldı." Dallas çalıların arasından fırlayıp önüne atlamıştı.

"Dallas! Sana yemin ederim, beni korkutmaktan vazgeçmezsen ciddi anlamda canına okuyacağım!"

"Beni sonra döversin. Şimdi Konsey Salonu'na gitmen gerekiyor; çünkü basıp gitmen Lenobia'nın hiç hoşuna gitmedi."

Stevie Rae iç geçirdi ve Dallas'ın peşinden üst kattaki kütüphanenin karşısında kalan ve Konsey Salonu olarak kullanılan odaya yürüdü. Hızlı adımlarla içeri girerken, kapıda tereddüt etti. İçeride neredeyse gözle görülebilir yoğunlukta bir gerilim vardı. Masa büyük ve yuvarlaktı ve insanları bir araya getiriyor olması gerekirdi. Ama bugün, bu kural geçerli değildi. O gün, o masa, birbirinden ayrı ve nefret dolu grup-

ların işgal ettiği bir ortaokul kantininden farksızdı.

Yuvarlak uçlardan birinde Lenobia, Ejderha, Erik ve Kramisha oturuyorlardı. Diğer tarafta ise Penthasilea, Garmy ve Vento. Dallas gırtlağını temizlediğinde, ciddi bir bakışma savaşının ortasında gibiydiler. Lenobia kafasını çevirip onlara baktı.

"Stevie Rae! Nihayet! Bunların sıra dışı zamanlar olduğunu ve hepimizin inanılmaz bir stres altında olduğumuzu kabul ediyorum ama bir dahaki sefere, Okul Konseyi toplantıya çağırıldığında en yakındaki parka ya da her nereye gittiysen oraya gitme arzunu bastırabilirsen, çok sevineceğim. Yüksek rahibe konumundasın ve buna göre davranmakla iyi edersin..."

Lenobia'nın sesi o kadar sertti ki, Stevie Rae otomatik olarak irkildi. Atların Efendisi'ne onun patronu olmadığını haykırmak için ağzını açtı. Sonra da lanet olası odayı terk edip Venedik'e telefon açacaktı. Ama o artık bir çaylak çocuk değildi. Zoey'i önemseyen bir grup –en azından bazıları önemsiyorlardı– vampirin yanından hışımla ayrılmasının durumlarına hiçbir faydası olmayacaktı.

Annesinin "Nasıl bitireceksen öyle başla," diyen sesini duyar gibiydi.

Bu yüzden sinirini döküp odayı terk etmek yerine odanın içinde ilerledi ve iki grubun arasında kalan sandalyelerden birine oturdu. Ağzını açtığı zaman, sinirini belli etmemeye gayret etti. Aslında, annesinin onun yüzünden hayal kırıklığına uğradığı zamanlarda takındığı ses tonunu taklit etmek için elinden geleni yapıyordu.

"Lenobia, benim özelliğim, toprakla ilgili. Ve bu demek oluyor ki, zaman zaman herkesten uzaklaşıp toprakla baş

başa kalmaya ihtiyaç duyuyorum. Ben böyle düşünüyorum ve şu anda hepimizin düşünmeye ihtiyacımız var. Bu yüzden zaman zaman, iznim olsun ya da olmasın, toplantı yapılsın ya da yapılmasın böyle çekip gittiğim olacak. Ayrıca ben bir yüksek rahibe konumunda değilim, bütün dünyadaki ilk ve tek kırmızı vampir yüksek rahibesiyim. Bu yeni bir şey ve yeni iş tanımlarının eklenmesini gerektirecektir. Ve bilirsiniz işte, bu kırmızı yüksek rahibe zımbırtısını çözerken bunu benim uydurmam da gerekebilir." Yüzünü odanın diğer tarafına çevirdi ve hızlı hızlı "Merhaba, Profesör P, Garmy ve Vento," dedi. "Sizleri uzun zamandır görmüyordum."

Üç profesör birer merhaba mırıldandılar. Stevie Rae hepsinin kırmızı dövmelerine 4-H fuarında yolunda gitmeyen bir fen projesine bakar gibi bakmakta olduklarını görmezden geldi.

"Dallas, Neferet'in Kalona'nın bedenini Yüksek Konsey'in önüne attığını söyledi. Görünüşe bakılırsa onun ruhu da paramparça olmuş," dedi.

"Evet, gerçi bazıları buna inanmıyor," dedi Prof P, Lenobia'ya karanlık bir bakış atarken.

"Kalona, Erebus değil!" Lenobia neredeyse patlamıştı. "Tıpkı Neferet'in de Nyx'in yeryüzünde vücut bulmuş hali olmadığı gibi! Bu konu baştan ayağa zırvalık!"

"Konsey, Kâhin Afrodit'in kanatlı ölümsüzün ruhunun da, tıpkı Zoey'ninki gibi paramparça olduğunu duyurduğunu not etti," dedi Profesör Garmy.

"Bir dakika." Stevie Rae elini kaldırdı ve Kramisha'nın girişmeye hazırlandığı nutku başlamadan durdurdu. "Afrodit ve Kâhin kelimelerini bir arada mı kullandınız?"

"Yüksek Konsey ondan bu isimle bahsediyor," dedi Erik kuru bir sesle. "Her ne kadar çoğumuz aynı görüşü paylaşmasak da..."

Stevie Rae ona kaşlarını kaldırarak baktı. "Öyle mi? Ben paylaşıyorum. Zoey de paylaşırdı. Ve eskiden sen de paylaşıyordun. Belki bunu yüksek sesle söylemiyordun ama sen de görüşlerinin peşine düştün... Hem de bir kereden fazla. Ben o kızla Damgalandım. Hoşuma gittiğini söylüyor değilim ama Nyx'in elinin üstünde olduğunu ve o kızın bazı şeyleri bildiğini katiyetle söyleyebilirim. Hem de pek çok şey biliyor." Profesör Garmy'ye baktı. "Afrodit, Kalona'nın ruhu hakkında bir şeyler hissedebilmiş mi?"

"Yüksek Konsey öyle olduğuna inanıyor."

Stevie Rae rahat bir nefes aldı. "Bu, günlerdir aldığım en iyi haber." Saate baktı ve Venedik saatini hesaplamaya çalıştı. Tulsa'da saat 22:30'du. Ve bu Venedik'te şafağın –büyük olasılıkla– henüz sökmediğini gösterirdi. "Bana bir telefon gerek. Afrodit'i aramalıyım. Lanet olsun! Cep telefonumu odamda bıraktım." Yerinden kalkmaya çalıştı.

Hepsi şaşkın şaşkın ona bakarlarken, Ejderha "Stevie Rae, sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

Stevie Rae dönüp odaya ve gergin vampirlere bakmadan önce uzun bir tereddüt yaşadı. "Size ne yapmadığımı söylememe ne dersiniz? Zoey'nin yardıma ihtiyacı varken, burada oturup Kalona'nın ya da Neferet'in kim olduklarını tartışacak değilim. Z konusunda pes etmeyeceğim ve sizin beni öğretmenler arası tuhaf bir didişmenin içine çekmenize izin vermeyeceğim." Kramisha'nın şaşkın gözlerine bakarak "Yüksek rahiben olduğuma inanıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi kız hiç tereddütsüz.

"İyi. O zaman benimle gel. Burada boşa zaman kaybediyorsun. Dallas?"

"Her zamanki gibi, seninleyim, fıstık," dedi.

Stevie Rae bakışlarını tek tek bütün vampirlerin üstünde dolaştırdı. "Hepinizin aklınızı başınıza toplamanız gerekiyor. Bu lanet olası okulda elde kalan tek yüksek rahibeden flaş bir haber: Zoey ölmedi. Ve inanın bana, ölünün ne olduğunu iyi bilirim. Oradaydım, gittim, gördüm ve lanet olası tişörtlerden aldım." Stevie Rae odaya arkasını döndü ve çaylaklarıyla birlikte hızla çıkıp gitti.

BÖLÜM SEKİZ

Afrodit

Afrodit, Darius'un onu Konsey Salonu'ndan taşıma isteğine karşı koymuştu. Zoey'yi Neferet'in hiç durmadan karıştırdığı bu pislik kazanının orta yerinde, berbat durumdaki bir savaşçı ve onunla ciddi deliler arasında bir yerde duran yarı-isterik geyik sürüsünün ellerine bırakamazdı.

Neferet, Yüksek Konsey'e hitaben, "Sanırım, ruhu burada olmadığı sürece, Erebus'un bedenini gözetim altında tutmakta fayda var," diyordu. "Belki de bu hali, Zoey'nin saldırısına tepki olarak içine düştüğü geçici bir durumdur."

"Zoey'nin saldırısı mı? Sen gerçekten böyle mi dedin?" Gözleri yastık gibi şişmiş, avurtları çökük Stark patlama sınırındaydı.

Afrodit, savaşçısına "Stark'ın yanına git ve öfkesine hâkim olmasına yardım et," dedi. Tereddüt ettiğini görünce, "Ben iyiyim," diye ekledi. "Burada oturacak ve annemin kötü giden kokteyl partilerinden birindeymişim gibi dinleyip öğreneceğim."

Darius kafasını salladı. Hızla Stark'ın yanına gitti ve elini

oğlanın omzuna yerleştirdi. Afrodit, Stark'ın silkelenip kurtulmamasını iyiye işaret olarak algıladı ama çocuk baştan ayağa berbat haldeydi. Rahibesi öldüğü zaman, bir savaşçıya ne olurdu acaba? İçine dolan korkunç önseziyle ürperdi.

"Zoey, Erebus'a saldırdı. Ruhsuz bedeni bunun inkâr edilemez bir kanıtı," derken Neferet'in sesi kibirliydi.

Darius, Stark'ın diklenmesine fırsat bırakmadan, "Zoey, ölümsüzün refakatçisini öldürmesine mani olmaya çalışıyordu," dedi.

"Ah ve konu bu, öyle mi?" Neferet, Darius'a –Afrodit'te gözlerini oyma isteği uyandıran– ipeksi bir gülümsemeyle bakıyordu. "Sizce, benim refakatçim, Zoey'nin Heath'ine zarar verme ihtiyacını neden duymuş olabilir? Bu konuda elimizdeki tek bilgi, ruhu bedeninden koparılmadan önce, Erebus'un bizzat yaptığı açıklamada gizli. Son sözcükleri 'Tanrıçamı koruyordum,' oldu. Zoey, Heath ve Erebus'un arasında geçenler, genç ve dikkati dağınık bir şahidin algılayabileceğinden çok daha karmaşık olsa gerek."

Stark "Bu Nyx'le alakalı bir kavga değildi! Kalona, Heath'i öldürdü. Büyük olasılıkla, Zoey'nin onu çok seviyor olmasını kıskanıyordu," derken, ellerini Neferet'in beyaz boynuna yerleştirip sıkmayı her şeyden çok istiyor gibiydi.

"Peki, sen Zoey'nin Heath'e beslediği sevgi konusunda ne hissediyordun? Savaşçı Bağı çok yakın bir bağdır, değil mi? Şu ruh parçalanması olayı yaşandığında sen de orada, onlarla birlikteydin. Senin suçluluk duygun nerede, Savaşçı?"

Darius, Stark'ın Neferet'in üstüne atılmasına mani olurken, Duantia gittikçe yükselen gerilimi bastırmak için, "Neferet," dedi. "Sanırım, bugün adamızda yaşanan trajedi konusunda pek çok cevapsız soru olduğu konusunda hepimiz

hemfikiriz. Stark, senin rahibeni kaybetmekten kaynaklanan tutku ve öfkeni de anlıyoruz. Bir savaşçı için, böyle bir darbe..."

Duantia'nın bilgelik dolu sözleri, Afrodit'in omzunda asılı duran küçük Coach çantasından yükselen Aretha Franklin şarkısıyla yarıda kesildi.

"Upps, çok özür dilerim." Afrodit telaşlı hareketlerle çantasının fermuarını açtı ve iPhone'unu bulmak üzere elini içine daldırdı. "Sesini kıstığımı sanıyordum. Kimin arıyor olabileceği konusunda en ufak bir fikrim yok." Arayanın Stevie Rae olduğunu görünce durdu. Az kalsın hayır tuşuna basacaktı ama çok güçlü ve net bir duygu onu bunu yapmaktan alıkoydu. Stevie Rae'yle konuşması şarttı. "Şey, tekrar özür dilerim ama bu telefonu açmak zorundayım." Telaşla merdivenleri tırmanıp Konsey Salonu'ndan çıkarken, herkesin ona bir bebeği tokatlamış ya da lanet olası bir köpek yavrusunu suda boğmuş gibi dik dik baktığının farkındaydı. "Stevie Rae," diye fısıldadı. "Zoey konusunu yeni öğrenmiş olduğunu ve dehşete düştüğünü tahmin ediyorum ama bu gerçekten iyi bir zaman değil."

"Öteki Alem'den ruhları ya da diğer ıvır zıvırları algılayabiliyor musun?" Stevie Rae herhangi bir "Selam, ne haber?" girişine gerek duymadan doğrudan konuya dalmıştı.

Sesindeki bir şey, Afrodit'i sarsmış ve her zamanki alaycı tavrıyla karşılık vermekten alıkoymuştu. "Evet, yeni yeni başlıyorum. Görünüşe bakılırsa, görüşlerin gelmeye başlamasından bu yana Öteki Alem'i algılayabiliyormuşum ve bugüne kadar farkında değilmişim."

"Kalona'nın bedeni nerede?"

Afrodit kafasını köşeden uzatıp çevresine bakındı. Orta-

lıkta kimsecikler yoktu ama yine de sesini alçak tutmaya özen göstererek "Aşağıda, Yüksek Konsey'in önünde," dedi.

"Neferet de orada mı?"

"Tabii ki."

"Ya Zoey?"

"O da orada. Yani bedeni. Z'nin ruhu çoktan hesabını kesmiş. Olanlar Stark'a kafayı yedirmiş durumda. Ayrıca Neferet öyle bir damarına basıyor ki, çocukcağız aklını başına toplayamıyor bile. Darius, onu kendi elleriyle boğmasına engel olmak için kıçını kollamaya çalışıyor. Geyik sürüsü ise tam bir isteri krizinde."

"Ama senin aklın başında."

Stevie Rae bunu soru olarak telaffuz etmemişti ama Afrodit yine de cevap verdi. "Birinin aklının başında olması gerek."

"İyi. Pekâlâ, sanıyorum Kalona konusunda bir şeyi çözdüm. Eğer haklıysam, Neferet boğazına kadar kötülüğün içine batmış demektir. Kalona'nın bedenini esir almış. Bedenini geri alabilmek için ruhunun ona kayıtsız şartsız itaat etmesi gerekiyor."

"Hiç şaşırmadım doğrusu."

"Bahse girerim, Yüksek Konsey üyelerinin çoğu şaşıracaktır. Neferet insanları kendi tarafına çekmeyi iyi biliyor."

Afrodit bir homurtu çıkardı. "Görebildiğim kadarıyla çoğu onun nasıl biri olduğundan habersiz."

"Ben de öyle düşündüm. Yani orada ona açıkça cephe almak, burada cephe almaktan çok daha zor olacağa benziyor."

"Durum ortada. Kalona olayı nedir peki?"

"Süper Örümcek Adam Öteki Alem algılarını kullanarak bedenini yoklaman gerekecek."

"Öyle büyük bir ahmaksın ki. Gerçekte Örümcek Adam diye bir şey yok. Uyduruk bir komik kitap kahramanından başka bir şey değil," dedi Afrodit.

"Onlara komik kitap değil, çizgi roman denir. Ayrıca bu kadar ön yargılı olmak zorunda değilsin. Şu anda, çizgi romanların insanların hayal güçlerine katkısını uzun uzun tartışacak zamanım yok," dedi Stevie Rae.

"Ah yapma, kıçı tüylüyse ve su geçirmiyorsa, bahsedilen şey bir ördektir. Alo, konuşmalar o küçük baloncukların içine yazıldığı sürece, bir komik kitaptan bahsediyoruz demektir. Hem de anti-sosyal ve hiç banyo yapmayan geyikler için yazılmış komik kitaplardan. Tartışma burada bitmiştir."

"Afrodit! Odaklan! Salona dön ve Öteki Alem-ruh-algılama zımbırtınla Kalona'yı yokla. Başka hiç kimsenin göremeyeceği bir tuhaflık ara. Ne bileyim işte..."

"Ürkütücü zincirler gibi dört bir yanını kuşatmış iğrenç, yapış yapış ve karanlık bir örümcek ağından mı bahsediyoruz?"

"Lütfen benimle kafa bulmayı bırak. Çok önemli." Stevie Rae'nin sesi hiç olmadığı kadar ciddiydi.

"Seninle kafa bulduğum falan yok. Gördüklerimi anlatıyorum. Bütün vücudu, görünüşe göre, benden başka hiç kimsenin göremediği iğrenç, karanlık bir zımbırtıyla kaplı."

"Neferet!" Stevie Rae'nin sesi gerilmişti. "Karanlık denen –ki büyük K harfiyle başlayan bir kötülükten bahsediyorum– bir şeyden yardım alıyor. Tsi Sgili gücünü bu şekilde

kullanıyor. Zoey'nin ruhunu yaralamasının hemen ardından, Kalona'yı bu güçle tutsak aldı. Bedeninin kırılganlığa en açık olacağı zamanda."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Geçen sefer, Cherokee'ler onu bu şekilde tuzağa düşürmüşlerdi." Stevie Rae soruyu gerçeğin herkese söyleyebileceği tek kısmını kullanarak geçiştirmişti. "A-ya, Kalona'nın ruhunu hissetmeye alışkın olmadığı duygularla alt üst etmiş ve yaşlı kadınlar onu tuzağa düşürmek için zayıflığını kullanmışlardı."

"Ama bu, hiç mantıklı değil. Şimdi de Neferet onu bağladı ve ruhsuz bıraktı. Ama neden? O Kalona'nın süper kötü sevgilisi değil mi? Neden yanında olmasını istemesin ki? İkisi birlikte kaçabilir ve Heath'i öldürdükleri için yakayı ele vermezlerdi."

"Evet ama iki şeyi unutuyorsun. O zaman Neferet suçlu görünürdü ve Yüksek Konsey ona karşı tavır almak zorunda kaldırdı. Üstelik Zoey'nin öleceğinden yüzde yüz emin olamazdı."

"Ne olmuş? Konsey bir haftası olduğunu söylüyor ama sonrasında, Z zaten ölmüş olacak."

"Bu doğru değil. Ruhu bedenine dönerse, Z ölmez. Neferet de bunu biliyor, bu yüzden..."

Afrodit onun yerine tamamladı. "Kalona'nın bedenini esir aldı ve ona Z'in peşinden Öteki Alem'e gitmesini ve bedenine geri dönmemesini sağlamasını emretti. Bunu ben de anladım. Ama bana hiç doğru gelmiyor. Kalona, Z'ye fena takılmış durumda. Ölmesini isteyeceğini hiç sanmam."

"Evet, ama ya bedenini geri almasının tek yolu Zoey'i öldürmekse?"

Afrodit'in sesi sertleşti. "O zaman onu öldürür. Stevie Rae, ne halt edeceğiz?"

"Z'yi korumanın ve bedenine dönmesine yardım etmenin bir yolunu bulmalıyız ve hayır, bunu nasıl yapacağımızı ben de bilmiyorum." Kısa bir tereddütten sonra söylemek üzere olduğu yarı yalanın etkisini azaltmak ister gibi parmaklarını üst üste bindirdi ve "Bugün, toprak Kalona'yla ilgili tuhaf bir gerçeği anlamama yardım etti," dedi. "Öyle görünüyor ki Kalona, eskiden Nyx'in savaşçısıymış. Yani o da iyilerden biriymiş... Sonra Öteki Alem'de bir şey olmuş ve Tanrıça onu kovmuş ve işte yoldan çıkıp, yeryüzüne düşmesi böyle olmuş."

"Bu durumda, Öteki Alem'i hepimizden daha iyi tanıyor demektir," dedi Afrodit sıkıntılı bir sesle.

"Evet. Lanet olsun! Öteki Alem'de Kalona'ya meydan okuyabilecek ve Z'in bedenine dönmesini sağlayacak bir savaşçıya ihtiyacımız var."

Afrodit, bu sözlerin arkasında yatan anlamı idrak edince ürperdi: "Ama onun zaten bir savaşçısı var."

"Stark bu dünyada. Öteki Alem'de değil."

"Ama bir savaşçı ve bir rahibe birbirlerine ruh, yemin ve kendini adamaktan ibaret bir bağla sıkı sıkıya bağlıdırlar. Bunu biliyorum. Çünkü Darius'la aramızdaki şey bu." Olayın mantığını çözerken, Afrodit'in sesi her an biraz daha heyecanlanıyordu. "Ve bana, savaşçımın beni korumak için kendini cehenneme atmayacağını söyleyemezsin. Tek yapmamız gereken, Z'yi orada da koruyabilmesi için, Stark'ın ruhunun Öteki Alem'e geçmesini sağlamak." Afrodit içinden, *bu onu da kurtarabilir*, diye geçirdi.

"Bilmiyorum, Afrodit. Zoey'i kaybetmek, Stark'ı allak

bullak etmiş olmalı."

"Konu da bu ya zaten. Stark onu kurtarmakla kendini de kurtarmış olacak."

"Ama bu işe yaramaz ki. *Çaylak El Kitabı 101*'den bir şeyler hatırlıyorum. Orada, bir yüksek rahibe ve ruhunun paramparça olmasıyla ölen ve peşinden Öteki Alem'e geçen savaşçısı hakkında bir şeyler vardı."

"Yapma, ahmak. Tabii ki senin gibi geri zekalı üçüncü sınıf öğrencilerinin Erebus'un seksi oğullarından uzak durmanızı sağlamak için *Çaylak El Kitabı*'na böyle şeyler yazıyorlar. Büyük olasılıkla o aptal şey, neredeyse yüz yıldır hiç seks yapmamış, kuruyup gitmiş bir yaşlı cadı tarafından yazılmıştır. Ciddiyim. Stark'ın Zoey'nin peşinden Öteki Alem'e gitmesi, Kalona'nın canına okuması ve onu geri getirmesi şart."

"Bu kadar kolay olamaz."

"Büyük olasılıkla. Ama her neyse. Bir yolunu buluruz."

"Nasıl?"

Afrodit'in aklına Thanatos ve koyu renk, bilge gözleri gelmişti. "Bize en azından doğru yolu gösterebilecek birini tanıyor olabilirim."

"Neferet'in onun peşinde olduğumuzu anlamasına izin verme," dedi Stevie Rae.

"O kadar aptal değilim, aptal. Bu işi benim hünerli ve bakımlı ellerime bırak. Daha sonra seni arar, bilgi veririm. Hoşça kal!" Stevie Rae'nin daha fazla dır dır etmesine olanak bırakmadan kapatma düğmesine bastı. Ve dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle, Konsey Salonu'na doğru yürüdü.

BÖLÜM DOKUZ

Stark

Neferet'le aynı odada durdukça, Stark'ın öfkesi daha da alevleniyordu. Ve bu iyi bir şeydi. Öfkeliyken bir şey düşünemiyordu. Tanrıça aşkına! Rahibesini... Zoey'sini kaybetmenin dayanılmaz acısı...

Neferet "Yani bu konuda hemfikiriz," dedi. "Refakatçimin bedenini Kapri'ye götüreceğim. Ve orada onu gözetim altında tutma..."

Stark, sürtüğün ne söylemeye çalıştığını nihayet idrak etmişti. Öne doğru hamle yaptı. Onu Neferet'in üstüne atılmaktan alıkoyan tek şey, Darius'un demir pençeleri hatırlatan güçlü elleriydi.

Stark, Yüksek Konsey'in lideri Duantia'ya "Onunla birlikte kaçmasına izin veremezsiniz!" diye haykırdı. "Kalona, Heath'i öldürdü. Kendi gözlerimle gördüm. Zoey de gördü. Başına bunun gelmesinin tek nedeni bu!" Zoey'nin ruhsuz bedenini işaret etti. Ondan tarafa bakamıyordu.

Neferet "Kaçmak mı?" diye homurdandı. "Erebus'un Oğulları'ndan oluşan bir grup savaşçının bana eşlik etmesi-

ni ve Konsey'e Erebus'un bilinç durumu hakkında düzenli olarak rapor vermeyi zaten kabul ettim. Sonuçta refakatçim bir suçlu değil. Tanrıça'ya hizmet etmek amacında olduğu sürece, bir savaşçının bir insanı öldürmesi yasalarımıza aykırı değil."

Stark, Neferet'i yok sayarak, Duantia'ya konsantre oldu. "Gitmesine izin vermeyin. Onu yanında götürmesine de. Kalona bir insanı öldürmekten daha fazlasını yaptı. Ve bu ikisi, Nyx'e hizmet etmiyor."

Neferet "Kendi üzerinde çok az kontrolü olduğu için ruhunun paramparça olmasına bile mani olamayan, kıskanç bir ergenin uydurduğu yalanlar!" diye çıkıştı.

"Seni lanet olası kaltak!" Stark, Neferet'e doğru hamle yaparken, kadın geri kaçma gereği bile duymamıştı. Aksine, elini, avuç içi ona bakacak şekilde, Stark'a uzattı. Savaşçı, Darius'ın elinden kurtulmak için debelenirken, Neferet'in parmaklarının etrafında siyah bir dumanın belirdiğini görür gibi oldu.

"Kes şunu, Stark, seni moron!"

Ve bir anda, Afrodit önünde bitivermişti. Stark onun Zoey'nin dostu olduğunu biliyordu ama Darius onu kerpeten gibi sımsıkı tutuyor olmasa, Neferet'e ulaşmak uğruna, Afrodit'i de gözünü kırpmadan yere sererdi.

Afrodit "Stark!" diye haykırdı. "Zoey'e yardımcı olmuyorsun." Ve sonra, onu tamamen şaşırtacak –ki Darius'un iç çekişine bakılırsa, o da dehşete düşmüştü– bir şey yaptı. Stark'ın yüzünü pürüzsüz avuçlarının arasına aldı, onu gözlerinin içine bakmaya zorladı ve hayatını değiştirecek kelimeleri fısıldadı. "Zoey'e nasıl yardım edeceğimizi biliyorum."

"Ne kadar kontrol edilemez olduğunu görüyorsunuz, değil mi? Refakatçimin bedeni burada kalacak olursa, bu disiplinsiz çocuğun ona neler yapacağını kim bilebilir?" Stark bakışları Afrodit'inkilere kilitlenmiş halde dururken, Neferet zehrini saçmaya devam ediyordu.

"Yemin eder misin?" Stark'ın fısıltısı telaşlıydı. "Saçmalamadığına yemin eder misin?"

Afrodit sarı kaşlarından birini kaldırdı. "Beni daha iyi tanısaydın, benim hiçbir zaman saçmalamayacağımı sen de biliyor olurdun. Ama evet. Yeni ve sinir bozucu bir sorumluluk hissi uyandıran Kâhin unvanım üzerine yemin ederim ki, Zoey'e nasıl yardım edeceğimi biliyorum ama onu Neferet'ten uzak tutmamız gerekiyor. Anladın mı?"

Stark bir kez daha kafasını salladı ve Darius'a direnmeyi bıraktı. Afrodit ellerini yüzünden indirdi. Her şeyiyle, Nyx'in Kâhini görüntüsü çizerek, hızla Neferet'e ve Yüksek Konsey'e döndü.

"Zoey'nin öleceğine inanmaya neden bu kadar meyillisiniz?"

İlk cevap Duantia'dan geldi. "Ruhu bedeninden ayrıldı. Ve bunu Öteki Alem'e bir ruh gezisine çıkmak ya da Tanrıça'yla geçici olarak bir araya gelmek için yapmadı. Zoey parçalandı."

O zamana dek sessiz kalan Konsey üyelerinden biri "Bunun ne anlama geldiğini anlamalısınız, Rahibem," dedi. "Zoey'nin ruhu, Öteki Alem'de paramparça halde. Geçmiş yaşantıları, tıpkı anıları ve kişiliğinin farklı yönleri gibi, ondan sıyrılmış durumda. Bir Caoinic Shi'ye –yani kendi ruhunun huzurundan yoksun, ne ölü, ne diri olan, ruhlar aleminde kapana kısılmış bir varlığa– dönüşmek üzere."

"Hayır. Cidden. Eski çağdan kalma, bu lanet olası kafa karıştırıcı Avrupa lakırdısı yerine, Amerikan dili konuşun..." Afrodit tek elini kalçasına yerleştirmiş, diğer eliyle Vampir Yüksek Konseyi'nin genelini işaret ediyordu. "Şu kafa karıştırıcı öcü böcü göndermelerine sapmadan, Zoey'nin üstünü neden çizdiğinizi anlatın."

Stark, Afrodit'in bu kaba kelime seçimi karşısında, Konsey üyelerinin bazılarının iç geçirdiklerini ve Neferet'in birkaç vampirle paylaştığı kibirli "Size kontrolden çıktıklarını söylemiştim," bakışını gözden kaçırmamıştı ama Thanatos, sakin bir sesle cevap verdi: "Aether'in söylemeye çalıştığı şu: Bugünkü Zoey'i oluşturan ruh katmanları –geçmiş yaşantıları, geçmiş deneyimleri ve kişiliği– soyulmuş durumda. Ve o katmanlar bir arada olmadığı sürece, ne Öteki Alem'de huzur bulması, ne de ruhunun bu dünyadaki bedenine dönmesi mümkün. Bunu korkunç bir kaza geçirmişsin ve kalbini koruyan derin, kasların ve kemiklerin bedeninden kat kat sıyrılmış ve hayati organını savunmasız halde açıkta bırakmış gibi düşün. O zaman sana ne olurdu?"

Afrodit duraksadı. Stark'ın onun bariz olan cevabı vermek istemediği için tereddüt ettiğini düşündü ama dönüp ona baktığı ve göz göze geldikleri anda, genç kızın bakışlarına yerleşen zafer ve heyecana şaşırdı. "Kalbimin koruması olmasaydı, çarpmaya devam etmezdi. O zaman neden Zoey'e koruma sağlamıyoruz?"

Koruma mı? Zoey'nin koruması benim. Stark'ın bedeninden titrek bir umut geçip gitti. Hızlı hızlı "Onun koruması benim!" dedi. "Bu dünyada ya da öbüründe olması umurumda değil. Olduğu yere nasıl ulaşacağımı gösterin, yeter. Hemen yanına gideyim."

Thanatos "Aslında, bu kulağa mantıklı geliyor, Stark," dedi. "Ama seninkiler savaşçı yetenekleri. Yani becerilerin ruhlar alemine değil, bedene has beceriler."

"Koruma korumadır," dedi Stark ısrarla. "Bana onun olduğu yere nasıl ulaşacağımı gösterin, yeter. Geri kalanını ben hallederim."

"Zoey ruhunu yeniden bir araya getirmek zorunda. Ve bu senin onun adına savaşabileceğin bir cephe değil," dedi Aether.

"Ama o kendini toparlarken yanında olabilirim. Onu koruyabilirim." Stark ısrarcıydı.

"Yaşayan bir savaşçı Öteki Alem'e giremez. Yüksek rahibesini korumak için bile olsa," dedi Aether.

"Buna kalkışırsan, sen de kaybolursun," dedi Duantia.

"Bundan emin olamazsınız," dedi Stark.

"Kayıtlı tarihimizde, yüksek rahibesinin paramparça olmuş ruhunun peşinden Öteki Alem'e geçme girişimini atlatabilmiş tek bir savaşçı yok. Hepsi yok olmuş. Her bir savaşçı ve yüksek rahibesi," dedi Thanatos.

Stark şaşırmıştı. Bunu –kendisinin de öleceğini– hiç düşünmemişti. Kopuk bir merakla, Zoey'e ettiği yemini yerine getirebildiği sürece, ölmenin umurunda bile olmadığını fark etti ama o cevap verme fırsatı bulamadan, Neferet'in soğuk sesi bir kez daha devreye girdi. "Ve bahsi geçen bütün bu savaşçı ve yüksek rahibeler sizden yaşça büyük ve daha tecrübeliydiler."

"Belki de sorunları buydu," dedi Afrodit sadece Stark'ın duyabileceği kadar alçak bir sesle. "Fazla yaşlı ve fazla tecrübeliydiler."

Stark'ın umudu bir kez daha canlanmıştı. Duantia'ya döndü. "Az önceki görüşüm yanlıştı. Neferet, Kalona'yı her nereye istiyorsa götürebilmeli. Ancak ben de, Zoey'i yanımda götürme hakkını talep ediyorum." Duraksadı ve Afrodit, Darius ve biraz ötede kümelenmiş halde bekleyen diğer çocukları içine alacak bir kol hareketiyle "Biz, Zoey'i yanımızda götürmek istiyoruz," dedi.

"Stark, senin için de ölüm fermanından farksız olan bir şeye onay verememem." Duantia'nın sesi şefkatli ancak sertti. "Zoey bir haftaya kalmadan ölecek. Onun için en iyi yer, burası ve bizim revirimiz. Kalan zamanında mümkün olabilecek en iyi bakımı almalı. Ve senin için en iyisi de kendini bu sonuca hazırlaman ve onu korumak için sonuçsuz bir girişime kurban olmaman."

Thanatos "Çok gençsin," dedi. "Önünde uzun ve üretken bir hayat var. Kaderinin ipini kendi ellerinle kesme."

"Zoey sonuna dek burada kalacak," dedi Duantia. "Sen de, tabii ki yanında kalabilirsin."

"Şey... Affedersiniz. Saygısızlık etmek istemem ama..." Bütün gözler, Zoey'nin yaşadıkları acı ve şokla, o ana kadar sessiz kalan arkadaş gurubuna çevrilmişti. Damien, sınıfta söz almaya çalışır gibi elini kaldırmıştı.

Duantia "Sen de kimsin, çaylak?" diye sordu.

"Adım Damien ve Zoey'nin dostlarından biriyim."

Jack yüzünü yaşlarla ıslanan yüzünde dolaştırarak "Ayrıca, havayla ilgili bir özelliği var," dedi.

"Ah, bana senden bahsetmişlerdi," dedi Duantia. "Konsey'e hitap etmek mi istiyorsun?"

"O bir çaylak. Konsey toplantılarına sadece katılabilir ama konuşamaz," dedi Neferet.

Afrodit "Vampir Yüksek Konseyi'nin sözcülüğünü üstlendiğini bilmiyordum," dedi.

Thanatos, Damien'e dönmeden önce Neferet'e ters bir bakış attı ve "Üstlenmedi zaten," dedi. "Çaylak, Konsey'de söz almak mı istiyorsun?"

Damien oturduğu yerde sırtını dikleştirdi, yutkundu ve "Kesinlikle," dedi.

Thanatos'un dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu. "Bu durumda, konuşabilirsin. Ayrıca, elini artık indirebilirsin, Damien."

"Ah, teşekkürler." Damien elini derhal indirdi. "Şey, söylemek istediğim şuydu ki, vampir kanununa göre, Zoey'nin nerede ve nasıl korunacağına karar verme hakkı, yeminle bağlı savaşçısı olarak Stark'a ait. En azından, geçen dönemki Vampir Sosyolojisi dersinden hatırladıklarım böyle."

"Zoey ölüyor." Duantia'nın kullandığı kelimeler sert ama ses tonu yumuşacıktı. "Savaşçısının yakında yeminiyle bir bağının olmayacağını anlamalısınız."

"Anlıyorum. Ama henüz ölmedi ve söylemeye çalıştığım, hayatta olduğu sürece, savaşçısının, onun için en iyisi olduğunu düşündüğü şekilde koruyuculuğunu yapma hakkı var."

"Bu konuda çaylakla hemfikir olduğumu söylemek zorundayım." Thanatos, Damien'e saygı dolu bir selam verdi. "Prensipte, kesinlikle doğru. Yüksek rahibesinin güvenliği için neyin en doğru olduğuna karar vermek, bir savaşçının ettiği yeminin sorumluluğu olduğu kadar hakkıdır da. Zoey Kızılkuş henüz hayatta ve dolayısıyla, hâlâ savaşçısının koruması altında."

Duantia sordu: "Ya konseyimin diğer üyeleri? Thanatos'la hemfikir misiniz?"

Diğer beş yüksek rahibe ağırbaşlı 'evet'ler mırıldanırken ya da sadece başlarını eğmekle yetinirken, Stark nefesini tutup bekledi.

"Aferin sana, çaylak Damien," dedi Thanatos.

Damien'in yanakları pembeleşmişti. "Teşekkürler, Rahibe."

Duantia kafasını salladı. "Kendi açımdan, gelecek vaat eden bir savaşçının ölüm olasılığından Thanatos kadar hoşnut olmadığımı söylemeliyim." Sonra teslim olmuş gibi omuz silkti. "Ancak Konsey görüş birliğine vardı. Her ne kadar üzülsem de, Konsey'in iradesi ve yasalarımız önünde saygıyla eğiliyorum. Stark, son günlerinde yüksek rahibeni nereye götürmek istersin?"

Neferet, Stark'ın cevap vermesine fırsat bırakmadan araya girdi. "Bu küçük oylama sonucunun benim de gidebileceğim ve refakatçimi yanımda götüreceğim anlamına geldiğini düşünebilir miyiz?"

"O konuyu zaten karara bağlamıştık, Neferet." Thanatos'un sesi de, en az Neferet'inki kadar soğuktu. "Belirlenen şartlar altında, Kapri'ye refakatçinin bedeniyle dönebilirsin."

Neferet kısaca "Teşekkürler," dedi. Kalona'yı bir sedyeyle Konsey Salonu'na taşımış olan Erebus'un Oğulları'na küçük bir hareket yaptı. "Erebus'u alın. Buradan ayrılıyoruz." Ve Konsey üyelerinin önünde şöyle bir eğildikten sonra, kendinden emin adımlarla salonu terk etti.

Afrodit, Stark'ın koluna yapışıp telaşla "Lafı çevir," diye fısıldarken, herkes Neferet'in çıkışını izlemekle meşguldü. "Onlara Zoey'i götürmek istediğin yer konusunda cevap verme."

"Şimdi artık sözümüzü kesecek kimse kalmadığına göre, Konsey'e, yüksek rahibeni nereye götürmek istediğini söyleyebilirsin, Stark," dedi Thanatos.

"Şu an için onu, saraydaki odamıza götürmek istiyorum. Tabii ki sizin için de uygunsa. Zoey için neyin en iyisi olduğunu düşünmek için zamana ihtiyacım var. Ve henüz bunu yapacak fırsatım olmadı."

"Genç fakat bilge." Thanatos'un yüzünde onaylayan bir gülümseme belirmişti.

"Öfkeni dizginlemeyi başarabilmişsin gibi görünüyor, buna memnun oldum, Savaşçı," dedi Duantia. "Net ve bilgece düşünmeye devam edebilirsin."

Stark dişlerini sıktı ve dizginlenmemiş öfkesinin gerçekliğini görmelerinden çekindiği için Konsey üyelerinin hiçbiriyle göz göze gelmemeye özen göstererek başını saygıyla eğdi.

"Konsey yaralı yüksek rahibeniz ve arkadaşlarınızla birlikte saraya çekilmenize izin veriyor. Yarın sabah, onu götürmek istediğiniz yer konusundaki kararınızı soracağız. Lütfen, burada kalmayı da seçebileceğinizi unutmayın. Bizden böyle bir talepte bulunursanız, size gerektiği kadar barınak sağlarız."

"Teşekkürler," dedi Stark. Kudretli yüksek rahibelerin önünde saygıyla eğildi.

"Konsey dağılmıştır. Sabah yeniden toplanırız. O zamana kadar, gerçekten kutsanmanızı diliyorum."

Stark daha Darius yardımına gidemeden, Zoey'nin yanına ulaştı, onu kucakladı ve göğsüne bastırıp Konsey Salonu'ndan dışarı taşıdı.

Stark

"Bana bildiğin her şeyi anlat." Stark, Zoey'yi onlara tahsis edilen dairenin geniş yatağına yatırır yatırmaz, Afrodit'e dönmüştü.

"Çok fazla bir şey bilmiyorum ama bildiklerim, vampirlerin yanıldıklarını düşünmeme yetiyor." Afrodit, büyük kadife koltuklardan birine oturup Darius'a iyice sokulmuştu.

"Yoksa savaşçının yüksek rahibesini Öteki Alem'den döndürmeyi başardığı bir örnek olduğunu mu söylüyorsun?" Damien ve Jack dairenin oturma odasından taşıdıkları sandalyelerle yatak odası bölümüne girmişlerdi.

"Hayır. Tam olarak değil."

"Ne demeye çalışıyorsun, Afrodit?" Stark, Zoey'nin karyolasının önünde bir ileri, bir geri gidip geliyordu.

"Geçmişin umurumda bile olmadığını söylüyorum. Zoey, eski zamandan kalma kibirli bir yüksek rahibe değil ki."

Damien yumuşak bir sesle "Tarihi yok sayan insanlar, onu eninde sonunda tekrar ederler," dedi.

"Yok sayıyorum demedim, seni gay çocuk. Sadece umursamıyorum dedim." Afrodit'in keskin bakışları Damien'dan yatak odasının girişinde dikilmeye devam eden İkizler'e kaydı. "Ahmak İkizler, neden aval aval bakındığınızı sorabilir miyim?"

"Aval aval bakındığımız yok, Cadı..." Shaunee'nin sesi fısıltıdan farksızdı.

Erin, ikizininkinin eşi bir fısıltıyla "Evet, sadece saygılı olmaya çalışıyoruz," dedi.

"Ah, siz geyikler yok musunuz? Neden bahsediyorsunuz Tanrıça aşkına?"

"Zoey'nin çevresinde konuşmak falan... ımm... Bedenine saygısızlık etmek olur... O böyle..." Shaunee cümlesini tamamlayamadı ve medet umar gibi ikizine döndü.

Erin, her zamanki gibi cümleyi tamamlayamadan, Stark, "Hayır," dedi. "Ona ölü muamelesi yapmayacağız. O sadece burada değil, hepsi bu."

Jack oturduğu yerden uzanıp Zoey'nin elini tutarken, "Yani burası bir hastane odasından çok bir bekleme salonu," dedi.

"Evet," dedi Stark. "Gerçekten iyi bir şeyi bekleme salonu."

Jack "Hani Motorlu Taşıtlar Bürosu'nda, ehliyet sınavını geçtikten ve gerçekten çok tipsiz bir fotoğraf çektirdikten sonra ehliyetinizi getirmelerini beklemek gibi mi?" diye sordu.

"Aynen öyle. Tek fark ortalıkta pislik ve köylülerin olmaması," dedi Afrodit. "Bu yüzden, birer sandalye çekin, ortak beyinliler ve Zoey'e ceset muamelesi yapmayı bırakın."

İkizler kısa bir tereddüt yaşayıp birbirlerine baktılar. Sonra omuz silkip birer sandalye çektiler ve grubun oluşturduğu küçük çembere dahil oldular.

"Pekâlâ, Şimdi artık hepimiz bir arada olduğumuza göre, Stevie Rae'den neler öğrendiğini bizimle paylaşsan iyi olur," dedi Darius.

Afrodit, savaşçısına gülümsedi. "Bilgiyi Stevie Rae'den aldığımı nereden anladın?"

Darius, Afrodit'in yüzünü şefkatle okşadı. "Seni tanıyorum."

Stark yumruklarını sıktı ve Afrodit'le Darius arasındaki bariz bağı görmeye dayanamadığı için kafasını çevirdi. Bir şeye vurmak istiyordu. Bir şeye vurmaya ihtiyacı vardı. Onu boğacak gibi olan bu duygulardan kurtulamazsa patlayabilirdi. Ve aynı anda Afrodit'in ağzından dökülen kelimeler zihninin dumanlarının arasına süzülüverdi. Hızla ona döndü. "Bir daha söyle!"

"Dedim ki Kalona gerçekten Öteki Alem'de. Neferet, Zoey'nin kendini toparlayamayacağından ve buraya dönemeyeceğinden emin olmak için, Kalona'yı da oraya gönderdi."

"Dur bir dakika. Bir defasında, Kalona'nın Rephaim'le yaptığı bir konuşmaya şahit olmuştum. Alaycı Kuzgun Öteki Alem'e dönmekle ilgili bir şey söyleyince, fena sinirlenmişti. Kalona'nın Nyx onu kovduğu için geri dönemeyeceğini söylediğinden eminim."

"Ama kovduğu bedeniydi. Ve şu anda bedeni orada değil," dedi Afrodit. "Öteki Alem'e sinsice giriş yapan ruhu."

Damien "Tanrıça aşkına!" dedi.

Erin ağlamaklı bir sesle "Zoey'nin başı sandığımızdan büyük bir belada," dedi.

Shaunee "Bu hali bile yeterince büyük bir belaydı zaten," dedi.

"Gittikçe kötüleşiyor," dedi Afrodit. "Her şeyin arkasında Neferet var." İç geçirerek Stark'a döndü. "Tamam, bunu duymak senin için pek hoş olmayacak ama iyi dinlemen ve buna katlanman gerek. Kalona eskiden Nyx'in savaşçısıymış."

Stark'ın beti benzi atmıştı. "Zoey bunu bana..." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Ona inanmadım. Sinirlendim, kıskançlık krizine girip bir aptal gibi davrandım. Kalona'yı

Heath'i öldürürken gördüğünde yanında olmamam bu yüzdendi."

Darius "Bu hata için kendini affetmenin bir yolunu bulmak zorundasın," dedi. "Eğer bulamazsan, buraya ve şimdiki zamana odaklanamazsın."

"Ve Zoey'i kurtarabilmek için ciddi bir odaklanma gerekecek," dedi Afrodit.

"Çünkü Stark'ın Öteki Alem'e gitmesi ve Kalona'yla Zoey için savaşması gerekecek." Jack, kilisedelermiş gibi, kısık sesle konuşmaya devam ediyordu.

"Ve ruhunun parçalarını bir araya toplamanın bir yolunu bulması..." dedi Damien.

"Madem öyle, ben de bulurum." Stark, sesinin kendinden emin çıkmasına sevinmişti çünkü aslında midesine bir yumruk yemiş gibi hissediyordu.

"Bu işe doğru hazırlıkları yapmadan soyunursan, başarma şansın olmaz, genç Savaşçı."

Stark'ın gözleri uzun boylu ve ciddi suratlı Thanatos'un, ölümün beden bulmuş hali gibi dikildiği kapıya çevrildi.

"O zaman bana nasıl hazırlanacağımı söyleyin." Stark dünyanın çatısına çıkıp haykırmak ve içindeki sıkıntıyı boşaltmak istiyordu.

"Öteki Alem'de savaşabilmek için, içindeki savaşçının Şaman'ı doğurmak üzere ölmesi gerekiyor."

Stark bir an bile tereddüt etmedi. "Tek yapmam gereken kendimi öldürmek mi? O zaman ruhum Öteki Alem'e geçip Zoey'e yardım edebilir mi?"

"Bu kelimenin gerçek anlamında bir ölüm olamaz, Savaşçı. Refakatçisinin ölümüne katlanmaya çalışırken, bir de

senin ölmen, Zoey'nin zaten yaralı ruhunu ne hale getirir bir düşünsene..."

Damien ciddi bir sesle "O zaman Öteki Alem'den asla çıkamaz," dedi. "Ruhunun parçalarını bir araya toplamayı başarsa bile..."

"Aynen öyle. Bana sorarsanız, savaşçıları peşleri sıra Öteki Alem'e geçiş yapan diğer yüksek rahibelerin maruz kaldıkları durum, tam olarak buydu." Thanatos odaya girip Zoey'ye doğru yürümeye başlamıştı.

"Yani diğer savaşçılar, yüksek rahibelerini korumak için kendilerini gerçekten öldürdüler, öyle mi?" Afrodit, Darius'a iyice sokulmuş ve parmaklarını parmaklarına kenetlemişti.

"Çoğu. Ve ruhları bedenleri terk etmeden ölmeyen savaşçılar da kısa süre içinde öldüler. Savaşçıların birer yüksek rahibe olmadıklarını anlamalısınız. Onların ruhlar aleminde özgürce hareket etmelerine izin verecek yetenekleri yok."

"Kalona orada ve o kesinlikle bir yüksek rahibe değil," dedi Stark.

"Onun Erebus'un yeryüzüne inmiş hali olduğuna inanmayanlarımız bile sizin Kalona adını verdiğiniz bu varlığın buraya Öteki Alem'den gelmiş bir ölümsüz olduğunu biliyoruz. Bir savaşçıyı hatta savaşçı olmayan bir erkek vampiri bağlayan kurallar onun için geçerli değil."

"Ama o bağlı," dedi Afrodit öne doğru eğilerek. "Zincirlerini görebiliyorum. Bedeni zincirlerle kaplı."

"Bana ne gördüğünü anlat, Kâhin," dedi Thanatos.

Afrodit tereddütlüydü.

"Ona her şeyi anlat," dedi Damien. Afrodit dönüp ona baktı. "Birine güvenmek zorundayız. Aksi takdirde Zoey ve

Stark'ın sonu diğer yüksek rahibe ve savaşçılardan farklı olmayacak."

"Ölüme de güvenmeliyiz," dedi Stark. "Çünkü öyle ya da böyle, Zoey'e ulaşmak için ölümle yüzleşmek zorunda kalacağım."

Afrodit, bakışlarını Stark'ın solgun yüzünden ayırıp Darius'unkine çevirdi. "Katılıyorum."

"Ben de," dedi Jack.

"Evet," dedi Shaunee.

"Ona her şeyi anlat," dedi Erin.

"Pekâlâ," dedi Afrodit. Ve yorgun bir gülümsemeyle, Thanatos'a döndü. "O zaman, anlatmaya Neferet'ten başlasam iyi olacak. Bence oturmanız sizin lehinize olur."

BÖLÜM ON

Stark

Stark, Afrodit, Zoey'nin Gece Evi'ne girişinden, kırmızı çaylakların keşfine, Kalona'nın uyanışından Neferet'in kötülüğünün derinliğini ağır ağır idrak edişlerine ve nihayet Stevie Rae'yle yaptığı son telefon konuşmasına kadar her şeyi –Damien'den de yardım alarak– tek tek anlatırken, Thanatos'un sükûnetini koruyabilmesini hayranlıkla izledi.

Hikâyenin sonuna geldikleri zaman, Thanatos ayağa kalktı ve Zoey'nin bedenine yakından bakmak üzere yatağa yaklaştı. Nihayet konuşmaya başladığında, onlardan ziyade, Zoey'e hitap eder gibiydi.

"Demek daha en başından beri Aydınlık'la Karanlık arasında, şu ana kadar fiziksel alemle sınırlı kalan bir savaş sürüyordu."

"Aydınlık ve Karanlık mı? Sanki iki unvandan bahseder gibisiniz," dedi Damien.

"Çok dikkatlisin, genç çaylak," dedi Thanatos.

"Stevie Rae'nin yaptığı da buydu. Karanlık'ı bir unvan gibi kullanmak," dedi Afrodit.

"Unvan mı?" diye sordu Jack "Yani iki insan gibi mi?"

"İnsan gibi değil; bu fazla sınırlayıcı olur. Onları daha çok ruhu elle tutulur hale getirecek boyuttaki bir enerjiyi idare edebilecek kudretteki ölümsüzler gibi düşünün."

"Yani Nyx, Aydınlık; Kalona da Karanlık, ya da temsil ettiği şeymiş, gibi mi?" Soru Damien'den gelmişti.

"Nyx'in Aydınlık'la müttefik olduğunu söylemek daha doğru olur. Aynı şey Kalona ve Karanlık için de söylenebilir."

"Pekâlâ, ben Bayan Kusursuz Okullu Kız değilim ama akıllıyım ve sınıfta söylenenlere kulak verirdim. En azından çoğu zaman. Ve bu şeylerden bahsedildiğini hiç duymadım," dedi Afrodit.

"Al benden de o kadar," dedi Damien.

"Ve bu önemli; çünkü Damien kelimenin tam anlamıyla Bayan Kusursuz Okullu Kız'dır," dedi Erin.

"Kesinlikle," dedi Shaunee.

Thanatos iç geçirdi ve yüzünü Zoey'den diğerlerine çevirdi. "Şimdi. Bu bizim toplumumuz –ya da en azından toplumumuzun yüksek rahibeleri– tarafından hiçbir zaman tam kabul görmemiş eski bir inanç."

Afrodit "Ama neden?" diye sordu. "Sorun ne ki?"

"Hikâye mücadele, şiddet ve iyiyle kötünün ham kuvvetlerinin çarpışması üzerine kurulu."

Afrodit bir homurtu çıkardı. "Yani erkek zamazingoları demek istiyorsunuz."

Thanatos kaşlarını kaldırdı. "Aynen öyle."

"Bir dakika," dedi Stark. "İyinin kötüyle savaşması neden erkek zamazingosu olsun ki?"

"Bu iyinin var olması ve dünyadaki kötülükle savaşması inancından öteye geçen bir şey. Aydınlık ve Karanlık'ın, her ne kadar sürekli birbirlerini tüketmeye çalışsalar da, bir di-

ğeri olmadan var olamayacak kadar kendi içlerine çekilmiş güçler olarak en temel seviyede kişileşmiş halleri." Çocukların gözlerindeki boş bakışlar karşısında, Thanatos derin bir iç geçirdi. "Aydınlık ve Karanlık'ın en eski temsilinde, Aydınlık devasa siyah bir boğa, Karanlık ise devasa beyaz bir boğa olarak resmedilir."

Jack "Ha?" dedi. "Beyazın Aydınlık, siyahın Karanlık olması gerekmez mi?"

"Öyle olmalıymış gibi görünüyor ancak eski çağdan kalma kayıtlarda bu şekilde geçiyor. Aydınlık ve Karanlık, her iki yaratığın da, bir diğerinin her zaman özlemini çekeceği bir şey taşıyacağı söylenir. Sahip oldukları güçle şişip kabarmış, sonsuz mücadelede karşı karşıya gelmiş, birbirlerinden kendi kendilerini yok etmeden asla elde edemeyecekleri bir şeyler almak için dövüşen iki boğa düşünün. Genç bir yüksek rahibe olduğum dönemde, savaşlarının resmini görmüştüm: İnsanı rahatsız edecek kadar ham ve vahşet dolu bir canlandırmaydı. Boğaların boynuzları birbirlerine kilitlenmişti. Güçlü bedenleri birbirlerine ulaşmak için gerilmiş, burun delikleri açılmış, her tarafları kan içinde. İnsanı yoğunluğuyla ürküten bir kördüğüm; tablonun kendisi bir güçle titreşir gibiydi."

Darius "Eril güç," dedi. "O tabloyu, savaşçı olmaya çabaladığım dönemde, ben de gördüm. Geçmişimizden gelen büyük savaşçıların kaleme aldıkları eski günlüklerin bazılarının kapaklarını süslerdi."

"Eril güç. Vampir liderlerinin bu boğa zırvalığının yok olup gitmesine neden izin verdiklerini anlayabiliyorum," dedi Erin.

"Cidden, İkiz," dedi Shaunee kafasını sallayarak. "Vampirlik genelde kız gücüyle alakalı bir şeyken, bu hikâye fazla erkek gücü içeriyor."

"Ama bizim inanç sistemimiz dişi gücün, eril gücü ezmesinden ibaret değil. İkisinin arasında sağlıklı bir denge kurmayı gerektiriyor," dedi Darius.

"Hayır, Savaşçı, gerçek şu ki, inanç sistemimizin dişi gücün, erkek gücü ezmesinden ibaret olmayan bir sistem olması gerekiyor ama tıpkı Aydınlık ve Karanlık hikâyesinde olduğu gibi, ikisi arasındaki dengeyi birinin diğerini yok etmesine izin vermeden sağlamak, sonsuz bir mücadele demek. Hemen her gün gördüğümüz Nyx görüntülerini, kadınsı güzelliklerini ve cazibelerini bir düşünün. Ve bunun, birbiriyle savaşan, dev cüsseli erkek yaratıklarla biçim bulan dizginlerinden boşanmış, ham güçle tezatlığını düşünün. Her ikisini bir arada barındırmaya çalışan bir dünyanın nasıl bir çatışma içinde olacağını ve diğerinin hayat bulabilmesi için içlerinden birinin bastırılması gerekeceğini görebiliyor musunuz?"

Afrodit "Hayal etmesi o kadar da güç değil," diye homurdandı. "O kibirli Yüksek Konsey'in iki dev boğa ve temsil ettikleri inançlar gibi baş belası meselelerle uğraşmak isteyeceklerini hiç sanmam."

Stark kaşlarını çatarak Afrodit'e baktı ve "Hiç yardımcı olmuyorsun," bakışı göndererek, "Sizin dışınızda demek istiyor," diye açıkladı.

Thanatos gülümsedi. "Hayır, Afrodit haklı. Konsey yüzyıllar –özellikle benim de şahit olduğum son dört yüz yıl– içinde çok değişti. Eskiden başlı başına esaslı, yaşamsal, ve öz gücüyle barbar sayılabilecek bir kuvvetti. Ama modern zamanlarla..." Yüksek Rahibe doğru kelimeyi bulabilmek için duraksadı.

"Medenileşti," dedi Afrodit. "Süper medenileşti."

"Öyle," dedi Thanatos

Afrodit'in mavi gözleri iri iri açıldı. "Ve çok medeni olmak

illa ki iyi bir şey diye bir şey yok. Özellikle de burunlarından soluyan iki boğayla muhatap olduğunuz ve aralarında duran şeyi çektiğiniz zaman."

"Zoey, Aydınlık'a fazlasıyla yakın," dedi Damien yumuşak bir sesle.

"Karanlık tarafından boynuzlanacak kadar yakın," dedi Stark. "Hele Karanlık, Aydınlık'a bir daha asla ulaşmamasını sağlamak üzere gönderilmişken..."

Bütün bakışları, fazlasıyla medeni krem renkli saten çarşafların arasında yatan Zoey'nin solgun çehresine çevrilirken, oda derin bir sessizliğe gömüldü.

İşte tam bu sessizlik anında, Stark'ın aklına bir fikir düştü ve yüksek rahibesini koruyan bir savaşçının içgüdüleriyle doğru yolu bulduğunu anladı.

"Bu durumda, Zoey'i korumanın bir yolunu bulmak için geçmişi yok saymamız gerekmiyor. Aksine geçmişe, bugünün insanlarının akıllarına gelmeyecek kadar derinlemesine bakmamız gerek." Stark'ın sesi heyecanla yükselmişti.

Thanatos "Ve Aydınlık'la Karanlık arasındaki mücadelenin dizginlerinden saldığı ham gücü kucaklamak ve anlamak..." dedi.

"İyi de bunu nasıl yapacağımızı nereden öğrenebiliriz?" Afrodit sıkıntılı bir tavırla saçlarını arkaya attı. "İhtiyaç duyduğumuz inançların yok olup gittiğini siz kendiniz söylediniz."

"Belki bu her yer için geçerli bir durum değildir," dedi Darius sırtını dikleştirirken. Stark'ın gözleriyle buluşan bakışları keskin ve zekiceydi. "Eski çağa ait, barbarca inançlar bulmak istiyorsan eski ve barbarca bir geçmişin kurduğu bir yere gitmen gerekir. Bugünün medeniyetiyle hiçbir bağı olmayan bir yere."

Stark cevabını adeta haykırır gibi verdi. "Ada'ya gitmeliyim."

"Kesinlikle," dedi Darius.

Afrodit "Siz ikiniz, neden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

"Savaşçıların Sgiach tarafından ilk eğitildiği yerden."

"Sgiach mı? O da kim?" diye sordu Damien.

Darius "Ulu Kafa Koparıcı olarak bilinen savaşçının eski adı," diye açıkladı.

"Sgiach, bir savaşçının olabileceği kadar ham ve barbar ruhlu biriydi," dedi Stark.

"Pekâlâ, her şey iyi, güzel ama adamın savaşçıların bildiği eski bir hikâye değil, hâlâ yaşayan biri olması gerekmez mi? Stark Öteki Alem'e elini kolunu sallayarak geçemiyorsa, geçmişe de seyahat edemez ki," dedi Afrodit.

"Adam değil, kadın," dedi Darius.

"Kadın mı?" Afrodit'in yüzünde kocaman bir soru işareti belirmişti.

"Sgiach dişi bir savaşçı, müthiş güçleri olan bir vampirdi," dedi Stark.

"Ve o 'eski hikâyeler' bir Sgiach'ın her zaman var olacağını anlatırlar, güzelim." Darius, Afrodit'e sevecen bir gülüşle baktı. "Kadınlar Adası'ndaki Gece Evi'nde yaşar."

Erin "Yani ortada bir Kadınlar Adası Gece Evi de mi var?" diye sordu.

"Peki bizim neden haberimiz yok?" dedi Shaunee. Damien'e döndü: "Sen biliyor muydun?"

Damien kafasını salladı. "Hiç duymadım."

"Çünkü sizler savaşçı değilsiniz," dedi Darius. "Kadınlar Adası aynı zamanda Skye Adası olarak da bilinir."

"İskoçya'daki Skye gibi mi?" dedi Damien.

"Evet. İlk vampir savaşçılarının eğitildiği yer, orası," dedi Darius.

"Ama artık orada eğitilmiyorlar, değil mi?" Damien bir Darius'a, bir Stark'a bakıyordu. "Yani savaşçı eğitimi bütün gece evlerinde veriliyor. Tıpkı Ejderha Lankford'un dört bir yandan gelen bir grup savaşçıyı eğitmesi gibi. Ve o kesinlikle İskoçya'da değil."

"Haklısın, Damien. Modern dünyada, savaşçıların eğitimi, dünyanın dört bir yanındaki Gece Evleri'nde yapılıyor," dedi Thanatos. "On dokuzuncu yüzyılda Yüksek Konsey böylesinin daha uygun düşeceğine karar vermiş."

"İddiasına girerim, daha uygun ve daha medeni olacağını düşünmüşlerdir," dedi Afrodit.

"Sen de haklısın, Kâhin," dedi Thanatos.

"O zaman ne yapacağımız belli oldu," dedi Stark. "Zoey'i Kadınlar Adası'na götürüyoruz."

"Ya sonra?" dedi Afrodit.

"Sonra ben, ölmeden Öteki Alem'e girmenin bir yolunu bulmak için medeniyetten soyunuyorum ve oraya ulaştığım zaman, Zoey'i bizlere geri getirmek için, ne gerekiyorsa yapıyorum."

"Hah," dedi Afrodit. "Hiç kötü bir fikre benzemiyor."

"Tabii Stark'ın Ada'ya girmesine izin verilirse," dedi Darius.

"Orası da bir Gece Evi. Stark'ı neden almasınlar ki?" dedi Damien.

"Diğer Gece Evleri'yle hiç alakası olmayan bir Gece Evi," dedi Thanatos. "Yüksek Konsey'in Erebus'un Oğulları'nın eğitimini dünyadaki bütün Gece Evleri'ne yayma kararının arkasında, tahttaki Sgiach'la Yüksek Konsey arasında uzun yıllardır süregelen tansiyon ve huzursuzluğun birikimi yatı-

yor." "

"Ondan kraliçeymiş gibi bahsediyorsunuz," dedi Jack.

"Bir anlamda, öyle. Tebaası savaşçılardan oluşan bir kraliçe," dedi Thanatos.

"Erebus'un Oğulları'ndan sorumlu bir kraliçe, ha? Kraliçe Sgiach bir Konsey Üyesi değilse, Vampir Yüksek Konseyi bundan hiç hoşlanmıyordur."

"Sgiach bir savaşçı," dedi Thanatos. "Ve savaşçılar Yüksek Konsey'e kabul edilmiyorlar."

"Ama Sgiach bir kadın. Konsey'de oylanabilmesi gerekir," dedi Damien.

"Hayır," dedi Darius. "Hiçbir savaşçı Konsey'e giremez. Vampir kanunu."

"Ve büyük olasılıkla bu durum, Sgiach'ı feci öfkelendirmiştir," dedi Afrodit. "Beni öfkelendirirdi. Yüksek Konsey'e girebilmeli."

Thanatos ona hak veriyormuş gibi kafasını eğdi. "Seninle hemfikirim, Kâhin ama çoğu böyle düşünmüyordu. Erebus Savaşçıları'nın eğitimi elinden alınınca, Sgiach, Skye Adacığı'na çekildi. Kimseye niyetinden bahsetmedi ama buna gerek de yoktu zaten. Hepimiz öfkesini hissettik. Tıpkı adacığının çevresine kurduğu koruyucu çemberi de hissettiğimiz gibi." Thanatos'un gözleri, geçmişten gelen anılarla gölgelenmişti. "Yüce Vampir Kleopatra'nın sevgili İskenderiye'sini koruyucu bir çemberle kuşatmasından bu yana, eşi görülmemiş bir durumdu."

Darius "Hiç kimse, Sgiach'ın izni olmadan Kadınlar Adacığı'na giremez," dedi.

"Buna yeltenenler de ölürler," dedi Thanatos.

Stark "Adacığa girmek için kimden izin almam gerek?" diye sordu.

Uzun, tuhaf bir sessizliğin ardından Thanatos "Sorunlarının ilki bu," dedi. "Sgiach'ın koruyucu çemberini kurmasından bu yana, dışarıdan hiç kimsenin adaya girmesine izin verilmedi."

Stark kararlı bir sesle "Ben izin alırım," dedi.

Thanatos "Bunu nasıl yapacaksın, Savaşçı?" diye sordu.

Stark derin bir nefes koyverdi ve "Nasıl yapmayacağımı biliyorum," dedi. "Medeni olmayacağım. Şimdilik tek bildiğim bu."

"Bir dakika," dedi Damien. "Thanatos, Darius, ikiniz de Sgiach ve bu eski barbar diniyle ilgili bilgi sahibisiniz. Siz bunları nereden öğrendiniz?"

Darius omuz silkti. "Okumayı hep çok sevdim. Bu yüzden de kılıç kullanmayı öğrendiğim Gece Evi'ndeki eski parşömenler ilgimi çektiler. Boş zamanlarımda bol bol okudum."

Afrodit sevgilisine iyice sokulurken adeta mırlar gibi, "Tehlikeli ve seksi," dedi. "Mükemmel bir kombinasyon."

Erin, "Pekâlâ sonra hep birlikte kusarız," dedi.

"Evet, şimdi sözlerini kesmeyi bırak," dedi Shaunee de.

Damien, İkizler ve Afrodit'e *biraz susun*, bakışı attıktan sonra Thanatos'a "Ya boğalar ve Sgiach'la ilgili bilgileriniz?" diye sordu.

"Bildiklerimi burada saray arşivlerinde bulunan eski metinlerden edindim. Yüksek rahibe olduğum ilk günlerde, saatlerce tek başıma kalıp çalışırdım. Buna mecburdum çünkü akıl hocam yoktu."

"Akıl hocanız yok muydu?" dedi Stark. "Zor olmalı."

Thanatos biraz hüzünlü bir gülümsemeyle "Görünüşe bakılırsa, dünyamızın ölümle ilgili bir yeteneği olan birden fazla Yüksek Prenses'e ihtiyacı yok."

Jack "Berbat bir görev tanımı," dedikten sonra eliyle ağzını kapattı ve "Özür dilerim!" dedi.

Thanatos'un gülümsemesi bütün yüzüne yayılmıştı. "Sözlerine alınmadım, çocuk. Ölümle müttefik olmak kolay bir kariyer yolu değil."

"Ama bu sayede –ve Darius'un çok okuyan bir savaşçı olması sayesinde– elimizde bir ipucu var," dedi Damien.

Afrodit "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bir konuda çok iyi olduğumu düşünüyorum. O da ders çalışmak."

Afrodit'in mavi gözleri irileşti. "Yani sana çalışacak bir şeyler vermemiz gerek."

"Arşivler. Saray arşivlerine ulaşabilmelisin." Thanatos kapıya doğru harekete geçmişti bile. "Duantia ile konuşurum."

"Harika," dedi Damien. "Hemen çalışma hazırlığına girişeyim."

"Yardım ederim," dedi Jack.

"Geyik sürüsü, her ne kadar bundan nefret etsem de bana öyle geliyor ki, hepimiz ders çalışmaya hazırlanmalıyız."

Stark, Thanatos'un arkasından baktı. Diğer çocukların enerjilerini odaklayacak bir şey bulabildikleri için ne kadar heyecanlandıklarının farkında bile değildi. Bakışları Zoey'nin solgun yüzüne döndü.

Ve benim de ölümle ittifak kurmaya hazırlanmam gerek.

Zoey

Hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Nerede olduğumu bilmiyormuşum gibi değildi. Demek istediğim, Öteki Alem'de olduğumu ama ölü olmadığımı bili-

yordum. Ve kesinlikle ölü olan Heath'in yanında olduğumu.

Tanrıça! Heath'i ÖLÜ olarak düşünmenin her saniye biraz daha normal gelmesi gerçekten çok acayipti.

Her neyse, bunun yanı sıra bazı şeyler hiç doğru değildi.

Tam şu anda Heath'in yanına kıvrılmış haldeydim. Bir ağaç dibinde, yatağımsı oval bir alanda, eski köklerin bir araya gelmesinden oluşan yosunumsu bir döşeğin üstünde, evli, yaşlı bir çift gibi kaşık usulü birbirimize sarılmış halde yatıyorduk. Bir hayli rahat olmam gerekirdi. Altımızdaki yeşillik yumuşacıktı ve Heath gerçekten yaşıyormuş gibiydi. Onu görebiliyor, duyabiliyor ve ona dokunabiliyordum. Hatta aynı Heath gibi kokuyordu. Gevşeyip sadece onunla olmanın tadını çıkarabilmeliydim.

Dans eden, mavi kanatlı bir grup kelebeği izlerken "O zaman, neden bu kadar huzursuz ve büyükannemin de diyeceği gibi, 'sıkkın'dım.

Büyükanne...

Onu özlüyordum. Yokluğu hafif bir diş ağrısı gibiydi. Bazen hissedilmiyordu ama orada olduğunu biliyordum ve sonra, geri geliyordu... Hem de daha beter şekilde.

Benim için gerçekten endişeleniyor ve üzülüyor olmalıydı. Büyükannemin ne kadar üzgün olduğunu düşünmek zordu; zihnim bu düşünceden hızla uzaklaştı.

Burada böyle yatmaya devam edemezdim. Heath'i uyandırmamaya gayret ederek uzaklaştım.

Ve bir o yana, bir bu yana yürümeye başladım.

Faydası oldu. En azından bir süre, bana öyle geldi. İleri geri, ileri geri gidip geliyor, Heath'i görüş açımdan çıkarmamaya özen gösteriyordum. Uyurken cidden çok şirin görünüyordu.

Keşke ben de uyuyabilseydim.

Ama uyuyamıyordum. Dinlenecek –gözlerimi yumacak– olursam, kendimden bir parça kaybedecekmişim gibi geliyordu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Kendimi nasıl kaybedebilirdim? Bu halim bana bademciklerimin şiştiği ve hızla dönüp durduğum ve bedenimden parçaların kopmaya başladığı hissini uyandıracak kadar ateşlendiğim bir iki hastalığımı hatırlatıyordu.

Ürperdim. Kafamdaki diğer ıvır zıvırlar sis perdesinin arkasına gömülmüşken, bunu hatırlamak nasıl bu kadar kolay olabilirdi ki?

Tanrıçam, gerçekten çok yorgundum.

Dikkatim dağıldığı için, çimlerin ve yosunların arasından çıkan güzel, beyaz kayalardan birine takılıp tökezledim ve düşmemek için elimi havaya kaldırıp en yakındaki ağaca tutundum.

Ve onu bu arada gördüm. Elim. Kolum. Bir şeyler doğru görünmüyordu. Durdum ve baktım. Tenimin, yarı çıplak bir kızın etinin altından pis şeylerin çıktığı, iğrenç korku filmlerindeki gibi kıpırdandığına yemin edebilirdim.

"Hayır!" Telaşla kolumu silkeledim. "Hayır! Dur!"

"Zo, bebeğim, sorun ne?"

"Heath, Heath, bak." Görebilsin diye kolumu uzattım. "Korku filmi gibi."

Heath'in bakışları kolumdan yüzüme kaydı. "Şey, Zo, korku filmi gibi olan ne?"

"Kolum! Tenim! Hareket ediyor," diye haykırdım.

Gülümsemesi yüzündeki endişeyi saklamıyordu. Uzandı ve elini kolumun üstünde dolaştırdı. Elime ulaştığı zaman, parmaklarını parmaklarıma kenetledi.

"Kolunda bir sorun yok, bebeğim," dedi.

"Gerçekten olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Gerçekten, cidden. Bence sorun yok. Hey, neyin var senin?"

Kendimi kaybettiğimi –parçalarımın havada süzüldüğünü– düşündüğümü söylemek üzere ağzımı açtığım anda, gözüme ağaç sırasının yakınındaki bir şey takıldı. Karanlık bir şey.

"Heath. Bu hiç hoşuma gitmedi," diyerek titrek elimle gölgeyi işaret ettim.

Esinti, birden birkaç dakika önceki kadar gür ve korunaklı görünmemeye başlayan ağaçların geniş yeşil yapraklarını kıpırdatmaya başlamıştı. Ve üç gün önce bir araba çarpması sonucu ölmüş bir hayvanın mide bulandırıcı, olgun kokusu burun deliklerime doldu. Heath'in vücudunun gerildiğini fark ettim ve hayal kurmadığımı anladım.

Ve sonra uzaktaki gölgeler de hareketlenmeye başladılar. Kanat sesleri duyduğumdan emindim.

"Ah, hayır," diye fısıldadım.

Heath elimi daha sıkı tuttu. "Haydi, daha içerilere doğru girsek iyi olacak."

Aynı anda hem donmuş, hem uyuşmuş gibiydim. "Neden? Ağaçlar bizi bu şey her neyse ondan, nasıl koruyabilir ki?"

Çenemi tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. "Zo, hissedemiyor musun? Burası, bu koy iyi. Tamamen iyi. Bebeğim, Tanrıçanın varlığını hissedemiyor musun?"

Gözlerime dolan yaşlar yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı. "Hayır," dedim yumuşak bir sesle. "Tanrıçamı hiç mi hiç hissetmiyorum."

Beni kollarının arasına alıp sımsıkı sardı. "Endişelenme, Zo, ben hissedebiliyorum ve söz veriyorum, her şey yolunda gidecek." Heath beni koltuğunun altına kıstırıp Nyx'in

korusunun derinliklerine doğru götürürken, gözyaşlarımın taştığını ve yanaklarımdan sıcak bir ıslaklığın süzüldüğünü hissediyordum.

BÖLÜM ON BİR

Stevie Rae

"Skye mı? Gerçekten mi? Neresi orası? İrlanda mı?" dedi Stevie Rae.

"İrlanda değil, İskoçya, seni geri zekâlı," dedi Afrodit.

"Bir açıdan aynı şey sayılmaz mı? Ayrıca geri zekâlı deme. Hiç hoş bir kelime değil."

"Gel beni ısır desem nasıl olur? Yeterince hoş mu? Dinle ve böyle kuş beyinli olmamaya çalış, budala. Geri dönmene ve toprakla şu acayip ayinini ya da yaptığın her ne zıkkımsa, onu bir kez daha yapmana ve Aydınlık ve Karanlık'la ilgili daha fazla bilgi toplamana ihtiyacım var. Ayrıca, bir ağaç ya da başka bir şeyin, iki boğayla ilgili bir şey söyleyip söylemediğine dikkat et."

"Boğa mı? İnek gibi mi yani?"

"Sen taşradan değil misin? Bir boğanın ne olduğunu nasıl bilemezsin?"

"Bak, Afrodit, bu cahillerin basmakalıp inançlarından başka bir şey değil. Büyük bir şehirden gelmiyor olmam, inekler

ve bu gibi ıvır zıvırlar hakkında her şeyi bileceğim anlamına gelmez ki. Lanet olsun, ben atlardan bile hoşlanmam."

"Yemin ederim sen değişime uğramış bir mahlukatın tekisin," dedi Afrodit. "Boğa erkek inektir. Annemin şizofren Bichone Frize'i[1] bile bunu bilir. Lütfen odaklanır mısın? Bu çok önemli... Git ve o lanet olası otlara, içinde biri siyah, biri beyaz iki boğa ve iyiyle kötü arasında fazla erkeksi, şiddetli ve sonu asla gelmeyen bir mücadele barındıran çok eski zamana ait, tamamen barbarca ve dolayısıyla son derece itici bir mitoloji veya din veya onun gibi bir şey hakkında bilgileri var mı, sor."

"Bunun Zoey'i geri getirmekle ne ilgisi var?"

"Sanırım bir şekilde Stark'a, gerçekten ölmesine gerek kalmadan, Öteki Alem için bir kapı açmaya yarayabilir. Çünkü öyle görünüyor ki ölü olmak yüksek rahibelerini korumaya çalışan Savaşçılara fayda sağlamıyor."

"İnekler bunu başarabiliyorlar mı? Nasıl yani? İnekler konuşamaz bile."

"Çifte kavrulmuş geri zekâlı, boğalar diyorum. Beni iyi dinle. Ben sadece hayvanlardan değil, onları kuşatan gücün hamlığından da bahsediyorum. Boğalar o gücü temsil ediyor."

"Yani konuşacaklar mı?"

"Ah, lanet olası! Konuşabilirler de, konuşmayabilirler de, süper eski bir sihirden bahsediyoruz, aptal! Neler yapabildiklerini kim bilebilir? Sadece şunu anla yeter: Öteki Alem'e ulaşabilmek için, Stark'ın medeni, modern ve cici-bici olmaması gerekiyor. İkisinin birden ölümüne sebep olmadan Zoey'e ulaşıp onu koruyabilmesi için, bundan daha fazlası olmanın

1 Küçük bir köpek cinsi

bir yolunu bulmak zorunda. Ve bu eski çağ dini bir anahtar olabilir."

"Sanırım kulağa mantıklı geliyor. Yani demek istediğim, Kalona'yı düşününce, aklıma pek modern bir adam gelmiyor." Stevie Rae duraksadı. Aslında babasını değil, Rephaim'i düşünmekte olduğunun farkındaydı. "Ayrıca onda şu ham güçten fazlasıyla var."

"Ve kesinlikle Öteki Alem'de ve ölü değil."

"Ve Stark'ın da orada olması gerek."

"Bu yüzden gidip çiçeklerle boğalar ve diğer ıvır zıvırlar hakkında konuşsan iyi olur," dedi Afrodit.

"Gidip çiçeklerle konuşurum," dedi Stevie Rae.

"Sana bir şeyler anlattıkları zaman beni ararsın."

"Tamam, peki. Elimden geleni yaparım."

"Hey, dikkatli ol," dedi Afrodit.

"Gördün mü bak, istedin mi nazik de olabiliyorsun," dedi Stevie Rae.

"Bana yıkama-yağlama çekmeden önce, şu soruya cevap ver. Bizimki bozulduktan sonra, kiminle Damgalandın sen?"

Stevie Rae'nin bedeni buz kesti. "Hiç kimseyle!"

"Yani tamamen uygunsuz biriyle Damgalandın. Kim bu şanslı? Şu ezik kırmızı çaylaklardan biri mi?"

"Afrodit, sana *hiç kimseyle* dedim."

"Evet, anladım. Bu yeni –ve tam bir bela olan– kâhinlik olayı sayesinde öğrendiğim yeni şeylerden biri şu: Kulaklarım olmadan dinlediğim zaman, bazı şeyleri biliyorum."

"Ben de sana benim bildiğimi söyleyeyim: o lanet olası aklını kaçırmışsın."

"Tekrar ediyorum, dikkatli ol. Senden acayip titreşimler alıyorum ve o titreşimler başının belada olabileceğini söylüyor."

"Bana sorarsan kafanın içinde cirit atan delice düşünceleri örtbas etmek için kocaman eski bir hikâye uyduruyorsun."

"Ve sen de bana sorarsan, gizlediğin bir şeyler var. Yani hemfikir olmayacağımız konusunda hemfikir olsak iyi olur."

"Gidip çiçeklerle inekler hakkında konuşacağım. Hoşça kal, Afrodit."

"Boğalar. Güle güle, bal kabağı."

Stevie Rae, Afrodit'in yorumları yüzünden çatık kaşlarla yatakhanedeki odasından çıkarken, az kalsın kapıyı vurmak için eli havada bekleyen Kramisha'ya çarpıyordu. İkisi de yerlerinden sıçradılar. Kramisha kafasını salladı. "Böyle tuhaf zırvalıklar yapma. Bana artık normal olmadığını düşündürüyorsun."

"Kramisha, dışarıda olduğunu bilseydim kapıyı açınca ben de sıçramazdım. Ayrıca hiçbirimiz normal değiliz. En azından artık."

"Kendi adına konuş. Ben hâlâ benim. Yani bende hiçbir anormallik yok. Diğer taraftan sen ateş almış bir keşmekeş gibisin..."

"İki gün önce az kalsın damda yanıyordum. Sanırım berbat görünmeye hakkım var."

"Kötü göründüğünü söylemeye çalışmıyordum ki." Kramisha başını yana yatırdı. Bugün, fosforlu sarı göz farıyla tamamladığı parlak sarı, kabarık peruğunu takmıştı. "Aslında, siz beyazların gerçekten sağlıklı olduğunuz zamanlarda göründüğünüz gibi pespembe ve iyi görünüyorsun. Bu haliniz bana her zaman pembe şirin domuzcukları hatırlatır."

"Kramisha, yemin ederim başımı ağrıtıyorsun. Sen neden bahsediyorsun?"

"Sadece iyi göründüğünü ama iyi olmadığını söylüyo-

rum." Kramisha, Stevie Rae'nin kafasını ve kalbini işaret etti. "Şurada ve şurada."

"Aklımda bir yığın mesele var," dedi Stevie Rae savunmaya geçerek.

"Evet, bunu biliyorum... Zoey'nin durumu falan... Ama her durumda, güçlü durmaya mecbursun."

"Elimden geleni yapıyorum."

"O zaman daha çok çaba harca. Zoey'nin sana ihtiyacı var. Orada, yanında olmadığını biliyorum ama içimden bir ses ona yardım edebileceğini söylüyor. Bu yüzden, sağduyunu kullanmalısın."

Kramisha ona öyle yoğun bir dikkatle bakıyordu ki, Stevie Rae huzursuz huzursuz kıpırdanmamak için kendini zor tuttu. "Dediğim gibi, elimden geleni yapıyorum."

"Yoksa aklında bir delilik mi var?"

"Hayır!"

"Emin misin? Çünkü bu senin için." Kramisha kendine has el yazısı ve kitap harfi karışımı yazısıyla bir şeyler karaladığı mor defter kağıdını uzatıyordu. "Ve bana bir hayli delice geldi."

Stevie Rae kağıdı kaparcasına aldı. "Lanet olsun. Neden şiirlerinden birini getirdiğini en başında söylemedin?"

"Tam konuya geliyordum." Kramisha kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapının pervazına yaslandı. Belli ki, Stevie Rae'nin şiiri okumasını bekliyordu.

"Senin yapman gereken bir şeyler yok mu?"

"Hayır. Diğer çocuklar yemekte. Dallas dışında. Her ne kadar okul henüz resmen açılmasa da, Ejderha'yla birlikte bir kılıç olayı üstünde çalışıyor. Ben işleri aceleye getirmek için bir neden göremediğim için, onun derse başlamaya neden can

attığını anlamıyorum. Her neyse. Sen şiiri oku, Yüksek Rahibe. Hiçbir yere gitmiyorum."

Stevie Rae iç geçirmemek için kendini zor tutuyordu. Kramisha'nın şiirleri kafa karıştırıcı ve soyuttular ama aynı zamanda kehanetler de içerirlerdi ve ona yönelik bir şiir olması bile, Stevie Rae'nin midesinden ağzına doğru, bozuk yumurta tadının yükselmesi için yeterliydi. İstemeye istemeye de olsa, kağıda baktı ve okumaya başladı.

Kırmızı, kavgadaki rolü için
Belini kuşatıyor
Ve Aydınlık'a adım atıyor

Karanlık farklı biçimlerde saklanıyor,
Şeklin, rengin, yalanların
Ve duygusal fırtınaların ötesini gör.
Karanlık seni ayırmadan güven oluşmasa da,
İttifak kur onunla; kalbinle öde

Gözlerinle değil, ruhunla gör
Çünkü canavarlarla dans etmek için
Onların kılığına bürünmelisin

Stevie Rae kafasını salladı, Kramisha'ya baktı ve şiiri bir kez daha, yavaş yavaş, kalbinin, bu şeyin içinde uyandırdığı suçlu dehşeti kandıracak kadar hızlı çarpmaktan vazgeçmesini dileyerek okudu. Kramisha haklıydı. Şiir onunla ilgiliydi. Ve belli ki, sadece onunla değil, hem o hem Rephaim'le ilgiliydi. Stevie Rae lanet olası şiirin, kanatlar ve lanet olası bir kuş kafasına kondurulmuş insan gözleri hakkında bir şey söylemiyor olmasına şükretmesi gerektiğini düşündü.

"Seninle ilgili derken ne demek istediğimi anladın mı?"

Stevie Rae gözlerini, Kramisha'nın zekâ saçan bakışlarına çevirdi. "Lanet olsun, Kramisha. Şiir tabii ki benimle ilgili. İlk satır öyle diyor."

"Evet, her ne kadar sana öyle hitap edildiğini duymadıysam da ben de senden bahsedildiğinden emindim."

Stevie Rae "Gayet mantıklı," derken, Rephaim'in ona Kırmızı diye hitap edişini unutmaya çabalıyordu. "Tek kadın kırmızı vampir benim, tabii ki benden bahsediyor."

"Bütün o korkutucu canavar laflarına rağmen, ben de öyle tahmin ettim. 'Belini kuşatmak, kısmına bakmak zorunda kaldım. Önce bana cinsel içerikli, pis bir şey gibi geldi ama sonra öğrendim ki savaşa hazır olmak demekmiş."

Stevie Rae, "Evet, tabii," dedi yeniden şiire bakarak. "Son zamanlarda ortalık savaştan geçilmiyor."

"Görünüşe bakılırsa seni yeni savaşlar, kavgalar bekliyor ve sıkı hazırlansan iyi olur. Pek iyi görünmüyor doğrusu." Kramisha manidar bir tavırla gırtlağını temizleyince, Stevie Rae ona bakmak zorunda kaldı. "Kim o?"

"Kim kim?"

Kramisha kollarını göğsünde birleştirdi. "Benimle bir aptalla konuşur gibi konuşma. O. Şiirimin, kalbini vereceğini söylediği adam kim?"

"Kalbimi verecek değilim!"

"Ah, demek kim olduğunu biliyorsun." Kramisha leopar desenli çizmenin burnunu yere vurdu. "Dallas olmadığı kesin; çünkü ona kalbini vermek seni böyle dehşete düşürmezdi. Herkes aranızda bir şeyler olduğunu biliyor. Eee, kim bu adam?"

"Hiçbir fikrim yok. Dallas dışında aklıma gelebilecek kimse de yok. Ayrıca, Karanlık'tan, kılık değiştirmekten falan

bahseden kısımlar beni daha çok gerdi."

"Hah..." Kramisha inanmadığını gösteren bir ses çıkardı.

"Bak, şiir bende kalsın. Üzerinde düşüneceğim." Stevie Rae şiiri kot pantolonunun cebine tıkıştırdı.

"Dur tahmin edeyim. Şiir konusunda çenemi kapalı tutmamı isteyeceksin," dedi Kramisha. Ayağını yere vurmaya devam ediyordu.

"Evet... Çünkü ben..." Kramisha'nın çok bilmiş bakışları karşısında hiçbir bahane uyduramayacaktı. Stevie Rae derin bir iç çekti ve gerçeği olabildiğince izah etmeye karar verdi. "Şiir konusunda herhangi bir şey söylemeni istemiyorum; çünkü şu anda bir adam meselesi var ve ortaya çıkması Dallas için berbat bir şey olur. Özellikle de, ben ve şu diğer adam arasında neler olup bittiğini ben bile tam olarak çözememişken..."

"Hah şöyle. Erkek meseleleri ciddi sorun olabiliyor. Annemin hep söylediği gibi, kişisel meseleleri herkesin gözü önüne sermek de doğru değil."

"Teşekkürler, Kramisha. Sana minnettar kalacağım."

Kramisha elini kaldırdı. "Dur bir dakika. Bu konuyu kapattığımı kim söyledi? Şiirim önemli. Bu şiir senin arapsaçına dönmüş aşk hayatından başka bilgiler de içeriyor. Daha önce de dediğim gibi, delice fikirleri kafandan çıkarıp, sağduyunu kullanmayı dene. Ayrıca, Karanlık kelimesini her yazışımda, bir şeyler yolunda değilmiş gibi bir tuhaf hissettim."

Stevie Rae, Kramisha'ya uzun bir bakış attı ve kararını verdi. "Benimle park alanına kadar yürür müsün? Kampüs dışında yapmam gereken bir şey var ama seninle konuşmalıyım."

"Hiç sorun değil," dedi Kramisha. "Ayrıca, şu aklından geçenler konusunda birilerine bir şeyler anlatma zamanın geldi de geçiyor bile. Son zamanlarda bir acayip davranıyorsun. Demek istediğim, bu halin daha Zoey kendini tuzla buz etmeden önce başlamıştı."

Stevie Rae "Evet, biliyorum," diye mırıldandı.

Birlikte merdivenleri inip kalabalık yatakhaneden çıkarlarken ikisi de sustular. Stevie Rae, buzlar çözülmeye başlamasıyla çaylakların da donuk hallerinden sıyrıldıklarını düşündü. Son birkaç gündür, çocuklar dışarı çıkmaya ve çok daha normal davranmaya başlamışlardı. Tabii ki o ve Kramisha bütün bakışları üzerlerinde topluyorlardı ama bu bakışlar düşmanca ve korkulu olmaktan çıkıp, meraklı bakışlara dönüşmüşlerdi.

"Sence bir gün, buraya geri dönüp okula devam edebilir miyiz?" Yatakhanenin önündeki kaldırıma çıkınca, Kramisha kendini daha fazla tutamayıp aklından geçen soruyu yumurtlayıvermişti.

Stevie Rae ona şaşkın şaşkın baktı. "Aslında ben de bunu düşünür oldum. Buraya geri dönmek çok kötü olur mu ki?"

Kramisha omuz silkti. "Emin değilim. Emin olduğum tek şey, gün içinde yer altında uyuduğum zaman çok daha huzurlu hissettiğim."

"Evet, sanırım orada ufak bir sorun var."

"Şu şiirimdeki, beni huzursuz eden Karanlık, bizimle ilgili olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır!" Stevie Rae kafasını sallıyordu. "Bizde bir sorun yok ki! Sen, ben, Dallas ve buraya dönen diğer kırmızı çaylaklarda. Nyx bize bir seçim şansı sundu ve biz iyiyi kötüye yeğledik. Aydınlık'ı Karanlık'a. Şiir bizden bahsetmiyor. Bundan adım gibi eminim."

"O zaman diğerlerinden bahsediyor, ha?" Yalnız olmalarına rağmen, Kramisha sesini alçaltmıştı.

Stevie Rae şöyle bir düşündü ve Kramisha'nın haklı olabileceğine karar verdi. Rephaim konusundaki suçluluk duygusuna kendini öylesine kaptırmıştı ki aklına gelmemişti. Lanet olsun! Gerçekten de aklını başına toplaması gerekiyordu! "Şey, evet. Sanırım onlardan bahsediyor olabilir. Ama öyleyse, gerçekten çok kötü demektir."

"Lütfen. Kötü olduklarını hepimiz biliyoruz."

"Şey, evet. Afrodit'ten aldığım son bilgiler büyük K'yla başlayan Karanlık'ın bambaşka bir karmaşa seviyesi olduğunu gösteriyor. Ve eğer diğerlerinin onunla bir bağlantısı varsa, o zaman onlar da bambaşka bir kötülük seviyesine ermişler demektir. Neferet gibi..."

"Lanet olsun."

"Evet. Yani senin şu şiir, onlarla savaşmaktan bahsediyor olabilir. Ama diğer taraftan –ki bilmeni istediğim asıl buydu– Afrodit ve ben eskiye dair bir şeyler öğrenmeye başladık. Bilirsin işte, ciddi anlamda eskiden bahsediyorum. Vampirlerin bile unutacakları kadar eskiden."

"Gerçekten lanet olsun."

"Bu durumda, biz –yani ben, Afrodit, Stark ve Zoey'nin yanında olan diğer çocuklar– bu eski bilgiyi Stark'ı, ruhunu bir araya toplamaya çalışırken Z'yi koruyabilmesi için, Öteki Alem'e göndermenin bir yolunu bulmakta kullanacağız."

"Yani Stark'ın ölmeden Öteki Alem'e gitmesi gibi mi?"

"Evet. Anladığım kadarıyla oraya ölü olarak gitmesinin Zoey'ye bir faydası yok."

"Ve siz bunun bir yolunu bulmak için bu eski zımbırtıyı kullanacaksınız öyle mi?"

Stevie Rae ona gülümsedi. "Deneyeceğiz. Ve sen de bize yardım edebilirsin."

"Tek sözün yeter. Yanınızdayım."

"Pekâlâ. Dinle: Afrodit, odaklandığından beri yepyeni kâhin güçlerine sahip olduğunu öğrendi." Stevie Rae sözlerine çarpık bir gülümseme eklemişti. "Gerçi onun bu duruma fırtınada kalmış bir kedi kadar sevindiğini söylemem gerek." Kramisha güldü ve Stevie Rae, "Her neyse," diye devam etti, "her ne kadar burada, Z'nin orada sahip olduğu gibi çemberim olmasa da, elimde bir kâhinim var."

Kramisha gözlerini kırpıştırdı. Şaşırmış gibiydi. Stevie Rae'nin ona bakmaya devam ettiğini görünce, gözlerini iri iri açtı ve "Ben mi?" diye sordu.

"Sen. Sen ve şiirlerin. Bunu daha önce de yaptın ve Z'nin Kalona'yı okuldan atmasına yardım ettin."

"Ama..."

"Ama olaya şu açıdan bak," dedi Stevie Rae. "Afrodit olayı çözdü. Yoksa onun senden daha zeki olduğunu mu söylüyorsun?"

Kramisha'nın gözleri kısıldı. "Bende o zengin beyaz kızın varlığından bile haberdar olmadığı bir zekâ var."

"İyi o zaman, arkama atla."

"Biliyor musun? Kovboylar gibi konuştuğun zaman beni korkutuyorsun."

"Biliyorum." Stevie Rae'nin gamzesi ortaya çıkmıştı. "Pekâlâ, şimdi toprakla bir ayin yapacağım ve yeni bir şeyler öğrenmeye çalışacağım. Hey, sen de Dallas'ı bul ve ona şiir dışında her şeyi aktar."

"Seni ele vermeyeceğimi daha önce de söyledim."

"Teşekkürler, Kramisha. Sen gerçekten çok iyi bir Şair Laureate'sin."

"Sen de bir kovboy kız olarak hiç fena sayılmazsın."

"Görüşürüz!" Stevie Rae el sallayıp Z'nin arabasına doğru koşmaya başladı.

"Arkanı kolluyorum, Yüksek Rahibem."

Kramisha'nın bu son sözleri Stevie Rae'yi duygulandırmış ama aynı zamanda gülümsemesine neden olmuştu. Tam arabayı vitese atacakken, a) nereye gittiğini bilmediğini b) bütün bu toprak ayini hikâyesinin pozitif enerji toplamak için yeşil bir mum ve bir miktar tatlı kokulu ot taşıması halinde daha kolay olabileceğini fark etti. Kendi kendine söylenerek vitesi boşa aldı. Hangi cehenneme gittiğini sanıyordu ki?

Rephaim'in yanına... Bu düşünce zihnine nefes almak gibi, hızlı ve doğal süzülüvermişti. Stevie Rae yeniden vites koluna uzandı ama duraksadı. Şu anda Rephaim'in yanına dönmek gerçekten de yapacağı en akıllıca şey mi olurdu?

Tamam, bir taraftan ondan Kalona ve Karanlık'la ilgili bir yığın bilgi edinmişti.

Ama diğer taraftan ona gerçekten güvenmiyordu. Ona gerçekten güvenemezdi.

Ayrıca, Rephaim zihniyle oynamıştı. Kramisha'nın şiirini okurken, içindeki Rephaim saplantısı yüzünden başka hiçbir şey –şiirin o ve Alaycı Kuzgun'la değil, kötü kırmızı çaylaklarla ilgili olabileceğini– düşünemeyecek haldeydi.

Bu durumda, ne halt etmesi gerekirdi?

Rephaim'e ona geleceğini söylemişti ama bunu yapmasının asıl nedeni ona geleceğini söylemiş olması değildi.

Stevie Rae'nin onu görmeye ihtiyacı vardı. İhtiyacı mı? İstemeyerek de olsa, *Evet*, diye itiraf etti. Alaycı Kuzgun'u görmeye ihtiyacı vardı. Ve bu itiraf Stevie Rae'yi derinden sarsmıştı.

Vosvosun direksiyonunu sımsıkı kavrarken kendi kendi-

ne "Onunla Damgalandım," diye mırıldandı. "Bu aramızda bir bağ olduğu anlamına gelir ve bu konuda elimden gelecek bir şey yok. Buna alışmam ve bununla baş etmem gerek."

Ve onun babasının oğlu olduğunu unutmamam.

Pekâlâ, tamam. Gidip onu görecekti. Karanlık gibi Aydınlık hakkında da sorular soracaktı. Ve şu iki inek hakkında. Yüzünü buruşturdu. Boğa işte. Ama Rephaim olmadan, kendi başına da biraz kazı yapmalıydı. Elementini gerçekten harekete geçirmeli ve inek/boğa meselesi hakkında bilgi edinmeye çalışmalıydı. Böylece sağduyusunu kullanmış olacaktı. Stevie Rae sırıttı ve elini direksiyona vurdu.

"Buldum! Gilcrease'e giderken, yolda o şirin parkta duracağım. Biraz toprak sihri yaptıktan sonra, Rephaim'e bakmaya gideceğim. Kolay-olay!" Tabii ki önce Nyx'in Tapınağı'na dalacak ve yeşil bir mum, biraz kibrit ve biraz hoş kokulu ot bulacaktı. Artık bir planı olduğu için kendini çok daha iyi hissederek yeniden vites takmaya hazırlanırken, park yerinin asfalt zemininde yankılanan kovboy çizmesi seslerini ve hemen ardından Dallas'ın abartılı bir neşeyle "Zoey'nin arabasına doğru yürüdüm. Stevie Rae'yi gizli gizli takip ettiğim ya da ürküttüğüm falan yok," dediğini duydu.

Stevie Rae arabanın camını indirdi ve ona sırıtarak baktı. "Hey, selam, Dallas. Kramisha, Ejderha'yla birlikte çalıştığınızı söylemişti."

"Çalışıyorduk. Şuna bir baksana. Ejderha bu harika bıçağı bana verdi. Bir tür hançer olduğunu söyledi. Kullanmakta ustalaşabileceğimi de söyledi."

Stevie Rae, Dallas'ın belinde sarılı duran deri kemerden sivri uçlu, çift kenarlı bıçağı çıkarmasını ve başkasını mı yoksa kendini mi keseceğinden emin olamıyormuş gibi tuhaf şekilde tutmasını kuşkulu gözlerle izledi.

Olumlu görünmeye çabalayarak "Gerçekten keskin görünüyor," dedi.

"Evet. Henüz kullanmıyorum ama Ejderha yanımda taşıyabileceğimi söyledi. Bir süreliğine. Tabii dikkatli davranırsam."

"Ah, tamam, harika." Bir milyon yıl bile yaşasa, bu erkek işlerine kafası basmayacaktı.

"Evet, böylece hançer dersimi tamamladım ve antrenman sahasına giderken, yolda Kremisha'ya rastladım." Dallas bıçağı kınına yerleştiriyordu. "Toprakla bir şeyler yapmaya gideceğini ve burada ayrıldığınızı söyledi. Seni yola çıkmadan yakalayıp seninle gelebilirim diye düşündüm."

"Ah, şey. Çok incesin ama tek başıma daha iyiyim. Aslında, Nyx'in Tapınağı'ndan yeşil bir mum ve birkaç kibrit kapsan ve bana getirsen hiç fena olmaz. Ah bu arada tapınakta hoş kokulu otlardan görürsen, onlardan da getir olur mu? Aklım nerelerde hiç bilmiyorum ama toprak ayinini bir toprak mumu eşliğinde yapmak çok daha kolay oluyor ve yanıma almayı unutmuşum. Hoş kokulu otların pozitif enerjiyi çekmede ne kadar işe yaradığından bahsetmiyorum bile."

Dallas'ın tamam deyip işe koyulmamasına şaşırmıştı. Çocuk, elleri kot pantolonunun ceplerinde öylece duruyor ve biraz sıkkın bir tavırla Stevie Rae'yi süzüyordu.

"Ne?"

Dallas "Savaşçı olmadığım için üzgünüm," deyiverdi. "Ejderha'dan bir şeyler öğrenmek için kendimi paralıyorum ama bir şeyler becerir hale gelmem biraz zaman alacak. Bu dövüşme olayları hiçbir zaman ilgimi çekmediği için de çok üzgünüm." Dallas her an biraz daha üzgün görünüyordu.

"Dallas, sen neden bahsediyorsun?"

Delikanlı sıkıntıyla ellerini iki yana açtı. "Senin için yete-

rince iyi olmamamdan. Daha fazlasına, bir savaşçıya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Lanet olsun, Stevie Rae, eğer savaşçın olsaydım, o çocuklar sana saldırıp az kalsın ölümüne neden olurlarken yanında olabilirdim. Savaşçın olsaydım, beni aptal angaryaların peşine göndermezdin. Yakınında tutardın ve ben de seni yaşadığın bütün bu zımbırtılardan koruyabilirdim."

"Ben kendi kendimi gayet iyi koruyabiliyorum ve bana toprak mumu getirmek aptal bir angarya değil."

"Evet, tamam ama kadınını korumak nedir onu bile bilmeyen bir heriften çok daha iyisini hak ediyorsun."

Stevie Rae kaşlarını, sarı dalgalı saçlarına değecek hizaya kaldırdı. "Sen bana kadınım mı dedin?"

"Şey, evet." Dallas huzursuzca kıpırdandı ve ekledi: "Ama iyi anlamda."

Stevie Rae dürüstçe "Dallas, o çatıda olanlara engel olamazdın," dedi. "O çocukların nasıl olduklarını biliyorsun."

"Yanında olmalıydım. Savaşçın olmalıydım."

"Benim bir savaşçıya ihtiyacım yok!" Dallas'ın inatçılığından bunaldığı ve bu kadar üzgün olmasından nefret ettiği için istemeden bağırmıştı.

"Pekâlâ, bana artık ihtiyaç duymadığın gün gibi aşikâr." Dallas, Vosvos'a arkasını döndü ve ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirdi.

Stevie Rae, onun düşük omuzlarına baktı ve kendini çok kötü hissetti. Bunu o yapmıştı. Rephaim'i gizlemek için onu ve diğerlerini kendinden uzak tutmaya çabalarken, Dallas'ı incitmişti. Bir havuç tarlasına dalmış suçlu bir tavşan gibi arabadan indi ve delikanlının omzuna dokundu. Dallas ondan tarafa bakmadı.

"Hey, bu doğru değil. Sana tabii ki ihtiyacım var."

"Tabii. Bu yüzden beni itip kakıyorsun ya zaten."

"Hayır, sadece çok meşguldüm. Acımasız göründüysem özür dilerim," dedi Stevie Rae.

Dallas ona döndü. "Sadece acımasız da değil. Artık beni umursamıyorsun."

"Tabii ki umursuyorum." Stevie Rae, telaşla Dallas'ın kollarının arasına girdi ve ona bütün gücüyle sarıldı.

Dallas kulağına "O zaman seninle gelmeme izin ver," diye fısıldadı.

Stevie Rae yüzüne bakabilmek için geri çekildi ve söylemeye hazırlandığı "Hayır, gelemezsin," cümlesi dudaklarında eriyip gitti. Sanki gözlerinden kalbini görebiliyordu. Ve o kalbi kendi elleriyle kırdığını, *onu* kırdığını... Rephaim yüzünden bu çocuğu kırmak da neyin nesiydi? Alaycı Kuzgun'u kurtarmıştı, evet. Bunun için pişman değildi. Bunun çevresindeki insanları etkiliyor olmasına üzülüyordu sadece. *Pekâlâ, buraya kadar. En çok değer verdiğim insanları kıracak değilim.*

"Tamam, benimle gelebilirsin," dedi.

Dallas'ın gözleri parlamıştı. "Ciddi misin?"

"Tabii ki. Gerçi o toprak mumuna yine de ihtiyacım olacak. Ve tabii ota. Ve tekrar söylüyorum. Bu aptal bir angarya değil."

"Tamam, sana bir torba dolusu mum ve istediğin kadar ot getireceğim." Dallas güldü, onu öptü ve hemen döneceğini haykırarak koşmaya başladı.

Stevie Rae ağır hareketlerle Vosvos'a döndü. Direksiyonu sımsıkı tuttu ve yapılacaklar listesini bir mantra gibi yüksek sesle tekrar ederken tam karşısına baktı: "Dallas'la birlikte toprak ayini yap. İnekler hakkında bilgi edinmeye çalış. Dallas'ı okula geri getir. Bir bahane uydur. Okuldan tekrar –ama bu kez yalnız– ayrılmak için iyi bir bahane uydur. Gilcrease'a git ve Rephaim'i kontrol et. Stark ve Z'nin işine yarayabilecek

başka şeyler de biliyor mu, bir bak. Buraya dön. Arkadaşlarını itip kakarak üzme. Kırmızı çaylaklara göz kulak ol. Lenobia ve diğerlerini Z'ye olanlar konusunda bilgilendir. Afrodit'i geri ara. Depodaki kötü çaylaklar konusunda ne yapacağını düşün. Ve sonra, kendini en yakındaki yüksek binanın tepesinden atmamak için ne gerekiyorsa yap." Kocaman, eski ve pis kokulu bir Okie göletinde boğulmak üzereymiş gibi kafasını eğdi ve alnını direksiyon simidine yasladı.

Z, bunca saçmalık ve stresle nasıl baş edebildi?

Ve cevap zihnine süzülüverdi. *"Edemedi. Bütün bunlar onu paramparça etti."*

BÖLÜM ON İKİ

Stevie Rae

"Vay! O dev kasırgalardan biri Tulsa'dan geçmiş gibi görünüyor," dedi Dallas. Stevie Rae pürdikkat, Vosvos'u yerdeki kırık dal parçası yığınının çevresinden dolaştırmak için debelenirken, Stevie şaşkın şaşkın çevreye bakınıyordu. Neredeyse tam ortadan ikiye ayrılmış bir Bradford armut ağacı, parkın girişini tamamen bloke ettiği için, arabayı yanına bırakmaktan başka şansları yoktu.

"Neyse ki elektrik yer yer verilmeye başlandı." Stevie Rae eliyle parkı çevreleyen ve buzdan hasar görmüş ağaçlardan ve yamyassı olmuş açelya çalılarından oluşan rezilliği aydınlatan sokak lambalarını işaret etti.

"Aynı şeyi şuradaki halk için söylemek güç." Dallas çenesiyle parkın hemen bitişiğindeki derli toplu, küçük evleri işaret ediyordu. Pencerelerde yer yer, bazı insanların fırtına vurmadan önce propan jeneratörler almayı akıl edebildiklerini ispatlayan ışıklar parlasa da, genel olarak çevre karanlık, soğuk ve sessiz kalıyordu.

"Onlar için berbat bir durum ama bu akşam benim hayatımı kolaylaştırıyor," dedi Stevie Rae arabadan çıkarken. Elinde uzun yeşil bir mum, örülmüş kuru otlar ve bir kutu uzun kibrit taşıyan Dallas da onu takip etti. "Herkes kendi köşesine çekilmiş durumda. Ne yaptığıma kimse dikkat etmeyecek."

"Bu konuda kesinlikle haklısın, fıstık." Dallas tanıdık bir hareketle kolunu Stevie Rae'nin omzuna attı.

"Biliyor musun, haklı olduğumu söylemene bayılıyorum." Stevie Rae de kolunu Dallas'ın beline sardı ve eskiden yaptığı gibi, elini kot pantolonunun cebine soktu. Dallas omzunu sıktı ve alnına bir öpücük kondurdu.

"O zaman ben de haklı olduğunu daha sık söylerim."

Stevie Rae sırıtarak "Yoksa beni bir şey için yumuşatmaya falan mı çalışıyorsun?"

"Bilmem? İşe yarıyor mu?"

"Belki."

"İyi."

İkisi de güldüler. Stevie Rae ona kalçasıyla vurdu. "Şu tarafa, büyük meşe ağacının oraya gidelim. İyi bir yer gibi duruyor."

"Sen nasıl istersen, fıstık."

Kırık dökük dal parçalarının ve fırtınadan arta kalan soğuk ve ıslak çamur tabakasının arasından geçerek ve gecenin soğuğuyla yer yer yeniden donmaya başlayan buz parçacıklarının üzerinde kaymamak için çaba harcayarak ağır ağır parkın ortasına doğru ilerlediler. Dallas'ın onunla gelmesine izin vermekle doğru olanı yapmıştı. Belki de Rephaim'le ilgili kafa karışıklığı kısmen, kendini arkadaşlarından gereğinden fazla ayırmasından ve Damgalanmalarının tuhaflığına aşırı kafa yormasından kaynaklanıyordu. Lanet olsun, Afrodit'le Damgalanmaları da ilk baştan çok acayip gelmemiş miydi?

Belki de sadece zamana ve nefes almaya ve bu durumun yeniliğini sindirmeye ihtiyacı vardı.

"Hey, şuna bir baksana..." Dallas dikkatini yeniden ona çekmişti. Yaşlı meşe ağacının çevresini işaret ediyordu. "Sanki ağaç senin için yere bir çember çizmiş."

"Bu harika," dedi Stevie Rae. Ve gerçekten de öyleydi. Güçlü ağaç fırtınaya iyi dayanmıştı. Tek kaybı bir iki dal parçasından ibaretti. O parçalar da çimlerin üstüne dökülüp ağacın bütün çevresini saran kusursuz bir çember oluşturmuşlardı.

Dallas çemberin kıyısına gelince durdu. "Ben burada, dışarıda kalacağım, tamam mı? Böylece bu gerçekten özellikle senin için kurulmuş bir çembermiş gibi olur ve ben de çemberi bozmam."

Stevie Rae kafasını kaldırıp ona baktı. Dallas iyi bir adamdı. Her zaman çok tatlı şeyler söyler ve Stevie Rae'yi pek çoklarından daha iyi anladığını gösterecek şeyler yapardı. "Teşekkürler. Gerçekten çok incesin, Dallas." Parmak uçlarında yükselip onu yanağından öptü.

Dallas onu sımsıkı sardı ve kendine yakın tutarak "Yüksek Rahibem için her şeyi yaparım," dedi.

Nefesi, dudaklarında ılık ve tatlı bir his bırakıyordu. Stevie Rae anlık bir dürtüyle onu bir kez daha öptü ve içinin titremesinden büyük keyif aldı. Dokunuşundan böyle hoşlanıyor olması, Rephaim'i zihninden uzak tutuyordu. Dallas sonunda onu istemeyerek bıraktığında Stevie Rae nefes nefeseydi.

Dallas gırtlağını temizledi ve hafifçe güldü. "Dikkatli ol, fıstık. İkimiz baş başa kalmayalı uzun zaman oldu."

Stevie Rae, biraz sersem, biraz başı dönerek gülümsedi. "Çok uzun zaman oldu."

Dallas'ın gülümsemesi seksi ve şirindi. "Bu işin çaresine

bakmamız gerekecek ama önce işe koyulsan iyi olur."

"Ah, evet," dedi. "İş, iş, iş..."

Gülümseyerek ot demetini, yeşil mumu ve kibritleri aldı.

"Hey," dedi Dallas malzemeleri uzatırken. "Ot konusunda bir şey hatırladım. Onu yakmadan önce başka bir şey kullanman gerekmiyor mu? Büyüler ve Ritüeller dersinde fena sayılmazdım ve demeti tutuşturup ortalıkta sallamaktan başka şeyler de olduğuna eminim."

Stevie Rae düşünürken alnını kırıştırdı. "Bilmem ki. Zoey, bundan bir Kızılderili ritüeli olarak bahsetmişti. Pozitif enerji çektiğini söylediğine yemin edebilirim."

"Şey, pekâlâ, sanırım Z ne yaptığını biliyordur," dedi Dallas.

Stevie Rae omuz silkti. "Ayrıca, bu hoş kokulu sade bir ot. Yani ne kadar kötü olabilir ki?"

"Evet, cidden. Ayrıca sen Toprak Kız'sın. Yanan otları idare etmekte sorun yaşamaman gerek."

"Evet," dedi Stevie Rae. "Pekâlâ, başlıyoruz." Basit bir "Teşekkürler, Toprak," fısıltısının ardından Dallas'a arkasını döndü ve sınırın üstünden adım atıp toprak tarafından yapılmış çemberin içine girdi. Kendinden emin adımlarla, yaşlı ağacın tam önünde kalan, çemberin içindeki en kuzey noktaya yürüdü. Durdu ve gözlerini yumdu. Elementiyle bağlantı kurmasının en iyi yolunun duyuları aracılığıyla olduğunu çok erken öğrenmişti. Bu yüzden derin derin nefes aldı ve zihnini genelde beraberinde taşıdığı darmadağınık düşüncelerden arındırarak aradan tek bir şeyin –işitme duyusunun– süzülmesine olanak tanıdı.

Toprağa kulak verdi. Stevie Rae rüzgârın kış yaprakları arasında mırıldandığını, gece kuşlarının birbirlerine şakıdık-

larını ve parkın uzun ve soğuk bir geceye hazırlanırken çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

İşitme duyusu toprakla dolunca, bir nefes daha aldı ve kokuya odaklandı. Toprağı içine çekerken, buzla kaplanmış çimlerin nemli ağırlığını, kahverengileşmiş yaprakların gevrek tarçınını ve yaşlı meşe ağacının eşsiz yosunumsu kokusunu duyabiliyordu.

Toprağın cömertliğiyle çağlayan tatlarla, ayaklarının altında yaz çimenlerinin yumuşaklığını, gizli aşkın muhbiri sarı rengini bırakıp bırakmayacağını görmek için yanağına sürttüğü karahindibayı ve bahar yağmuru sonrasında toprağın bütün duyularını doldurmak ister gibi havalanışını hayal etti.

Ve sonra, daha derin bir nefes alarak ruhunun, elementinin getirdiği yeteneğin bu harika, inanılmaz ve sihirli halini kucaklamasına izin verdi. Toprak, anneydi, danışmandı, kardeşti, dosttu. Toprak onu ayakta tutuyordu ve Stevie Rae dünyasındaki başka her şey allak bullak olduğu zamanlarda bile, elementinin onu sakinleştirip koruyacağına güvenebiliyordu.

Gülümseyerek gözlerini açtı ve sağa döndü. "Hava, senden çemberime gelmeni rica ediyorum." Yanında bir sarı mum ya da havayı temsil edecek kimse olmamasına rağmen, diğer dört elementin varlığını anmanın ve onlara saygı sunmanın gerekli olduğunu biliyordu. Ve eğer şansı yaver giderse, diğer elementler de kendilerini gösterip çemberine güç katabilirlerdi. Yüzünü güneye çevirip devam etti: "Ateş, senden çemberime gelmeni rica ediyorum." Saat yönünde döndü ve "Su, senden çemberime gelmeni rica ediyorum," dedi. Ve sonra geleneksel çember ayininden saparak, çimenlik alana doğru birkaç adım geri çekildi ve "Ruh," dedi. "Bu, sıra dışı, biliyorum ama çemberime katılırsan gerçekten çok mutlu olacağım."

Kuzeye doğru ağır ağır yürürken, çevresinde fır dönen gümüşi bir ipliğin varlığını gördüğüne yemin edebilirdi. Omzunun üstünden Dallas'a bakıp sırıttı. "Hey, sanırım işe yarıyor."

"Tabii ki yarıyor, fıstık. Sende ciddi Yüksek rahibe sihri var."

Dallas'ın ona sürekli *Yüksek Rahibe* diye hitap etmesi hoşuna gidiyordu. Yeniden kuzeye dönerken, hâlâ gülümsüyordu. Kendini gururlu ve güçlü hissediyordu. Yeşil mumu yaktı ve "Toprak, burada sıra dışı işler yaptığını biliyorum ama en iyiyi en sona saklamak zorundayım," dedi. "Bu yüzden şimdi senden bana her zamanki gibi gelmeni istiyorum; çünkü sen ve ben, yaz gecelerinde Haikey Creek Park'ı dolduran ateş böceklerinden daha özel bir bağa sahibiz. Bana gel, Toprak. Lütfen bana gel..."

Toprak, Stevie Rae'nin etrafında bir köpek yavrusu gibi hoplayıp zıplamaya başlamıştı. Daha birkaç saniye önce, soğuk, ıslak ve buz fırtınasının kalıntılarının etkisi altında olan havada şimdi, Stevie Rae'nin elementinin çembere hakim olmasıyla, Oklahoma yaz gecelerinin hoş sıcaklığı ve nemi hissediliyordu.

Stevie Rae neşeyle "Teşekkürler!" dedi. "Size her zaman güvenebilecek olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu asla ifade edemem." Ayaklarının altından bir sıcaklık yayılıyordu ve çemberin içinde kalan çimenleri kaplayan buz tabakası çatlamaya ve kırılmaya, aradan kışlık hapishanelerinden geçici bir süreliğine salıverilen yeşil sivri yapraklar görünmeye başladı. "Tamam." Stevie Rae, zihnini elementiyle dolu tutmaya özen göstererek, sanki Toprak karşısında kişi olarak duruyormuş gibi, "Sana önemli bir şey sormam gerek," dedi. Kuru ot demetini aleve tuttu ve tutuştuğundan emin olunca

mumu yere, ayaklarının dibine bıraktı. Tütmesini sağlamak için usulca üfledi. Döndü, Dallas'a sırıttı ve ot demetini bütün alanı gri bir duman ve yaz çayırlarının baygınlık verici kokusu kaplayacak şekilde sallayarak, çemberin hemen içinde yürümeye başladı. "Arkadaşım, Zoey Kızılkuş, hoş kokulu otların pozitif enerjiyi çektiğini söylerdi ve bu akşam pozitif enerjiye çok ihtiyacım var. Özellikle de Zoey için yardımını isterken. Onu hatırladığından eminim. Diğer elementler gibi, seninle ilgili de bir yeteneği var. O özel biri. Sadece en yakın arkadaşım olduğu için değil. O özel... Çünkü..." Stevie Rae duraksadı ve doğru sözcükleri bulunca devam etti: "Zoey çok özel, çünkü içinde her şeyden biraz var. Sanırım bir anlamda hepimizi temsil ediyor. Bu yüzden onu geri almamız gerek. Ayrıca, bulunduğu yerde acı çekiyor ve bence, çıkış yolunu bulmak için yardıma ihtiyacı var. Bu yüzden savaşçısı, Stark adında bir çocuk, Zoey'nin peşinden gidecek. Ve senin yardımına ihtiyacı var. Senden Zoey'e yardım edebilmesi için Stark'a yol göstermeni rica ediyorum."

Stevie Rae dumanı tüten ot demetini bir kez daha çevresinde salladı ve bekledi.

Duman yoğun ve tatlıydı. Gece, elementinin varlığı sayesinde olağanüstü ılıktı.

Ama hiçbir şey olmuyordu.

Tabii ki toprağın orada, çevresinde ve emrini yerine getirmeye hazır olduğunu hissedebiliyordu.

Ama hiçbir şey olmuyordu.

Hiç.

Başka ne yapacağını bilemediği için, ot demetini bir kez daha çevresinde salladı ve şansını bir kez daha denedi.

"Belki de yeterince net değildim." Afrodit'in söylediği her şeyi hatırlamaya çalışarak kısa bir an durdu ve "Toprağın

gücüyle ve bu kutsal otun enerjisiyle, eski günlerin beyaz boğasını çembere davet ediyorum. Çünkü Stark, kendini toplayıp bu dünyaya geri dönmeye çabalarken, koruyabilmesi için, Zoey'e nasıl ulaşabileceğini bilmem gerek."

O an usul usul tüten tatlı ot demeti bir anda kırmızı bir alev aldı. Stevie Rae bir çığlık atarak demeti elinden attı. Ot demeti karanlık kusan bir yılanmış gibi içinden koyu renk siyah bir duman çıkarmaya başladı. Stevie Rae yanan elini göğsüne bastırdı ve arkaya doğru sendeledi.

"Stevie Rae? Neler oluyor?"

Dallas'ı duyabiliyordu ama arkasına döndüğü zaman onu artık göremediğini fark etti. Duman o kadar koyuydu ki. Onu karanlığın içinde seçebilme umuduyla hızla kendi etrafında döndü ama lanet olası tek bir şey bile göremiyordu. Yanan toprak mumunun durması gerektiği yere baktı ama o da dumanla kaplanmıştı. Yön duygusunu kaybederek "Neler olduğunu bilmiyorum!" diye bağırdı. "Ot demeti birden tuhaflaştı ve..."

Ayaklarının altındaki toprak, Stevie Rae'nin kendini fazlasıyla bağlı ve rahat hissettiği elementinin somut varlığı, sarsılmaya başladı.

"Stevie Rae, oradan hemen çıkmalısın. Bu duman hiç hoşuma gitmedi."

"Sen de hissediyor musun?" diye seslendi. "Orada da yer sarsılıyor mu?"

"Hayır, ama seni göremiyorum ve içime kötü hisler doluyor."

Stevie Rae onu görmeden, varlığını hissetti. Ona yaşattığı duygu, ürkütücü derecede tanıdıktı ve bir kalp atımlık zamanda, aşinalığın nedenini anladı. Bu, ona öldüğünü anladığı anı anımsatmıştı. Öksürmeye başladığı, Zoey'nin eline yapışıp

"Korkuyorum, Z," dediği. O dehşetin yankısı Stevie Rae'nin elini ayağını bağlamıştı. Bu yüzden ilk boynuzun ucu biçim alıp –beyaz, keskin ve tehlikeli– parlayıverince, tek yapabildiği öylece bakmak ve kafasını öne arkaya sallamak oldu.

"Stevie Rae! Beni duyabiliyor musun?"

Dallas'ın sesi kilometrelerce öteden geliyordu sanki.

İkinci boynuz da belirdi ve hemen ardından, gece vakti dipsiz bir gölü andıran siyahlıkta bir çift gözle, bir boğa kafası –beyaz ve büyük– çıktı ortaya.

Stevie Rae "Bana yardım et!" demek istedi ama korku, sözcükleri boğazına hapsetmişti.

"Bu kadarı yeter. Hemen oraya geliyorum ve seni alıyorum. Çemberi bozmamı istemesen de ve..."

Dallas çembere adım attığı anda, Stevie Rae titreşimi hissetti. Boğa gibi. Yaratık kocaman kafasını çevirdi ve siyahi dumana doğru, pis kokulu bir hava dalgası üfledi. Ve karşılık olarak, gece ürperdi.

"Lanet olsun! Stevie Rae, çemberin içine giremiyorum. Çemberi hemen kapat ve oradan çık."

"Ya...ya... yapamam..." Stevie Rae'nin sesi kırık dökük bir fısıltıdan farksızdı.

Biçimini tamamen kazanan boğa, bir kabus gibiydi. Nefesi, Stevie Rae'de kusma isteği uyandırıyordu. Gözleri onu adeta esir almıştı. Beyaz derisi, zifiri karanlıkta ışık saçıyordu ama güzel değildi. Parlaklığı sümüksü, ışıltılı yüzeyi soğuk ve ölüydü. Canavarın devasa toynaklarından biri kalkıp geri inerken, toprağı öyle bir fesatlıkla zedeledi ki, Stevie Rae yaranın acısının yankısını ruhunun derinliklerinde hissetti. Bakışlarını boğanın gözlerinden güçlükle koparıp toynaklarına baktı. Ve dehşetle iç çekti. Canavarın çevresindeki çimenler açılmış ve siyahlaşmışlardı. Toprağı –Stevie Rae'nin toprağı-

nı– eşelediği yer parçalanmıştı ve kanıyordu.

"Hayır!" İçindeki dehşet barajı yıkıldı ve kelimelerin nihayet firar etmelerine izin verdi. "Dur! Canımızı yakıyorsun!"

Boğanın siyah gözleri, gözlerine çevrildi. Stevie Rae'nin zihnine dolan ses derin, güçlü ve hayal edilemeyecek kadar kötüydü. "Beni canlandıracak gücün vardı, vampir ve bu, beni o kadar eğlendirdi ki soruna cevap vermeye karar verdim. Savaşçı, Kadınlar Adacığı'na girebileceği köprüyü keşfetmek için kendi kanına bakmalı ve sonra arenaya girebilmek için kendini yenmeli. Rahibesine kavuşabilmesi ancak birini diğerinden önce tanımasıyla mümkün. Ona kavuştuktan sonra, geri dönüp dönmemek rahibesinin kararı olacaktır, onun değil."

Stevie Rae korkusunu yutkunarak bastırdı ve "Hiç mantıklı gelmiyor," dedi.

"İdrak edemiyor olman beni ilgilendirmiyor. Sen çağırdın, ben cevap verdim. Ve şimdi kan bedelimi almak istiyorum. Aslında, vampir kanının tatlılığını duymayalı çok uzun zaman oldu. Hele böylesine masum Aydınlık'la dolu olanı."

Stevie Rae herhangi bir cevap verme fırsatı bulamadan, canavar çevresinde dönmeye başladı. Çevresini saran dumanlardan karanlık sürgünleri çıkmaya ve kıvrılarak Stevie Rae'ye doğru uzanmaya başladılar. Ona dokunuşları, etini kesen, lime lime eden ve koparan donuk jiletlerden farksızdı.

Ve Stevie Rae, tamamen bilinçdışı bir feryat koyverdi: "Rephaim!"

BÖLÜM ON ÜÇ

Rephaim

Rephaim Karanlık'ın cisim bulduğu anı derhal hissetmişti. Damdaki balkonda oturmuş elma yiyor ve açık göğü seyrederken, onu talihsiz şekilde büyüleyen insan hayaletinin rahatsız edici varlığını yok saymaya çabalıyordu.

"Haydi, anlat bana! Uçmak gerçekten eğlenceli mi?" Genç ruh, Rephaim'e göre kim bilir belki de yüzüncü defa aynı soruyu soruyordu. "Bana eğlenceli olurmuş gibi geliyor. Hiç başaramadım ama her iddiasına girerim, kendi kanatlarınla uçmak, uçakla uçmaktan çok çok daha eğlencelidir."

Rephaim iç geçirmişti. Çocuğun Stevie Rae'den bile çok konuşuyor olması bir hayli etkileyiciydi. Sinir bozucu fakat etkileyici... Onu yok saymaya –ve kendiliğinden gideceğini ummaya– devam etmekle alternatif bir plan kurmak arasında gidip geliyordu. Görünüşe bakılırsa, kızı yok saymak pek işe yaramıyordu. Belki de hayaletler konusunda ne yapılabileceğini Stevie Rae'ye sorabilirdi. Ve bu düşünceyle aklı yine Kırmızı'ya kaymıştı. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, kızın aklından uzak kaldığı da yoktu ya.

"Uçmak tehlikeli mi? Yani kanatlarınla uçmak demek istiyorum. Öyle olsa gerek, baksana yaralanmışsın. Eminim, oradan oraya uçarken olmuştur."

Dünyanın dokusu değişmeye başladığında, çocuk hiç durmadan konuşup duruyordu. O ilk, şok edici anda, Rephaim olayın aşinalığını tanıdı ve bir kalp atımlık zaman diliminde, babasının döndüğünü sandı.

"Sessizlik!" diye kükredi. Ayağa kalktı. Hızla döndü ve ışık saçan kırmızı gözleriyle, onu çevreleyen karanlığı tararken, babasının kanatlarının kuzguni siyahlığını yakalayabilmeyi, sözcüklerin ifade edemeyeceği bir arzuyla istedi.

Hayalet çocuk, şaşkın bir çığlık attı ve ondan hızla uzaklaşıp gözden kayboldu.

Rephaim ona hiç kafa yormadı. Bilgi ve duyguların yaylım ateşine tutulmakla meşguldü.

Önce bilgi geldi. Daha ilk anda hissettiğinin babası olmadığını anlamıştı. Evet, Kalona güçlüydü ve uzun süredir Karanlık'la ittifak halindeydi ama bu ölümsüzün dünyada yarattığı rahatsızlık çok farklı ve çok daha güçlüydü. Rephaim bu şeyi, yeryüzünün karanlık gizli şeyleri, bu insan yapımı ve elektronik sihrin modern dünyasının unuttuğu cinlerde hissedebiliyordu. Ama Rephaim onları unutmamıştı ve gecenin gölgelerinin derinliklerinde titreşimler ve kıpırtılar gördü; tepkileri onu allak bullak etmişti.

Hangi güç, bu gizlenmiş cinleri ayaklandıracak kadar büyük olabilirdi?

Ve o anda Stevie Rae'nin korkusuyla sarsıldı. Rephaim'e aradığı cevabı getiren Stevie Rae'nin korkusunun, cinlerin heyecanıyla bir araya gelişi ve bu anlık aşinalık duygusu oldu.

"Tanrılar adına, Karanlık'ın kendisi, bizzat bu aleme girdi." Rephaim daha bilinçli bir karar almadan harekete geçiver-

mişti. Kendini, sağlam durumdaki koluyla köhne malikânenin ön kapılarını –sanki kartondan yapılmışlar gibi kolayca– yere sererek dışarı attı ve geniş ön taraçaya gelince durdu.

Nereye gitmesi gerektiği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Kendini yepyeni bir dehşet dalgasının içinde buldu. Stevie Rae'nin duygularını onunla birlikte yaşarken, korkudan felç olduğunu algılamıştı. Zihni korkunç bir düşünceyle doldu. *Karanlık'ı uyandıran Stevie Rae olabilir miydi? Ama bunu nasıl yapabilirdi ki? Ve neden?*

Bu üç sorununun en önemlisinin cevabı daha sorular aklından geçerken gelmişti. Stevie Rae, Zoey'i geri getireceğini inandığı her şeyi yapardı.

Rephaim'in kalbi bir gök gürültüsünden farksızdı. Kanı damarlarında son hızla pompalanıyordu. Neredeydi ki? Gece Evi'nde mi?

Hayır, değildi. Karanlık'ı harekete geçirmek gibi bir niyeti varsa, bunu kendini Aydınlık'a adamış bir okulda yapmazdı.

Sıkıntısını geceye haykırdı: "Neden bana gelmedin? Ben Karanlık'ı tanıyorum. Sen tanımıyorsun!"

Ama daha konuşurken yanıldığını kendisi de kabul etti. Stevie Rae öldüğü zaman, Karanlık'ın eli ona eğilmişti. Rephaim onu o zaman henüz tanımıyordu ama Stark'ı tanımıştı ve bir çaylağın ölümünü ve ölümden dönüşünü çevreleyen Karanlık'a bizzat şahit olmuştu.

"Ama o Aydınlık'ı seçti." Sesi bu kez yumuşaktı. "Ve Aydınlık, Karanlık'ın kötü niyetini hafife alır."

Benim hayatta olmam da bunun bir kanıtı.

Stevie Rae'nin bu gece ona fena halde ihtiyacı vardı. Ve bu da bir gerçekti.

"Stevie Rae? Neredesin?" diye mırıldandı.

Ve aldığı tek cevap, cinlerin huzursuz kıpırtıları oldu.

Cinlerden birini onu Karanlık'a götürmeye ikna edebilir miydi? Hayır. Bu düşünceyi derhal bir kenara bıraktı. Cinler ancak Karanlık onları çağırırsa yanına giderlerdi. Diğer zamanlarda güç kırıntılarından uzaktan beslenmeyi tercih ederlerdi. Ve Karanlık'ın onları çağırmasını beklemek gibi bir lüksü yoktu. Bir yolunu...

"REPHAIM!"

Stevie Rae'nin çığlığı çevresinde yankılanıyordu. Sesi acı ve çaresizlik doluydu. Sesi kalbini parçalıyordu. Gözlerinin kıpkırmızı parladığının farkındaydı. Her şeyi yırtmak, parçalamak, yok etmek istiyordu. Onu etkisi altına almaya başlayan kızıl öfkenin pususu baştan çıkarıcı bir kaçıştı. Kendini öfkeye tamamen kaptıracak olursa, canavardan ziyade insan olacaktı ve onun için hissetmeye başladığı bu sıra dışı ve rahatsız edici korku, içgüdüler ve akılsız şiddetle boğulacak ve onu, bu cansız müzenin çevresindeki karanlık evlerden birinde yaşayan çaresiz insanlarla yatıştırmak isteyecekti. Ve bir süre için doyuma ulaşmış olacaktı. Bir süre, hiçbir şey hissetmeyecekti.

Neden genelde hayatını kaplayan öfkeye teslim olmuyordu? Böylesi çok daha kolay –çok daha tanıdık– ve güvenli olurdu.

Öfkeye yenik düşersem, onunla bağlantımın sonu olur. Bu düşünce, vücudundan şok dalgalarının geçmesine neden oldu. Ve o dalgalar, görüşünü kaplayan kızıl pusu yakıp geçen parlak ışık noktalarına dönüşüverdi.

Sesinin insanlığının içindeki canavarı bastırmasına izin vererek "Hayır!" diye haykırdı. "Onu Karanlık'a terk edersem, ölür." Uzun, yavaş nefesler aldı. Sakinleşmeliydi. Düşünmeliydi. Kırmızı pus açılmaya devam ederken, beyni ye-

niden işlemeye başladı. *Bağımızı ve kanımızı kullanmalıyım.*

Kendini hareketsiz durmaya ve geceyi içine çekmeye zorladı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Derin bir nefes daha aldı ve başladı: "Doğuştan hakkım olan, eski ölümsüzlerin ruhunun gücünü çağırıyorum." Bu yakarışın iyileşmemiş bedeninde neden olacağı güç kaybına kendini hazırladı. Ancak gecenin gölgelerinden güç çekerken, bir enerji akımı hissedip şaşırdı. Gece çevresinde şişmiş gibiydi; ham ve eskiden kalma kudretle zonkluyordu. Rephaim, her ne kadar hastalıklı bir önseziyle dolsa da, bu kudreti, içinde yönlendirerek, kanında –artık Stevie Rae'yle paylaştıkları kanda– taşıdığı ölümsüzlükle yüklemeye hazırlandı. Ama güç içine dolduğu anda, öyle hararetli ve ham bir enerjinin etkisi altına girdi ki, bir anda kendini dizlerinin üstünde buldu.

Mucizevi bir şeylerin olduğuna dair ilk ipucu, kendini yakalamak üzere, otomatik olarak ellerini öne doğru uzattığını ve birinin kırık ve bir bandajla göğsüne bağlı olmasına rağmen, her iki kolunun da tepki verdiğini idrak etmesiyle geldi.

Rephaim yerde, ellerini öne doğru uzatmış halde, dizlerinin üstünde titriyordu. Ellerini iyice açarken, nefesi her saniye biraz daha hızlanıyordu.

"Daha!" diye tısladı. "Bana gel!"

Karanlık enerji, içinde tutmak için mücadele verdiği canlı ve soğuk bir şiddet akımı misali, onu bir kez daha doldurdu. Rephaim içine dolan bu hissin, daha önceleri babasının kanının ulaşmasına izin verdiği güçleri çağırırken hissettiklerinden çok farklı olduğunu biliyordu ama o toy bir genç değildi. Gölgeler ve geceyi dolduran varlıklarla alışverişi çok eskilere dayanıyordu. Kendi derinliklerine döndü ve bir kış gecesinin havasını içine çeker gibi, enerjiyi içine çekti ve sonra kanatla-

rını iki yana açarken, kollarını iki yana uzattı.

Ve her iki kanadı da harekete geçti.

"Evet!" Neşeli çığlığı gölgelerin kıpırdanmalarına ve coşkuyla titremelerine neden oldu.

Yeniden bir bütün olmuştu. Kanadı tamamen iyileşmişti!

Ayağa fırladı. Koyu renk kanatlarının tamamen açılmış haliyle, bir anda canlanmış bir tanrı heykeline benziyordu. Bedeni güçle titreşirken, yakarışını sürdürdü. Hava, çevresi fosforlu bir kan pusuyla sarmalanmış gibi, kıpkırmızı parıldıyordu. Karanlık sayesinde, Rephaim'in sesi, gecenin içinde yankılandı. "Kanımı ve ruhumu mirasıyla tohumlayan babam Kalona'nın ölümsüz kudretiyle ve onun adına, elimde tuttuğum bu güce beni, kanımı tadan, birlikte damgalandığım ve hayatımı adadığım Kırmızı'ya ulaştırmasını emrediyorum. Beni Stevie Rae'ye götür. Emrim budur!"

Pus bir süre olduğu yerde döndü, sonra harekete geçti ve Rephaim'in önünde, havada kırmızı ipekten bir kurdele misali bir yol açıldı. Rephaim hızlı ve kendinden emin hareketlerle göğe yükseldi ve onu çağıran Karanlık'ın peşine düştü.

Onu müzeye pek de uzak olmayan bir parkta, duman ve ölümle kaplanmış halde buldu. Gökten sessizce inerken, o bölgeyi çevreleyen evlerdeki insanların ön kapılarının aldatıcı güvenliğinin hemen dışında salınan şeyden bihaber olabilmelerine hayret etti.

Siyah duman havuzu parkın tam ortasına kümelenmişti. Rephaim kaosun hüküm sürdüğü yaşlı ama güçlü kuvvetli meşe ağacının sadece en üst dallarını görebiliyordu. Ağaca sokulurken iyice yavaşladı. Kanatları hâlâ tamamen açık haldeydiler; havanın tadını alırken, Rephaim'in toprak üstündeyken bile, sessizce ve seri hareket etmesini sağlıyorlardı.

Çaylak onu fark etmemişti. Ama gelen bir ordu olsa, yine fark etmeyecekti. Bütün dikkatini uzun ve ölümcül bir bıçağı kaskatı bir duvara dönüşmüş –ya da en azından çaylağa öyle görünen– karanlık çembere saplama girişimine odaklamıştı.

Rephaim bir çaylak değildi ve Karanlık'ı ondan kat kat iyi anlıyordu.

Çocuğun çevresini dolaştı ve görünmeden yüzünü çemberin en kuzey noktasına çevirdi. Onu oraya çeken şey içgüdüleri mi yoksa Stevie Rae'nin çağrısı mıydı, bilmiyordu ama bu iki şeyin artık bir bütün olduklarının farkındaydı.

Duraksadı ve tek bir hamleyle –ve isteksizce– kanatlarını kapatıp, sırtına topladı. Sonra elini havaya kaldırdı ve emrine itaat etmeye devam eden kırmızı pusa emretti. "Beni sar. Ve bu engeli aşmamı sağla." Yumruğunu orada toplanan enerjinin üstüne kapattı ve sonra parmaklarını hafifçe oynatarak sisi bütün bedenine saçtı.

Ve vereceği acıyı bekledi. Ona itaat eden ölümsüz gücün farklı açıları olsa da, itaat hiçbir zaman bedelsiz gelmezdi. Ve çok zaman, bu bedel acıyla ödenirdi. Bu defa acı yeni iyileşmiş bedenini lav gibi yaktı ama talebi yerine getirildiği için, onu sevgiyle kucakladı.

Çemberin içinde onu bekleyen şeye hazırlanması gibi bir ihtimal yoktu. Kendini topladı ve babasının kanından ona geçen güçle sarmalanmış halde, öne doğru bir adım attı. Ve karanlık duvar önünde açılıverdi.

Çemberin içine girdiği anda, Stevie Rae'nin kanının esansı ve ölüm ve çürümenin sarsıcı kokusuyla sarmalandı.

"Lütfen dur! Daha fazla dayanamıyorum. İstediğin buysa beni hemen öldür ama artık bana dokunma!"

Rephaim onu göremiyordu ama Stevie Rae tam bir yenil-

giye uğramış gibiydi. Hızlı hareket ederek, bedenine yapışmış gibi duran kırmızı pustan bir parça kopardı ve "Ona git ve güç ver," diye fısıldadı.

Stevie Rae'nin iç çektiğini duydu. Adını fısıldamıştı sanki. Sonra karanlık, Rephaim'in babası kadar uzun yaşasa bile, asla unutamayacağı bir sahneyi gözlerinin önüne serecek şekilde açıldı.

Stevie Rae çemberin ortasında duruyordu. Bacaklarına yapış yapış siyah sürgünler sarılmıştı. Dokundukları her yerde, etini lime lime ediyorlardı. Kot pantolonu paramparça olmuştu ve iplik iplik sarkıyordu. Yara bere içindeki etinden kanlar akıyordu. Rephaim ona bakarken, karanlığın içinden bir sürgün daha uzandı ve bir kamçı misali, Stevie Rae'nin beline indi ve ince bir kan çizgisinin belirmesine neden oldu. Stevie Rae acıyla inledi; kafası sallandı. Rephaim bakışlarının anlamsızlaştığını görebiliyordu.

Ve canavar kendini gösterdi. Rephaim onu görür görmez, karşısındakinin Karanlık'ın beden bulmuş hali olduğunu anlamıştı. Canavar kulakları sağır edici, korkunç bir sesle homurdandı. Kan, sümük ve duman saçarak, toynaklarıyla toprağı eşeliyordu. Stevie Rae'yi yoğun siyah dumanın ötesinden izliyordu. Bir mezara süzülen ay ışığı gibi genç kıza tepeden bakarken, beyaz derisi ölümü andırıyordu. Öylesine iri yarıydı ki, dilini uzatıp Stevie Rae'nin kanayan belini yalayabilmek için kocaman kafasını yere eğmek zorunda kalıyordu.

Stevie Rae'nin çığlığı, Rephaim'in haykırışında yankı buldu: "Hayır!"

Koca boğa duraksadı. Kafasını Alaycı Kuzgun'a çevirdi ve dipsiz gözlerini gözlerine dikti.

"Bu gece gittikçe daha ilginç bir hal alıyor." Canavarın sesi beyninde uğuldarken ve boğa, yeri sarsarak ve havayı kokla-

yarak ona doğru yaklaşırken, Rephaim korkusunu bastırmaya çalıştı.

"Sende Karanlık kokusu alıyorum."

"Evet." Rephaim kalbinin dehşetli ritmine rağmen konuşabilmişti. "Uzun süre Karanlık'la yaşadım."

"Seni tanımıyor olmam çok tuhaf." Boğa bir kez daha Rephaim'i çevreleyen havayı kokladı. *"Ama babanı tanıyordum."*

"Karanlık perdeyi aralayıp senin karşında durabilmem, babamın kanının gücü sayesinde oldu." Gözlerini boğadan ayırmıyordu ama Stevie Rae'nin sadece birkaç adım ötede, çaresizlik içinde kanadığının fazlasıyla farkındaydı.

"Öyle mi? Bence yalan söylüyorsun, kuş adam."

Her ne kadar zihnindeki ses hiç değişmemiş olsa da, Rephaim, boğanın öfkesini hissedebiliyordu.

Rephaim sükunetini korumaya çalışarak, parmağını göğsünden aşağı kaydırdı ve bedenine kırmızı bir pus çizgisi çekti. Elini, boğaya bir şey sunar gibi öne uzattı. "Çemberin karanlık perdesini aralamama bu yardım etti. Ve bu güce babamın ölümsüz kanının bana verdiği hakla sahibim."

"Damarlarında akan bu ölümsüz kan, gerçeğin ta kendisi. Ancak bedenini dolduran ve duvarımın açılmasını emreden güç, benden alınmış."

Rephaim'in omurgasından aşağı bir korku dalgasının indiğini hissetti. Büyük bir dikkatle ve saygıyla başını eğdi. "O zaman, her ne kadar senin gücünü çağırmış olmasam da, teşekkür ederim. Ben babamın gücünü uyandırmak istedim, çünkü sadece onun gücüne hükmetme hakkım var."

"Kelimelerinde gerçeği duyabiliyorum, Kalona'nın oğlu. Ama seni buraya çekmesi ve çemberimin içine sokması için,

ölümsüzlerin gücüne hükmetmen nedendir? Bu gece, senin ya da babanın Karanlık'la ne işi olabilir?"

Rephaim'in bedeni taş kesilmişti ama zihni son hızla işliyordu. Hayatı boyunca o ana kadar, hep kanındaki ölümsüzlükten ve onu yaratmak üzere bu kanla birleşen kuzgun kurnazlığından güç almıştı. Fakat bu gece, kendinden olmayan bir güçle sarmalanmış halde, Karanlık'la yüzleşirken, her ne kadar Stevie Rae'ye bu yaratığın gücü sayesinde ulaşmış olsa da, onu ister babasından, ister boğadan gelsin, Karanlık'la kurtarmayacağını çok iyi biliyordu. Bir kuzgunun içgüdüleri ya da onunla birleşen güçler, bu canavarı –Karanlık'ın beden bulmuş halini– alt etmeye yetmezdi.

Bu yüzden Rephaim ona kalan tek şeyden –ölü annesinden ona geçen insanlık kalıntılarından– güç aldı. Ve canavara insan gibi –kalbini acıtan işlenmemiş bir dürüstlükle– cevap verdi.

"Buraya, o burada ve bana ait olduğu için geldim." Rephaim'in gözleri boğadan bir an olsun ayrılmıyordu ama başıyla Stevie Rae'yi işaret etmişti.

"Üzerinde onun kokusunu duyuyorum." Boğa, yeri yine sarsarak, Rephaim'e bir adım daha yaklaştı. "Sana ait olabilir ama beni uyandırma yüzsüzlüğünü gösterdi. Bu vampir benden yardım istedi ve ben de ona yardım ettim. Senin de bildiğin gibi, şimdi bedelini ödemesi gerekiyor. Şimdi git, kuş adam. Git de yaşamana izin vereyim."

"Git, Rephaim." Stevie Rae'nin sesi güçsüzdü ama Rephaim, en sonunda ona bakınca, bakışlarının sabit ve berrak olduğunu gördü. "Bu damdaki gibi bir şey değil. Bu defa beni kurtaramazsın. Git buradan."

Rephaim gitmeliydi. Gitmesi gerektiğini biliyordu. Daha birkaç gün öncesine kadar, bir vampiri –kendisi ya da babası

dışında herhangi birini– kurtarmak için Karanlık'a kafa tutabileceği bir dünyayı hayal dahi edemezdi. Ancak şimdi, Stevie Rae'nin yumuşacık kahverengi gözlerine bakarken, gördüğü, yepyeni bir dünyaydı. Bu tuhaf, küçük kırmızı vampirin kalp, ruh ve gerçek anlamına geldiği bir dünya...

"Lütfen, senin canını da yakmasına izin verme," dedi Stevie Rae.

Bu kelimeler –kendinden vazgeçmiş, yürekten gelen ve gerçek kelimeler– Rephaim'in karar almasını kolaylaştırdı.

"Bana ait dedim. Üzerimde kokusunu duyuyorsun ve gerçek olduğunu biliyorsun. Bu yüzden, onun adına borcunu ben ödeyebilirim," dedi Rephaim.

Stevie Rae "Hayır!" diye haykırdı.

"Böyle bir teklifte bulunmadan önce, iyi düşün, Kalona'nın oğlu. Onu öldürmeyeceğim. Bu bir kan borcu, can değil ve borç ona ait. Vampirini, eninde sonunda, onunla işim bittiği zaman, sana iade edeceğim."

Boğanın seçtiği kelimeler, Rephaim'in midesini bulandırıyordu. Karanlık, şişkin bir kene gibi, Stevie Rae'den beslenmeye devam edecekti. Lime lime olmuş etini yalayacak, hayat suyunun –*onları* Damgalanmalarından dolayı birbirlerine bağlayan hayat suyunun– bakırımsı tuzunu tadacaktı.

"Onun yerine benim kanımı al. Borcunu ben ödeyeyim," dedi.

"Babanın oğlusun. Onun gibi, sana en çok ihtiyaç duyacağın şeyi asla veremeyecek bir varlığa şampiyonluk etme peşindesin. Öyle olsun. Vampirin borcunu senin ödemeni kabul ediyorum. Bırakın onu!"

Stevie Rae'yi sımsıkı tutan jiletimsi sürgünler gevşedi. Ve sanki onu ayakta tutan tek güç Karanlık'ın kollarıymış gibi, genç kız bir anda kan gölüne dönmüş yere yığılıverdi.

Rephaim ona doğru bir hamle yapma fırsatı bulamadan, koyu bir sürgün, kobra misali, boğayı sarmalayan dumanların ve gölgelerin arasından yükseldi. Başka bir alemden gelme bir süratle öne fırladı ve Rephaim'in ayak bileğine yapıştı.

Alaycı Kuzgun, ne kadar istese de, çığlık atmadı. Aksine, kör edici acının içinde bütün gücünü toplayarak, Stevie Rae'ye bağırdı: "Gece Evi'ne geri dön!"

Stevie Rae'nin ayağa kalkmaya çalıştığını ama kendi kanında kayıp yeniden düştüğünü gördü. Usul usul ağlıyordu. Göz göze geldiler. Rephaim ona doğru bir hamle yaptı, kanatlarını açtı, onu tutan güçten –en azından Stevie Rae'yi çemberin dışına taşımasına yetecek kadar bir süre için– kurtulmalıydı.

Bir sürgün daha uzandı, Rephaim'in henüz iyileşmiş kolunun üst kısmına dolandı ve kasına kadar inen üç santimden daha derin bir yarık açtı. Arkasındaki gölgelerden bir sürgün daha çıktı ve o şey kanatlarının sırtıyla birleştiği yere dolanıp etinden et koparırken ve onu yere çalarken, Rephaim acı dolu çığlığına mani olamadı.

Stevie Rae "Rephaim!" diye hıçkırdı.

Rephaim boğayı göremiyordu ama yaratık ona yaklaşırken yerin titrediğini hissediyordu. Kafasını çevirdi ve acıyla bulanıklaşan gözleriyle, ona doğru emeklemeye çabalayan Stevie Rae'yi gördü. Ona durmasını –oradan kaçmasını sağlayacak bir şeyler– söylemek istiyordu. Ancak, boğanın dili bütün yakıcılığıyla ayak bileğindeki yaraya temas ederken, Stevie Rae'nin yapmaya çalıştığı şeyin ona doğru emeklemek olmadığını fark etti. Ellerinin ve dizlerinin üstündeydi ve yengeç duruşuyla yeri bastırmaya çabalıyordu. Kolları titriyor, bedeni hâlâ kanıyordu ama yüzü rengini geri kazanmaya başlamıştı. Rephaim, tarifi imkânsız bir rahatlama duygu-

suyla, *topraktan güç çekiyor,* diye düşündü. Böylece çemberin dışına çıkacak ve yeniden güvenli bölgeye çıkacak gücü bulabilecekti.

"Ölümsüz kanının tadını unutmuşum." Boğanın çürümüş nefesi Rephaim'e kadar ulaşıyordu. "Vampirin kanında sadece birazcık ölümsüzlük vardı. Senden çok kan içeceğime inanıyorum, Kalona'nın oğlu. Bu gece, gerçekten de Karanlık'ın gücünü almışsın. Bu yüzden ödemek zorunda kalacağın borç, kızınkiyle sınırlı olmayacak."

Rephaim yaratığa bakmamaya çalışıyordu. Etini doğrayan sürgünler onu yanağı toprağa temas edecek şekilde yerde tutuyordu. Boğa tepesine dikilip kanayan kanatlarının dibinden kanını emerken, o, bakışlarını Stevie Rae'den bir an olsun ayırmıyordu.

Daha öncekilere hiç benzemeyen bir acı ve sıkıntı içindeydi. Çığlık atmak istemiyordu. Acı içinde kıvranmak da... Ama elinde değildi. Karanlık ondan beslenirken, bilincini kaybetmemesini sağlayan tek şey Stevie Rae'nin gözleriydi.

Stevie Rae ayağa kalkıp kollarını havaya uzatınca, Rephaim bir an için halüsinasyon gördüğünü sandı. Çünkü Stevie Rae son derece güçlü ve bir o kadar da öfkeli görünüyordu. Elinde sımsıkı tuttuğu bir şey vardı: Dumanı tüten bir ot demeti.

"Bunu daha önce de yaptım. Yine yaparım."

Stevie Rae'nin sesi çok uzaklardan gelir gibiydi ama güçlüydü. Rephaim, boğanın onu neden duymadığını ve durdurmaya neden yeltenmediğini anlamıyordu ama yaratığın zevk dolu iniltileri ve bütün sırtına yayılan keskin acı, Rephaim'e aradığı cevabı vermişti. Boğa, Stevie Rae'yi tehdit olarak görmüyordu ve bütün dikkatini, ölümsüzlüğün sarhoş edici ka-

nını emmeye odaklamıştı. Onu hangi tanrının duyacağını bilmiyordu ama sessizce, *benden içmeye devam etsin ki, Stevie Rae kaçabilsin*, diye dua etti.

"Çemberim bütünlüğünü hâlâ koruyor." Stevie Rae hızlı hızlı ve net bir sesle konuşuyordu. "Rephaim ve tiksindirici boğa, benim emrimle geldi. Diğer boğayı çağırıyorum. Bununla savaşan boğayı... Ne bedel ödemem gerekecekse, hazırım. Sadece şu şeyi Alaycı Kuzgun'umun üstünden çekin, yeter."

Stevie Rae'nin önündeki dumanlı siyahlık bir ışık patlamasıyla bölünürken, Rephaim kanıyla beslenen yaratığın duraksadığını fark etti. Stevie Rae'nin gözlerinin iri iri açıldığını ve mucize eseri önce gülümsediğini sonra güldüğünü gördü.

"Evet!" diyordu sevinçle. "Bedelini ödeyeceğim. Ve lanet olsun! O kadar siyah ve o kadar güzelsin ki!"

Rephaim'in tepesinde durmaya devam eden beyaz boğa inledi. Rephaim'i çevreleyen gölgeden uzanan siyah iplikler Stevie Rae'ye doğru uzanmaya başladılar. Rephaim onu uyarmak için ağzını açtı ama Stevie Rae çoktan ışığın eksenine adım atmıştı. Gök gürültüsünü hatırlatan bir sesin ardından bir parlama daha oldu. Bu ışıklı patlamanın arasından, birincisinin beyazlığını aratmayacak siyahlıkta devasa bir boğa çıktı. Ancak bu yaratığın koyu rengi, onu görünce geri çekilen siyah dumanlarınkine hiç benzemiyordu. Bu boğanın derisi, elmas yıldızların ışıldadığı bir gece göğünün siyahını yansıtıyordu: gizemli, derin ve çok ama çok güzel.

Siyah boğa bir an için Rephaim'le göz göze geldi. Alaycı Kuzgun nefesini tuttu. Hayatı boyunca, hiç böyle bir iyilik görmemişti. Böyle bir iyiliğin ve inceliğin var olabileceğine ihtimal dahi veremezdi.

"*Sakın yanlış karar almış olmasına neden olma.*" Rephaim'in

zihnindeki bu yeni ses, en az ilk boğanınki kadar derindi ama şefkatin varlığıyla dopdoluydu. "Çünkü sen buna değsen de değmesen de o bedelini ödedi."

Siyah boğa kafasını eğdi ve beyaz boğaya, onu Rephaim'in bedeninden öteye savuracak güçte bir darbe indirdi. İki boğanın buluşması kulakları sağır eden bir gümbürtüye neden oldu. Ve hemen ardından kulakları sağır edecek kadar derin bir sessizlik geldi.

Stevie Rae dizlerinin üstündeydi ve ona doğru uzanıyordu. Duman kaybolunca, çaylak elinde bıçağıyla çemberin içine koştu.

"Geri çekil, Stevie Rae. Bu lanet olası şeyi öldüreceğim!"

Stevie Rae toprağa dokundu ve "Toprak, tökezlet onu. Yere çarp."

Rephaim, Stevie Rae'nin omzunun üstünden, toprağın çocuğun hemen önünde kabardığını ve çaylağın dengesini kaybedip yüz üstü yere serildiğini gördü.

Stevie Rae "Uçabilir misin?" diye fısıldıyordu.

"Sanırım," dedi Rephaim.

"O zaman hemen Gilcrease'e dön," dedi genç kız telaşla. "Ben daha sonra sana geleceğim."

Rephaim tereddütlüydü. Birlikte bunca şeyi yaşadıktan sonra, onu bu kadar çabuk bırakmak istemiyordu. Stevie Rae gerçekten iyi miydi? Yoksa Karanlık ondan çok şey alıp götürmüş müydü?

"Ben iyiyim. İnan bana." Stevie Rae aklından geçenleri okumuş gibi, yumuşacık bir sesle konuşuyordu. "Haydi."

Rephaim ayağa kalktı. Stevie Rae'ye son bir bakış daha attı, kanatlarını açtı ve harap haldeki bedeninin var gücüyle göğe doğru yükseldi.

BÖLÜM ON DÖRT

Stevie Rae

Dallas, Stevie Rae'yi yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek ve odası yerine revire gitmeleri konusunda ısrar ederek okulun köşesini dönünce, Nyx'in Tapınağı'na gitmekte olan Kramisha ve Lenobia'yla burun buruna geldiler.

Kramisha "Tanrı aşkına, her şeyi mahvetmişsin!" diye bağırdı ve olduğu yerde durdu.

"Dallas, onu hemen revire götürelim," dedi Lenobia. Kramisha'nın aksine, Stevie Rae'nin halini görünce donup kalmak yerine yanlarına koşmuş ve Dallas'a yardıma girişmişti. Onları derhal revir istikametine döndürdü.

"Millet, bakın. Beni odama götürün. Bir telefon ve doktora ihtiyacım var. Ve lanet olası cep telefonumu bulamıyorum."

"Bulamazsın çünkü o kuşumsu şey, derinle birlikte kıyafetlerini de didik didik etti. Cep telefonun büyük ihtimalle parkta, kanınla ıslanmış toprağın içinde bir yerdedir. Ve sen lanet olası revire gidiyorsun."

Kramisha onlara yetişmişti. "Bende telefon var," dedi. "Benimkini kullanabilirsin."

"Kramisha'nın telefonunu kullanabilirsin ama Dallas haklı. Tek başına ayakta duramıyorsun bile. Ve revire gidiyorsun." Lenobia'nın sesi katıydı.

"Tamam. Her neyse. Bana bir sandalye falan bulun da bir telefon açayım. Sende Afrodit'in numarası vardır, değil mi Kramisha?"

"Evet. Ama sakın arkadaş olduğumuz sonucunu çıkarayım deme."

Revire doğru ilerlerken Lenobia keskin bakışlarını Stevie Rae'nin berbat durumdaki bedeninden bir an olsun ayıramıyordu. "Çok kötü durumdasın. Bir kez daha." Ve Dallas'ın söylediklerini yeni idrak etmiş gibi, gözlerini iri iri açtı. "Bunu bir kuş yaptı mı dedin?"

Dallas "Kuşumsu bir şey derken," Stevie Rae aynı anda "Hayır!" diye haykırdı.

"Dallas, şu anda bunu seninle tartışacak zamanım ya da takatim yok."

Lenobia "Ona ne olduğunu görmediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Çok fazla duman ve karanlık vardı. Onu göremiyordum ve yardım etmek için çemberin içine de giremiyordum. Ve ortalık açıldığında, bu durumdaydı ve o kuşumsu şey üzerine abanmıştı."

"Dallas benden burada değilmişim gibi bahsetmekten vazgeçer misin? Üzerime abanmış falan değildi. Yerde, yanımda yatıyordu."

Lenobia bir şey söylemek için ağzını açtı ama revire ulaşmışlardı ve bir Şifacı'nın yokluğunda hastanenin başına geçirilen, uzun boylu, sarışın hemşire Safir, onları her zamanki tatsız ifadesiyle karşılamaya hazırlanırken şok oldu. "Hemen

şuraya yatırın," diyerek biraz önce boşalmış hastane odasını işaret etti.

Stevie Rae'yi yatağa yatırdılar. Safir, metal dolaplardan gerekli malzemeleri çıkarmaya başlamıştı bile. Aldığı ilk şeylerden biri, Lenobia'ya fırlattığı bir kan torbası oldu. "Bunu derhal içmesini sağlayın."

Lenobia'nın kan torbasının ağzını yırtıp, Stevie Rae'nin titrek ellerinin arasına uzatmasıyla geçen birkaç saniye boyunca hiç kimseden tek kelime çıkmadı. Stevie Rae, Lenobia'nın yardımıyla tuttuğu kanı büyük bir açlıkla içmeye başladı.

"Bu şeyden biraz daha fazlasına ihtiyacım var," dedi Stevie Rae. "Daha önce de dediğim gibi, bir de lanet olası telefona... Hemen, şimdi."

"Bedenini böyle lime lime eden ve bu kadar çok kan kaybetmene neden olan şeyi görmem ve bedeninden akmaya devam eden kanın neden böyle kötü koktuğunu anlamam gerek," dedi Safir. "Ve kaybettiğin kanı hemen telafi etmeliyiz."

"Alaycı Kuzgun!" dedi Dallas. "O şeyin adı bu!"

Lenobia "Sana bir Alaycı Kuzgun mu saldırdı?" diye sordu.

"Hayır. Ve Dallas'ın kalın kafasına sokmaya debelendiğim şey de bu. Bana *ve* bir Alaycı Kuzgun'a saldıran, Karanlık'tı."

"Ve anlatmaya çalıştığım gibi, söylediklerinin hiçbir anlamı yok. O kuşumsu şeyi gördüm. Ve senin kanını. Bu şeyler kesinlikle onun gagasının açtığı yaralara benziyor. Ben başka hiçbir şey görmedim!" Dallas adeta bağırıyordu.

"Karanlık ikimize birden saldırırken, ben ve Alaycı Kuzgun dahil, çemberin içindeki her şeyi örttüğü için hiçbir şey görmedin." Stevie Rae sıkıntıyla bağırmaya başlamıştı.

"Neden bana o şeyi savunmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor?" Dallas ellerini havaya kaldırmıştı.

"Ne var biliyor musun? Kıçımı öpebilirsin! Benim kendimden başka kimseyi savunduğum falan yok. Dışarı çıkmama yardım etmek için çemberin içine giremezdin. Bunu tek başıma yapmak zorundaydım."

Dallas gözlerinde bariz bir kırgınlıkla ona bakarken uzun bir sessizlik oldu. Nihayet Safir o keskin ve çirkin hastabakıcı sesiyle "Dallas, gitmelisin," dedi. "Kıyafetlerinden arta kalanları kesip çıkaracağım ve burada olman uygun düşmez."

"Ama ben..."

Lenobia Dallas'ın koluna kibarca dokunarak "Yüksek rahibeni eve döndürdün. Görevini başardın," dedi. "Şimdi bırak da onunla biz ilgilenelim."

"Dallas, neden yiyecek bir şeyler bulmuyorsun? İyi olacağım." Stevie Rae korku ve suçluluk hissinin getirdiği sıkıntısını ondan çıkardığı için üzülmüştü.

"Evet, pekâlâ. Gidiyorum."

"Hey, Lenobia haklı." Dallas omuzları çökmüş halde odadan çıkarken, Stevie Rae arkasından seslendi. "Beni eve getirmekle iyi iş başardın."

Dallas tam kapıyı kapatmadan önce, omzunun üstünden arkaya baktı. Stevie Rae çocuğun gözlerinde bu kadar büyük bir hüzün gördüğünü hiç hatırlamıyordu. "Senin için ne olsa yaparım, fıstık."

Kapının kapanmasıyla Lenobia'nın haykırması bir oldu. "Bana şu Alaycı Kuzgun'u anlat."

"Evet, hepsi gitti sanıyordum," dedi Kramisha.

"İkiniz kalabilirsiniz. Margareta, malzeme tedariği için St. John's Hastanesi'ne gitti. Bu yüzden yardıma ihtiyacım olacak ama konuşmanızı çalışırken yapmanız gerekecek." Safir, Lenobia'ya bir kan torbası daha uzattı. "Şunu açın. Kramisha, şuraya git, ellerini yıka. Sonra da bana alkole batırılmış pamuk parçalarını uzatmaya başla."

Kramisha, kaşını kaldırıp Safir'e ters bir bakış atsa da, lavaboya yürüdü. Lenobia kan torbasının ağzını yırttı ve Stevie Rae'ye uzattı. Stevie Rae zaman kazanmak için bu defaki kanı ağır ağır içiyordu.

Safir, küçük oda için fazla gürültülü kaçan bir sesle, Stevie Rae'nin pantolonundan ve *918'den Nefret Etmeyin* yazan tişörtünden geri kalanları kesti.

Bütün bakışların, tamamı açıkta kalan vücuduna dikildiğinin farkındaydı. Sutyen giymediği için hayıflanarak huzursuzca kıpırdandı ve "Lanet olsun, o Cowgirl U pantolonu çok severdim. Yenisini almak için Otuz Birinci Cadde'yle Memorial'ın köşesindeki Drysdales'e gitmem gerekecek. Şehrin o kısmında trafik her zaman çekilmez oluyor."

"Belki de moda anlayışını biraz genişletmelisin. Cherry Sokak'taki Little Black Dress daha yakın. Ayrıca doksanlardan kalma gibi görünmeyen çok hoş pantolonları var," dedi Kramisha.

Üç çift göz kısa bir an için ona döndü.

Kramisha "Ne var?" diye omuz silkti. "Stevie Rae'nin baştan yaratılması gerektiğini herkes biliyor."

"Teşekkürler, Kramisha. Az önce ölümden döndüğüm düşünülünce, bunları duymak nasıl iyi geldi anlatamam." Stevie Rae gülümsemesini bastırmaya çalışan Kramisha'ya gözlerini çevirerek baktı. Ama gerçek şuydu ki Kramisha kendini iyi –çok daha iyi– hissetmesini sağlamıştı. Ve Stevie Rae o anda gerçekten iyi, daha iyi hissettiğini fark etti. Kan, ısınmasını sağlamıştı ve artık birkaç dakika önceki kadar güçsüz hissetmiyordu. Aslında içinde, kalbi süper güçlü pompalanıyormuş ve vücudunda son hızla ilerliyormuş gibi bir vızıltı, bir kıpırtı vardı. *İnsan kanından beslenip bana güç veren, Rephaim'in benim kanımla karışan kısmı.*

"Stevie Rae, uyanık ve kendinde gibisin," dedi Lenobia.

Stevie Rae yeniden dış dünyaya odaklanınca Atların Efendisi'ni onu dikkatle süzerken buldu. "Şimdi kesinlikle çok daha iyi hissediyorum. Ve bir telefona ihtiyacım var. Kramisha, seninkini..."

"Önce şu yaraları temizleyeceğim ve seni temin ederim ki ben o işi yaparken telefonla konuşman pek mümkün olmayacak." Safir, Stevie Rae'nin aşırı kibirli olduğunu düşündüğü bir havayla konuşmuştu.

"O zaman başıma bela olmadan önce, Afrodit'le konuşmamı bekle," dedi. "Kramisha, şu dev çantanı karıştır ve bana lanet olası telefonunu ver."

Safir "Bekleyemez," diye çıkıştı. "Yaralarının durumu ciddi. Ayak bileklerinden beline kadar kesik içindesin. Yaraların temizlenmesi gerekiyor. Çoğunun da dikişe ihtiyacı var. Biraz daha kan içmelisin. Aslında direkt kan emebilmen için şu insan gönüllülerden birini getirseniz iyi olacak. İyileşme süreci hızlanacaktır."

"İnsan mı? Gönüllü mü?" Stevie Rae yutkundu. Gece Evi'nde böyle şeyler de mi oluyordu?

"Saf olma," dedi Safir.

"Bir yabancının kanını emmem!" Stevie Rae göstermek istemediği kadar yoğun bir telaşla çıkışmış, Lenobia ve Kramisha'nın soran bakışlarını üzerine çekmişti. "Demek istediğim, kan torbalarıyla idare ederim. Tanımadığım birinin kanını içmek çok tuhaf... Hele daha yeni..." Sustu. Üç kadın, Afrodit'le Damgalanmalarının yakın zamanda bozulmasını kastettiğini sanacaklardı.

Ama onun düşündüğü Afrodit değildi; bu çok saçmaydı.

Stevie Rae kanını içmek istediği, içmeye ihtiyaç duyduğu tek kişinin Rephaim olduğunu düşünüyordu.

"Kanının kokusunda bir tuhaflık var," dedi Lenobia.

Stevie Rae'nin düşünceleri bir anda netleşti; bakışları derhal Atların Efendisi'ne kaydı. "Tuhaflık derken? Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir acayiplik var." Safir, Kramisha'nın uzattığı alkollü pamuklarla derin kesikleri temizlemeye koyulmuştu.

Stevie Rae acıyla derin bir iç çekti. Dişlerini sıkarak "Ben bir kırmızı vampirim. Kanım sizinkilerden farklı."

"Hayır, haklılar," dedi Kramisha. "Kanın bir tuhaf kokuyor." Gözlerini Stevie Rae'nin yaralarından kaçırıp burnunu kırıştırdı.

Stevie Rae kafasını çalıştırdı ve "Çünkü kanımı içti," dedi.

"Kim? Alaycı Kuzgun mu?" dedi Lenobia.

Stevie Rae "Hayır!" dedi ve telaşla devam etti. "Dallas'a da anlatmaya çalıştığım gibi, Alaycı Kuzgun bana bir şey yapmadı. O da bir kurban."

Lenobia "Stevie Rae, söylesene, sana ne oldu böyle?" diye sordu.

Stevie Rae derin bir nefes aldı ve çoğu doğru olan hikâyesini anlatmaya girişti. "Parka gittim; çünkü Afrodit'in ricasıyla, topraktan Zoey'e yardımı dokunacak bilgiler almaya çalışıyordum. Savaşçıların anlattıkları ve artık pek hoş görülmeyen çok eski bir vampir inanışına dayanarak Stark'ın Öteki Alem'de Zoey'ye yardım edebileceğini düşünüyor."

"Ama Stark ölmeden Öteki Alem'e geçemez ki," dedi Lenobia.

"Evet, herkes böyle söylüyor ama Afrodit ve ben yakın zamanda, oraya canlı halde ulaşmasını sağlayabilecek bir bilgi edindik. Bu dinin –ya da adına her ne derseniz– inekler –yani boğalar demek istedim– tarafından temsil edildiğine inanılı-

yormuş." Stevie Rae olanları hatırlayıp ürperdi. "Afrodit tam bir baş belası olarak bana lanet olası beyaz boğanın kötü, lanet olası siyah boğanın ise iyi olduğunu anlatmayı unuttu ve ben de kazayla yanlış boğayı çağırmış oldum."

Lenobia'nın yüzü öylesine solmuştu ki bir an için şeffaf göründü. "Ah, Tanrıça! Yani Karanlık'ı mı harekete geçirdin?"

"Bu zımbırtıyı siz de biliyor musunuz?"

Lenobia'nın eli ensesine uzandı. "Karanlık konusunda çok az bilgim var ve Atların Efendisi olarak, canavarlar konusunda azımsanmayacak bir bilgiye sahibim."

Safir, Stevie Rae'nin belini saran kesiği temizlerken, genç kızın yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Ah, lanet olsun! Bu can yakıyor!" Kısa bir an için gözlerini yumdu ve acıya rağmen odaklanmaya çalıştı. Gözlerini yeniden açtığında, Lenobia'yı ona tam olarak okuyamadığı bir ifadeyle bakarken buldu. Ama o kafasında canlanan soruyu dile getiremeden, Atların Efendisi kendi sorusunu sordu.

"Alaycı Kuzgun'un orada ne işi vardı? Sana saldırmadığını söyledin ama Karanlık'a saldırması için bir neden olmayacağı da ortada."

"Çünkü ikisi aynı taraftalar," derken Kramisha düşünceli bir tavırla kafasını sallıyordu.

"Taraf maraf bilmiyorum ama kötü boğa Alaycı Kuzguna saldırdı." Stevie Rae derin bir nefes aldıp devam etti. "Aslında beni kurtaran, Alaycı Kuzgun'un çıkagelmesi oldu. Bir anda gökyüzünden düşüverdi ve topraktan güç alıp iyi boğayı çağırmama yetecek kadar bir süre boyunca, boğanın dikkatini dağıttı." Stevie Rae iyi boğadan bahsederken, gülümsemesine mani olamıyordu. "Daha önce hiç onun gibi bir şey görmemiştim. O kadar güzel, nazik ve o kadar... O kadar bilgeydi

ki. Beyaz boğanın peşine düştü ve ikisi birden gözden kayboldular. Sonra Dallas yanıma, çemberin içine girdi ve Alaycı Kuzgun uçup gitti."

"Yani söylemek istediğin, Alaycı Kuzgun çıkagelmeden önce beyaz boğanın senin kanını emdiği mi?"

Stevie Rae o anları hatırlayınca bir kez daha titredi. "Evet. Sorumu yanıtladığı için ona borçlu olduğumu söyledi. Sanırım kanım bu yüzden tuhaf kokuyor çünkü boğanın kokusu üzerime sindi ve size şu kadarını söyleyebilirim ki, leş gibi kokuyordu. Ve o telefonu hemen açmak istemem de bu yüzden. Boğa sorumu yanıtladı ve benim hemen Afrodit'le konuşmam gerek."

"Bence aramasına izin vermelisin. Dikişe ihtiyacı olmayacak. Yaraları daha şimdiden kapanmaya başladı." Kramisha, Karanlık'ın Stevie Rae'nin ayak bileklerinde açtığı ilk kesikleri işaret ediyordu.

Stevie Rae kafasını eğip önüne baktı ama ne göreceğini zaten biliyordu. Hissetmişti. Rephaim'in kanı sıcaklığını ve gücünü bütün bedenine yayıyor, dağılmış durumdaki etinin bir araya toplanıp kendini iyileştirmesini sağlıyordu.

"Bu inanılmaz ve sıra dışı bir durum. Tabii aynı şey yanıklarının iyileşme hızı için de geçerli," dedi Safir.

Stevie Rae vampir hemşirenin gözlerinin içine bakarak "Ben bir kırmızı vampir yüksek rahibesiyim. Daha önce benim gibi biri olmadı; o yüzden, sanırım benim hepimiz için bir öğrenme eğrisi oluşturduğumu söyleyebiliriz. Hızlı iyileşen bir tür olmalıyız." Çarşafı ucundan tutup üstüne çekti ve Kramisha'ya elini uzattı. "Şimdi telefonuna ihtiyacım var."

Kramisha tek bir söz daha etmeden çantasını bıraktığı yere yürüdü ve cep telefonunu çıkarıp Stevie Rae'ye uzattı. "Afrodit B'nin altında kayıtlı."

Stevie Rae numaraya bastı. Telefon üçüncü çalışta açıldı.

"Evet, aramak için fazla erken bir saat ve hayır, henüz yazdığın şiir beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor, Kramisha."

"Benim."

Afrodit'in alaycı ses tonu bir anda değişti. "Ne oldu?"

"Beyaz boğanın kötü, siyah boğanın iyi olduğunu biliyor muydun?"

"Evet. Sana o kısmı söylemedim mi?"

"Hayır. Ve bu cidden çok kötü oldu çünkü beyaz boğayı çemberime çağırdım."

"Ah-ha. Bu cidden iyi olmamış. Ne oldu?"

"İyi olmamış mı? Lanet olası on yılın en kötü hafife alma durumu bu olsa gerek, Afrodit. Kötüydü. Gerçekten ama gerçekten kötü." Stevie Rae, Afrodit'le baş başa konuşabilmek ve sonrasında sıkı bir sinir krizi geçirip gözleri yuvalarından çıkana kadar böğürerek ağlamak için Lenobia ve Safir'e ve hatta Kramisha'ya odadan çıkmalarını söylemek istiyordu ama söylemek üzere olduğu şeyleri duymaya onların da ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ne yazık ki, kötü şeylerin görmezden gelinmeleri yok olmaları için yeterli değildi. "Afrodit, bu gördüğüm hiçbir kötülüğe benzemiyor. Bunun yanında Neferet şeker gibi kalır." Safir'in kibirli homurtusunu duymazdan gelerek konuşmaya devam etti. "Ve inanılmaz derecede kuvvetli. Ben karşı koyamadım. Diğer boğa dışında kimsenin karşı koyabileceğini de sanmam."

"O zaman elinden nasıl kurtuldun?" Afrodit kısacık bir an durdu ve "Kurtuldun, değil mi?" diye sordu. "Balkabağı, çoraptan bozma bir kukla gibi, kötüye alet edilmek üzere sihrine kapılmış falan değilsin ya?"

"Saçmalıyorsun, Afrodit," dedi Stevie Rae.

"Yine de gerçekten sen olduğuna inanmamı sağlayacak bir şey söyle."

"Son konuşmamızda beni geri zekâlı olmakla itham ettin. Hem de bir defadan fazla. Ve ayrıca kuş beyinli olduğumu da söyledin, ki böyle bir kelime yok. Ve bir kez daha kabalık ettiğini söylemek isterim."

"Pekâlâ, gerçekten sensin. Elinden nasıl kurtuldun?"

"İyi boğayı çağırmayı başardım. Ki o gerçekten ama gerçekten, diğerinin kötü olduğu kadar iyi. Kötü boğayla kavgaya girişti ve ikisi bir anda kayboldu."

"Yani hiçbir şey öğrenemedin."

"Evet, öğrendim." Stevie Rae beyaz boğanın sözlerini kelimesi kelimesine hatırlayabilmek için konsantre olmaya çalışırken gözlerini kıstı. "Stark'ın, Zoey kendini toplarken ve buraya dönerken onu koruyabilmek için yanına nasıl ulaşabileceğini sordum. Boğa aynen şöyle dedi: *Savaşçı, Kadınlar Adacığı'na girebileceği köprüyü keşfetmek için kendi kanına bakmalı ve sonra arenaya girebilmek için kendini yenmeli. Rahibesine kavuşabilmesi, ancak birini diğerinden önce tanımasıyla mümkün. Ona kavuştuktan sonra, geri dönüp dönmemek rahibesinin kararı olacaktır, onun değil.*

"Kadınlar Adacığı mı dedi? Bundan emin misin?"

"Evet, kesinlikle. Aynen öyle söyledi."

"İyi. Pekâlâ. Dur bir dakika, söylediklerini unutmamak için not edeyim."

Stevie Rae, Afrodit'in bir kağıda bir şeyler karaladığını duyabiliyordu. İşi bittiğinde sesi heyecan doluydu. "Demek doğru iz üstündeyiz. Ama Stark nasıl kana bakarak bir köprü bulabilir ki? Ayrıca şu kendi kendini yenmesi hikâyesi de ne oluyor?"

Stevie Rae iç çekti. Korkunç bir baş ağrısı şakaklarının zonklamasına neden olmaya başlamıştı. "Hiçbir fikrim yok.

Ama bu cevabı almak hayatıma mal oluyordu; bu yüzden önemli bir anlamı olmalı."

"Stark ne olduğunu çözse iyi olur." Afrodit kısa bir duraksamanın ardından devam etti. "Siyah boğa o kadar süper iyiyse, neden geri çağırıp..."

"Hayır!" Stevie Rae öyle bir hiddetle çıkışmıştı ki odadaki herkes yerinden sıçradı. "Bir daha asla! Ayrıca kimsenin o iki boğadan birini çağırmasına izin vermemelisin. Bedeli çok ağır oluyor."

"Bedeli çok ağır derken?"

"Çok güçlüler demek istiyorum. İyi ya da kötü, kontrol edilemiyorlar. Afrodit, bazı şeylere dokunulmaması gerekiyor ve o boğalar da o tür şeylerden. Ayrıca içlerinden birinin, eninde sonunda diğerinin de ortaya çıkması gerekmeden çağrılabileceklerinden emin değilim. Ve inan bana o beyaz boğayla bir araya gelmeyi asla ama asla istemezsin."

"Tamam, tamam, rahatla. Ne dediğini anladım ve o boğalardan bahsetmek bile içimin ürpermesine neden oluyor. Sanırım haklısın. Strese girme. Hiç kimse Stark'ın Skye Adası'na kan köprüsünü bulmasına yardım etmekten başka bir şey yapmayacak."

"Afrodit, ben bunun bir kan köprüsü olduğunu sanmıyorum. Kulağa doğru gelmiyor." Stevie Rae yüzünü ovuşturdu. Elinin titrediğini görünce şaşırmıştı.

Lenobia "Şimdilik bu kadar yeter," diye fısıldadı. "Güçlü olabilirsin ama ölümsüz değilsin."

Stevie Rae bakışlarını hızla ona çevirdi ama Atların Efendisi'nin gri gözlerinde endişeden başka bir şey göremedi.

"Hey, şimdi kapatmam gerek. Çok iyi hissetmiyorum."

"Ah, lanet olsun. Yine ölmene ramak kaldığını söyleme. Bunu yapman ciddi anlamda sevimsiz oluyor."

"Hayır, ölmek üzere falan değilim. Artık. Ve sen kibar olmanın yakınından bile geçmiyorsun. Hem de hiç. Sonra konuşuruz. Herkese selamlarımı ilet."

"Evet, çevreme sevgi saçarım. Güle güle, bal kabağı."

"Bay." Stevie Rae telefonun kapatma düğmesine basıp Kramisha'ya uzatıktan sonra kendini yastığına bıraktı. "Şey, bir süre uyumamın sizin için bir sakıncası var mı?"

"Şunlardan bir tane daha iç." Safir, Stevie Rae'ye bir kan torbası daha uzattı. "Sonra da uyu. İkiniz de gitmelisiniz. Bırakalım biraz dinlensin." Vampir hemşire, kanlı pamuk parçalarını çöp torbasına doldurdu, lateks eldivenlerini çıkardı. Kapının yanına gitti ve ayağını sabırsız bir tavırla yere vururken, Kramisha ve Lenobia'ya onları dövecek gibi bakıyordu.

"Bir süre dinlen. Sonra gelip seni kontrol ederim," dedi Lenobia.

"Kulağa iyi geliyor," dedi Stevie Rae gülümseyerek.

Lenobia çıkmadan önce öğrencisinin elini sıktı. Kramisha üzerine eğilince, Stevie Rae kısa ve tuhaf bir an, çocuğun onu kucaklayacağını –ya da daha kötüsü öpeceğini– sandı. Ama Krasmisha gözlerinin içine baktı ve fısıldadı.

"Gözlerinle değil, ruhunla gör
Çünkü canavarlarla dans etmek için
Onların kılığına bürünmelisin."

Stevie Rae bir anda buz kesmişti. "Sanırım seni daha iyi dinlemem gerekirdi. Belki yanlış ineği çağırdığımı anlardım," diye fısıldadı.

Kramisha neden bahsettiğini çok iyi bildiğini anlatan keskin bir bakışla "Belki de hâlâ dinlemelisin," dedi. "İçimden bir ses, canavarlarla dansının henüz bitmediğini söylüyor." Sonra doğruldu ve normal bir sesle ekledi. "Biraz uyumaya

bak. Yarın aklına ihtiyacın olacak."

Kapı, onu yalnız bırakarak kapanınca, Stevie Rae nihayet bitkin ama rahat bir nefes aldı. Otomatik bir hareketle son kan torbasını da içtikten sonra hastane battaniyesini boğazına kadar çekip yan döndü ve iç geçirerek, sarı buklelerinden birini parmağına doladı. İnanılmaz yorgundu. Görünüşe bakılırsa, Rephaim'in kanındaki güç, onu bir taraftan iyileştirirken bir taraftan da canına okumuştu.

Rephaim...

Stevie Rae, onu korumak için Karanlık'ın karşısında dikildiğinde nasıl göründüğünü hiç ama hiç unutmayacaktı. O kadar güçlü, cesur ve *iyiydi* ki. Dallas, Lenobia ve bütün dünyanın, onun kötünün tarafında olduğuna inanmaları umurunda değildi. Babasının Nyx'in yüzyıllar önce kötülüğü seçmiş ve yoldan çıkmış savaşçısı olması da. Stevie Rae gerçeği görmüştü. Rephaim kendini onun için gönüllü olarak feda etmişti. Aydınlık'ı seçmemiş olabilirdi ama Karanlık'ı reddettiği kesindi.

O gün, manastırın dışında onu kurtarmakla en doğrusunu yapmıştı demek. Tıpkı o gün beyaz boğayı çağırırken ve onu kurtarırken olduğu gibi. Bedeli her ne olursa olsun...

Rephaim kurtarılmaya değerdi.

Öyle değil mi?

Değmeliydi. O gün olanlardan sonra, değmek zorundaydı.

Parmaklarının titremesi kesilmiş, daha fazla düşünmek ve rüya görmek –ve dehşet verici Karanlık'ı ve hayal dahi edilemez acıyı– hatırlamak istememesine rağmen, göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı.

Ve gözleri kapandı. Karanlık'ın ve ona yaptıklarının anıları tek tek canlanmaya başladı. Son noktasındaki bitkinliği-

nin karşı konulmaz çekimine direnmeye çalışırken, o dehşet çemberinin ortasından onun sesini bir kez daha duydu. *"Buraya, o burada ve bana ait olduğu için geldim."* Ve bu basit cümle, korkusunu kovalamış ve Karanlık'ın anısının Aydınlık'ın kurtarışına izin vermesini sağlamıştı.

Stevie Rae derin ve rüyasız bir uykuya dalmasından hemen önce, güzel siyah boğayı düşündü. Ve Rephaim'in sözleri zihninde bir kez daha yankılandı: *"Buraya, o burada ve bana ait olduğu için geldim."*

Ve kendini uykuya bırakmadan önce son merakı, Rephaim'in ağzından dökülen kelimelerin onlar için ne kadar gerçek olduğunu bir gün idrak edip etmeyeceği oldu.

BÖLÜM ON BEŞ

Stark

Stark uyanınca önce hiçbir şey hatırlayamadı. Tek bildiği, Zoey'nin yatakta, yanında olduğuydu. Uykulu gözlerle gülümsedi, döndü ve onu kendine çekmek için kolunu uzattı.

Zoey'nin tepkisiz bedeninin soğukluğu ve cansızlığı, onu tamamen uyandırmaya yetmişti. Gerçek, bir tokat gibi yüzüne çarparken, rüyasının son kırıntılarını da yakıp geçti.

"Nihayet. Siz kırmızı vampirler geceleri güçlü olabilirsiniz ama gündüzleri ölü gibi uyuyorsunuz. Alo? Sizin için tek bir sözüm var: Fazla basmakalıpsınız."

Stark doğrulup oturdu ve krem rengi kadife koltuklardan birinde, uzun bacaklarını üst üste atmış halde oturan ve dumanı tüten çayını yudumlayan Afrodit'e yüzünü buruşturarak baktı.

"Afrodit, neden buradasın?"

Afrodit cevap vermek yerine, bakışlarını Zoey'e çevirdi. "Bu şey olduğundan beri hiç kıpırdamadı, değil mi?"

Stark yataktan kalktı ve battaniyeyi Zoey'nin üstüne sıkıca örttü. Parmak uçlarını yanağına sürttü ve vücudunda ka-

lan tek dövmeyi –alnının ortasındaki sıradan ve içi boş çaylak hilâlini– öptü. Dudakları İşaret'ine değerken, *sıradan bir çaylak olarak dönsen de olur*, diye düşündü. *Dön yeter*. Sonra doğrulup Afrodit'e baktı. "Hayır. Hiç kıpırdamadı. Kıpırdayamaz. Burada değil. Ve onu geri döndürmenin bir yolunu bulmak için sadece yedi günümüz var."

Afrodit "Altı," diye düzeltti.

Stark güçlükle yutkundu. "Evet, haklısın. Artık altı kaldı."

"Tamam, o zaman gel. Kaybedecek bir dakikamız bile olmadığı ortada." Afrodit ayağa kalktı ve odanın kapısına yürüdü.

"Nereye gidiyoruz?" Stark, Afrodit'in peşi sıra yürümeye başladı ama omzunun üstünden Zoey'e bakmaya devam ediyordu.

"Hey, şu olayı aşsan iyi olur. Kendin söyledin. Zoey burada değil. Bu yüzden ona yavru köpeğini kaybetmişsin gibi bakmaktan vazgeç."

"Onu seviyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun acaba?"

Afrodit durdu ve yüzünü ona çevirdi. "Bunun aşkla zerre alakası yok. Sen onun savaşçısısın." Alaycı bir sesle, havaya tırnak işaretleri çizerek ekledi: "Ve bu, '*Kalbim Zoey'de*' lakırdısından bin kat daha önemli. Benim de bir savaşçım var ve bunun ne demek olduğunu bal gibi biliyorum ve al sana gerçek: Eğer paramparça olan benim ruhum olsaydı ve Öteki Alem'de sıkışıp kalan ben olsaydım, Darius'un oflayıp poflayıp üzülmesini istemezdim. Kolları sıvayıp görevini yerine nasıl getireceğine kafa yormasını isterdim. Ve görev derken hayatta kalmasından ve beni koruyup eve dönebilmeme yardım etmesini kastediyorum. Şimdi geliyor musun, gelmiyor

musun?" Afrodit saçını arkaya attı, Stark'a sırtını döndü ve kalçalarını savurarak koridor boyunca yürümeye başladı.

Stark ağzını kapattı ve Afrodit'in peşinden gitti. Merdivenleri inip gittikçe daralan koridorlara saptılar. Sonra yeniden merdivenlere ulaştılar.

Stark bir kez daha "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bana sorarsan bir zindan. Küf ve insan teri gibi kokuyor. Kurumsal dekoru bir hapishaneyi ya da bir hastanenin psikiyatri koğuşunu hatırlatıyor ve Damien'da öldüğü ve ahmaklar cennetine düştüğü hissini uyandırıyor. Haydi, tahmin et, bakalım."

"İnsanlara ait bir liseye mi gidiyoruz?"

"Yaklaştın." Afrodit'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Kendilerini kaybetmiş gibi ders çalışan geyik sürüsüyle dolu, gerçekten çok eski bir kütüphaneye gidiyoruz."

Stark gülmemek için derin bir nefes aldı. Bazen Afrodit'ten gerçekten hoşlanıyordu ama bunu ölse itiraf etmeyecekti.

Stark

Afrodit haklıydı; sarayın bodrum katı gerçekten de bir devlet okulunun, katlanarak açılan pencerelerden ve pasaklı storlardan mahrum rüküş medya merkezini anımsatıyordu. Aslında çok tuhaftı çünkü San Clemente Adası'ndaki diğer her şey zenginlik olayını aşmış durumdaydı. Oysa aşağıda, bodrum katında yıpranmış ahşap masalar, sert sıralar, çıplak beyaz duvarlar ve zilyonlarca farklı ölçü, biçim ve tarzda kitaplarla dolu tonlarca raftan başka bir şey yoktu.

Zoey'nin dostları üzeri kitaplar, gazoz kutuları, buruşturulmuş cips torbaları ve kırmızı meyan kökü şekerlemeleriyle

dolu azman bir kâseyle kaplı bir masanın çevresinde toplanmışlardı. Stark hepsinin yorgun ancak şeker ve kafein takviyesiyle yerlerinde duramadıklarını düşündü. Afrodit'le ikisi masaya yaklaşırlarken, Jack elinde tuttuğu büyük boy ciltli kitaptan bir şeyler gösteriyordu.

"Şuna bir bakın. Bu, Calliope adında Yunan Yüksek rahibesinin bir tablosunun kopyası. Burada, Sappho'dan sonra, Şair Laureate'lik yaptığı da yazıyor. Cher'e çok benzemiyor mu?"

"Vay canına! Delice bir şey bu. Gerçekten de genç, Cher'e benziyor," dedi Erin.

"Evet, o beyaz perukları takmaya başlamadan önceki haline. O perukların amacı ne olabilir ki?" dedi Shaunee.

Damien İkizler'e bir bakış attı. "Cher'e laf yok. O kadar."

"Ah-ha," dedi Shaunee.

"Gay damarına bastık," dedi Erin.

"Benim bir Cher bebeğim vardı. Ve o bebeğe bayılırdım," dedi Jack.

"Barbie bebekler ha, sizi geyik sürüsü. Ciddi misiniz siz? Burada Z'yi kurtarmanız gerektiğinin farkındasınız değil mi?" Afrodit tiksintiyle kafasını salladı ve meyan kökü şekerlemelerine dudak bükerek baktı.

"Bütün gün bu konu üstünde çalıştık. Sadece kısa bir mola verdik, o kadar. Thanatos ve Darius yiyecek bir şeyler getirmeye gittiler," dedi Damien. "Biraz ilerleme kaydettik ama her şeyi toplamak için onların dönüşünü bekleyeceğiz." Stark'a el salladı. Selamı diğer çocuklarda yankı buldu.

"Evet, bu kadar önyargılı olma, Afrodit. Ne kadar sıkı çalıştığımızı göreceksin."

"Oturmuş, bebeklerden bahsediyorsunuz," dedi Afrodit.

Jack "Barbie'lerden," diye düzeltti. "Ve sadece bir saniye

için. Ayrıca, Barbie'ler çok hoşturlar ve Amerikan kültürünün önemli bir parçasıdır." Sözlerini vurgulamak için kafasını sallarken, 'Cher' portresini göğsüne sıkıca bastırıyordu. "Özellikle de ünlülerin Barbie'leri."

"Ünlülerin Barbie'lerinin önemli olmaları için, birlikte satın alabileceğiniz ilginç *accoutrement*'ları[2] olmalı," dedi Afrodit.

"Akutra ne?" dedi Shaunee.

"Fransız bir herifin tekini yutmuşsun da tükürmeye çalışıyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi Erin. İkizler kıkırdadılar.

"Sağ ve sol beyin, beni iyi dinleyin. İlginç *accoutrement*'lar sıra dışı aksesuarlar gibi, havalı hoş şeyler demektir." Afrodit kibar bir hareketle bir cips aldı.

"Pekâlâ, Barbie'ler hakkında bilgin yoksa, annen senden cidden nefret ediyormuş," dedi Erin.

"Evet, çok havalı parçalardır," dedi Jack de.

"Benim havalı tarifime uymuyorlar," dedi Afrodit üstünlük taslayan bir sesle.

"Senin havalı tarifin ne acaba?" Jack'in bu sorusu, Shaunee ve Erin'in inlemelerine neden oldu.

"Madem sordun, söyleyeyim. Bence Barbie bir Barbara Streisand bebeği yapsaydı, ama tırnaklarını ve burnunu ayrıca almak zorunda kalsaydınız, bu havalı bir şey olabilirdi. Ve tabii sahte tırnakları bir yığın farklı renk seçeneğinde sunulsaydı."

Derin sessizliğin ardından, Jack büyülenmiş gibi "Cidden çok havalı olurdu," diye mırıldandı.

Afrodit kibirli bir bakışla "Fazladan bir şemsiyesi, şişman

2 Accoutrement : İngilizcede teçhizat, donanım anlamına gelen, Fransızcada (akutröman diye okunur) gülünç, rüküş kılık anlamına gelen kelime.

gösteren bir korsesi, tuhaf perukları ve tabii ki seçenekli külotları olan kel bir Britney Spears'a ne dersiniz?" diye sordu.

Jack "Iyyy," dedi ve hemen ardından kıkırdadı. "Evet, yanında isteğe bağlı beyni olan bir Paris Hilton da fena olmazdı."

Afrodit ona tek kaşını kaldırarak baktı. "Hemen delirmeyin. Paris Hilton'un bile satın alamayacağı şeyler vardır."

Stark tamamen afallamış halde onları izliyordu. Hepsi aynı anda kahkahaları koy verince, bir an beyninin patlayacağını sandı.

"Sizin derdiniz ne?" diye bağırdı "Nasıl böyle gülüşüp konuşabiliyorsunuz? Zoey'nin ölümüne sayılı günler kalmışken oyuncaklara nasıl kafa yorabilirsiniz?"

Şok sessizlikte, Thanatos'un sesi odada çınladı. "Hayır, Savaşçı. Oyuncaklara kafa yormuyorlar. Hayata ve yaşayanların arasında olmaya kafa yoruyorlar." Vampir, Darius'la birlikte çocukları gözlemekte oldukları eşikten içeri adım attı. Darius da peşinden geldi ve elindeki sandviç ve meyve yüklü tepsiyi masanın ortasına bıraktı. Sonra, ahşap sıraya, Afrodit'in yanına oturdu. "Ve ölüm hakkında birazcıktan fazla bilgisi olan bu büyüğüne kulak ver: Bu dünyada nefes almaya devam etmek istiyorsan, yapman gereken şey hayata odaklanmaktır."

Damien gırtlağını temizleyince, Stark'ın bakışları ona çevrildi. Çaylak, çekincesiz bakışlarını onunkilere sabitledi ve "Yaptığımız çalışmalarda öğrendiğimiz şeylerden biri de bu oldu," dedi.

Shaunee "Sen uyurken," diye mırıldandı.

"Ve biz uyumazken," dedi Erin.

Damien, Stark'ın İkizler'e bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, "Yani araştırmalarımızdan elde ettiğimiz sonuç şu," dedi. "Ne zaman bir yüksek rahibe ruhunu paramparça

edecek bir şoka maruz kalsa, savaşçısı da hayatta kalmayı başaramamış."

Barbie'ler ve dırdırcı İkizler unutulmuş, Damien'a bakan ve duyduklarına anlam vermeye çalışan Stark'ın yüzünde kocaman bir soru işareti belirmişti. "Yani bütün savaşçıların sonunun ölüm olduğunu mu söylüyorsun?"

Damien "Bir anlamda," dedi.

"Bir kısmı, yüksek rahibelerinin peşinden Öteki Alem'e gidebilmek ve onları orada koruyabilmek için kendi canlarına kıymışlar," dedi Thanatos.

"Ama yüksek rahibelerden geri dönen olmadığına göre, bu yöntem işe yaramamış, değil mi?" dedi Stark.

"Doğru. Ruhla ilgili özellikleri aracılığıyla Öteki Alem'e yolculuk eden rahibelerden öğrendiğimize göre, bu kayıp yüksek rahibeler, savaşçılarının ölümüne katlanamamışlar. Bir kısmı Öteki Alem'de ruhlarını iyileştirebilmiş ama orada savaşçılarıyla kalmayı tercih etmişler."

Stark ağır ağır "Bir kısmı iyileşmişler," dedi. "Peki, iyileşemeyenlere ne olmuş?"

Zoey'nin arkadaşları huzursuz huzursuz kıpırdandılar ama Thanatos'un sesi sükunetini koruyordu. "Dün öğrendiğin gibi, bir ruh parçalanmış halde kalırsa, söz konusu kişi Caoinic Shi'ye, asla huzura kavuşmayacak bir ruha dönüşür."

"Yani insan yeme kısmı hariç, Zombi gibi bir şey," dedi Jack ve ürperdi.

"Bu, Zoey'nin başına gelemez," dedi Stark. Zoey'i koruyacağına yemin etmişti ve gerekirse, onun bu dehşet verici zombi şeylerinden birine dönüşmesine mani olmak için, yemininin peşinden Öteki Alem'e geçerdi.

"Sonuç aynı olsa da, savaşçıların hepsi yüksek rahibeleri-

nin peşinden gitmek için kendilerini öldürmüş değiller," dedi Damien.

"Bana diğerlerinden bahsedin," dedi Stark. Oturamadığı için masanın yanında, bir ileri, bir geri gidip geliyordu.

"Savaşçı kendisini öldürdüğü zaman, ne onun ne de yüksek rahibesinin geri dönemediği ortada. Bu yüzden, kendilerini Öteki Alem'e atabilmek için çok farklı şeyler yapmış savaşçıların kayıtlarını bulduk."

"İçlerinden bazıları delirmişler: Kendilerini bilinçlerini kaybedecek hale gelene dek aç bırakan ve bedenini bir şekilde terk eden savaşçı örneği gibi," dedi Jack.

"Ölmüş," dedi Shaunee.

"Evet. İğrenç bir hikâyeydi. Çığlıklar atıyor, yüksek rahibesi ve neler yaşadığıyla ilgili halüsinasyonlar görüyormuş," dedi Erin.

Afrodit onlara "Hiç. Yardımcı. Olmuyorsunuz," dedi.

İkizler, Afrodit'e gözlerini çevirirken, Damien "Bazıları kendilerini trans benzeri bir hale sokmak için ilaç kullanmış ve ruhlarının bu dünyadan ayrılmasını gerçekten de sağlamışlar," diye devam etti. "Ama Öteki Alem'e girememişler. Bunu biliyoruz; çünkü şahitlere başarısız olduklarını anlatmalarına yetecek kadar bir süre için bedenlerine geri dönmüşler." Damien bu noktada durup Thanatos'a baktı.

Thanatos sözü devraldı. "Ve sonra savaşçılar ölmüşler. Hepsi."

"Yüksek rahibelerini korumaktan aciz kalmak onları öldürmüş," derken, Stark'ın sesi duygudan arınmıştı.

"Hayır. Onları öldüren hayata sırt çevirmeleri olmuş," dedi Darius.

Stark ona döndü. "Sen olsan çevirmez miydin? Afrodit sırf sen onu koruyamadın diye ölseydi, onsuz bir hayat sürmek yerine ölmeyi tercih etmez miydin?"

Afrodit, Darius'a cevap verme fırsatı bırakmadan "Ölseydi, süper sinirlenirdim," dedi. "Yukarıda sana anlatmaya çalıştığım buydu işte. Arkana bakmaya devam edemezsin. Ne Zoey'e, ne geçmişe, hatta yeminine bile. İleri gitmek ve yaşamanın ve onu korumanın yeni bir yolunu bulmak zorundasın."

"O zaman bana, şu lanet olası kitaplarda bulduğunuz, diğer savaşçıların nasıl başarısız olduklarını değil, onu nasıl koruyacağımı anlatan tek bir şey söyleyin."

"Hiçbir kitapta okumadığım bir şey söyleyeceğim. Stevie Rae dün gece, bir kaza sonucu beyaz boğayı harekete geçirmiş."

"Karanlık! Bir çaylak, Karanlık'ı bu dünyaya mı çağırmış?" Thanatos, Afrodit odanın orta yerine bir bomba fırlatmış gibi bakıyordu.

"O bir çaylak değil. Stark gibi bir kırmızı vampir ama evet. Bunu yapmış. Tulsa'da. Kaza sonucu." Thanatos'un şok içindeki bakışlarını görmezden gelerek cebindeki kağıt parçasını çıkardı ve okumaya başladı: "*Savaşçı, Kadınlar Adacığı'na girebileceği köprüyü keşfetmek için kendi kanına bakmalı ve sonra arenaya girebilmek için kendini yenmeli. Rahibesine kavuşabilmesi, ancak birini diğerinden önce tanımasıyla mümkün. Ona kavuştuktan sonra, geri dönüp dönmemek rahibesinin kararı olacaktır, onun değil.* Bunun ne anlama gelebileceği konusunda bir fikri olan?" Damien, Afrodit'in havada salladığı kağıdı aldı ve omzunun üstünden dikkatle bakan Jack'le birlikte okumaya başladı.

Thanatos "Karanlık, böyle bir bilgi için nasıl bir bedel kesmiş?" diye sordu. Yüzü tamamen bembeyaz kesilmişti. "Ve kız bu bedeli, aklını ya da ruhunu kaybetmeden ödeyip kurtulmayı nasıl başarmış?"

"Ben de aynı şeyi merak ettim, doğrusu. Hele Stevie Rae beyaz boğanın ne korkunç olduğundan bahsedince. Onu siyah boğa dışında hiçbir şeyin alt edemeyeceğini düşündüğünü söyledi. Ve bu sayede kurtulduğunu."

"Yoksa siyah boğayı da mı uyandırmış?" dedi Thanatos. "İnanılmaz..."

"Stevie Rae'nin topraktan gelen delice yetenekleri var," dedi Jack.

Afrodit "Evet, iyi boğayı Tulsa'ya bu sayede çektiğini söyledi," diye açıkladı. "Onu çağırmak için topraktan güç almış."

"Ve sizler bu Stevie Rae'nin vampir olduğundan eminsiniz, öyle mi?"

Afrodit tereddüt etti. "Genelde."

Stark çocuklardan en azından birinin ortaya atılıp Afrodit'i düzeltmesini bekledi ama Damien konuşana kadar hepsi sessiz kaldılar: "Stevie Rae'ye inanıp inanmadığımızı neden sordunuz?"

"Çünkü boğaların temsil ettiği o eski Aydınlık ve Karanlık inancını ve yaptıkları iyiliklere her zaman bir bedel biçtiklerini çok iyi biliyorum. Her zaman. Ve Stevie Rae'nin sorusunu yanıtlamakla Karanlık bir jest yapmış olmuş."

"Ama iyi boğayı çağırıp kötü boğanın canına okutabilmiş. Bu Stevie Rae'yi bedel ödemekten kurtarmıştır," dedi Jack.

"Yani siyah boğaya borçlanmış," dedi Thanatos.

Afrodit'in gözleri kısılmıştı. "Bedeli çok yüksek olduğu için boğaları bir daha asla çağırmayacağını söylerken kastettiği buydu demek."

"Sanırım arkadaşınızı iyice kurcalamalı ve siyah boğaya ne tür bir bedel ödediğini keşfetmelisiniz," dedi Thanatos.

"Ve bana bundan neden bahsetmediğini," dedi Afrodit.

"Sakın unutmayın ki iyi ya da kötü, her şeyin bir sonucu vardır," derken Thanatos'un gözleri yaşlı ve hüzünlü bakıyordu.

"Stevie Rae'ye ne olduğunu bakmayı bir kenara bırakabilir miyiz?" dedi Stark. "Benim ileri doğru hareket etmem gerek. Skye'e ve kan köprüsüne doğru. Bu yüzden işe koyulsak iyi olacak."

"Vay, koca oğlan," dedi Afrodit. "Biraz sakin ol. Elini kolunu sallayarak Kadınlar Adası'na gidip lanet olası bir köprünün peşine düşemezsin. Sgiach'ın koruyucu büyüsü canına okur. Canına okur derken, seni canından eder demek istiyorum."

Afrodit'in not kağıdına bakmaya devam eden Damien "Stark'ın kelime anlamı birebir örtüşen bir şey araması gerektiğini sanmıyorum," dedi. "Köprüyü keşfetmek için kanına bak, diyor. Kan köprüsü aramak için değil."

"Iyy. Metafor. Alın size şiirden ciddi ciddi nefret etmem için bir neden daha," dedi Afrodit.

"Ben metaforlar konusunda iyiyimdir," dedi Jack. "Bırakın da bir bakayım." Damien ona kâğıdı uzattı. Jack satırı tekrar okurken dudağını dişliyordu. "Şey, birisiyle Damgalanmış olsaydın, o kişiyle konuşmamız gerektiğini, bir şeyler bilebileceğini düşünürdüm."

"Ama kimseyle Damgalı değilim," dedi Stark. Yeniden ileri geri yürümeye başlamıştı.

"O zaman senin kim olduğuna dikkatli bakmamızı ima ediyor olabilir. Belki de sende var olan bir şey, Sgiach'ın adasının anahtarını bulmamıza yardım edebilir," dedi Damien.

"Hiçbir şey bilmiyorum! Sorun da bu ya zaten."

"Tamam, tamam. Kafanda bir zil çalıp çalmayacağını gör-

mek için, neden Sgiach'la ilgili bulduklarımıza bir göz atmıyoruz?" Jack, Stark'ı yatıştırmak için el kol hareketleri yapıyordu.

"Evet, biraz sakin ol," dedi Shaunee.

"Otur ve bir sandviç ye." Erin ucunu tırtıklamaya başladığı sandviçiyle oturdukları sıranın ucunu işaret ediyordu.

"Ye," dedi Thanatos kendine bir sandviç alıp Erin'in yanına ilişirken. "Hayata odaklan."

Stark sıkıntılı inlemesini bastırmaya çalışarak bir sandviç kaptı ve oturdu.

Jack, tuttukları notları karıştırmakla meşgul olan Damien'in omzunun üstünden bakarak, "Ah, şu hazırladığımız tabloyu çıkarsana," dedi. "Bu şeyler bazen kafa karıştırıcı olabiliyor. Görsel malzemeler işleri kolaylaştırabilir."

"İyi fikir. İşte burada." Damien, notlarla doldurduğu sarı not defterinden bir kağıt kopardı. En üste kocaman, açık bir şemsiye çizilmişti. Şemsiyenin bir tarafına AYDINLIK, karşı tarafa ise KARANLIK yazılmıştı.

"AYDINLIK ve Karanlık şemsiyesiz iyi bir imaj," dedi Thanatos. "İki gücün, her şeyi kapsadığını gösteriyor."

Jack hafifçe pembeleşmiş bir yüzle "Benim aklımdan geçen de buydu," dedi.

Damien ona gülümsedi. "Aferin sana." Sonra Aydınlık'ın altında kalan sütunu işaret etti. "Aydınlık'ın altına şunları listeledim: iyi, siyah boğa, Nyx, Zoey ve biz." Herkes kafalarını sallarken duraksadı. "Ve Karanlık'ın altında da, kötü, beyaz boğa, Neferet/Tsi Sgili, Kalona ve Alaycı Kuzgunlar var."

Thanatos "Bakıyorum, Sgiach'ı ortaya yerleştirmişsin," dedi.

"Evet, soğan halkaları, Hostess Ding Dongs'u"[3] ve benim

3 Ortası kremalı, dışı çikolata kaplı kek.

adımı da oraya yazmışsın," dedi Afrodit. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sgiach'ın Aydınlık'ın mı yoksa Karanlık'ın mı gücü olduğuna karar verebildiğimizi sanmıyorum," dedi Damien.

Jack "Soğan halkaları ve Ding Dongs'u ben ekledim," dedi. Hepsinin dik dik baktıklarını görünce, omuz silkti ve "Soğan halkaları kızartılıyor ve kilo yapıyor ama soğan bir sebze," dedi. "İnsana iyi gelmez mi? Belki? Ve evet, Ding Dongs çikolata ama ortasında krema da var. Süt ürünü olduğu için sağlıklı sayılmaz mı?"

"Bence senin beynin ciddi hasar almış," dedi Afrodit.

"Senin adını biz ekledik," dedi Erin.

"Evet, çünkü senin Glee'deki[4] Rachel gibi olduğunu düşünüyoruz," dedi Shaunee. "Süper sinir bozucu ama dizide olması gerek, çünkü bazen çok iyi şeyler bulup çıkarıyor ve günü kurtarıyor."

"Ama yine de cehennemden çıkma bir cadı olduğunu düşünüyoruz. Senin gibi," diye tamamladı Erin, Afrodit'e şeker gibi bir gülümseme gönderirken.

"Her neyse..." Damien soğan halkalarını, Ding Dongs'u ve Afrodit'in adını silip tabloyu masanın tam ortasına bıraktı ve sarı not defterine geri döndü. "Sgiach hakkında edindiğimiz bilgilere gelince," derken aldığı notları tarıyordu. "Savaşçıların kraliçesi olarak kabul ediliyor. Eskiden pek çok savaşçı onun adasında eğitim alıyormuş ve bu yüzden gidip gelen çok sayıda Erebus'un Oğlu olmuş ama onun yanında kalan ve hizmetine girmeye yemin eden..."

"Bir dakika!" dedi Stark. "Sgiach'ın birden fazla Yeminli Savaşçı'sı mı var?"

Damien kafasını salladı. "Görünüşe bakılırsa hatırı sayılır

4 Glee: Bir TV dizisi.

bir gruptan bahsediyoruz. Ancak kendilerini Erebus'un Oğlu olarak nitelemiyorlar. Unvanları..." Damien duraksadı ve kağıtları karıştırmaya başladı. "İşte şurada. As'ın Korumaları."

Stark "Neden As?" diye sordu.

"Bu bir metafor," dedi Afrodit gözlerini çevirerek. "Yani bir metafor daha. Sgiach'tan bahsediyorlar. Kraliçelerini sembolize ediyor."

"Ben bu İskoç kabile olayını hoş buldum," dedi Jack.

"Tabii bulursun," dedi Afrodit. "Etekli herifler rüyalarını süslüyor."

"Ona kilt denir, etek değil," dedi Stark. "Gerçekten eski ve büyük halini kastediyorsan onlara da filamor deniyor."

Afrodit ona sarı kaşlarından birini kaldırarak baktı. "Ve sen bunu o şeyleri giymeye bayıldığın için mi biliyorsun?"

Stark omuz silkti. "Ben değil ama büyükbabam severdi."

"Sen İskoç musun?" Damien'in hayreti sesine yansımıştı. "Ve bunu bize şimdi mi söylüyorsun?"

Stark bir kez daha omuz silkti. "Ailemin bunlarla ne ilgisi var ki? Onlarla dört yıldır konuşmuyorum."

"Konu sadece aile değil." Not kağıtlarını karıştırırken, Damien'in sesi heyecandan yükselmişti. "Büyükbabanın soyadı neydi?"

Stark, Afrodit'e kaşlarını çatarak baktı.

Stark ve Damien aynı anda "MacUallis," dediler."

Stark "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"As'ın korumaları MacUallis kabilesiydi." Damien zafer kazanmış gibi, üzerinde MACUALLIS=AS'IN KORUMALARI yazan kağıdı herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırmıştı.

Jack, Damien'ı kucaklarken "Kan köprümüzü bulduk gibi görünüyor," diyordu.

BÖLÜM ON ALTI

Zoey

Heath kıpırdandı, futbol antrenmanını kaçırmak ve uyumaya devam etmekle ilgili bir şeyler mırıldandı. Uyuduğu yerin çevresinde bir çember çizerek dolanıp dururken onu nefesimi tutarak izledim.

Demek istediğim siz onu uyandırıp artık pislik kadar ölü olduğunu ve bir daha asla futbol oynayamayacağını söylemek ister miydiniz?

Tabii ki hayır.

Olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordum ama olduğum yerde duramıyordum. Bu defa yanına yatıyormuşum gibi yapmak gereği bile duymamıştım. Elimde değildi. Kendime hakim olamıyordum. Kendimi tutamıyordum. Sürekli hareket etmek zorundaydım.

Daha önce derinliklerine doğru koştuğumuz gür koruluğun ortasındaydık. Daha önce ne zaman? Gerçekten hatırlayamıyordum ama kısa boylu, eğri büğrü ağaçlar ve yığınlarca eski kaya çok hoş görünüyordu. Ve yosunlar. Özellikle yosunlar. Her taraftaydılar. Gür, yumuşacık ve yastık gibi.

Birden, ayaklarım hareketlendi ve onları yosunların arasına batırıp ayak parmaklarımın bu yaşayan yeşil halıyla oynaşmalarına izin verdim.

Yaşayan mı?

İç çektim.

Hayır. Buradaki hiçbir şeyin gerçekten yaşadığına inanmıyordum ama işte, bunu unutup duruyordum.

Ağaçlar, yapraklar ve dallardan oluşan bir sayvan oluşturdukları için, aradan süzülen güneş, tam kıvamında bir sıcaklık sağlıyordu. Ancak üstümüzden geçen bir bulut kafamı kaldırmama ve ürpermeme neden oldu.

Karanlık...

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım. Heath'le birlikte bu koruya tıkılmamızın nedeni buydu. O şeyin peşimizde olması. Ama bizimle birlikte koruya girmemişti.

Bir kez daha ürperdim.

O şeyin ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Sadece müthiş bir karanlık hissi duyuyor ve uzunca bir süre ölü kalmış bir şeyin, boynuzlar ve kanatların kokusunu duyar gibi oluyordum. Heath ve ben daha fazlasını görmek için durup beklememiştik. Korkudan ikimizin de nefesi kesilmişti. Koşmuş, koşmuştuk. Zaten Heath'in yeniden derin bir uykuya dalması da bu yüzdendi. Benim de uyuyor olmam gerekirdi aslında.

Ama ben huzur bulamıyordum. Bu yüzden, bir ileri bir geri gidip gelmeye devam ediyordum.

Hafızamın allak bullak olması canımı sıkıyordu. Ve daha kötüsü, her ne kadar hafızamın patlamış olması halinde bunu anlayamayacağımı –çünkü hatırlayamayacağımı– düşünseniz de, yanılıyordum. Hafızamdan bir yığın zımbırtının silindiğinin farkındaydım. Bazıları yeni şeylerdi; Heath'le beni

korunun içine kadar kovalayan o korkutucu şeyi az önce hatırlamam gibi. Ama diğerleri eski şeylerdi.

Annemin neye benzediğini hatırlamıyordum.

Gözlerimin rengini.

Artık Stevie Rae'ye neden güvenmediğimi.

Hatırlayabildiklerim daha da sinir bozucuydu mesela. Stevie Rae'nin ölümünün her saniyesini hatırlıyordum. Babamın ben iki yaşındayken bizi terk ettiğini ve bir daha hiç dönmediğini. Kalona'ya güvendiğimi ama çok, hem de çok yanılmış olduğumu.

Midem bulanıyordu. Sanki beni bu mide bulantısı yönlendiriyormuş gibi korunun içinde bir çember çizerek hiç durmadan yürüyor, yürüyordum.

Kalona'nın beni baştan ayağa aptal yerine koymasına nasıl izin verebilmiştim? Nasıl bir salaktım ben?

Ve Heath'in ölümüne neden olmuştum.

Zihnimi bu suçluluk duygusundan derhal uzaklaştırdım. Bu, fazlasıyla acı ve dehşet veren bir düşünceydi.

Gözüme bir gölge takıldı. Durdum, hızla döndüm ve onunla yüz yüze geldim. Onu daha önce de görmüştüm: rüyalarımda ve paylaşılmış bir görüşte.

"Merhaba, A-ya," dedim yumuşak bir sesle.

"Zoey," derken başını hafifçe eğdi. Sesi benimkine bir hayli benziyordu ama onunkinde ağzından çıkan kelimeleri tek tek renklendiren bir hüzün hissi vardı.

"Kalona'ya senin yüzünden güvendim," dedim.

"Ona benim yüzümden şefkat besledin," diye düzeltti. "Beni kaybedince, şefkatini de kaybettin."

"Bu doğru değil," dedim. "Ben hâlâ şefkatliyim. Heath'i önemsiyorum mesela."

"Öyle mi? Yoluna devam etmesine izin vermek yerine,

onu burada, yanında tutmanın nedeni bu mu?"

"Heath gitmek istemiyor," diye çıkıştım. Ve sesimin ne kadar öfkeli çıktığına şaşırıp derhal çenemi kapattım.

A-ya kafasını salladı ve koyu renk, uzun saçlarının dalgalanmasına neden oldu. "Heath'in ne isteyebileceğini, senin dışındaki insanların neler isteyebileceklerini düşünmekten vazgeçmedin. Ve beni sana geri çağırana kadar da, gerçekten vazgeçmeyeceksin."

"Seni geri istemiyorum. Bütün bunlar senin yüzünden oldu."

"Hayır, Zoey, öyle değil. Bütün bunlar bir yığın insanın yaptıkları bir dizi tercih sonucu oldu. Her şey seninle alakalı değil." A-ya kafasını üzgün bir tavırla sallayıp gözden kayboldu.

"Hele şükür gidebildin," diye söylenerek, eskisinden daha huzursuz bir tavırla yeniden yürümeye başladım.

Gözümün ucuna bir gölge daha takılınca, A-ya'ya sonsuza dek yakamdan düşmesini söylemek için hızla döndüm ama ağzım bir karış açık kaldı. Kendime bakıyordum. Şey, aslında Heath ve benim peşimize düşen o şey hepsini darmadağın etmeden önce diğer karaltıların arasında gördüğüm, dokuz yaşındaki halimdi baktığım.

"Merhaba," dedim.

"Memelerimiz var," dedi çocuk şaşkın şaşkın göğüslerime bakarak. "Memelerimizin olmasına çok sevindim. Nihayet!"

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Nihayet."

"Keşke biraz daha büyük olsalardı." Çocuk göğüslerime dik dik bakmaya devam ettiği için, kollarımı önümde kavuşturma ihtiyacı duydum. Gerçi bu çok saçmaydı; çünkü o bendim ve bu cidden tuhaf bir durumdu. "Ama şey, daha kötü de olabilirdi. Becky Apple gibi de olabilirdin. Hihihi..."

Sesi öylesine neşeliydi ki beni de gülümsetti ama sadece bir saniye için. Kızın çevresine yaydığı neşeye sıkı sıkı tutunmak benim için öyle zordu ki...

Çocuk "Becky Reneee Apple. Annesinin ona bu ismi verip, bütün kazaklarının önüne BRA[5] kısaltmasını işlettiğine inanabiliyor musun?" dedi ve yeniden kıkırdamaya başladı.

Ben de gülümsemeye çalışarak –ve bunu başaramayarak– "Evet, havaların soğumasıyla kızcağız hayata küserdi," dedim. İç geçirdim ve neden böyle açıklanamaz bir hüzne kapıldığımı anlayamayarak yüzümü ovaladım.

Çocuk aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Çünkü ben artık seninle değilim," dedi. "Ben senin neşenim. Bensiz bir daha asla mutlu olamazsın."

Ona, tıpkı A-ya gibi, onun da gerçeği söylediğini bilerek baktım.

Heath bir kez daha uykusunda mırıldanınca, dikkatim ona çevrildi. Çok güçlü, normal ve genç görünüyordu ama futbol sahasına bir daha asla adım atamayacaktı. Kamyonetiyle keskin dönüşler yapıp bir Okie gibi naralar atamayacaktı. Asla bir koca olmayacaktı. Asla baba olamayacaktı. Gözlerimi yeniden dokuz yaşındaki bana çevirdim.

"Bundan sonra mutlu olmayı hak ettiğimi sanmıyorum."

"Senin için çok üzgünüm, Zoey," dedi ve ortadan kayboldu.

Biraz sersem hissederek, yürümeye devam ettim.

Bir sonraki halim gözümün ucunda belirmedi. Tam karşıma çıkıp yürüyüş yolumu kapattı. Bana bakmıyordu. Süper uzun boyluydu. Saçları uzun, vahşi ve parlak bakır kırmızısıydı. Benzerliğimizi gözlerinin içine bakana kadar algılaya-

5 BRA: Sutyen (İngilizce)

madım. Gözlerimiz birebir aynıydı. O da benden bir parçaydı ve onu tanıyordum.

"Sen de kimsin?" diye sordum. "Ve seni geri alamazsam, hangi parçamdan yoksun kalmış olacağım?"

"Bana Brighid diyebilirsin. Bensiz güçsüz kalırsın."

İç geçirdim. "Şu anda güçlü olamayacak kadar yorgunum. Kısa bir şekerleme yaptıktan sonra konuşmamıza ne dersin?"

"Anlamıyorsun, değil mi?" Brighid kafasını küçümser bir tavırla sallıyordu. "Biz olmazsak bir daha şekerleme yapamazsın. İyi olamazsın. Huzur bulamazsın. Bizsiz, her an biraz daha eksilirsin ve kayıp gidersin."

Şakaklarımda zonklayan baş ağrısını aşıp düşünmeye çabalıyordum. "Ama Heath yanımda olur."

"Evet, olabilir."

"Ve hepinizi geri içime toplarsam, Heath'ten ayrılmak zorunda kalırım."

"Evet, kalabilirsin."

"Bunu yapamam. Onsuz bir dünyaya dönemem," dedim.

"O zaman gerçekten bozulmuşsun demektir." Brighid tek kelime daha etmeden ortadan kayboldu.

Bacaklarım pes etti. Kendimi yosunların üstüne bıraktım. Ağladığımı ancak gözyaşlarımın kot pantolonumda bıraktığı ıslak izleri görünce fark edebildim. Orada acı, karmaşa ve bitkinlikle iki büklüm olmuş halde ne kadar oturdum bilmiyorum ama bir süre sonra zihnimdeki sisin arasına bir ses süzülüverdi: rüzgâra karşı çırpılan, hışırdayan, bakan, arayan, süzülen kanatlar.

"Haydi, Zo. Korunun daha da iç kısmına gitmeliyiz."

Kafamı kaldırınca Heath'in yanımda diz çökmüş olduğu-

nu gördüm. "Bu benim hatam," dedim.

"Hayır, değil ama zaten kimin hatası olduğunun ne önemi var? Olan oldu, bebek. Hiçbir şey başa sarılamaz."

"Seni bırakamam, Heath," diye hıçkırdım.

Yüzüme düşen saçlarımı kenara itti ve bana buruşuk bir kağıt mendil daha uzattı. "Biliyorum."

Devasa kanatların sesi gittikçe şiddetleniyordu. Arkamızdaki ağaç dalları sallanmaya başladı.

"Zo, bunları daha sonra konuşuruz, olur mu? Şimdi yeniden harekete geçmeliyiz." Dirseklerimden birini tuttu, beni ayağa kaldırdı ve gölgelerin koyulaştığı ve ağaçların daha da eski bir görünüme büründüğü korunun derinliklerine doğru çekti.

Kendimi ona bırakmıştım. Hareket halindeyken daha iyi hissediyordum. Aslında daha iyi demek yanlıştı. İyi değildim. Ama olduğum yerde durmaktan daha iyi geliyordu.

"Bu o, değil mi?" dedim.

Heath gri bir taşın üstünden atlamama yardım ederken "O?" diye sordu.

"Kalona." Bu kelime çevremizi saran havanın yoğunluğunu değiştirmişti sanki. "Benim için geldi."

Heath bana sert bir bakış attı ve "Hayır!" diye bağırdı. "Sana ulaşmasına asla izin vermeyeceğim!"

Stevie Rae

Ejderha "Hayır, sana ulaşmasına asla izin vermeyeceğim," diye bağırmıştı.

Konsey Salonu'ndaki herkesle birlikte, Stevie Rae de, devasa bir kan fıçısını patlatmaya hazır gibi görünen Kılıç Ustası'na bakakalmıştı.

"O derken, kimden bahsediyorsunuz, Ejderha?" diye sordu.

"Eşimi öldüren o Alaycı Kuzgun'dan. İşte bu yüzden o yaratığın izini bulup yok edene kadar, tek başına dışarı çıkamazsın."

Stevie Rae, Ejderha'nın sözlerinin neden olduğu boşluk duygusunu ve ona bakarken hissettiği suçluluk hissini yok saymaya çalışıyordu. Adamın kalbi paramparçaydı ve Rephaim'in onun hayatını iki kez kurtarmış olması, Anastasia Lankford'u öldürdüğü gerçeğini değiştirmiyordu.

Değişti. O artık çok farklı, diye düşündü. Keşke bu sözleri yüksek sesle söyleyebilse ve bunu yaparken, dünyasının tepelerine yıkılmasına neden olmayacağını bilebilseydi.

Ama Ejderha'ya Rephaim'den bahsedemezdi. Kimseye Alaycı Kuzgun'u anlatamazdı. Bu yüzden gerçekle yalanları bir arada dokuyarak, kaçınma ve kandırmacadan oluşan korkunç bir kilim örmeye başladı.

"Ejderha. Parktaki Alaycı Kuzgun'un hangisi olduğunu bilmiyorum. Yani bana adını söyleyecek değildi herhalde."

"Bence lider olandı. Adı neydi, Rep-bilmemne." Stevie Rae bu sözleri söyleyen Dallas'a ters bir bakış attı.

Ejderha ölümü hatırlatan bir ses tonuyla "Rephaim," dedi.

"Evet, işte o. Sizin tarif ettiğiniz gibi kocamandı ve gözleri gerçekten insan gibi bakıyordu. Ayrıca kendinden emin bir hava vardı. Kendini bir bok sandığı her halinden belliydi."

Stevie Rae elini Dallas'ın ağzına bastırmamak için kendini zor tutuyordu. Ya da belki de burnunu da kapatabilirdi. Belki onu boğarsa, konuşmasına engel olabilirdi.

"Ah, Dallas, her neyse. O Alaycı Kuzgun'un kim olduğunu bilmiyoruz. Ve Ejderha, endişeli olmanı anlıyorum ama

az önce Zoey'nin büyükannesinin haberi benden alması için Benediktin Manastırı'na gitmem gerektiğini konuşuyorduk. Tek başıma vahşi bir ortama gidecek değilim ki."

"Ama Ejderha haklı," dedi Lenobia. Erik ve Profesör Penthasilea da Neferet ve Kalona'yla ilgili anlaşmazlıklarını geçici bir süre için bir kenara iterek kafalarını salladılar. "Bu Alaycı Kuzgun sen toprakla ayin yaptığın bir yerde ve zamanda çıkageldi."

Lenobia dursaksayınca, Ejderha araya girdi. "Toprakla ayin yaptığını söylemek fazla basite kaçmak olur. Stevie Rae'nin de anlattığı gibi, iyi ve kötünün eski çağdan kalma güçleriyle diyalog halindeymiş. O yaratığın kötünün kendini gösterdiği bir anda ortaya çıkması tesadüf olamaz"

"Ama Alaycı Kuzgun bana saldırmadı ki. O..."

Ejderha onu susturmak için elini havaya kaldırdı. "Karanlık'a çekildiğine ve kötünün her zamanki gibi kendinden olana döndüğüne hiç şüphe yok. O yaratığın senin peşinde olmadığından emin olamazsın."

"Ayrıca Tulsa'da tek bir Alaycı Kuzgun olduğundan da emin olamayız," dedi Lenobia.

Stevie Rae'nin midesi panikle sancılanmıştı. Ya bir avuç Alaycı Kuzgun'un Tulsa'da cirit attıklarından endişenip, Stevie Rae'nin Rephaim'e gitmesini el birliğiyle imkânsız hale getirirlerse, o zaman ne olacaktı?

Stevie Rae kararlı bir sesle "Büyükanne Kızılkuş'u görmeye gideceğim," dedi. "Ve ortalıkta bir Alaycı Kuzgun sürüsünün dolaştığına da inanmıyorum. Kuş adamlardan birinin bir şekilde geride kaldığını ve Karanlık tarafından çekildiği için o parkta olduğunu düşünüyorum. Karanlık'ı bir daha çağırmayacağıma adım gibi emin olduğum için, o kuşun benimle uğraşması için bir neden göremiyorum."

"O yaratığın tehlikesini hafife alma," derken Ejderha'nın sesi hüzünlü ve ciddiydi.

"Almıyorum. Ama o şeyin beni kampüste kilitli tutmasına izin verecek de değilim. Hiçbirimiz buna izin vermemeli. Tamam, dikkatli olalım ama korkunun ve kötülüğün hayatlarımızı idare etmesine izin veremeyiz."

"Stevie Rae de doğru bir noktaya değindi," dedi Lenobia. "Aslında ben de okulun normal programına dönmesi ve kırmızı çaylakların da derslere alınması gerektiğini düşünüyorum."

O ana dek, sessizce Stevie Rae'nin sol tarafında oturan Kramisha hafif bir homurtu çıkardı. Stevie Rae sağ tarafında oturan Dallas'ın da iç geçirdiğini duydu. Gülümsemesini bastırmaya çalışarak "Bence bu gerçekten iyi bir fikir," dedi.

Erik "Zoey'nin durumundan bahsetmemiz gerektiğini sanmıyorum," dedi. "En azından daha kalıcı bir şeyler olana dek."

"O ölmeyecek," dedi Stevie Rae.

"Ölmesini ben de istemiyorum!" dedi Erik. Bu düşüncenin onu ne kadar üzdüğü her halinden belliydi. "Ama son zamanlarda burada yaşananlardan ve o Alaycı Kuzgun'un yeniden ortaya çıkmasından sonra ihtiyaç duyacağımız son şey söylentilerin çıkması olur."

"Ben bu konuyu örtbas etmemiz gerektiğini düşünmüyorum," dedi Stevie Rae.

Lenobia "Bir uzlaşmaya varsak nasıl olur?" dedi. "Sorulduğu zaman, Zoey'le ilgili soruları, gerçeğe odaklanarak cevaplayalım. Hepimizin onu Öteki Alem'den geri getirmek için çalıştığımızı söyleyelim."

"Ve derslerde bütün çaylakları gözlerini açık tutmaları ve sıra dışı olabilecek bir şey görmeleri ya da duymaları halinde

mutlaka rapor etmeleri gerektiği konusunda sıkı sıkı uyaralım," dedi Ejderha.

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Penthasilea.

"Pekâlâ, bana da iyi gibi geldi," dedi Stevie Rae. Sonra "Şey, merak ediyorum da, benim daha önce aldığım derslere dönmem mi gerekiyor?" diye ekledi.

"Evet, ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi Kramisha.

"Ben de," dedi Dallas.

"Çaylaklar derslere girmeliler ve ayrılmadan önce kaldıkları yerden başlamalılar," dedi Lenobia, Kramisha ve Dallas'a bakarak. "*Ayrılmadan önce*" derken, gidiş nedenleri sevimsiz ölümler değil de plansız tatillermiş gibi olaya tuhaf bir normallik katan bir gülümseme takınmıştı. Sonra Stevie Rae'ye döndü. "Vampirler kendi kariyerlerini ve hangi konuda eğitim almak istediklerini kendileri seçer ve bu dersleri sınıfta çaylaklarla birlikte değil, tek başlarına, konunun uzmanı vampirlerden alırlar. Ne eğitimi almak istediğini biliyor musun?"

Herkes ona merakla bakarken, Stevie Rae'nin cevabı konusunda en ufak bir tereddüdü yoktu. "Nyx. Bir yüksek rahibe olmak üzere eğitilmek istiyorum. Çünkü bu lanet olası kainattaki tek dişi kırmızı vampir ben olduğum için değil, bunu gerçekten hak ettiğim için yüksek rahibe olmak isterim."

"Ama sana eğitim verebilecek bir yüksek rahibemiz yok. Artık Neferet de burada olmadığına göre..." Penthasilea bunu söylerken, Lenobia'ya imalı bir bakış göndermişti.

"O zaman kendi yüksek rahibemiz geri dönene kadar, tek başıma çalışırım." Stevie Rae, Penthasilea'nın gözlerinin içine bakarak ekledi: "Ve sizi temin ederim ki, geri dönen yüksek rahibe, Neferet olmayacak." Ayağa kalktı. "Pekâlâ. Daha önce de söylediğim gibi, manastıra gidiyorum. Geri döndüğüm za-

man, kırmızı çaylakları bir araya toplayıp derslerin yarından itibaren başlayacağını haber vereceğim."

Herkes tek tek odadan çıkarken, Ejderha, Stevie Rae'yi bir kenara çekti. "Temkinli olacağına dair söz vermeni istiyorum. Mucize sınırında iyileşme gücün var ama sen ölümsüz değilsin, Stevie Rae. Bunu aklından hiç çıkarmamalısın."

"Dikkatli olacağım, söz veriyorum."

"Ben de onunla gideceğim," dedi Kramisha. "O pis kuş şeylere karşı gözümü gökyüzünden bir an bile ayırmam. Ve öldürücü bir kız çığlığım olduğunu söylemek isterim. O şeylerden biri ortaya çıkacak olursa, bütün dünyanın haberdar olmasını sağlayacağımdan emin olabilirsiniz."

Ejderha kafasını salladı ama ikna olmuşa benzemiyordu. Lenobia onu yanına çağırıp onun verdiği askerlik sanatı dersini bütün çaylaklar için zorunlu derse dönüştürmeleri gerektiği konusunda koyu bir sohbet açınca, Stevie Rae rahat bir soluk aldı. Her saniye biraz daha yapışkan bir kıvama bürünen Kramisha'dan kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalışarak odadan çıkarken, Dallas arkalarından yetişti.

"Gitmeden önce seninle bir iki dakika konuşabilir miyiz?"

Kramisha "Zoey'nin Vosvosunda olacağım," dedi. "Ve hayır, beni almadan şuradan şuraya gidemezsin."

Stevie Rae kızın koridorda uzaklaşmasını bir süre izledikten sonra, konuşmak için bekleyen Dallas'a döndü.

"Şuraya girebilir miyiz?" Dallas boş medya merkezini işaret ediyordu.

"Tabii ki ama artık gitmem gerekiyor."

Dallas tek kelime etmeden kapıyı açtı ve birlikte kitap ve limonlu mobilya cilası kokan, serin ve loş odaya girdiler.

"Sen ve ben, artık birlikte olmak zorunda değiliz," dedi Dallas aceleyle.

"Ha? Birlikte olmak zorunda değiliz mi? Ne demek istiyorsun?"

Dallas kollarını göğsünde birleştirirken süper rahatsız görünüyordu. "Yani ikimiz çıkıyorduk. Sen benim kız arkadaşımdın. Artık olmak istemiyorsun ve ben bunu anlıyorum. Haklıydın, seni o kuş zımbırtısından korumak için bir bok yapamadım. Ve şunu bilmeni istiyorum ki ikimiz konusunda bir pislik gibi davranacak değilim. Bana ihtiyaç duyduğun zaman, her zaman yanında olacağımı bilmeni isterim. Çünkü sen sonsuza dek benim yüksek rahibem olarak kalacaksın."

"Ama ben ayrılmak istemiyorum ki!"

"İstemiyor musun?"

"Hayır." Ve gerçekten de istemiyordu. Dallas görebildiği tek şeydi. Kalbi ve iyiliği o kadar barizdi ki, Stevie Rae için onu kaybetmek midesine okkalı bir yumruk yemekten farksızdı. "Dallas, söylediklerim için özür dilerim. Canım yanıyordu ve kızgınım ama ciddi değildim. O çemberin içinden çıkamıyordum, ki o lanet şeyi kuran kendimdim. Senin ya da başka birinin, hatta bir savaşçının bile, oraya yanıma girmesi imkânsızdı."

Dallas gözlerinin içine bakarak "Ama o Alaycı Kuzgun girebildi," dedi.

Stevie Rae, Rephaim'in adını duyunca suratına buz gibi su boca edildiği hissine kapılsa da, "Senin de söylediğin gibi, o Karanlık'ın tarafında," dedi.

"Dışarıda Karanlık'la aynı tarafta olan çok şey var," dedi Dallas. "Ve o şeylerin bir kısmı sana saldırmaya hazır bekliyor gibiler. Bu yüzden lütfen dikkatli ol, fıstık." Uzandı ve Stevie Rae'nin sarı buklelerinden birini arkaya itti. "Sana bir

şey olursa dayanamam." Elini omzuna bıraktı. Başparmağıyla boynunu usul usul okşuyordu.

"Dikkat ederim," dedi Stevie Rae.

"Gerçekten ayrılmak istemiyor musun?"

Genç kız kafasını salladı.

"Buna sevindim, çünkü ben de istemiyorum."

Dallas öne eğilip onu kollarının arasına çekti. Dudakları çekingen bir öpüşle, Stevie Rae'nin dudaklarına örtüldü. Stevie Rae kendini ona bırakmaya çalıştı. Dallas çok iyi öpüşürdü, her zaman. Ve ondan uzun olması –ama delice uzun olmaması– Stevie Rae'nin çok hoşuna giderdi. Ayrıca tadı da çok güzeldi. Dallas, Stevie Rae'nin sırtının okşanmasını sevdiğini bilirdi; bu yüzden elini tişörtünün altına soktu. Ama niyeti, pek çok erkeğin yapacağı gibi memelerini avuçlamak değildi. Sırtının alt kısmını, yumuşacık dairesel hareketlerle okşayarak onu iyice kendine çekti ve öpüşmelerini derinleştirdi.

Stevie Rae de öpüşüne karşılık veriyordu. Onunla olmak, her şeyi dışarıda bırakmak, bir süreliğine de olsa Rephaim ve diğer olayları unutmak iyi geliyordu. Hele gönül rızasıyla ödediği borcu...

Stevie Rae geri çekildi. İkisi de nefessiz kalmışlardı.

"Şey... Gitmem gerekiyor, unuttun mu?" Sesinin hissettiği kadar tuhaf çıkmadığını umuyordu.

"Aslında unutmuştum. " Dallas tatlı tatlı gülümsüyordu. "Ama gitmen gerektiğini biliyorum. Haydi. Seni Vosvos'a kadar geçireyim."

Stevie Rae, kendini kısmen hain, kısmen yalancı ve kısmen bir mahkum gibi hissederek, Dallas'ın –sanki yeniden sevgili olmaları gerçekten mümkünmüş gibi– elini tutmasına ve onu Zoey'nin küçük arabasına götürmesine izin verdi.

BÖLÜM ON YEDİ

Stevie Rae

"Bu çocuk sana abayı yakmış durumda," dedi Kramisha. Stevie Rae, Dallas'ı bir hayli acıklı bir halde arkada bırakıp otoparktan çıkıyordu. "Diğer çocuk konusunda ne yapacağına karar verdin mi?"

Stevie Rae, Utica Caddesi'ne inen asfalt yolun orta yerinde frene asıldı. "Şu anda diğer çocuk konusuna kafa yoramayacak kadar stresliyim. Eğer tek istediğin ondan bahsetmekse, burada kalabilirsin."

"Diğer çocuk meselesine kafa yormaman daha çok strese neden olacak."

"Hoşça kal, Kramisha."

"Pekâlâ. Böyle deli gibi davranacaksan, tek kelime bile etmem. Şimdilik. Her neyse, kafa yorman gereken daha önemli bir mesele var."

Stevie Rae vitesi takarken, Kramisha'nın diğer çocuk meselesinin üstüne gitmemiş olmasına hayıflanıyordu. Böylece onu orada bırakmak için bahanesi olurdu.

"Şiirlerime daha fazla kafa yormamı ve Zoey'ye yardımı

olabilecek bir şeyler bulmaya çalışmamı söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum."

"Şey, dediğini yaptım. Ve bir şey buldum." Kramisha elini çantasına attı ve sayfaları –her zamanki gibi– Kramisha'ya özgü mor renkte olan, yıpranmış bir defter çıkardı. "Sanırım, ben de dahil herkes şu noktayı atlıyoruz." Defteri açtı ve el yazısıyla yazılmış sayfayı işaret etti.

"Kramisha, hem araba kullanıp hem okuyamayacağımı biliyorsun. Bana hatırladığın şeyin ne olduğunu söyler misin?"

"Zoey ve diğer çocuklar Venedik'e gitmeden önce yazdığım şiir. Kalona'dan Zoey'e yazılmış gibi görünen. Dur da okuyayım."

İki ucu keskin bir bıçak
Bir tarafı yok eder,
Diğeri salıverir.
Ben senin kördüğümünüm.
Beni salıverecek misin, yoksa yok mu edeceksin?
Gerçeğin izini sür ve o zaman
Artık toprağa hapis olmayan beni
Suda bulacak
Ateşle arındıracaksın
Ruhun zaten bildiğini
Kırık dökük bile olsa
Her şeyin mümkün olduğunu
Hava sana fısıldayacak.
Olur da inanırsan,
İkimiz de özgür kalacağız.

"Tanrıça'm. Ben bunu tamamen unutmuştum! Pekâlâ, bir kez daha oku ama bu defa daha yavaş." Kramisha şiiri baştan okurken, Stevie Rae pürdikkat dinledi. "Kalona'dan olsa gerek, değil mi? Toprağa esir olunma kısmının, kesinlikle ondan geldiğini düşündürüyor."

"Ondan Zoey'e olduğundan neredeyse eminim."

"Öyle olmalı. Şu iki ucu keskin bıçak kısmı bir hayli ürkütücü olsa da, sonu iyiye benziyor."

"İkimiz de özgür kalacağız diyor," dedi Kramisha.

"Bana Zoey Öteki Alem'den kurtulacakmış gibi geldi."

Kramisha "Ve tabii Kalona da," diye ekledi.

"Bunu gerçekleştiği zaman düşünürüz. Z'yi kurtarmak şu andaki en önemli sorunumuz. Bir dakika! Bence şiirin bir kısmı gerçekleşti bile. Suyla ilgili kısmı neydi?"

"Suda bulmaktan bahsediyor."

"Ve öyle de oldu. San Clemente Adası kesinlikle suyun üstünde."

"Zoey'nin gerçeği takip etmesi gerektiğini de söylüyor. Sence bu ne anlama geliyor olabilir?"

"Yüzde yüz emin değilim ama bir fikrim olabilir. Z'le son konuştuğumda, ona, dünyadaki herkese, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırıyormuş gibi görünse de, kalbinin sesini dinlemesini söylemiştim. İç sesinin yapmasını söylediği şeyin peşinden gitmesini." Stevie Rae ani ağlama isteği karşısında gözlerini kırpıştırarak duraksadı. "Sonrasında başına gelenlere ben neden oldum diye, bunu söylediğim için çok suçlu hissetmiştim."

"Ama belki de sen haklıydın. Belki de Zoey'nin başına gelen şeyin yaşanması gerekiyordu; çünkü diğer herkes kocaman bir hata yaptığını düşünürken kalbinin sesini dinlemenin ve doğru olduğuna inandığın şeye sıkı sıkı tutunmanın,

güçlü bir gerçek türü olduğunu düşünüyorum."

Stevie Rae içinden bir heyecan dalgasının geçtiğini hissetti. "Ve eğer bunu yapmaya devam ederse, kalbindeki gerçeğe sıkı sıkıya tutunmaya devam ederse, şiirin son kısmı gerçekleşir ve Zoey özgür kalır."

"Bana da doğru geliyor, Stevie Rae. Doğruluğunu iliklerimde hissediyorum."

"Ben de öyle," derken Stevie Rae, Kramisha'ya sırıtıyordu.

"Pekâlâ, ama Z'in bütün bunları bilmesi gerekiyor. Bu şiir sonuca ulaşan bir harita gibi. İlk adım, yani onu suda bulma kısmı gerçekleşti. Bundan sonra, yapması gereken..."

"Onu ateşle arındırmak." Stevie Rae o satırı hatırlamıştı. "Toprak ve havayla ilgili bir şeyler de söylemiyor muydu?"

"Evet ve ruhla ilgili. Yani beş elementin hepsi."

"Z'nin özelliklerinin hepsi. Z'nin en güçlü elementi olan ruhla bitiyor."

"Ve şu anda bulunduğu Alem'den sorumlu olan element de ruh," dedi Kramisha. "Pekâlâ, bunu sırf lanet olası bir şiir yazdım diye söylemeyecektim ama beni ciddi ciddi dinlemelisin: Zoey'nin bunları bilmesi gerek. Geri dönmesiyle, orada her ne oluyorsa, o şey yüzünden nalları dikmesi arasındaki ince çizgi bu şiirde yatıyor."

"Ah, sana inanıyorum."

"İyi de bunu nasıl yapacaksın?"

"Ben mi? Ben yapmayacağım. Benim işim toprakla. Benim elementimin havalanıp Öteki Alem'e geçmesi imkânsız." Stevie Rae ürperdi. Düşüncesi bile içini bir tuhaf yapmıştı. "Ama Stark poposunu kaldırıp oraya gidecek. Bunu yapmak zorunda. O iğrenç inek öyle demişti."

"Boğa," dedi Kramisha.

"Her neyse işte."

"Stark'ı arayıp şiiri ona okumamı ister misin? Numarası sende var mı?"

Stevie Rae düşündü. "Hayır. Afrodit, Stark'ın kafasının şu anda fena halde karışık olduğunu söylüyor. İlgilenmesi gereken çok daha önemli mevzular olduğunu düşünüp şiirini yok sayabilir."

"Bunu yaparsa çok yanılır."

"Sana katılıyorum. Ama bu şiiri Afrodit'e ulaştırmalıyız. Tamam, nefret edilesi bir tip ama ne kadar önemli olduğunu anlayacaktır."

"Ve cadı gibi olduğu için, Stark'ın onu ya da şiiri yok saymasına asla izin vermez."

"Aynen öyle. Ona şiiri mesaj çek ve Stark'a Zoey için ezberletmesini istediğimi söyle. Ve bunun sadece bir şiir değil, bir kehanet olduğunu unutmaması gerektiğini."

"Biliyor musun, şiirden nefret ettiği için Afrodit'in sağduyusundan ciddi şüphelerim var."

"Pentecoste ilahi korosuna vaaz çeker gibisin," dedi Stevie Rae.

"Hımm, başka bir şey söylememe gerek yok." Stevie arabayı Benediktin Manastırı'nın yeni çapalanmış park alanına çekerken, Kramisha kafasını telefonuna eğip kısa mesaj yazmaya koyuldu.

Stevie Rae

Stevie Rae Büyükanne Kızılkuş'un çok daha iyiye gittiğini daha görür görmez anlamıştı. Yüzündeki korkunç morlukların rengi solmuştu ve yatak yerine, manastırın ana salonundaki şöminenin yanında bir sallanan koltukta oturmuş pür-

dikkat elindeki kitabı okuyordu. Stevie Rae'yi ilk anda fark etmemişti.

"*Mavi Gözlü Şeytan* mı?" Oraya Zoey'le ilgili korkunç haberleri vermeye gitmiş olmasına rağmen, Stevie Rae yaşlı kadının elindeki kitabı görünce kendini tutamayarak gülümsedi. "Büyükanne bu bana aşk romanı gibi geldi."

Büyükanne Kızılkuş elini boynuna götürdü. "Stevie Rae! Çocuğum, beni korkuttun. Ve evet, bir aşk romanı, hem de mükemmel bir aşk romanı. Hardy Cates muhteşem bir kahraman."

"Muhteşem mi?"

Büyükanne gümüşi kaşlarını kaldırdı. "Yaşlı olabilirim ama ölü değilim, çocuğum. Muhteşem bir erkeği bugün de takdir edebiliyorum." Eliyle yakınındaki minderli ahşap sandalyelerden birini işaret etti. "Şunu yanıma çek, tatlım. Seninle biraz sohbet edelim. Venedik'ten buraya Zoey haberleri getirdiğini tahmin ediyorum. Bir düşünsene, Venedik! İtalya! Gitmeyi o kadar..." Stevie Rae'nin yüzüne bakınca, cümlesi yarım kaldı. "Biliyordum. Bir sorun olduğunu biliyordum ama kazadan bu yana zihnim öyle bulanıktı ki." Sylvia Kızılkuş taş kesilmişti. Sonra korkudan boğuklaşan bir sesle "Çabuk, çabuk anlat," dedi.

Stevie Rae hüzünlü bir iç çekişle, kendine bir sandalye aldı ve yaşlı kadının hemen yanına oturup ellerini tuttu. "Ölmedi ama haberler iyi değil."

"Hepsini. Her şeyi duymak istiyorum. Sakın durma ve sakın hiçbir şeyi atlama."

Büyükanne Kızılkuş, Stevie Rae'nin elini bir cankurtaran halatına tutunur gibi sımsıkı kavrayarak, Zoey'nin en yakın arkadaşının anlattıklarını dinledi. Stevie Rae Heath'in ölümünden, boğalara, Kramisha'nın kehanet içeren şiirine kadar

her şeyi anlatırken, sadece Rephaim'den bahsetmedi. Anlatacaklarının sonuna geldiğinde, büyükannenin yüzü, tıpkı geçirdiği kazadan sonra komadayken olduğu gibi bembeyaz kesilmişti.

Ağır ağır "Paramparça," dedi. "Torunumun ruhu paramparça olmuş..." Her bir kelime ayrı bir acı taşıyor gibiydi.

"Stark ona ulaşacak, Büyükanne." Stevie Rae gözlerini yaşlı kadının gözlerinden bir an olsun ayırmıyordu. "Ve sonra kendini toplayabilmesi için onu koruma altına alacak."

"Sedir." Büyükanne bir soruyu cevaplarcasına –ve sanki Stevie Rae de onunla hemfikir olmalıymış gibi– kafasını sallıyordu.

"Sedir mi?" Stevie Rae bunu sorarken, Zoey'nin haberinin, yaşlı kadının aklını başından almadığını umuyordu.

"Sedir iğneleri. Stark'a söyle, bedeni trans halindeyken onu kim gözetim altında tutacaksa, sürekli olarak sedir iğnesi yakmayı ihmal etmesin."

"İpin ucunu kaçırdım, büyükanne."

"Sedir ağacı iğneleri çok güçlü ilaçlardır. Ruhların en kötü niyetlisi olarak bilinen asginayı uzak tutar. Sedir sadece mutlak ihtiyaç duyulduğunda kullanılır."

"Bunun mutlak ihtiyaç duyulduğu bir zaman olduğu kesin..." Büyükannenin yüzüne yeniden renk gelmesi, Stevie Rae'yi biraz olsun rahatlatmıştı.

"Stark'a dumanı derin derin solumasını ve beraberinde Öteki Alem'e taşımayı düşünmesini ve ruhunu orada da takip edeceğine inanmasını söyle. Zihin, ruhun güçlü müttefiki olabilir. Bazen zihinlerimiz, ruhlarımızın kumaşını bile değiştirebilirler. Eğer Stark, sedir dumanının ruhuna eşlik edebileceğine inanırsa, inancı gerçek olur ve atılacağı macerada ekstra bir koruma katmanı kazanmış olur."

"Söylerim."

Büyükanne, Stevie Rae'nin elini iyice sıkarak "Bazen çok önemsiz ya da ufacık görünen şeylerin, en zor anımızda bile, bize yardımı dokunabilir. Hiçbir şeyi küçümseme, Stark'ın küçümsemesine de izin verme."

"Vermem, büyükanne. Hiçbirimiz vermeyiz. Buna dikkat edeceğim."

"Sylvia, dışarıda Kramisha'yla konuştum." Rahibe Mary Angela telaşla içeri girmişti. Stevie Rae'nin yaşlı kadının elini tuttuğunu görünce durdu. "Ah, Meryem Ana! Demek doğruymuş." Rahibe, gözyaşlarına engel olmak ister gibi, başını önüne eğdi. Ama kafasını kaldırıp onlara yeniden baktığında yüzünde kararlı ve güçlü çizgiler belirmişti. "Pekâlâ o zaman, hemen işe koyulalım." Ani bir hareketle dönüp odadan çıkmaya hazırlandı.

Büyükanne Kızılkuş "Rahibe, nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi.

"Manastır halkını şapele toplamaya. Dua edeceğiz. Hepimiz dua edeceğiz."

"Meryem'e mi?" Stevie Rae, şüphesinin sesine yansımasına mani olamamıştı.

Rahibe kafasını salladı ve sert ama bilge bir sesle "Evet, Stevie Rae," dedi. "Meryem'e. Ve hepimizin ruh olarak annemiz olduğuna inandığımız hanımefendiye. Belki sizin Nyx'inizle aynı şeydir, belki de değildir. Ama bu sorunun şu anda bir önemi var mı? Kırmızı çaylakların yüksek rahibesi, söylesene, sevgi adına yapılan bir yardım çağrısının hata olabileceğine ve o yardımın nasıl bir çehre taşıdığının önemli olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Stevie Rae'nin gözünün önünde Karanlık'a meydan okuyan ve onun borcunu üstlenen Rephaim'in insan gözleriyle

bezeli yüzü belirmişti. Ağzının kuruduğunu hissetti.

"Çok özür dilerim, Rahibe. Yanıldım. Meryem'den yardım dileyin; çünkü bazen sevgi hiç beklemediğimiz yerlerden gelebiliyor."

Rahibe Mary Angela, Stevie Rae'nin yüzünü uzun uzun süzdükten sonra, "Duamızda sen de bize katılabilirsin, evlat," dedi.

Stevie Rae gülümsedi. "Teşekkürler ama benim etmem gereken, kendime özgü bir dua var."

Stevie Rae

"Lanet olsun! Senin için asla yalan söylemem," dedi Kramisha.

"Senden yalan söylemeni istemiyorum ki," dedi Stevie Rae.

"Hayır, istiyorsun. Rahibe Mary Angela'yla birlikte tüneli kontrol etmekle meşgul olduğunu söylememi istiyorsun. Buraya son gelişinde tünelin ağzını mühürlediğini herkes biliyor."

"Herkes değil," dedi Stevie Rae.

"Evet, biliyorlar. Ayrıca, rahibelerin hepsi Zoey için dua ediyor. Dua eden rahibeleri yalanına alet etmen hiç hoş değil."

"Pekâlâ, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, aşağı inip tüneli kontrol edeceğim." Stevie Rae, Kramisha'nın böyle küçük beyaz bir yalana, ona dünyanın zamanını kaybettirecek kadar takılmasına inanamıyordu. Bu zamanı, o iğrenç beyaz boğanın saldırısından sonra ne halde olduğunu ancak Tanrıça'nın bileceği Rephaim'in yanında geçirebilirdi. Karanlık ondan beslenirken neler hissettiğini çok iyi biliyordu.

Rephaim için durum iki kat kötü olsa gerekti. Bu defa daha iyi hissetmesini sağlamak için onu bandajlamaktan ve beslemekten daha fazlasını yapması gerekecekti. Yaraları ne kadar kötüydü acaba? Yaratığın Rephaim'in üstüne eğilmiş hali ve kıpkırmızı dili gözünün önünden gitmiyordu.

Stevie Rae ürpererek, o bütün bunları düşünürken, Kramisha'nın hiçbir şey söylemeden onu izlemekte olduğunu hatırladı.

Şöyle bir silkelendi ve aklına gelen ilk bahaneyi söyledi. "Bak, Gece Evi'ndeki herkesin bir iki saniye boyunca yalnız kaldığımı öğrenmesinin sonucunda yaşanacak pislik fırtınasıyla uğraşmak istemiyorum, o kadar."

"Yalan söylüyorsun."

"Ben senin yüksek rahibenim."

"O zaman bir yüksek rahibe gibi davran," dedi Kramisha. "Ve bana neyin peşinde olduğunu, yani gerçeği, söyle."

"Çocuğu görmeye gideceğim ve kimsenin bilmesini istemiyorum," dedi Stevie Rae.

Kramisha kafasını yana yatırdı. "Şimdi oldu. Çaylak ya da vampir değil, değil mi?"

Stevie Rae katıksız bir dürüstlükle "Hayır," dedi. "Kimsenin hoşlanmayacağı biri."

"Seni taciz etmiyor, değil mi? Çünkü bu işte yanlış bir şey var ve bazı kadınların bu işe batıp kendilerini kurtaramadıklarını çok iyi biliyorum."

"Kramisha, ben toprağı yerinden kaldırarak birinin canına okuyabilirim. Hiçbir adam bana asla vuramaz."

"O zaman adam bir insan ve evli."

"Evli olmadığına yemin ederim," dedi Stevie Rae.

"Hah." Kramisha bir homurtu çıkardı. "Yoksa pisliğin teki mi?"

"Sanmıyorum."

"Aşk berbat bir şey."

"Evet," dedi Stevie Rae. "Ama ben ona aşık olduğumu söylemedim," diye ekledi. "Tek söylediğim onun..."

"Kafanı karıştırdığı ve şu anda buna hiç ihtiyacın yok." Kramisha dudaklarını büzerek düşündü. "Pekâlâ, şuna ne dersin. Ben rahibelerden birinin beni Gece Evi'ne bırakmasını rica edeyim. Senin yalnız kalman konusunda dır dır edecek olurlarsa insan soyundan bir adamı ziyaret etmen gerektiğini ve teknik anlamda yalnız olmadığını söylerim. Böylece yalan söylemiş de olmam."

Stevie Rae şöyle bir düşündü. "İnsan soyundan bir adam olduğunu söylemek zorunda mısın?"

"Ben insan soyundan derim, gerisini onlar düşünsün. Sadece biri özellikle sorarsa bir adam olduğunu söylerim."

"Anlaştık," dedi Stevie Rae.

"Biliyor musun, eninde sonunda bu konuyu açıklığa kavuşturman gerekecek. Adam evli değilse, mesele yok. Sen bir yüksek rahibesin. İstersen aynı zamanda insan soyundan bir eşe ve bir vampir refakatçiye sahip olabilirsin."

Homurtu çıkarma sırası Stevie Rae'deydi. "Sence Dallas da hemfikir olur mu?"

"Bir yüksek rahibeyle birlikte olacaksa, olmak zorunda. Bütün vampirler bunu bilir."

"Ama Dallas henüz bir vampir değil ve bunu ondan istemek biraz fazla kaçabilir. Ve gerçek şu ki duygularının inceceğini biliyorum ve bunu yapmak istemiyorum."

Kramisha kafasını salladı. "Bunu istemediğini görebiliyorum ama bence konuyu fazla büyütüyorsun. Dallas'ın bununla baş etmeyi öğrenmesi gerek. Senin tek yapman gereken, bu insanın buna değip değmediğini anlamak."

"Bunu ben de biliyorum, Kramisha. Yapmaya çalıştığım da bu zaten. Haydi, hoşça kal. Gece Evi'nde görüşürüz." Stevie Rae hızlı adımlarla Vosvos'a doğru yürümeye başladı.

Kramisha arkasından seslendi. "Hey! Adam siyahi değil, değil mi?"

Stevie Rae, Rephaim'in gece rengi kanatlarını düşünerek bir an duraksadı ve omzunun üstünden Kramisha'ya bakarak "Teninin rengi neyi değiştirir ki?" dedi.

"Ondan utanıyorsan, çok şeyi değiştirir," dedi Kramisha.

"Kramisha. Bu çok saçma. Hayır. Siyahi değil. Ve hayır, öyle olsaydı da ondan utanmazdım. Tanrım, hoşça kal."

"Sadece kontrol etmek istedim."

Stevie Rae yoluna devam ederken "Sadece saçmaladın," diye mırıldandı.

"Dediğini duydum!"

Stevie Rae "İyi!" diye bağırdı ve arabaya binip Gilcrease Müzesi'nin yolunu tuttu. Kendi kendine yüksek sesle "Hayır, Kramisha," diyordu. "Siyahi değil. Babasından kötülük almış bir katil kuş ve onunla birlikte olduğum için bana sadece beyazlar ya da sadece siyahlar değil, herkes kızar." Ve sonra, kendini bile şaşırtacak bir şey yapıp kahkahayla gülmeye başladı.

BÖLÜM ON SEKİZ

Rephaim

Rephaim gözünü açınca, Stevie Rae'yi dolaptan bozma yuvasının önünde yere çömelmiş halde, onu gözlerinin arasında derin bir çizginin oluşmasına –ve kırmızı hilâl dövmesinin tuhaf biçimde dalgalı görünmesine– neden olacak kadar büyük bir dikkatle süzerken buldu. Sarı bukleleri yüzünün iki yanına dökülüyordu. Bu haliyle küçük bir kız çocuğundan farksızdı. Rephaim onun gerçekte ne kadar genç olduğunu hatırlayıp sarsıldı. Elementsel güçlerinin enginliğine rağmen, gençliği yüzünden her tür zarara açıktı. Ve kırılganlığını düşünmek, Rephaim'in kalbine bıçak gibi bir korkunun saplanmasına neden oluyordu.

"Hey, selam. Uyandın mı?"

"Neden bana öyle dik dik bakıyorsun?" Rephaim, Stevie Rae'nin görüntüsünün bile onu endişelendirmeye yetmesinden rahatsız olarak kasten aksi bir sesle konuşmuştu.

"Bu defa ölüme ne kadar yaklaştığını kestirmeye çalışıyorum."

"Benim babam bir ölümsüz. Beni öldürmesi zordur." Yüzünü buruşturmadan oturmayı başarmıştı.

"Evet, babanı, ölümsüz kanını falan biliyorum ama Karanlık kanını emdi. Hem de çok. Bu iyi olamaz. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, cidden kötü görünüyorsun."

"Sen görünmüyorsun ama. Karanlık senden de beslendi."

"Sen Yarasa Adam gibi kendini ortaya atarak, o pis boğanın canıma daha fazla okumasına mani olduğun için, senin kadar zarar görmedim. Sonra Aydınlık koluma bir iğne yaptı –ki laf aramızda– çok iyi geldi. Ve senin şu kanın, içimde *Energizer* reklamındaki tavşan gibi işliyor."

Rephaim'in tek söyleyebildiği "Ben yarasa değilim," oldu çünkü Stevie Rae'nin söyledikleri arasında anlayabildiği tek şey bu olmuştu.

"Seni bir yarasayla karşılaştırmadım ki. Yarasa Adam'a benzediğini söyledim. O bir süper kahramandır."

"Ben kahraman da değilim."

"Ama benim kahramanım oldun. Hem de tam iki defa."

Rephaim buna nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Tek bildiği Stevie Rae'nin ondan bir kahraman olarak bahsetmesi içinde bir kıpırtıya neden olmuştu ve o kıpırtı bedenindeki acıya ve onun için duyduğu endişeye katlanmasını kolaylaştırmıştı.

"O zaman, haydi gel. Bakalım iyiliğinin karşılığını verebilecek miyim? Bu kez de..." Stevie Rae ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Şu anda bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum. Gerçi biraz su fena olmaz. Daha önce getirdiğimiz suyun tamamını içtim."

"Seni mutfağa götürmüyorum, en azından hemen şimdi olmaz. Seni dışarı götürüyorum. Ağaçlara. Net olmak gere-

kirse, ön avludaki eski çardağın yanındaki gerçekten büyük ağacın yanına."

"Neden?"

"Söyledim ya. Sen bana yardım ettin. Ben de sana yardım edebileceğimi sanıyorum ama toprağa buradakine göre daha yakın olmalıyım ve düşünüyorum da, ağaçlar içlerinde ciddi bir güç barındırıyorlar. O gücü daha önce kullandım. Aslında o şeyi çağırabilmiş olma nedenlerimden biri de bu olabilir." Karanlık'ı çağırışını hatırlayınca içi ürpermişti. Rephaim bunu anlayabiliyordu. Canı bu kadar yanıyor olmasa, o da ürperirdi.

Ama canı fena yanıyordu. Bununla da kalmıyordu. Kanı da ısınmış gibiydi. Kalbinin her atışıyla bedenine keskin bir acı pompalanıyordu ve kanatlarının omurgasıyla birleştiği ve Karanlık'ın kanını emdiği noktada, şiddetli bir sancı hissediyordu.

Ve Stevie Rae, tek bir ağacın Karanlık'ın bu hale getirdiği bir şeyi iyileştirebileceğini düşünüyordu, öyle mi?

"Sanırım burada kalacağım. Dinlenmek iyi gelecek. Su da. Benim için bir şeyler yapmak istiyorsan, istediğim suyu getir."

"Hayır." Stevie Rae elini uzattı ve Rephaim'i her zaman şaşırtan gücüyle iki elini de kavrayıp onu ayağa kaldırdı. Oda etrafında fır dönerken ve Rephaim, kolayca bayılan bir kız gibi, yere yıkılmaktan korkarken onu sımsıkı tutarak destek vermeye devam etti.

Neyse ki anın etkisi geçti ve Rephaim kendini daha aptal bir duruma düşürmeden gözlerini açmayı başardı. Stevie Rae'ye baktı. Ellerini tutmaya devam ediyordu. *Benden tiksinerek kaçmıyor. Daha ilk günden beri böyle.*

Kelimelerin dudaklarından dökülmesine mani olamadan,

"Bana nasıl korkusuzca dokunabiliyorsun?" diye soran sesini duydu.

Stevie Rae hafifçe güldü. "Rephaim, şu anda bir sineği bile ezebileceğini sanmıyorum. Ayrıca, iki kez hayatımı kurtardın ve Damgalıyız. Senden kesinlikle korkmuyorum."

"Belki de soru şu olmalıydı: Bana nasıl tiksinmeden dokunabiliyorsun?" Kelimeler bir kez daha Rephaim'in iznini beklememişlerdi.

Stevie Rae kaşlarını çatarken, Rephaim onu düşünürken seyretmeyi çok sevdiğini fark etti.

Sonunda, genç kız omuz silkti ve "Bir vampirin birlikte damgalandığı birinden tiksinmesinin mümkün olabileceğini hiç sanmıyorum," dedi. "Demek istediğim, senin kanını içmeden önce Afrodit'le damgalıydım ve beni ciddi ciddi tiksindirdiği zamanlar vardı. İyi biri değildi. Hem de hiç. Aslında hâlâ da pekiyi sayılmaz. Ama Damgalanmamızın ardından içime işlemeye başladı. Cinsel anlamda değil elbette ama artık ondan tiksinmez olmuştum."

Neler söylediğini fark edince, Stevie Rae'nin gözleri iri iri açılıverdi. "Cinsel" kelimesi havada, gözle görülür biçimde asılı kalmıştı sanki.

Rephaim'in ellerini –elini yakmışlar gibi– bir anda bıraktı.

"Aşağı kadar tek başına inebilir misin?" Sesi tuhaf ve mesafeliydi.

"Evet. Seni takip ederim. Ağacın bir faydası olacağına gerçekten inanıyorsan..."

"Düşündüklerimin bir anlamı olup olmadığını kısa süre içinde öğreneceğiz." Stevie Rae ona arkasını döndü ve merdivenlere doğru yürüdü. "Ah," dedi ona bakmadan. "Bu arada beni kurtardığın için bir kez daha teşekkür ederim. Bunu yap-

maya mecbur değildin." Kelimelerini seçmekte güçlük çeker gibi tedirgin bir tavırla konuşuyordu. "Beni öldürmeyeceğini söylemişti zaten."

"Ölümden beter şeyler de vardır," dedi Rephaim. "Karanlık'ın, Aydınlık'ın yanından yürüyen birinden alabilecekleri, ruhunu tamamen değiştirebilir."

"Ya sen? Karanlık senden ne aldı?" Malikânenin alt katına ulaşmış olmalarına rağmen, Stevie Rae ondan tarafa bakmamaya devam ediyordu. Ama yetişebilmesi için adımlarını yavaşlatmaktan geri kalmamıştı.

"Benden hiçbir şey almadı. Sadece beni acıyla doldurdu ve kanımla karışan acıdan beslendi."

Ön kapıya ulaşınca Stevie Rae durup ona baktı. "Çünkü Karanlık acıdan, Aydınlık ise sevgiden besleniyor."

Genç kızın bu sözleri, Rephaim'in zihninde bir düğmeye basmıştı sanki. Ona dikkatle baktı ve içinden, *Evet*, diye geçirdi. *Benden kesinlikle bir şey saklıyor*. "Aydınlık, beni kurtarmasına karşılık senden ne istedi?"

Stevie Rae'nin gözlerini kaçırması, Rephaim'in tuhaf bir panikle dolmasına neden oldu. Tam cevap vermeyeceğini düşünürken, Stevie Rae biraz öfkeli bir sesle, "O boğanın senden beslenirken, tepende dikilirken, kısacası sana tecavüz ederken senden neler istediğini bana tek tek anlatacak mısın?" dedi.

Rephaim hiç tereddütsüz "Hayır," dedi. "Fakat diğer boğa..."

Stevie Rae de onun gibi "Hayır,"dedi. "Ben de bundan bahsetmek istemiyorum. Bu yüzden unutalım ve önümüze bakalım. Karanlık'ın sende bıraktığı bu acıyı kısmen giderebilmem için dua edelim."

Rephaim, onunla birlikte ön avluyu kaplayan buzlu çimenlerin üstünde ilerledi. Bahçenin geçmişteki şaşaalı gün-

lerinin hüzünlü ve kırık bir yansıması olan bakımsız hali üzücüydü. Rephaim, onu bu denli güçsüzleştiren acıyı telafi etmek için olabildiğince yavaş yürümeye gayret ederken, Aydınlık'ın Stevie Rae'den talep ettiği bedelin ne olduğunu merak ediyordu. Belli ki sinir bozucu ve Stevie Rae'nin hakkında konuşmak istemeyeceği bir şeydi.

Fark etmeyeceğini umduğu anlarda Stevie Rae'ye kaçamak bakışlar atıyordu. Genç kız çok sağlıklı ve Karanlık'la mücadelesinden kalma yaralarından tamamen iyileşmiş gibi görünüyordu. Aslında, çok güçlü, eksiksiz ve tamamen normal bir hali vardı.

Ama Rephaim'in de çok iyi bildiği gibi, dış görüntü bazen yanıltıcı olabiliyordu.

Yolunda olmayan bir şey vardı. Ya da en azından, Aydınlık'a ödemek zorunda kaldığı bedel, Stevie Rae'nin canını sıkıyordu.

Rephaim ona baktığını gizlemeye çalışmaya kendini o denli kaptırmıştı ki az kalsın, Stevie Rae'nin yanında durduğu ağaca bindiriyordu.

Stevie Rae ona baktı ve kafasını salladı. "Beni kandıramazsın. Sinsilik edemeyecek kadar yorgunsun, bu yüzden beni kesmekten vazgeçsen iyi olur. Ben iyiyim. Tanrım, senin durumun annemden bile beter."

"Onunla konuştun mu?"

Stevie Rae'nin kaşları iyice çatıldı. "Son birkaç gündür pek fazla boş vaktim olmadı. Hayır, annemle henüz konuşmadım."

"Ama konuşmalısın."

"Şu anda annemden bahsetmeye hiç niyetim yok."

"Nasıl istersen."

"Ve senin de benimle bu tonla konuşmana gerek yok."

"Hangi tonla?"

Stevie Rae ona cevap vermek yerine "Şimdi otur ve sırf biraz değişiklik olsun diye biraz sessiz ol ki sana nasıl yardımcı olabileceğimi düşüneyim." Stevie Rae ne yapması gerektiğini gösterir gibi, yere oturdu, bağdaş kurdu ve sırtını çevresi buz ve hoş kokulu iğnelerle kaplı yaşlı sedir ağacına yasladı. Rephaim'in yerinden kıpırdamadığını görünce, sabırsız bir ses çıkardı ve önündeki boşluğu işaret ederek "Otur," diye emretti.

Ve Rephaim oturdu.

"Ya şimdi?" diye sordu.

"Bana biraz zaman ver. Bunu nasıl yapacağımdan emin değilim."

Rephaim, bir süre genç kızın sarı buklelerinden birini parmağına dolayıp alnını kaşımasını izledi. "Bana meydan okuyabileceğini sanan o can sıkıcı çaylağın tökezlemesini sağlamak için ne yaptığını hatırlaman işe yarar mı?"

"Dallas can sıkıcı değildir. Ve senin bana saldırdığını sanmış."

"Neyse ki saldırmıyordum."

"Neden?"

Bedenindeki yoğun acıya rağmen, Stevie Rae'nin tonlamasından keyif alıyordu. O cılız çaylağın, Rephaim için –en güçsüz halinde bile– tehdit oluşturmadığını o da bal gibi biliyordu. Rephaim, Stevie Rae'ye saldırıyor olsaydı bile o güçsüz çaylak onu hayatta durduramazdı. Yine de çocuğun kırmızı bir İşaret taşıyor olması onun Stevie Rae'nin tebaasından olduğunu gösterirdi ve onun Stevie Rae'si hiçbir şey değilse bile, sonuna kadar sadık bir kızdı. Bu yüzden Rephaim başını önüne eğmekle yetindi ve "Çünkü kendimi savunmaya kalkışmam, hiç hoş olmazdı," dedi.

Stevie Rae'nin dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. "Dallas gerçekten de beni senden koruduğunu sanıyordu."

"Ona ihtiyacın yok." Rephaim bu sözleri hiç düşünmeden söyleyivermişti. Stevie Rae ona baktı. Rephaim o gözlere yansıyan ifadeyi kolayca okuyabilmek için neler vermezdi. Bakışlarında biraz hayret, belki cılız bir umut gördüğünü sanıyordu ama korkunun varlığından emindi. Ondan mı korkuyordu yoksa? Hayır, ondan korkmadığını çoktan kanıtlamıştı. O zaman gözlerine yansıyan, önceden de içinde var olan bir korku olsa gerekti; doğrudan Rephaim'le ilgili değilse de onun tetiklediği bir şey. Rephaim başka ne diyebileceğini bilemeyerek ekledi. "Daha önce de dediğin gibi, bir sineği bile ezemem. Senin için tehdit oluşturmadığım ortadaydı."

Stevie Rae içindeki düşüncelerini savuşturmaya çalışır gibi gözlerini birkaç defa kırpıştırdı, sonra omuz silkti ve "Şey, evet," dedi. "Gece Evi'ndekileri, senin gökyüzünden karanlığın kendini göstermesiyle eş zamanlı olarak iniverişinin sadece tuhaf bir tesadüf olduğuna ve aslında bana saldırmadığına ikna etmek için bir hayli dil dökmek zorunda kaldım. Tulsa'da hâlâ bir Alaycı Kuzgun olduğunu öğrenmeleri, okuldan tek başına ayrılmamı bir hayli güçleştirdi doğrusu."

"Gitmeliyim." Rephaim bu sözcükleri söylerken içinin boşaldığını hissediyordu.

"Nereye gideceksin ki?"

Alaycı Kuzgun hiç tereddütsüz "Doğuya," dedi.

"Doğuya mı? Yani ta Venedik'e kadar doğuya mı? Rephaim, baban bedeninde değil. Şu anda oraya giderek ona yardım edemezsin. Bence burada kalıp, Zoey'yi ve onu geri getirmek konusunda benimle birlikte hareket etmen daha faydalı olur."

"Gitmemi istemiyor musun?"

Stevie Rae üzerinde oturdukları toprağı inceliyormuş gibi yere bakıyordu. "Damgalı olduğu kişinin çok uzakta olması, bir vampir için kolay bir şey değildir."

"Ben kişi değilim."

"Evet, ama bu Damgalanmamıza mani olmadı. Bu yüzden kuralların sen ve ben için de geçerli olduğunu düşünüyorum."

"O zaman sen gitmemi söyleyene kadar burada kalacağım."

Stevie Rae, sözcükler canını yakmış gibi, gözlerini yumdu. Rephaim ona uzanmamak, dokunmamak için kendini zor tutuyordu.

Dokunmak mı? Ona dokunmak mı istiyorum?

Kollarını bu şok edici düşünceyi fiziksel olarak inkâr etmek ister gibi göğsünün üstüne kavuşturdu.

Üstlerine çöken sessizlikte fazla yüksek kaçan bir sesle "Toprak," dedi. Stevie Rae gözlerinde bir soru işaretiyle kafasını kaldırdı. "Kırmızı çaylağı tökezlettiğin zaman da ondan yardım istemiştim. Çatıdaki güneş ışıklarından kaçabilmek için açılmasını istedin. Manastırda tüneli arkamdan kapatmasını istedin. Şimdi de onu çağırıp talebini dile getiremez misin?"

Stevie Rae'nn yumuşacık mavi gözleri iri iri açılmıştı. "Haklısın! Neden işimi zorlaştırıyorum ki? Başka şeyler için zilyonlarca defa yaptım. Bu yüzden yapmamam için bir neden yok." Ellerini avuçları yukarı dönük halde öne uzattı. "Haydi, sımsıkı tutun."

Kollarını çözüp ellerini Stevie Rae'nin ellerine bırakmak, Rephaim için fazla kolaydı. Kenetlenen ellerine baktı ve o ana dek Stevie Rae dışında hiçbir insana şiddet dışında bir neden-

le dokunmamış olduğunu fark etti. Ve şimdi, ona bir kez daha dokunuyordu.

Teni ona öyle iyi geliyordu ki. Ilıktı. Ve yumuşak. Ve sonra sözcükleri kulağına doldu. İçini titretti ve ruhunun derinliklerinde daha önce el değmemiş, ücra bir noktaya yuvalandı.

"Toprak, senden büyük bir iyilik isteyeceğim. Rephaim benim için çok özel. Acı çekiyor ve iyileşmekte güçlük çekiyor. Toprak, gücünü daha önce de, kendimi ve değer verdiğim başka insanları kurtarmak için aldığım oldu. Bu defa, Rephaim'e yardım etmek için istiyorum. Çünkü bu doğru olacak." Duraksadı ve kafasını kaldırıp Rephaim'e baktı. Rephaim'in onun duyamadığını sandığı bir anda Karanlık'a söylediği sözleri bu defa Stevie Rae tekrarlarken, göz göze geldiler. "O benim yüzümden yaralandı. Onu iyileştir. Lütfen."

Yer, ayaklarının altında titremeye başladı. Rephaim toprağın kıvranan bir hayvanın derisine benzediğini düşünürken, Stevie Rae iç geçirdi ve sarsıldı. Rephaim ona olan şey her neyse bir son vermek için geri çekilmeye kalkıştı ama genç kız ellerini sıkı sıkı tutmakta direniyordu. "Hayır! Sakın bırakma! Ben iyiyim!"

Sonra kızın avuçlarından Rephaim'inkilere bir sıcaklık geçti. Ona kısa bir an için, ölümsüz babasının gücünü çağırdığını sanarak yakardığı şeyin Karanlık olduğu son seferi hatırlatan bu sıcaklık, bütün bedenini dolaşıp kırık kanadına ve koluna şifa taşıdı. Ancak Rephaim, Karanlık tarafından dokunulmakla, toprak tarafından dokunulmak arasında ne büyük bir fark olduğunu anlamakta gecikmedi. Daha önceki ham ve tüketici –onu enerjiyle şişirip bedeninde filizlenen– gücün yanında, şimdiki, kanatlarının arasındaki bir yaz esintisi gibi kalıyordu. Gücün, bedenindeki varlığı Karanlık'tan daha az hükmedici değildi ama şefkatle tavlanmıştı; dolgusu soğuk,

şiddetli ve tüketici değil, canlı, sağlıklı ve büyütücüydü. Fazla ısınmış kanında merhem etkisi yaratıyor, bedeninde zonklayan acıyı yatıştırıyordu. Toprağın sıcaklığı sırtına –kanatlarının çıktığı yerdeki açık ve iyileşmemiş yaraya– ulaştığı zaman, öyle hızlı bir rahatlama hissiyle doldu ki, sıkıntısı buharlaşıp giderken gözlerini yumdu ve derin bir iç çekti.

Ve bu iyileşme süresince, çevresini kaplayan hava, sedir iğnelerinin rahatlatıcı kokusu ve yaz çimlerinin tatlılığıyla doluydu.

"Enerjiyi toprağa geri göndermeyi düşün." Stevie Rae'nin sesi yumuşak ama ısrarcıydı. Rephaim gözlerini açacak ve Stevie Rae'ninkileri tutan ellerini gevşetecek olduysa da, genç kız onu sımsıkı tutmaya devam etti. "Hayır, gözlerini kapalı tut. Olduğun yerde kal ama topraktan gelen gücü benim altımdaki topraktan çıkıp vücudumdan ve ellerimden sana geçen gelen parlak, yeşil bir ışık olarak düşün. Görevini tamamladığı hissine kapıldığın zaman, vücudundan toprağa geri aktığını hayal et."

Rephaim gözlerini kapalı tutarak "Neden?" diye sordu. "Neden benden gitmesine izin vereyim ki?"

Stevie Rae'nin gülümsemesi sesine yansır gibiydi. "Çünkü o senin değil, seni aptal. Bu gücü sahiplenemezsin. O toprağa ait. Onu sadece ödünç alabilir ve sonra bir 'çok teşekkür ederim' ile geri gönderebilirsin."

Rephaim az kalsın bunun çok saçma olduğunu söyleyecekti. Size bir güç verildiği zaman, o gücü elinden bırakmazdınız. Saklar, kullanır ve sahiplenirdiniz. Bunu az kalsın yüksek sesle söyleyecekti ama söyleyemedi. Toprak enerjisiyle dolarken bu kelimeler ona yanlış gelmeye başlamıştı.

Bu yüzden, konuşmak yerine ona doğru gelen şeyi yaptı. Onu dolduran enerjiyi, parlak yeşil bir ışık olarak düşündü ve

omurgasından aşağı, oradan da geldiği toprağa geri aktığını hayal etti. Ve toprağın zengin sıcaklığı içinden çekilirken, yumuşacık bir sesle iki kelime söyledi: "Teşekkür ederim."

Ve sonra yeniden kendi oluverdi. Büyük bir sedir ağacının altında, nemli ıslak toprakta oturuyor ve Stevie Rae'nin ellerini tutuyordu.

Gözlerini açtı.

"Daha iyi misin?"

"Evet. Çok daha iyiyim." Rephaim ellerini açtı ve bu defa Stevie Rae de geri çekildi.

"Gerçekten mi? Yani ben toprağı hissettim ve içimden geçirip sana akıttığımı düşündüm ve sen de bunu hissediyor gibi görünüyordun." Stevie Rae kafasını yana eğip ona dikkatle baktı. "Daha iyi görünüyorsun. Artık gözlerinde acı yok."

Rephaim ona göstermek için hevesle ayağa kalktı, kollarını iki yana uzattı ve kanatlarını kaslarını esnetir gibi kolayca açtı. "Gördün mü? Bunu hiç acı çekmeden yapabiliyorum."

Stevie Rae ona toprakta oturduğu yerden iri iri açılmış gözlerle bakıyordu. Yüzündeki ifade o kadar tuhaftı ki, Rephaim otomatik olarak kollarını indirdi ve kanatlarını topladı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Sorun ne?"

"Ben... Parka uçarak geldiğini unutmuştum. Ve parktan da uçarak ayrıldığını." Bu kadar boğuk olmasa bir kahkahayı hatırlatacak bir ses çıkardı. "Aptalca değil mi? Böyle bir şeyi nasıl unutabilirim ki?"

Rephaim "Sanırım beni kırık dökük görmeye alıştın," derken Stevie Rae'nin birdenbire neden uzaklaştığını anlamaya çalışıyordu.

"Kanatlarını iyileştiren neydi?"

"Toprak," dedi.

"Hayır, şimdi değil. Buraya çıktığımızda kırık değildi. İçini kaplayan acının bununla alakası yoktu."

"Ah, hayır. Dün geceden bu yana iyileştim. Acının nedeni Karanlık'ın ve bedenime yaptıklarının kalıntılarıydı."

"O zaman kanadın ve kolların dün gece nasıl düzeldi?"

Rephaim ona cevap vermek istemiyordu. Stevie Rae ona o iri iri açılmış, suçlayıcı gözlerle bakarken yalan söylemek ve bunu kanındaki ölümsüzlüğün neden olduğu bir mucizeye borçlu olduğunu söylemek istiyordu. Ama ona yalan söyleyemezdi. Ona yalan söylemeyecekti.

"Babamın kanı aracılığıyla hükmetmeye hakkım olan güçleri çağırdım. Buna mecburdum. Çünkü senin adımı haykırdığını duydum."

Stevie Rae gözlerini kırpıştırdı; anladığı, bakışlarından belliydi. "Ama boğa babanın değil, onun gücüyle dolu olduğunu söyledi."

Rephaim kafasını salladı. "Farklı olduğunu anlamıştım. Nedenini ben de bilmiyorum. Doğrudan Karanlık'ın kendisinden güç aldığımı da anlamadım."

"Yani seni Karanlık iyileştirdi."

"Evet. Ve sonra da toprak Karanlık'ın içimde açtığı yarayı iyileştirdi."

"Tamam, pekâlâ." Stevie Rae pat diye ayağa kalktı ve pantolonunu silkeledi. "Şimdi daha iyisin ve benim gitmem gerek. Dediğim gibi, Gece Evi'ndekiler bir Alaycı Kuzgun'un şehirde cirit attığını öğrendikleri için dışarı çıkmam bir hayli zor oluyor."

Hızlı adımlarla Rephaim'in yanından geçmeye yeltendi. Alaycı Kuzgun onu bileğinden yakaladı.

Stevie Rae irkilerek uzaklaştı.

Rephaim elini indirdi ve o da bir adım uzaklaştı.

Birbirlerine baktılar.

"Gitmeliyim," dedi Stevie Rae.

"Geri dönecek misin?"

"Dönmek zorundayım! Söz verdim!" Stevie Rae'nin bağırışı, Rephaim'in suratına bir tokat gibi inmişti.

O da "Seni sözünden azat ediyorum," diye bağırdı. Bu ufak tefek dişinin, içinde böyle bir karmaşaya neden olmasına sinirlenmişti.

"Söz verdiğim sen değilsin," derken Stevie Rae'nin gözlerinde şüpheli bir parıltı vardı. "Bu yüzden beni sen azat edemezsin!" Ve sonra, yüzünü görmemesi için kafasını diğer yana çevirerek, Rephaim'in yanından geçip gitti.

Alaycı Kuzgun arkasından "Mecbur hissettiğin için gelme," diye seslendi. "Sadece geri dönmek istersen dön!"

Stevie Rae ne duraksadı, ne de dönüp baktı. Öylece uzaklaştı.

Rephaim uzunca bir süre olduğu yerde durdu. Arabanın sesi nihayet duyulmaz olunca, harekete geçti. Sıkıntılı bir çığlık eşliğinde, koştu ve kendini gece göğüne salıverdi. Devasa kanatlarıyla soğuk rüzgârı döverek yukarı, daha yukarı, daha ılık termallerin onu kaldıracağı, tutacağı ve herhangi bir yere –her yere– taşıyacağı bir yüksekliğe tırmandı.

Uzaklar olsun yeter! Beni buradan götür!

Alaycı Kuzgun doğuya, Stevie Rae'nin arabasının saptığı yönden, Tulsa'dan ve o hayatına girdiği andan beri yakasını bırakmayan karmaşadan uzağa kanat çırpmaya başladı. Sonra, zihnini göğün tanıdık neşesi dışında her şeye kapatıp uçtu.

BÖLÜM ON DOKUZ

Stark

"Evet, seni dinliyorum, Afrodit. O şiiri ezberlememi istiyorsun." Stark, Afrodit'le helikopterin –nasıl kapatılacağını bilmeyi şiddetle dilediği– kulaklıkları aracılığıyla konuşuyordu. Onu dinlemek istemiyordu; Afrodit'le ya da kimseyle konuşmak istemiyordu. Zihninde kendini ve Zoey'i adaya ulaştırma stratejisiyle oynayıp duruyordu. Helikopterin camından dışarı baktı ve karanlığın ve sis perdesinin arasından, Duantia ve Yüksek Konsey'in beş gün içinde bir noktada mutlak ölümüyle karşılaşacağından emin oldukları Skye Adası'nı görmeye çalıştı.

"O *şiir* değil, aptal, o *kehanet.* Hiç kimseden şiir ezberlemesini istemem ben. Metafor, mecaz, kinaye, sembolizm... vesaire... vesaire. Iykk... Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Gerçi kehanet de daha az berbat bir şey değil ama en azından –ve ne yazık ki– önemli. Ve Stevie Rae bu sefer haklı. Bu şey, kafa karıştırıcı şiirsel bir haritaya benziyor," dedi Afrodit.

"Afrodit ve Stevie Rae'ye katılıyorum," dedi Darius.

"Kramisha'nın kehanet içeren şiirleri Zoey'e daha önce de rehberlik etti. Bu seferki de aynı şeyi yapacaktır."

Stark bakışlarını pencereden ayırdı. "Biliyorum." Bir Darius'a, bir Afrodit'e baktı. Sonra gözleri üçünün arasındaki daracık bir sedyeye kemerle bağlanmış Zoey'nin cansız bedenine kaydı. "Kalona'yı suyun üstünde buldu. Onu ateş aracılığıyla arındırması gerekiyor. Havanın ona ruhun zaten bildiği bir şey fısıldaması gerek ve gerçeğin peşinden ayrılmazsa, özgürlüğüne kavuşacak. Lanet olası şeyi ezberledim bile. Şiir ya da kehanet olması umurumda bile değil. Ona yardım etmesi gibi bir şans varsa, Zoey'e mutlaka ulaştırırım."

Kulaklıklardan pilotun sesi duyuldu. "Şimdi iniyorum. Sakın unutmayın, tek yapabileceğim şey sizleri bırakmak. Gerisi size kalmış. Şunu bilin ki, adada Sgiach'dan izinsiz tek bir adım atacak dahi olsanız, ölürsünüz."

"Bunu ilk on defa söyleyişinizde anladım, sizi pislikler." Stark, pilotun omzunun üstünden attığı ters bakışa aldırmadan kendi kendine söyleniyordu.

Biraz sonra helikopter yere kondu ve Darius, Stark'ın Zoey'yi tutan kemerleri çözmesine yardım etti. Stark yere atladı. Darius ve Afrodit, Zoey'yi büyük bir dikkatle ona uzattılar. Stark onu kucağında sımsıkı sarıp helikopterin devasa pervanelerinin savurduğu soğuk ve ıslak havadan korumaya çalışırken Darius ve Afrodit de yere indiler ve üçü, hep birlikte helikopterden uzaklaştılar. Pilot abartmamıştı. Helikopter havalandığında daha yere ayak basalı bir dakika bile olmamıştı.

"Korkak kediler," dedi Afrodit.

Darius "Sadece içgüdülerini dinliyorlar," derken sislerin arasından öcülerin zıplamasını bekler gibi, çevreyi kolaçan ediyordu.

Afrodit "Burası cidden ürkütücü bir yermiş," diyerek Darius'a iyice sokuldu. Darius da, onu korumacı bir tavırla, koltuğunun altına çekti.

Stark onlara kaşlarını çatarak baktı. "Siz ikiniz iyi misiniz? Sakın şu kasvetli vampirlerin aklınıza girdiklerini söylemeyin."

Darius onu baştan ayağa süzdükten sonra Afrodit'e baktı. "Hissetmiyorsun, değil mi?"

"Sadece soğuğu ve nemi hissediyorum. Zoey'nin başı belada ve ona yardım edemediğim için öfke doluyum ve şafak vaktine sadece bir saat kadar var ve sığınabileceğim tek yer vampirlerin otuz dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olduğunu söyledikleri bir baraka olduğu için canım sıkkın. Bu saydıklarımdan herhangi biri, senin hissedip hissetmediğimi sorduğun şey olabilir mi?"

Afrodit, Darius'un adına cevap verdi: "Hayır." Savaşçı da kafasını sallıyordu. "Darius ve benim hissettiğimiz 'şey' müthiş güçlü bir kaçma arzusu. Koşmaktan bahsediyorum. Hemen şimdi."

"Afrodit'i buradan hemen götürmek istiyorum. Onu bu adadan uzaklaştırmak ve bir daha asla geri dönmemek," dedi Darius. "İçgüdülerimin bana söylediği şey bu."

Afrodit, Stark'a "Ve sen bunların hiçbirini hissetmiyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Zoey'i buradan uzaklara kaçırmak istemiyorsun?"

"Hayır."

"Sanırım bu iyiye işaret," dedi Darius. "Adanın doğasında olan uyarı, Stark'ı bir şekilde es geçiyor."

"Ya da Stark uyarılmayacak kadar kas beyinli," dedi Afrodit.

"Bu iyimser düşüncenin üstüne, işe koyulsak iyi olacak.

Ürkütücü duygularla kaybedecek zamanım yok," dedi Stark. Kucağında Zoey'le, İskoçya ana karasının bir uzantısıyla ada arasında kalan uzun, dar köprüye doğru yürüdü. Köprü, geceyle pusun yoğun kıvamlı karışımında güç bela seçilen meşalelerle aydınlatılmıştı. "Siz ikiniz, geliyor musunuz? Yoksa ödlek kızlar gibi çığlık atarak kaçacak mısınız?"

"Seninle geliyoruz." Darius sadece birkaç adımda Stark'a yetişmişti.

"Evet. Ve ben kaçmak istediğimi söyledim. Çığlık atmak konusunda tek bir söz etmedim. Ben çığlık atan kızlardan değilim," dedi Afrodit.

İkisi de çok sağlam duruşlar sergilemişlerdi ama Stark daha köprünün orta noktasına gelemeden, Afrodit'in Darius'a bir şeyler fısıldadığını duydu. Dönüp ikisine baktı. Savaşçı ve Kâhin'in benizlerinin nasıl solduğunu loş meşale ışıklarında bile görebiliyordu. Durdu. "Benimle gelmek zorunda değilsiniz. Herkes, Thanatos bile, Sgiach'ın sizi adaya almayacağını söyledi. Hepsi yanılıyor olsalar ve siz adaya girebilseniz bile, yapabileceğiniz pek bir şey yok. Zoey'e ulaşmanın yolunu benim bulmam gerek. Tek başıma."

"Öteki Alem'deyken yanında olamayız," dedi Darius.

"Bu yüzden arkanı kollayacağız ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Zoey oraya –Afrodit, arkadaşının cansız bedenini işaret ediyordu– geri döndüğü zaman, Darius'la benim seni bu kepazelikte tek başına bıraktığımızı duyarsa, çok sinirlenir. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için zihniyetine nasıl bağlı olduğunu sen de biliyorsun. Vampirler geyik sürüsünün tamamının buraya gelmesine izin vermezlerdi. Ki bunun için onları suçlayamam. Bu yüzden Darius ve ben onların görevini de üstleniyoruz. Bir kez daha. Senin de dediğin gibi, zaten olmayan zamanını boşa harcama." Afrodit elini önle-

rindeki karanlığa doğru salladı. "Haydi, devam et. Altımızda çırpınan siyah dalgaları ve bu köprünün yıkılmasının ve bizi, deniz canavarlarının ürkünç siyah dalgaların altına çekip beyinlerimizi emecekleri karanlık sulara atmasının an meselesi olduğu gerçeğini yok sayacağım."

"Burası sende gerçekten bu hissi mi uyandırıyor?" Stark gülümsemesini gizlemek için boşuna uğraşıyordu.

"Evet, seni kuş beyinli. Aynen öyle."

Stark, konuşmak yerine, çenesini sıkıp aşağıdaki 'ürkünç siyah dalgalara' şüpheli bakışlar atmayı tercih ettiği için kafasını sallamakla yetinen Darius'a baktı.

"Hah." Stark güldüğünü saklamaktan tamamen vazgeçerek Afrodit'e sırıttı. "Benim için sadece köprü ve su. Seni bu kadar korkutuyor olması çok yazık doğrusu."

"Yürü," dedi Afrodit. "Ben Zoey'yi taşıdığını unutup seni köprüden aşağı itmeden ve Darius'la birlikte –çığlık atarak ya da atmayarak– geri kaçmadan önce, yürü."

Stark'ın sırıtışı sadece birkaç adım daha dayandı. Ciddileşmesi için eski çağdan kalma bir 'kovalama' sihrine gerek kalmamıştı. Zoey'nin hareketsiz ağırlığı yeterliydi. *Afrodit'le uğraşıyor olmamam gerek. Konsantre olmalıyım. Onlara söylemeye karar verdiğim şeyleri düşünmem gerek. Ve lütfen, ah, lütfen, Nyx, yanılıyor olmayayım. Beni adaya ulaştıracak doğru sözcükleri söyleyeyim.* Ciddi ve kararlı bir yüzle, köprüyü aşıp bembeyaz ve çok güzel taşlardan yapılma gösterişli bir kemerin önünde durdu. Meşalelerin ışıkları, Stark'ın çok nadir bulunan bir mermer olduğunu tahmin ettiği taşın gümüşi damarlarında yansıyor ve kemerin baştan çıkarıcı bir parıltı saçmasına neden oluyordu.

"Ah, lanet olsun, şu şeye bakamıyorum bile." Afrodit ka-

fasını çevirip gözlerini kaçırdı. "Oysa genelde parıltılı şeylere bayılırım."

Darius'un sesi son derece gergindi. "Bu daha çok bir sihir," dedi. "İtici olması istenmiş."

"İtici mi?" Afrodit kemere baktı, ürperdi ve telaşla gözlerini kaçırdı. "Bence geri püskürtücü daha doğru bir kelime olurdu."

"Seni bu da etkilemiyor, değil mi?"

Stark omuz silkti. "Etkileyici ve belli ki çok pahalı ama bende tuhaf hisler uyandırmıyor." Stark kemerli geçide iyice yaklaştı ve taşa yakından baktı. "Eee, kapı zili nerelerde? Birini nasıl çağıracağız? Telefon falan var mı? Yoksa bağırmam mı gerekiyor?"

"*Ha Gaelic akiv*?" Bedensiz erkek sesi kemerli geçidin kendisinden geliyor gibiydi. Stark afallamış halde karanlığın içine baktı. "Demek İngilizce konuşacağız," dedi ses. "Benim çağırılmam için, burada istenmeyen varlığınız yeterli."

"Sgiach'ı görmem gerek. Ölüm kalım meselesi," dedi Stark.

"Ölüm kalım meselesi dahi olsa, Sgiach sübyanlarla ilgilenmez."

Ses bu defa daha yakından ve daha net duyulmuştu ve kaba olmaktan ziyade gümbürder gibi gelen belirgin bir İskoç aksanı taşıyordu.

Afrodit "Sübyan da neyin nesi?" diye fısıldadı.

"Şışşt," dedi Stark. Sonra yüzsüz sese dönüp "Zoey çocuk değil," dedi. "O bir yüksek rahibe."

Gölgelerin arasından bir adam belirdi. Üzerinde toprak rengi bir İskoç eteği vardı ama bu, Kuzey İskoçya'da yaptıkları hızlı seyahat sırasında gördükleri eteklere pek benzemiyordu. Bu İskoç eteği, daha fazla malzemeden yapılmıştı ve

diğerleri gibi resmi ve düzgün görünüşlü değildi. Bu adamın üstünde fırfırlı bir gömlek ve tüvit bir ceket de yoktu. Kaslı göğsü ve kolları çıplaktı ve üzerinde metal zımbalı deri bir yelek ve bileklikler vardı. Belinde, bir kamanın sap kısmı parlıyordu. Kafasının tam ortasından aşağı doğru uzanan kısacık şerit dışında, saçları tamamen tıraşlıydı. Tek kulağında iki altın halka parlıyordu. Bileğindeki kabile işi altın zincir, meşalelerin ışığında parlıyordu. Yüzünde, güçlü bedeniyle tezat oluşturacak derin çizgiler vardı. Kısacık kesilmiş sakalları bembeyazdı. Yüzündeki dövmeler, elmacık kemiklerine kadar uzanan kızıl akbaba ve pençelerden oluşuyordu. Adamın bütün olarak Stark'ta uyandırdığı ilk intiba, ateşin içinden, hemen hiç yara almadan yürüyebilecek ve zaferle çıkabilecek bir savaşçı olduğu yönündeydi.

"Oradaki küçük kız, bir çaylak, yüksek rahibe değil," dedi adam.

"Zoey diğer çaylaklar gibi değildir." Stark, eski çağdan çıkagelmiş gibi görünen adamın bir anda ortadan kaybolmasından korkar gibi hızlı hızlı konuşuyordu. "İki gün öncesine kadar vampir dövmelerinin yanı sıra bütün vücudunu kaplayan özel dövmeleri vardı. Ve beş elementin hepsini içeren özelliklere sahipti."

Vampirin dikkatli mavi gözleri, Zoey, Darius ya da Afrodit'e hiç çevrilmeden, Stark'a kilitlenmişti.

"Oysa ben bugün sadece bilincini kaybetmiş bir çaylak görüyorum."

"Ruhu, iki gün önce, yoldan çıkmış bir ölümsüzle savaşırken, paramparça oldu. Ve bu olayın hemen ardından, dövmeleri de kayboldu."

"O zaman ölüyor demektir." Vampir onları kış kışlar gibi bir hareket yaptıktan sonra içeri gitmek için döndü.

"Hayır!" Stark ileri doğru bir adım attı.

Savaşçı "*Stad anis*!" diye emretti ve olağanüstü bir süratle hızla dönüp öne atıldı ve tam kemerin altına inip, Stark'ın yolunu bloke etti. "Sen aptal ya da lanet olası salağın teki misin? Sgiach'ın izni olmadan, Kadınlar Adası'na girmen imkânsız. Buna yeltenecek olursan, bedelini canınla ödersin ve böyle bir hata yapmanı hiç tavsiye etmem."

Stark, heybetli vampire sadece birkaç santim mesafede inatla duruyor ve adamın gözlerinin içine bakıyordu. "Aptal ya da salak değilim. Ben Zoey'nin savaşçısıyım. Ve eğer onu en iyi bu adaya sokarak koruyabileceğime inanıyorsam, o zaman yüksek rahibemi Sgiach'a götürmek hakkımdır."

"Size yanlış bilgi vermişler, Savaşçı." Vampir sakin fakat sert bir sesle konuşuyordu. "Sgiach ve adası, sizin Yüksek Konsey'inizden ve onların kurallarından dağlar kadar farklıdır. Ben Erebus'un Oğulları'ndan değilim ve *mo bann ri*, benim kraliçem, İtalya'da değil. Yanındaki yaralı bir yüksek rahibe olsun, olmasın, buraya girmeye hakkın yok, Savaşçı. Burada olmaya bile hakkın yok."

Stark birden Darius'a döndü. "Zoey'i tut." Yüksek rahibesini diğer savaşçıya teslim ettikten sonra yüzünü yeniden vampire çevirdi. Elini, avucu dışarı bakacak şekilde uzattı ve vampirin meraklı bakışları altında, başparmağının tırnağıyla bileğine bir çizik attı. "Buraya Erebus'un Oğulları'ndan bir savaşçı olarak gelmedim. Yüksek Konsey'i terk ettim. Kuralları benim için bir bok ifade etmiyor. Lanet olsun, girmek için izin istemiyorum. Kanımla bana geçen mirasa dayanarak Sgiach'ı görmeyi talep ediyorum. Ona söyleyecek bir şeyim var."

Vampir, bakışlarını Stark'tan bir an olsun ayırmıyordu ama havayı koklarken burun delikleri irileşmişti.

"Adın ne senin?"

"Bugün Stark diyorlar ama sanırım aradığınız isim, İşaretlenmemden önce taşıdığım isim olsa gerek: MacUallis."

"Burada kal, MacUallis." Vampir, gecenin içinde gözden kayboldu.

Stark kanayan bileğini kot pantolonuna sildi ve Zoey'yi Darius'un elinden aldı. "Ölmesine izin vermeyeceğim." Derin bir nefes alarak gözlerini yumdu ve atalarının kanının onu koruyacağına güvenerek kemerli geçidin altından geçmeye ve vampirin peşinden gitmeye hazırlandı.

Darius onu kolundan yakaladı ve eşiği atlamasına son anda engel oldu. "Sanırım, vampir kendisi geri geleceği için burada kalmanı söyledi."

Stark durdu ve bir Darius'a, bir Afrodit'e baktı. Afrodit gözlerini çevirdi. "Biliyor musun sanırım bu hayatta öğrenmen gereken iki şeyden biri 'sabır,' diğeri de 'biraz laftan anla'. Birkaç dakika dayansan diyorum. Barbar Savaşçı burada beklemeni söyledi, git demedi. Bence geri dönecek."

Stark homurdandı ve kemerli geçitten yarım adım kadar uzaklaştı. Yere çömeldi ve rahat edebilmesi için Zoey'nin ağırlığını kaydırdı. "Pekâlâ. Bekleyeceğim. Ama çok fazla değil. Ya beni bu lanet olası adaya alırlar ya da almazlar. Her halükarda, ne olacaksa bir an önce olsun istiyorum."

"Haklı." Adanın karanlığından bir kadın sesi yükseldi. "Sabretmeyi öğrenmelisin, Savaşçı."

Stark doğruldu ve yüzünü yeniden adaya çevirdi. "Onu kurtarmak için sadece beş günüm kaldı. Aksi takdirde ölecek. Şu anda sabrı öğrenecek zamanım yok."

Kadının kahkahası, Stark'ın tüylerinin dikilmesine neden oldu. "Atılgan, küstah ve arsız," dedi. "Senin yüzyıllar önceki halini hatırlatıyor, Seoras."

Vampir savaşçının sesi "Evet ama ben hiç bu kadar genç olmadım," diye cevap verdi.

Stark tam karanlığın içinden çıkıp yüzlerini göstermeleri için bağıracakken, kadın ve savaşçı, sislerin içinden çıkıp tam karşısında, kemerli geçidin adaya bakan tarafında belirdiler. Eski çağlardan çıkagelmiş gibi görünen vampir yine oradaydı ama Stark ona bakmıyordu bile. Bütün dikkati kadına odaklanmıştı.

Uzun boyluydu, geniş omuzlu vücudu kaslı olmasına rağmen fazlasıyla kadınsıydı. Boynundaki zincirin ucunda sallanan yumruk büyüklüğündeki kehribarla birebir aynı tonda –altınla yeşil karışımı– güzel, iri gözlerinin kenarlarında çizgiler vardı. Bel hizasına kadar inen uzun saçları, tarçın kırmızısı ince bir tutam dışında bembeyazdı ama yaşlı görünmüyordu. Genç de durmuyordu. Stark onu dikkatle incelerken, aynı zamanda hem eskiye ait hem de yaşsız görünmeyi başaran Kalona'yı anımsattığını düşündü. Dövmeleri inanılmazdı; güçlü, şehvetli yüzünü sap ve bıçak kısımları girift oymalarla süslü kılıçlar çevreliyordu. Stark, o ağzı bir karış halde kadını izlerken hiç kimsenin konuşmadığını fark edince gırtlağını temizledi, Zoey'i göğsüne iyice bastırarak saygıyla eğildi.

"Uğurlar olsun, Sgiach!"

Kadın giriş konuşmasına gerek duymadan "Sizi adama neden kabul edeyim?" diye sordu.

Stark derin bir nefes alıp çenesini dikleştirdi ve biraz önce savaşçıyla da olduğu gibi, gözlerini Sgiach'ın gözlerine dikti. "Bu benim kan hakkım. Ben bir MacUallis'im. Yani sizin kabilenizin de bir parçasıyım."

"Onun değil, evlat. Benim," derken Vampirin dudakları davetkâr olmaktan çok tehlikeli bir gülümsemeyle büküldü.

Stark hazırlıksız yakalanmıştı. Dikkatini yeniden Savaşçıya çevirdi. Aptal gibi "Sizin mi? Sizin kabilenizin parçası mıyım?" diye sordu.

"Bu kadar gençken sen daha akıllıydın diye hatırlıyorum," dedi Sgiach, savaşçısına.

"Evet," dedi vampir homurdanır gibi. "Genç ya da yaşlı, bundan çok daha fazla sağduyum olduğu kesin."

"İnsan kanımın tarihinin, bana hem siz ikiniz, hem de bu adayla bir bağ sağladığını bilecek kadar akıllıyım," dedi Stark.

Savaşçı alaycı bir sesle, "Alt bezinden daha yeni kurtulmuşsun, evlat," dedi. "Sen okul çocuğu oyunlarına daha uygunsun ve bu adada öyle şeyler yok."

Vampirin bu sözleri, Stark'ı kızdırmak yerine hafızasını tetiklemeye yaramıştı. Damien'in notları gözünün önüne geliverdi. "İşte bu yüzden bu adaya girmek hakkım ya zaten," dedi. "Zoey'i kurtaracak kadar savaşçı olabilmek için ne gerektiğini bilemiyorum ama size onun bir yüksek rahibeden fazlası olduğunu söyleyebilirim. Paramparça olmasından hemen önce, vampirlerin daha önce hiç görmedikleri bir şeye dönüşmek üzereydi." Düşünceler art arda beynine doluyordu. Konuştukça Sgiach'ı şaşırttığını görebiliyordu. Yap-bozun parçaları tek tek yerlerini bulurken, iç sesi, doğru mantık çizgisinde ilerlediğini fısıldıyordu. "Zoey, Elementler Kraliçesi olmak üzereydi. Ben onun savaşçısıyım –Koruyucusu– ve o da benim As'ım. Buraya As'ımı nasıl koruyacağımı öğrenmeye geldim. Sizin işiniz bu değil mi? Savaşçıları Aslarını korumak için eğitmiyor musunuz?"

Sgiach "Bana gelmekten çoktan vazgeçtiler," dedi.

Stark kadının sesine yansıyan hüznü hayal ettiğini sandı ama savaşçı, kraliçesinin bütün ihtiyaçlarına, en ufak bir ra-

hatsızlığını bile ayırt edecek kadar duyarlı olduğunu göstermek ister gibi Sgiach'a sokulunca, doğru cevabı hiç şüphesiz bulduğunu anladı. Ve Tanrıçasına sessiz bir teşekkür gönderdi.

"Hayır, gelmekten vazgeçmedik. Ben buradayım işte," dedi eski çağ kraliçesine. "Ben bir savaşçıyım. Ve MacUallis kanından geliyorum. Asımı koruyabilmek için yardımınızı istiyorum. Lütfen, Sgiach, izin ver, adanıza gireyim. Bana kraliçemi nasıl hayatta tutacağımı öğret."

Sgiach, dönüp savaşçısına bakmasına yetecek kadar kısa süren bir tereddüdün ardından elini kaldırdı ve "*Failte gu ant Eilan nan Sgiath*... Sgiach'ın Adası'na hoş geldiniz. Adama girebilirsiniz," dedi.

"Majesteleri." Darius'un sesi hepsini durdurmuştu. Savaşçı kemerli geçidin önünde, hemen arkasında Afrodit'le diz çökmüştü.

"Konuşabilirsin, Savaşçı," dedi Sgiach.

"Ben kabile kanından değilim ama ben de bir Asi koruyorum. Bu yüzden, ben de adanıza girmek için izin istiyorum. Taze eğitimli bir savaşçı olmasam da, burada bilmediğim ve savaşçı kardeşimin Zoey'i kurtarma mücadelesinde yanında dururken öğreneceğim çok şey olduğundan eminim."

"Bu bir yüksek rahibe değil, insan soyundan bir dişi," dedi vampir savaşçı. "Ona nasıl yeminle bağlı olabilirsin ki?"

"Affedersiniz ama isminizi yakalayamadım," dedi Afrodit, Darius'un yanına gelip elini omzuna yerleştirirken. "Shawnus muydu?"

Savaşçı ağır ağır konuşarak, "Lanet olası Seoras, ne o yoksa sen de sağır mısın?" dedi. Stark, Afrodit'in sürtükçe tonlamasının adamı gülümsetmesine şaşırtmıştı.

"Pekâlâ, Seoras." Afrodit adamın aksanını insanı ürkütecek kadar doğru taklit etmişti. "Ben insan değilim. Görüş ge-

len bir çaylaktım. Ama sonra çaylaklığımı kaybettim. Ve çaylaklığımdan soyununca, Nyx, benim hâlâ bihaber olduğum nedenlerden dolayı, görüşlerimi korumama yardım etmeye karar verdi. Ve şimdi, Tanrıça'nın kâhiniyim. Bu kâhinlik halinin, bana yaşattığı bütün stres ve göz ağrılarının yanı sıra, kraliçeniz gibi zarafetle yaşlanmama olanak sağlayacağını umuyorum." Afrodit, kaşlarını kaldırmış olan –ama Stark'ın hak ettiğini düşündüğü gibi canına okumaya yeltenmeyen– Sgiach'ı selamlamak için duraksadı. "Her neyse, Darius benim yeminle bağlı savaşçım. Durumu doğru algıladıysam –ki betimsel dil konusunda pek parlak olduğum söylenemez– ben de kendime göre bir As sayılıyorum. Bu yüzden Darius sizin Koruyucu tanımınıza –kan bağı olsun ya da olmasın– uyuyor demektir.

Stark, Seoras'ın mırıldandığını duyar gibi oldu. "Küstah kaltak..." Aynı anda Sgiach da "İlginç," diye fısıldamıştı.

"*Failte gu ant Eilan nan Sgiath*, Kâhin ve Savaşçı," dedi Sgiach.

Stark daha fazla tartışmaya imkân bırakmadan, kucağında Zoey, peşinde Darius ve Afrodit'le birlikte mermer kemerin altından geçti ve Kadınlar Adası'na adımını attı.

BÖLÜM YİRMİ

Stark

Seoras onları kemerli geçitten görünmeyen bir yerde hazır bekleyen siyah Range Rover'a götürdü. Stark arabanın yanına gelince durdu. Şaşkınlığı yüzüne yansımış olsa gerekti, çünkü Savaşçı bir kahkaha attı ve "Yoksa bir Kuzey İskoçya midillisinin çektiği bir araba mı bekliyordun?" dedi.

"Onu bilmem ama ben bekliyordum," dedi Afrodit, Darius'la birlikte arka koltuğa geçerken. "Ve ilk defa yanıldığıma süper memnun oldum."

Seoras ön taraftaki yolcu kapısını açtı. Stark, Zoey'yi dikkatle taşıyarak arabaya bindi. Sgiach'ın onlarla gelmediğini fark ettiğinde, Savaşçı yola çıkmıştı bile.

"Hey, kraliçeniz nerede?" diye sordu.

"Sgiach'ın, adasında bir yerden bir yere gidebilmesi için motora ihtiyacı yok."

Stark bir sonraki sorusunu nasıl dile getireceğini kestirmeye çalışırken, Afrodit "Bu da ne demek oluyor?" diye soruverdi.

"Sgiach'ın özelliği hiçbir elementle sınırlı olmaması. Sgiach'ın özelliği bu adayla ilgili. Ve adadaki herkese ve her şeye hükmedebiliyor."

"Tanrım! Yani Uzay Yolu'nun ahmakça olmayan bir versiyonu gibi kendini ışınlayabildiğini mi söylüyorsunuz? Gerçi Uzay Yolu'yla ilgili ahmakça olmayan hiçbir şey düşünemiyorum ya..."

Stark, Afrodit'in çenesini kapatabilmek için Darius'u üzerine saldırtmayacak bir yöntem düşünmeye başladı.

Ancak yaşlı savaşçı Afrodit'in tavrından hiç şikâyetçi değildi. Basitçe omuz silkti ve "Evet, bence yerinde bir benzetme," dedi.

Stark'ın beyni çenesine hükmedemeden, ağzından "Uzay Yolu'nu biliyor musunuz?" sorusu dökülüverdi.

Savaşçı bir kez daha omuz silkti. "Uydumuz var."

"Ya İnternet?" Afrodit umutla sormuştu.

Seora ciddi bir yüzle "Internetograf da var," dedi.

Stark "Yani dış dünyaya açıksınız," dedi.

Seoras ona yan gözle baktı. "Evet, Kraliçe'nin amaçlarına hizmet ettiği sürece."

"Şaşırmadım. O bir kraliçe. Alışveriş etmeyi seviyordur, internete de ihtiyacı olur," dedi Afrodit.

"O bir kraliçe. Dünyadan ve olup bitenlerden haberdar olmayı sever." Savaşçı bu son cümleyi daha fazla soruya mahal bırakmayacak bir tonlamayla sormuştu.

Bir süre sessizce yol aldılar. Doğu tarafında kendini göstermeye başlayan aydınlık, Stark'ı endişelendirmişti. Tam Seoras'a gün doğarken içeride ve korunaklı bir yerde olmaz-

sa, ona ne olacağını sormaya hazırlanırken Savaşçı ileride, sol tarafta kalan daracık bir yolu işaret etti ve "Craobh," dedi. "Kutsal Koru. Şato korunun ötesinde, sahilde kalıyor."

Stark, sol taraflarında kalan ve sağlıksız görünümlerinin bir göz aldanmasından ibaret olduğunu tahmin ettiği, yamuk yumuk ağaç gövdelerine –ki üzerlerinde yemyeşil bir okyanus taşıyorlardı– büyülenmiş gözlerle baktı. Geçerken korunun içinden sadece anlık görüntüler –yosun tabakaları, gölgeler ve girişteki kemerin inşa edildiği, parıltılı ışık benekleri gibi görünen mermer bloklar– yakalayabilmişti. Ve hepsinin önünde, gezginleri çeken bir işaret kulesi gibi, tek vücut halinde birbirine dolanmış iki ağaç göze çarpıyordu. Bu tuhaf bütünlüğün dallarında, eski ve boğum boğum uzantılarıyla tuhaf fakat bütünleyici bir tezat oluşturan rengarenk kumaş parçacıkları sallanıyordu.

Stark ağaca baktıkça, daha tuhaf bir hisse kapılıyordu.

"Daha önce hiç böyle bir ağaç görmedim. Bütün bu kumaşları neden bağlamışlar ki?"

Seoras frene bastı ve yolun ortasında durdu. "Bu alıç ve üvez ağaçlarının birlikte büyümesiyle oluşmuş bir asma ağacı."

Açıklaması bununla sınırlı kalınca, Stark sıkıntılı bir bakış atarak "Asma ağacı derken?" diye sordu.

"Eğitimin üzüntü verecek kadar eksik kalmış, ahbap. Bu bir dilek ağacı. Her düğüm –her kumaş parçası– bir dileği temsil ediyor. Bazen, çocuklarının iyiliği için dua eden bir anne babanın dileği. Bazen bir sonraki hayata geçiş yapan dostlarını yâd edenlerin çaputları. Ama çoğu zaman hayatlarını birbirine bağlayan ve mutluluk dileyen aşıkların dilekleri. Bu ağaçlar iyi insanların yetiştirdiği, kökleri, iyi dilekle-

rini kendi dünyalarından bizimkine aktarmalarıyla beslenen ağaçlardır.

"İyi insanlar mı?" Stark iyice bunalmışa benziyordu.

"Size göre periler. "Düğümü bağlamak" ifadesinin buradan geldiğini biliyor muydunuz?"

"Çok romantik." Afrodit'in sesi –ilk defa– alaycılıktan en ufak bir iz taşımıyordu.

"Evet, kadın. Gerçekten romantik bir şey varsa, İskoç demektir." Savaşçı Range Rover'ı yeniden harekete geçirdi ve dilek ağacından ağır ağır uzaklaştı.

Aklı, Zoey'le bir dilek bağlama düşüncesine kayan Stark, şatoyu ancak önünde durunca fark etti. Kafasını kaldırmasıyla kayadan ve sudan yansıyan göz kamaştırıcı ışıkla karşılaşması bir oldu. Şato anayoldan birkaç yüz metre içeride, engebeli bir arazinin üstünde yükseltilmiş bir köprü gibi görünen dar bir yolun ucunda kalıyordu. Adayı anakaraya bağlayan köprüde olduğu gibi, bu yola da meşaleler sıralanmıştı. Ancak burada sayıları üçle çarpılan meşaleler hem şatoya uzanan yolu hem de devasa yapının kendisini gündüz gibi aydınlatıyordu.

Meşalelerin arasına bir erkek kolu kalınlığında kazıklar yerleştirilmişti. Her bir kazığa, deriyle kaplanmış, ağızları çarpılmış, gözleri eksik birer kelle geçirilmişti. Bu dehşet verici şeyler, ilk bakışta hareket eder gibi görünüyorlardı. Stark dikkatle bakınca, kuruyup büzülmüş kafa derilerinden çıkan uzun ve ince saç tutamlarının, hayaletler misali, soğuk esintiyle savrulduklarını fark etti.

Afrodit arka koltuktan "İğrenç," diye fısıldadı.

Darius hayret ve hayranlıktan kısılan sesiyle "Ulu Kafa Koparıcı," dedi.

Seoras "Evet" demekle yetinmişti ama dudaklarında sesindeki gurura ayna tutan bir gülümseme belirmişti.

Stark konuşmuyordu. Bakışları bu korkunç giriş yolunda dolaşıyordu. Sgiach'ın şatosu okyanusa tepeden bakan bir uçurumun ucuna kondurulmuştu. Şatonun sadece karaya bakan kısmını görebiliyor olmasına rağmen, Stark için, kendini dış dünyaya sunduğu ön cephesini hayal etmek hiç zor değildi. Şato, aralarına adanın dört bir yanına saçılmış ışıltılı beyaz mermerlerin serpiştirildiği gri taşlardan inşa edilmişti. Kalın, çift kanatlı kapısının önünde, şatonun dar ve köprümsü girişine bakan heybetli bir kemer yükseliyordu.

Stark, Range Rover'dan inerken, bakışlarını havaya kaldırmasına neden olan bir ses duydu. Şatonun en yüksek kulesinin tepesinde bir meşale çemberinin aydınlattığı bir bayrak dalgalanıyordu. Kıpır kıpır olmasına rağmen, Stark bayrağın üstündeki güçlü siyah boğa bedeninin üstüne resmedilmiş tanrıça –ya da belki de kraliçe– figürünü seçebilmişti.

Sonra şatonun kapıları açıldı ve erkekli kadınlı bir grup savaşçı dışarı çıkıp hızlı adımlarla köprüyü geçtiler. Darius hemen yanında savunma pozisyonu alırken, Stark otomatik olarak geri çekildi.

Seoras "Ortada bir sorun yokken belanızı aramayın," dedi ve nasırlı eliyle sakinleştirici bir hareket yaptı. "Sadece kraliçenize hak ettiği saygıyı göstermeye çalışıyorlar."

Kadın, erkek her biri Seoras'ınkine benzer bir kılık içinde olan savaşçılar, hızlı fakat en ufak bir saldırganlık belirtisi taşımayan hareketlerle Stark'a ulaştılar. Aralarında deri bir sedyeyle iki sıra halinde durdular.

"Bizden biri düştüğü zaman, saygı göstermek, gelenektir. Onu Tír na nÓg'a yani gençliğimizin ülkesine geri döndür-

mek Kabile'nin sorumluluğudur," dedi Seoras. "Bizden birini asla arkada bırakmayız."

Stark tereddütlüydü. Savaşçının kararlı gözlerine bakarak "Onu bırakabileceğimden emin değilim," dedi.

Seoras anlayışlı bir tavırla kafasını sallayarak "Ah, evet," dedi. "Buna gerek yok ki. Sen en önde duracaksın. Kabile geri kalanını halledecek."

Stark hareket etmeden öylece durmaya devam edince, Seoras yanına gitti ve kollarını öne uzattı. Zoey'i bırakamayacaktı. Buna dayanabileceğini sanmıyordu. Sonra Seoras'ın bileğinde parlayan altın zinciri gördü. Ve içine dokunan bu zincir oldu. Kendisi de şaşırarak, Seoras'a güvendiğini fark etti ve Zoey'i savaşçıya teslim ederken, ondan vazgeçmediğini, sadece paylaştığını düşündü.

Seoras döndü ve Zoey'i büyük bir özenle sedyeye yatırdı. Sedyeyi taşıyan savaşçılar –her iki tarafta da altışar savaşçı sıralanmıştı– saygıyla başlarını eğdiler. Sonra sedyenin başında duran, uzun boylu kuzguni saçlı bir kadın olan liderleri Stark'a "Savaşçı, yerim senindir," dedi.

Stark içgüdüleriyle hareket ederek sedyeye doğru yaklaşırken kadın, sırasından çıktı ve sedyenin kolunu Stark'a teslim etti. Seoras önlerinden yürüyordu. Stark ve diğer savaşçılar tek vücut halinde hareket ederek, Zoey'i, Sgiach'ın şatosuna taşıdılar.

Stark

Şatonun içi, özellikle dış cephenin kasvetli dekorasyonunun üstüne, tam bir sürpriz oldu. En azından Stark, burasının bir zindanla erkekler soyunma odası arasında bir yerde duran

erkeksi, Spartalı bir savaşçı şatosu olacağını tahmin etmişti. Ama ciddi anlamda yanılmıştı.

Şatonun içi muhteşemdi. Yerler gümüş damarlı bembeyaz mermerlerle kaplıydı. Taş duvarla hoş ada manzaralarından, karışık tüylü ineklere ve güzel olduğu kadar kanlı savaş sahnelerine kadar çeşitlilik gösteren parlak renkli duvar halılarıyla bezeliydi. Holden geçip uzun bir koridor boyunca ilerlemiş ve geniş taş bir merdivenin önüne vardıkları zaman, Seoras'ın el hareketiyle durmuşlardı.

"Karar alamazsan, bir As'ın koruyucusu da olamazsın. Bu yüzden, bir karar vermelisin ahbap. Kraliçeni yukarı götürmek ve biraz istirahat etmek mi istersin, yoksa tetkikine hemen şimdi başlamak mı?"

Stark tereddütsüzdü. "Dinlenecek zamanım yok ve bugün için hazırlanmaya daha Zoey'nin savaşçı yeminimi kabul ettiği gün başladım. Kararım, tetkike hemen şimdi başlamaktan yana."

Seoras kafasını ağır ağır salladı. "Tamam, o zaman Fianna Foil'in odasına gidiyoruz." Savaşçı merdivenlerden döndü ve koridor boyunca yürümeye başladı. Hemen arkasından, Zoey'yi taşıyan Stark ve diğerleri geliyorlardı.

Afrodit, Stark'ı delirtmek ister gibi adımlarını sıklaştırıp onlara yetişmişti. "Seoras, Stark'ın bir tetkik yapması gerektiğini söylerken neyi kastettiniz?"

Seoras bu soruya karşılık omzunun üstünden şöyle bir bakmakla yetindi ve "Ben kekelemedim, kadın. Görevini tetkik olarak adlandırdım, o kadar," dedi.

Afrodit bir homurtu çıkardı.

Stark "Kapa çeneni," diye fısıldadı.

Afrodit her zamanki gibi onu duymazdan geldi. "Evet, kelimeyi duydum ama anlamından çok emin değilim."

Seoras çift kanatlı kocaman bir kapının önüne gelmişti. Stark kapıların ancak bir ordu tarafından açılabileceğini düşünürken, savaşçının tek yaptığı alçak ve yumuşak bir sesle, "Koruyucunuz içeri girmek için izin ister As'ım," demek oldu. Kapılar, bir aşığın iç çekişini andıran bir sesle açıldı ve Seoras onları Stark'ın o güne dek gördüğü en inanılmaz odaya soktu.

Sgiach kocaman salonun tam ortasında duran üç kademeli bir platformun üstüne yerleştirilmiş beyaz, mermer bir tahtta oturuyordu. Taht tepeden tırnağa, her biri ayrı bir hikâye anlatır ya da ayrı bir sahneyi canlandırır gibi görünen girift düğümlerle bezenmişti. Ancak Sgiach'ın ve platformun arkasında kalan vitraylı pencere, şafağın ilk ışıklarını haber veriyordu. Stark, camın rahatsız edici parlaklığı karşısında pat diye durunca, savaşçı dizisi de durdu ve meraklı bakışlarını ona çevirdiler. O, ışık karşısında gözlerini kısıp, gün ışığı saatlerinin neden olduğu sersemlikte beynini çalıştırmaya çalışırken, Afrodit öne çıktı, Sgiach'ın önünde hızlı bir reverans yaptı ve sonra Seoras'a "Stark bir kırmızı vampir," diye açıkladı. "Sizlerden farklı. Doğrudan gün ışığı onu yakar."

Seoras "Pencereleri örtün," diye emretti. Savaşçılar emre derhal itaat ettiler ve Stark'ın daha önce fark etmediği kırmızı kadife perdeleri kapatmaya başladılar.

Stark'ın gözleri odayı kaplayan karanlığa uyum sağlamakta gecikmemişti. Bu yüzden daha savaşçılar duvarlardaki meşaleleri ve ağaç büyüklüğündeki mumlukları tutuşturmadan, Seoras'ın platformun basamaklarını çıkıp, kraliçesinin tahtının sol tarafındaki yerini aldığını rahatça görebilmişti.

Seoras etrafına neredeyse elle tutulur bir özgüven duygusu yayıyordu. Stark, bu dünyadaki –hatta belki de bir sonrakindeki– hiçbir şeyin Seoras'ı aşıp kraliçesine zarar veremeyeceğini hissetmişti. Bir an güçlü bir haset duygusuyla sarsıldı. *Ben de bunu istiyorum! Zoey'nin bir daha asla zarar görmemesini sağlamak için onu geri istiyorum!* Sgiach elini kaldırdı ve kısa –ancak fazlasıyla içten– bir temasla, savaşçısının kolunun alt kısmını okşadı. Kraliçe, Seoras'a bakmasa da, Stark bakıyordu. Seoras kraliçesini, Stark'ın çok iyi anladığı bir ifadeyle süzüyordu. *O sadece bir koruyucu değil. O koruyucuların koruyucusu. Ve onu seviyor.*

"Yaklaşın. Kraliçe'yi önüme bırakın." Sgiach eliyle yaklaşmalarını işaret ediyordu.

Grup öne doğru yürüdü ve Zoey'nin sedyesini kraliçenin ayaklarının dibine, mermer zemine bıraktı.

"Gün ışığına katlanamıyorsun. Sende başka ne farklılıklar var?" Sgiach bu soruyu yöneltirken, meşalelerin sonuncusu da tutuşmuş ve odayı ılık, sarımtırak bir ışık kaplamıştı.

Savaşçılar odanın loş köşelerine çekildiler. Stark yüzünü kraliçeye ve koruyucusuna çevirip, lafı dolandırmadan ve girizgâha gerek görmeden hızlı hızlı "Genelde gün boyunca uyurum," dedi. "Güneş gökyüzünde olduğu sürece, yüzde yüz kendimde değilimdir. Sıradan vampirlerden daha güçlü bir kan şehveti duyuyorum. Özel bir eve, davet olmadan giremiyorum. Başka farklılıklar da olabilir ama ben kırmızı vampir olalı uzun zaman olmadı ve şimdilik ancak bu kadarını fark edebildim."

"Öldüğün ve yeniden canlandığın doğru mu?"

"Evet." Stark, kraliçenin bu konuyu fazla kurcalamayacağını umarak telaşla konuşmuştu.

Sgiach "Çok ilginç," diye mırıldandı.

Seoras "Kraliçe'nin ruhu gün ışığı sırasında mı parçalandı?" diye sordu. "Onu bu yüzden mi koruyamadın?"

Savaşçı bu soruyu kalbinin derinliklerinden sormuş gibiydi. Stark gözlerini, Seoras'ın gözlerine dikti ve gerçeği söyledi. "Hayır. Gündüz değildi. Onu koruyamamamın bununla bir ilgisi yok. Onu yaptığım bir hata yüzünden koruyamadım."

Sgiach "Gece Evi'nizdeki vampirler gibi, Yüksek Konsey'in de, parçalanmış bir ruhun, bir yüksek rahibe –ve çoğu zaman savaşçısı– için ölüm fermanı olduğunu anlattıklarına da eminim," dedi. "Buraya gelmenizin bu gerçeği değiştireceğine olan inancın neden kaynaklanıyor?"

"Çünkü daha önce de söylediğim gibi, Zoey sadece bir yüksek rahibe değil. O farklı. Onda dahası var. Ve ben onun savaşçısı olmakla kalmayacağım. Koruyucusu da olacağım."

"Yani onun için ölümü göze almaya razısın."

Savaşçı bunu bir soru sorar gibi söylememişti ama Stark yine de kafasını salladı. "Evet. Onun için ölürüm."

"Ama ölecek olursa, onu yeniden bedenine döndürmesinin imkânsız olacağını biliyor," dedi Afrodit, Darius'la birlikte Stark'ın yanına geçerken. "Çünkü diğer savaşçılar bunu denemişler ama hiçbiri başarılı olamamış."

"Öteki Alem'e canlı olarak geçmesine olanak verecek kapıyı bulmak, boğaları ve savaşçıların eski çağdan kalma usullerini kullanmak istiyor."

Seoras gergin bir gülüşle "Öteki Alem'e mitolojinin ve dedikoduların peşine düşerek geçmeyi umuyor olamazsın," dedi.

"Bu şatonun tepesinde o siyah boğanın bayrağını dalgalandırıyorsunuz," dedi Stark.

"Adam gibi, uzun zaman önce unutulan eski çağ sembolü, *tara*dan bahsediyorsun," dedi Sgiach.

Stark "Biz adanızı hatırladık," diye bastırdı.

"Ve boğalar Tulsa'da sandığınız kadar unutulmuş değiller," dedi Afrodit. "Her ikisi de, dün gece orada boy gösterdiler."

Sgiach'ın yüzü belirgin bir şok, savaşçısınınki ise tehlikeli bir hazır olma hali sergilerken, uzun bir sessizlik oldu.

"Anlatın," dedi Seoras.

Afrodit hızlı hızlı ve şaşırtıcı derecede az bir alaycılıkla Thanatos'un boğalardan bahsedişini, bunun sonucu olarak Stevie Rae yanlış boğayı çağırırken, Damien ve diğer çocukların araştırma yaptıklarını ve bu sayede, Stark'ın koruyucular ve Sgiach'ın adasıyla bir kan bağının olduğunu keşfettiklerini anlattı.

Sgiach "Beyaz boğanın kehanetlerini tekrarlayın," dedi.

"Savaşçı, Kadınlar Adacığı'na girebileceği köprüyü keşfetmek için kendi kanına bakmalı ve sonra arenaya girebilmek için kendini yenmeli. Rahibesine kavuşabilmesi, ancak birini diğerinden önce tanımasıyla mümkün. Ona kavuştuktan sonra, geri dönüp dönmemek rahibesinin kararı olacaktır, onun değil."

Sgiach, savaşçısına baktı. "Boğa ona Öteki Alem'e geçiş vermiş."

Seoras başıyla onayladı. "Evet, ama sadece geçiş. Gerisini kendisinin halletmesi gerek."

"Bana da açıklayın!" Stark sıkıntısını daha fazla bastıramayacaktı. "Lanet olası Öteki Alem'e geçmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Bir Savaşçı Öteki Alem'e canlı olarak giremez," dedi Sgiach. "Sadece yüksek rahibeler bu yeteneğe sahiptirler. Ve onların çoğu da o aleme girmeyi başaramazlar."

"Bunu biliyorum," dedi Stark dişlerini sıkarak "Ama sizin de dediğiniz gibi, boğalar beni içeri alıyorlar."

Seoras "Hayır," diye düzeltti. "Sadece geçişine izin veriyorlar, girişine değil. Asla bir savaşçı olarak giriş yapamazsın."

"Ama ben bir savaşçıyım! O zaman nasıl girebilirim? Kendimi yenmekle ilgili kısım ne anlama geliyor?"

"Eski din burada devreye giriyor. Uzun zaman önce, erkek vampirler, Tanrıça'ya ya da tanrılara bir savaşçının kapasitesinin ötesinde hizmet verebilirlerdi."

"Bazılarımız Şaman'dık," dedi Seoras.

"Pekâlâ, bu durumda, benim de mi Şaman olmam gerekiyor?" Stark'ın kafası allak bullak olmuştu.

"Benim tanıdığım, Şaman olabilmiş tek bir savaşçı var." Sgiach sözlerini somutlaştırmak ister gibi, elini Seoras'ın koluna yerleştirdi.

"İkiniz de Şaman'sınız!" dedi Afrodit heyecanla. "O zaman Stark'a bunu nasıl yapacağını söyleyin. Nasıl hem savaşçı hem şaman olabileceğini anlatın."

Eski savaşçı kaşlarını kaldırdı. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirmişti. "Ah, aslında çok basit. Şaman'ı doğurabilmek için, içindeki savaşçının ölmesi gerek."

"Harika. Her halükarda ölmem gerekiyor," dedi Stark.

"Evet, sanırım öyle görünüyor," dedi Seoras.

Stark, Zoey'nin "*Ah, lanet olsun*," diye söylendiğini görür gibiydi.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Stevie Rae

Stevie Rae okula döndüğü zaman, bir yığın laf işiteceğinden emindi ama Lenobia'nın onu park alanında bekliyor olacağı hiç aklına gelmemişti.

"Bak, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Gördüğün gibi, gayet iyiyim ve..."

"Akşam haberlerinde, Tribune Daireleri'ne bir çete baskını olduğunu duyduk. Dört kişi öldürülmüş. Gırtlakları kesilmiş ve çokça kan kaybetmişler. Polisin şu anda kapımızda olmamasının tek nedeni, pek çok görgü tanığının çetenin insan soyundan ergenlerden oluştuğuna yemin etmeleri. Kırmızı gözlü ergenler."

Stevie Rae gırtlağının gerisinde beliren safra tadından kurtulmak için yutkundu. "Depoda bıraktığım kırmızı çaylaklar. Görgü tanıklarının hafızalarıyla oynamış olmalılar. Ama hiçbiri değişimlerini tamamlayamadıklaı için, her şeyi ört bas etme yetenekleri yok."

"O ışık saçan kırmızı gözleri insanların hafızalarından si-

lemezsin," dedi Lenobia başını sallayarak.

Stevie Rae arabadan inip okula doğru yürümeye başlamıştı. "Ejderha peşlerine düşmemiştir herhalde, değil mi?"

"Hayır. Onu küçük bir çaylak gurubuyla oyaladım. Alaycı Kuzgunlar'ın yeniden saldırıya geçmesi ihtimaline karşılık, savunma derslerine şimdiden başladılar."

"Lenobia, ben parktakinin cidden bir tesadüf olduğunu düşünüyorum. Her iddiasına girerim şu anda Tulsa'dan kilometrelerce uzaktadır."

Lenobia elini *boş versene* der gibi salladı. "Bir Alaycı Kuzgun bile fazla. İster yalnız olsun, ister sürüsüyle birlikte, Ejderha peşine düşüp onu yakalayacak ve yok edecektir. Ve eğer Neferet ve Kalona onları yönlendirmiyorsa, okula saldırmaları konusunda bir endişe taşımamıza gerek olmadığını düşünüyorum. O kırmızı çaylaklar aklımı daha çok kurcalıyorlar."

"Benim de," dedi Stevie Rae. Konuyu değiştirmek işine geliyordu. "Haberlere göre, o insanlar kanlarını kısmen mi kaybetmişler?"

Lenobia kafasını salladı. "Evet, gırtlakları deşilmiş. Kesik ya da ısırık ya da sonrasında senin veya benim emeceğimiz tarzda bir kanama yok."

"Onlar beslenmiyorlar ki. Oynuyorlar. İnsanları korkutmaktan keyif alıyorlar. Onlar için bu, kafayı bulmanın bir yolu."

"Bu Nyx'in usullerine kesinlikle uymayan bir durum." Hızlı hızlı konuşurken, Lenobia'nın sesi öfke doluydu. "Beslendiğimiz kişiler, sadece karşılıklı hissettiğimiz hazzı duymalılar. Tanrıça'nın bize insanlarla böyle güçlü bir duyguyu

paylaşma yeteneği vermesi bu yüzden. Biz onlara zorbalık ya da işkence etmeyiz. Onları takdir eder ve yandaş yaparız. Yüksek Konsey insanlar üstündeki güçlerini kötüye kullanan vampirleri yasaklar."

"Yüksek Konsey'e kırmızı çaylaklardan bahsetmediniz, değil mi?"

"Önce seninle konuşmadan böyle bir şeyi hayatta yapmam. Sen onların yüksek rahibesisin. Ancak şunu anlamalısın ki, hareketleri artık onları görmezden gelemeyeceğimiz bir boyuta ulaştı."

"Biliyorum ama yine de onlarla tek başıma ilgilenmek istiyorum."

"Bu defa yalnız olmayacaksın. Buna izin veremem," dedi Lenobia.

"Haklısınız. Bugün yaptıkları ne kadar tehlikeli olabileceklerini gösterir."

"Ejderha'yı da konuya dahil etmeli miyim?"

"Hayır. Yalnız gitmiyorum ve onlara ya toparlanırsınız ya da basıp gidersiniz şeklinde bir ültimatom vereceğim. Ama aşağıya dışarıdan birilerini götürecek olursan, hiçbirini Karanlık'tan vazgeçip benimle gelmeye ikna etme şansım olmaz." Stevie Rae ne dediğini fark edince, bir ambarın yan duvarına bindirmiş gibi duruverdi. "Aman Tanrım. İşte bu! Boğalarla karşılaşmadan önce bunu asla bilemezdim ama şimdi anlıyorum. Lenobia, öldükten ve ölümden döndükten sonra bizi ele geçiren şey, kötü, kan şehveti ve onun gibi şeylerle dolu olmamız falan, hep Karanlık'ın işi. Yani bu yeni bir şey değil. Savaşçı/boğa dini gibi eski zamanlardan kalma bir şey olsa gerek. Benim ve diğer çocukların başımıza gelenlerin

arkasında Neferet var." Stevie Rae Atların Efendisi'nin gözlerinin içine baktı ve orada hissettiği korkunun yansımasını gördü. "Neferet'in Karanlık'la bir alakası var. Artık hiç şüphe kalmadı."

"Korkarım uzun zamandır yoktu," dedi Lenobia.

"İyi de Neferet, Karanlık'ı nasıl öğrendi? Vampirler asırlardır Nyx'e tapıyorlar."

"İnsanların tapmaktan vazgeçmiş olması, ilahların varlıklarının sona erdiği anlamına gelmez. İyi ve kötünün güçleri, ölümlü kaprislerinde ya da modalarından bağımsız, zamansız bir dansla hareket ederler."

"Ama Nyx asıl tanrıça."

"Nyx bizim tanrıçamız. Bizimki kadar karmaşık bir dünyada sadece bir ilahın olduğuna gerçekten inanamazsın."

Stevie Rae derin bir iç çekti. "Sanırım böyle söylendiği zaman, size katılmam gerekiyor ama keşke kötü için birden fazla seçenek olmasaydı."

"O zaman iyi için de tek bir seçenek olurdu. Unutma ki, her zaman, sonsuza dek bir denge olmalı." Lenobia "Yoldan çıkan çaylakları görmeye giderken, diğer kırmızı çaylakları yanında götürecek misin?" diye sordu.

"Evet."

"Ne zaman?"

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Şafağın sökmesine üç saat kaldı," dedi Lenobia.

"Sadece basit bir evet/hayır sorusu soracağım. Çok fazla zaman alacağını sanmam."

"Ya hayır derlerse?"

"Hayır derlerse, o zaman, depo tünellerini gizlenme yeri olarak kullanmalarına engel olacağım ve birbirlerinden ayrılmalarını sağlayacağım. Birey olarak o kadar kötü olduklarına inanmıyorum." Stevie Rae kısa bir tereddüdün arkasından ekledi. "Onları öldürmek istemiyorum. Bunu yaparsam kötüye yenilmiş olurum gibi geliyor. Ve Karanlık'ın bana bir daha dokunmasını istemiyorum. Asla." Rephaim'in kanatları tamamen açık, iyileşmiş ve güçlü hali gözünün önünde belirmişti.

Lenobia kafasını salladı. "Anlıyorum. Sana katılmıyorum, Stevie Rae. Ama anlıyorum. Planının takdiri hak eden tarafları da var. Onları bu güçlü duruşlarından silkeler ve dağılmaya zorlarsan, geride kalanlar canları için endişelenmek zorunda kalırlar ve insan soyundan olanlarla 'oynayacak' halleri kalmaz."

"Tamam, o zaman şimdi ayrılalım ve bütün kırmızı çaylakları park yerindeki Hummer'ın yanında beklediğim haberini yayalım. Ben yatakhaneden başlayayım."

"Ben de antrenman sahasıyla, yemekhaneye giderim. Aslında seninle buluşmak için buraya gelirken yolda Kramisha'yla karşılaştım. Kafeteryaya gidiyordu. Önce ona ulaşayım. O, herkesin nerede olduğunu bilir."

Stevie Rae başıyla onaylayınca, Lenobia hızla yanından ayrıldı ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktı. Aslında o aptal Nicole ve katil çaylak gurubuna söyleyeceklerine kafa yormaması gerekirdi ama o Rephaim'i aklından bir türlü atamıyordu.

Arabaya atlayıp ondan uzaklaşmak, bütün hayatı boyunca yaptığı en zor şeylerden biri olmuştu.

O zaman neden gitmişti?

Yüksek sesle "Çünkü o artık iyileşti," dedi ve elini ağzına

kapatıp suçlu suçlu çevresine bakındı. Neyse ki yakınlarda hiç kimse yoktu. Yine de, zihninde farklı düşünceler cirit atarken, çenesini sımsıkı kapalı tutmaya özen gösterecekti.

Tamam, Rephaim artık iyileşmişti. Yani? Sonsuza dek yaralı halde kalacağını mı sanmıştı?

Hayır! Yaralı, kırık dökük halde olmasını istemiyorum. Hızla zihnine dolan bu düşüncede samimiydi. Ama tek konu, Rephaim'in iyi olması değildi. Onu iyileştiren Karanlık'tı... Onu...

Stevie Rae bu konuya girmek istemediği için düşüncelerini bir kenara itti. Rephaim'in ay ışığında karşısında dururken ne kadar güçlü ve eksiksiz göründüğünü, kendine bile itiraf etmek istemiyordu.

Gergin hareketlerle sarı saç buklesini parmağına doladı. Ve her neyse, Damgalanmışlardı. Rephaim'in ona böyle görünmesi normaldi.

Ama Afrodit onu Rephaim gibi etkilememişti.

"Çünkü ben gay değilim!" diye mırıldandı ve ağzını yeniden kapattı; çünkü bu düşüncesi, istememesine rağmen dudaklarının arasından kaçıvermişti.

Rephaim'in hali, Stevie Rae'nin hoşuna gitmişti. Güçlüydü, güzeldi ve Stevie Rae sadece bir an için, canavarın içindeki güzelliği algılamıştı ve Rephaim bir canavar gibi değildi. Muhteşemdi ve Stevie Rae'nindi.

Olduğu yerde durdu. Hepsi o lanet olası siyah boğanın suçuydu. Öyle olmalıydı. Tam olarak cisim kazanmadan önce Stevie Rae'ye sormuştu: Karanlık'ı kaçırabilirim ama bunu yaparsam, Aydınlık'a borçlanmış olacaksın ve borcunu şuradaki –beni kurtarmam için çağırdığın– yaratığın içindeki insanlığa

sonsuza dek bağlı kalmakla ödeyeceksin. Stevie Rae hiç tereddütsüz cevap vermişti: Evet! Bedeli ödemeye hazırım. Ve o lanet olası boğa onu bir tür Aydınlık saçmalığıyla zaplamıştı ve o yaptığı şey, Stevie Rae'nin içine işlemişti.

Ama bu gerçekten doğru muydu? Stevie Rae saçını parmağına doladı ve o geceyi düşündü. Hayır, Rephaim'le aralarındaki şey, siyah boğa ortaya çıkmadan önce değişmeye başlamıştı. Rephaim, onun yerine Karanlık'ın karşısına dikildiğinde ve borcunun acısını üstlendiğinde.

Rephaim, Stevie Rae'nin ona ait olduğunu söylemişti.

Bugün, Stevie Rae onun haklı olduğunu anlıyordu ve bu onu Karanlık'ın kendisinden daha çok korkutuyordu.

Stevie Rae

"Pekâlâ, hepimiz burada mıyız?"

Kafalar sallandı ve Stevie Rae'nin yanında duran Dallas "Evet," dedi. "Herkes burada."

Kramisha "Tribune'deki o insanları o kötü çocuklar öldürdüler, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Stevie Rae, "Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Kötü," dedi Kramisha. "Çok kötü."

"İnsanları öldürmelerine seyirci kalamazsın," dedi Dallas. "Ölenler sokakta yaşayan insanlar bile değiller."

Stevie Rae derin bir iç çekti. "Dallas, sana kaç defa söyleyeceğim: Birinin sokakta yaşayıp yaşamaması hiçbir şeyi değiştirmez. Hiç kimseyi öldürmek doğru olamaz."

"Üzgünüm," dedi Dallas. "Haklı olduğunu biliyorum ama bazen, öncesi aklımı karıştırıyor ve unutuveriyorum."

Öncesi... Bu kelime çevrelerinde yankılanır gibiydi. Stevie Rae, Dallas'ın neyi kastettiğini anlamıştı. İnsanlığının Afrodit'in fedakârlığıyla kurtulmasından ve iyiyi kötüye tercih etmelerinden öncesi. Stevie Rae de geçmişi hatırlıyordu ama karanlık geçmişten uzaklaştıkça, Stevie Rae için, o günleri kafasından atmak kolaylaşıyordu. Dallas'a bakarken, durumun onun için –ve henüz Değişmemiş olan diğer çocuklar için– farklı olup olmadığını merak etti. Çünkü Dallas zaman zaman bu tarz sürçmeler yaşayabiliyordu.

"Stevie Rae? Sen iyi misin?" Belli ki Stevie Rae'nin dalgınlığı Dallas'ı tedirgin etmişti.

"Evet, iyiyim. Sadece düşünüyordum. Şimdi, yapacağımız şey şudur: Ben deponun altındaki tünellere, bizim tünellerimize geri döneceğim ve o çocuklara toparlanmaları için fırsat tanıyacağım. Bunu yaparlarsa, kalırlar ve pazartesi günü bizimle birlikte okula başlarlar. Ama yapmazlarsa, kendi yollarını ve kendi yerlerini bulmaları gerekecek; zira tünelleri geri alacağız ve artık orada istenmeyecekler."

Kramisha sırıttı. "Yeniden tünellerde yaşayacağız!"

"Evet," dedi Stevie Rae. Çocukların tezahüratlarına ve 'nihayet' diye haykırışlarına bakılırsa, doğru kararı vermişti. "Henüz bu konuyu Lenobia'yla konuşmadım ama depoyla Gece Evi arasında git gel yapmamızın bir sakıncası olacağını sanmıyorum. Yerin altında olmamız gerek ve bu okulu gerçekten çok seviyor olmama rağmen, bana da artık evim gibi gelmiyor. Ama tüneller için aynı şeyi söyleyemem."

Dallas "Yanındayım, kızım," dedi. "Ama şimdi bir şeyi

netleştirmemiz gerek. O çocuklarla tek başına yüzleşmeyeceksin. Ben de seninle geliyorum."

"Ben de," dedi Kramisha. "Diğerlerine nasıl büyük bir hikâye salladığın umurumda değil. Damda seni kızartmalarına ramak kalan o kötü çocuklardan başkası değildi, biliyorum."

Kaslı Johnny-B "Evet, bunu hepimiz konuştuk," dedi. "Yüksek rahibemizin bu pislikle tek başına yüzleşmesine seyirci kalacak değiliz."

Dallas, "Toprakla *hepinizin canınıza okurum* tadında bir gücü olması umurumuzda değil," dedi.

"Tek başıma gidecek değilim. Zaten sizi bu yüzden buraya çağırdım. Tünellerimizi geri alacağız ve canlarına okumamız gerekirse, bunu da yapacağız," dedi Stevie Rae. "Bu yüzden, Johnny B, senin Hummer'ı kullanmanı istiyorum." Anahtarları çocuğa attı. İri yarı çocuk anahtarları havada kaparken sırıtıyordu. "Karınca'yı, Shannoncompton'u, Montoya'yı, Elliott'u, Sophie'yi, Geraty'yi ve Venüs'ü de yanına al. Ben de Dallas ve Kramisha'yla birlikte Z'in Vosvos'unu alacağım. Beni takip et. Deponun aşağıdaki park alanına gideceğiz."

"Kulağa çok hoş geliyor ama o kırmızı çocukları bulabileceğimizden nasıl emin olacağız? O tüneller nasıldır bilirsin. Karınca tepelerinden farksızlar." Bu sözleri takma adı Karınca olan çocuk söylediği için diğerleri kıkırdaştılar.

"Bunu da düşündüm," dedi Kramisha. "Ve bir fikrim var. Tabii bir şeyler söylememin sakıncası yoksa."

"Hey, hepimizi bir araya toplama nedenlerimden biri de bu zaten. Çünkü bu meselede herkesin yardımına ihtiyacım var," dedi Stevie Rae.

"Şey, fikrimi söylüyorum: O çocuklar seni öldürmeyi bir kez denediler, değil mi?"

Stevie Rae olanları çaylaklarından saklamasının imkânsız olduğunu kabullenerek kafasını salladı. "Doğru."

"Bu yüzden, düşündüm de, senden bir kez kurtulmak istedilerse, şanslarını tekrar denemeyi de isterler, değil mi?"

"Büyük ihtimalle."

"Senin yeniden aşağıda, tünellerde olduğunu düşünürlerse, ne yaparlar?"

"Beni haklamaya gelirler," dedi Stevie Rae.

"O zaman yeniden orada olduğunu düşünmelerini sağlamak için toprağı kullan. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Stevie Rae şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Bunu daha önce hiç düşünmedim ama sanırım kullanabilirim."

"Bu dahice bir fikir, Kramisha," dedi Dallas.

"Kesinlikle," dedi Stevie Rae. "Bir dakika bekleyin, bir şey deneyeceğim." Park alanından hemen bitişikteki okul binasının yan tarafına koştu. Orada bir dizi yaşlı meşe ağacı, ferforje bir bank ve çevresi o an için, buzla kaplı sarı ve mor hercai menekşelerle sarılı bir çeşme vardı. Stevie Rae, çaylaklarının meraklı bakışları altında, yüzünü kuzeye çevirdi ve iki ağaçtan daha büyük olanın yanında yere diz çöktü. Başını önüne eğip konsantre oldu. "Toprak, bana gel," diye fısıldadı. Ve aynı anda, dizlerinin çevresindeki yer ısınmaya başladı. Burnuna yaban çiçeklerinin ve rüzgârla dalgalanan uzun çimenlerin kokusu doluverdi. Stevie Rae ellerini çok sevdiği toprağa bastırdı ve elementiyle arasındaki bağın tadını çıkardı. İçinin ısındığını ve doğanın gücüyle dolduğunu hissederek, "Evet, seni biliyorum," dedi. "Kendimi senin içinde, seni

de bende hissedebiliyorum. Lütfen benim için bir şey yap. Bu sihrin, birlikte yarattığımız bu görkemin bir kısmını al ve deponun altındaki ana tünele akıt. Ben oradaymışım gibi olmasını sağla ki senin içinde dinlenen herkes bunu hissetsin." Stevie Rae gözlerini yumdu ve ışık saçan yeşil bir enerji akımının bedeninden çıkıp toprakta ilerlediğini ve depodaki eski odasının hemen dışındaki tünele aktığını hayal etti. Ve sonra "Teşekkürler, toprak," dedi. "Elementim olduğun için teşekkürler. Artık gidebilirsin."

Çaylakların arasına döndüğünde, hepsi ona iri iri açılmış gözlerle bakıyorlardı.

"Ne?" dedi.

Dallas hayranlık dolu bir sesle "Bu müthiş bir şeydi," dedi.

"Evet, baştan ayağa yemyeşildin ve ışık saçıyordun," dedi Kramisha. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Diğerleri kafalarını sallayıp sırıtırken, Johnny B "Gerçekten harikaydı," dedi.

Stevie Rae, kendini gerçek bir yüksek rahibe gibi hissederek onlara gülümsedi. "Şey, işe yaradığından neredeyse eminim," dedi.

"Öyle mi diyorsun?" dedi Dallas.

Stevie Rae de "Sanırım," dedi ve midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden olan bir bakış paylaştılar. Silkinmesi ve yeniden odaklanmak için kendini zorlaması gerekti. "Şey, tamam. Yapalım şu işi."

Çocuklar iki araca ayrıldılar ve Dallas kolunu omzuna atınca, Stevie Rae, onu kendine çekmesine itiraz etmedi.

"Seninle gurur duyuyorum, fıstık," dedi.

"Teşekkürler." Stevie Rae de beline uzandı ve elini pantolonun arka cebine soktu.

"Bu defa bizi de yanında götürmene çok seviniyorum," dedi Dallas.

"Doğru olan bu. Ayrıca, bir aradayken, ayrıyken olduğumuzdan çok daha güçlüyüz.

Vosvos'un yanına ulaşınca, Dallas durdu ve onu kollarının arasına çekti. Eğildi ve dudaklarına doğru "Bu doğru, fıstık," diye fısıldadı. "Birlikte gerçekten de daha güçlüyüz." Sonra onu Stevie Rae'yi şaşırtan hararetli bir sahiplenmeyle öptü. Stevie Rae ne olduğunu anlamadan, kendini onu öperken ve sert, aşina ve tamamen normal bedeninin uyandırdığı duygudan hoşlanırken buldu.

Kramisha, Vosvos'un arka koltuğuna yerleşirken "Siz ikiniz, kendinize bir oda edinseniz diyorum," diye seslendi.

Stevie Rae, kafasının içinde yankılanan *Gerçekçi ol, diğerini öpemiyorsun bile,* fısıltısının da etkisiyle iyice sersemleyerek kıkırdadı.

Dallas, Stevie Rae'nin şoför tarafına geçebilmesi için, kollarını istemeye istemeye de olsa çözdü. Arabanın üstünden ona baktı ve yumuşacık bir sesle "Oda fikri bana uyar," dedi.

Stevie Rae yanaklarının ısındığını hissetti ve dudaklarının arasından bir kıkırdama daha kaçtı. Dallas'la aynı anda arabaya bindiler. Kramisha arka koltukta homurdanmakla meşguldü. "Oda fikrinin sana uyduğunu duymadığımı sanma, Dallas. Tek söyleyeceğim şu: İkiniz de aklınızı kanalizasyondan ayırıp, insanların gırtlaklarını deşmeye bayılan şu kötü çocuklara konsantre olsanız daha iyi olacak."

"Ben oda dedim, kanalizasyon demedim ki," dedi Dallas pişkin pişkin sırıtarak.

Stevie Rae yeni bir kıkırdama eşliğinde "Ve ben de aynı anda birden fazla şey yapabiliyorum," dedi.

"Her neyse. Haydi gidelim. İçimde bu şeyle ilgili tuhaf bir his var," dedi Kramisha.

Derhal ciddileşen Stevie Rae, dikiz aynasından arkadaşına baktı. "Tuhaf bir his mi? Yoksa yeni bir şiir mi yazdın? Hani bana gösterdiğin şu son şiirden başka?"

"Hayır. Ve kastettiğim o kötü çocuklar değildi."

Stevie Rae, Kramisha'nın yansımasına kaşlarını çatarak baktı.

Dallas "Başka neden bahsediyor olabilirsin ki?" diye sordu.

Kramisha soruyu yanıtlamadan önce, Stevie Rae'ye uzun bir bakış attı. "Hiç. Sanırım biraz paranoya yaptım, o kadar. Sizin ikinizin işe konsantre olmak yerine birbirinizin yüzlerini emmeniz hiç yardımcı olmuyor."

Stevie Rae "Ben işe konsantreyim," dedi ve bakışlarını Kramisha'dan ayırıp yola baktı.

"Evet, unutma ki benim kızım bir yüksek rahibe ve onlar aynı anda birden fazla işin altından kalkabilirler."

Kramisha "Hah," diye homurdandı.

Depoya kısa yolculuklarını sessizlik içinde tamamladılar. Stevie Rae arka koltuktaki Kramisha'nın varlığını gereğinden fazla hissediyordu. *Rephaim'i biliyor*. Zihnine dolan bu düşünceyi derhal bertaraf etti. Hayır, Kramisha Rephaim'i bilmiyordu. Sadece başka birisinin daha olduğunu biliyordu. Rephaim'i kimse bilmiyordu.

Kırmızı çaylaklar dışında.

Midesi panikle yanmaya başlamıştı. Nicole ve diğerleri onun çaylaklarına Rephaim'den bahsedecek olurlarsa, ne yapacaktı? Stevie Rae sahneyi gözünde canlandırabiliyordu. Nicole nefret dolu ve acımasız davranacaktı. Stevie Rae'nin çaylakları şoka girip ürkeceklerdi. Ve onun...

Neredeyse yüksek sesle inlemesine neden olacak ani bir keşifle, sorununun cevabını buluverdi. Çaylakları, bir Alaycı Kuzgun'la Damgalandığına inanmazlardı. Basitçe inkâr edecekti. Ortada hiçbir kanıt yoktu. Evet, kanı tuhaf kokuyor olabilirdi ama bunu zaten izah etmişti. Karanlık kanını içmişti ve bu yüzden tuhaf kokması normaldi. Kramisha da, Lenobia da bu açıklamaya inanmışlardı. Diğer çocuklar da inanırlardı. Kötülüğü seçip onu öldürmeye yeltenmiş bir avuç çocuğun sözüne karşı, onun –bir yüksek rahibenin– sözü.

Ya içlerinden bazıları bu akşam, iyiliği seçip diğerlerinin yanında kalmaya karar verirlerse, o zaman ne olacaktı?

O zaman, ya çenelerini tutar ya da kalmazlardı. Arabayı deponun parkına sokup çaylakları etrafında toplarken, hep bu düşüncelerle boğuşuyordu.

"Pekâlâ, içeri giriyoruz. Onları hafife almayın," dedi. Ve aralarında hiçbir tartışma olmadan, Dallas sağ, Johnny B de sol tarafına geçtiler. Terk edilmiş haldeki Tulsa deposunun bodrum katına kolayca girip çıkmalarına olanak sağlayan sözüm ona güvenli demir kapıdan geçerlerken, diğer çocuklar da hemen arkalarındaydılar.

İçerisi, orada yaşadıkları zamanki halinden pek farklı değildi. Belki biraz daha fazla çöp vardı ama burası temelde karanlık ve soğuk bir bodrum katıydı. Tünellerin altlarında daha da derin bir karanlığa büründüğü, arka köşe girişine yürüdüler.

Dallas ona "Görebiliyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki. Ama sizlerin de görebilmsi için bir kibrit bulur bulmaz ilk iş duvar meşalelerini tutuşturacağım."

Kramisha çantasını karıştırırken "Bende çakmak var," dedi.

"Kramisha, sakın bana sigara içtiğini söyleme," dedi Stevie Rae çakmağı alırken.

"Hayır, sigara içmiyorum. Bu çok aptalca. Ama her zaman hazırlıklı olmaya inanırım. Ve bazen –tıpkı şu anda olduğu gibi– bir çakmak bir hayli işe yarayabilir."

Stevie Rae metal merdivenden aşağı inmeye hazırlanırken, Dallas'ın kolunu tutmasıyla durdu. "Hayır. Ben önden gideceğim. Beni öldürmek istemiyorlar."

Stevie Rae "Sen öyle sanıyorsun," diye karşı çıktıysa da, Dallas'ın ondan önce inmesine, Johnny B'nin de onu sıkı sıkı takip etmesine ses çıkarmadı. "Bir dakika." İki delikanlının merdivenin hemen yanında beklemelerini tembihledikten sonra, zifiri karanlıkta kendinden son derece emin adımlarla ilerledi ve tünelin kavisli duvarına eski demiryolu çivilerine asılmasına yardım ettiği eski usul gazyağı lambalarından ilkine uzandı. Lambayı yaktı ve gülümseyerek diğerlerine döndü. "İşte, böylesi çok daha iyi, değil mi?"

"Aferin sana, fıstık." Dallas sırıtıyordu. Sonra durdu ve kafasını yana eğdi. "Duyuyor musunuz?"

Stevie Rae, Kramisha'nın merdiveni inmesine yardım ederken kafasını sallayan Johnny B'ye baktı.

"Neyi duyuyor muyuz, Dallas?"

Dallas elini tünelin kaba beton duvarına bastırdı ve "Şunu!" dedi.

Kramisha "Dallas, hiçbir şey anlamıyoruz," dedi.

Dallas omzunun üstünden arkaya, onlara baktı. "Emin değilim ama sanırım elektrik hatlarının uğultusunu duyabiliyorum."

"Bu çok tuhaf," dedi Kramisha.

"Elektrik ve diğer erkek işi konularda her zaman süper iyiydin zaten," dedi Stevie Rae.

"Evet, ama hiç böyle olmadı. Ciddiyim, aşağıya çektiğim kablolarda elektriğin uğuldadığını duyabiliyorum."

"Belki bu da senin özelliğindir ve belki sürekli burada olduğun ve artık normal geldiği için daha önce fark etmemiştin," dedi Stevie Rae.

"Ama elektrik Tanrıça'yla ilgili bir şey değil ki. Nasıl bir özellik olabilir?" Kramisha, Dallas'a şüpheci gözlerle bakıyordu.

"Neden Nyx'le ilgili değilmiş?" dedi Stevie Rae. "Cidden, bir çaylağın elektrikle ilgili bir özelliğinin olmasından çok daha tuhaf şeyler duyduğumu söylememe izin verin. Mesela, Karanlık'ı beyaz bir boğanın temsil etmesi gibi."

"Bu konuda haklısın," dedi Kramisha.

"Yani gerçekten bir özelliğim olabilir mi?" Dallas şaşkındı.

"Tabii ki olabilir," dedi Stevie Rae.

"Eğer böyle bir özelliğin varsa, bari bir işe yarasın," dedi Johnny B, Shannoncompton ve Venüs'ün inmelerine yardım ederken.

"İşe mi yarasın? Ne gibi?"

"Şu uğultu ya da her neyse işte, ona bakarak o pis kırmızı

çaylakların yakın zamanda elektrik kullanıp kullanmadıklarını anlayabilir misin mesela?" dedi Kramisha.

"Bir bakayım." Dallas sırtını duvara döndü ve elini betona yaslarken gözlerini sımsıkı yumdu. Birkaç saniye sonra gözlerini açtı ve hayret dolu bir iç çekişle Stevie Rae'ye baktı. "Evet, kırmızı çaylaklar elektrik kullanmışlar," dedi. "Ve şu anda da kullanıyorlar. Mutfaktalar."

"Bu durumda, biz de oraya gidiyoruz," dedi Stevie Rae.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Rephaim

Rephaim, Stevie Rae'nin öfkesini hissetmiş ve kendisini hedef alıp almadığını merak etmişti. Düşüncelerini Stevie Rae'ye odaklayarak, onları birbirlerine bağlayan kan ipinin daha da güçlenmesini sağladı. Daha fazla öfke. Aralarındaki bağdan Rephaim'e akıyordu. Ve Stevie Rae'nin kendini tutmak için büyük çaba harcadığını hissetse de, hiddetinin gücü, Rephaim'i bir hayli şaşırtmıştı.

Hayır. Öfkesinin hedefi o değildi. Stevie Rae'yi tahrik eden başka birisiydi. Bu saldırgan tutumunun odak noktası da.

O zavallı aptala acıyordu. Daha düşük seviyede bir varlık olsa, alaycı bir kahkaha atar ve o bahtsız arkadaşın iyiliği için dua ederdi.

Stevie Rae'yi aklından atmasının zamanı gelmişti.

Rephaim geceyi kanatlarıyla tadarak ve özgürlüğünün tadını çıkararak doğuya doğru uçmaya devam etmişti.

Ona artık ihtiyacı yoktu. Bir bütün olmuştu. Güçlüydü. Kendini yeniden bulmuştu.

Kırmızı'ya ihtiyacı yoktu. O sadece kurtulmasına vesile olan bir araçtı. Gerçek şuydu ki, Stevie Rae'nin onun yeniden bir bütün olduğunu gördüğü zaman verdiği tepki, bağlarının artık kopması gerektiğini gösteriyordu.

Rephaim, ansızın düşüncelerinin ağırlığı altında ezilerek, yavaşladı. Yaşlı kırmızı meşelerle kaplı bir yükseltiye yavaşça kondu. Küçük tepecikte durarak, geldiği yola baktı ve düşündü...

Beni neden reddetti?

Onu korkutmuş muydu yoksa? Mümkün görünmüyordu. Stevie Rae çembere girdiği zaman da onu iyileşmiş haliyle görmüştü. Karanlık'la yüzleşirken, Rephaim eskisi gibi bütündü.

Ve Karanlık'la onun için yüzleşmişti!

Dalgın bir tavırla elini arkaya uzattı ve kanatlarının kökünü ovaladı. Teninin pürüzsüzlüğünü parmaklarında hissetmişti. Geriye tek bir fiziksel yara kalmamıştı. Stevie Rae onu Karanlık'ın açtığı yaralardan tamamen iyileştirmişti.

Ve sonra, onda birdenbire bir adam yerine bir canavar görmüş gibi sırt çevirivermişti.

Ama ben bir adam değilim ki! Düşünceler Rephaim'in zihninde dört dönüyordu. Ne olduğumu bal gibi biliyordu. Yaşadığımız onca şeyden sonra bana sırt çevirmesi neden?

Bu davranışı, Rephaim'i alt üst etmişti. Canından korktuğu –düşünemeyecek kadar dehşete düştüğü– zamanlarda, Rephaim'i çağırmıştı.

Ve Rephaim de çağrısına karşılık vermiş, ona gitmiş ve onu kurtarmıştı.

Ben onu benim bildim.

Ve sonra, ağlayarak sırt çevirmişti. Evet, Rephaim gözyaşlarını görmüştü ama o yaşlara neyin sebep olduğunu bilmiyordu.

Çaresizlik ve sıkıntı yüklü bir çığlık eşliğinde –düşüncesinden bile kurtulmak ister gibi– ellerini havaya uzattı. Ay ışığı avuçlarında parlıyordu. Rephaim donakaldı. Kollarına onları sanki ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. Bir erkeğin kollarına sahipti. Stevie Rae ellerini tutmuştu. Hatta, Rephaim çatıda kurban edilmekten son anda kurtuldukları anda, kısacık bir süre için de olsa, onu kollarının arasına almıştı. Teni, kızınkinden hiç farklı değildi. Belki biraz daha kahverengimsiydi ama sadece birazcık. Ve kolları güçlüydü... Sağlam yapılı.

Tanrılar adına, ona neler oluyordu böyle? Kollarının neye benzediğinin hiçbir önemi yoktu. Stevie Rae hiçbir zaman onun olmayacaktı. Bunu nasıl hayal edebilirdi ki? Bu, bütün düşüncelerin –hatta en vahşi rüyaların– ötesinde bir hayaldi.

Karanlık'ın sözleri aklına doluvermişti: *Babanın oğlusun. Onun gibi, sana en çok ihtiyaç duyacağın şeyi asla veremeyecek bir varlığa şampiyonluk etme peşindesin.*

"Babam da Nyx'i korudu, destekledi," dedi geceye. "Ama Nyx onu reddetti. Ve şimdi ben de beni reddeden birini korumaya çalıştım."

Rephaim kendini göğe savurdu. Kanatlarını çırptı, çırptı. Aya, babasının kalbini kıran Tanrıça'yı sembolize eden hilâle dokunmak ve onu yaratan olaylar dizisini sıfırlamak istiyordu. Belki de aya ulaşacak olursa, Tanrıça ona, kalbine merhem

olacak mantıklı bir açıklama yapardı. Çünkü Karanlık haklıydı. *Stevie Rae benim en çok ihtiyaç duyduğum şeyi bana veremez.*

En çok ihtiyaç duyduğum şey sevgi...

Rephaim bu kelimeyi yüksek sesle telaffuz edememişti ama düşüncesi bile içini yakmaya yetmişti. Şehvet, korku ve nefretten oluşan bir karışımda, şiddet sonucu peydahlanmıştı. Ve nefret her şeyden önce geliyordu. Nefret, her zaman.

Kanatları gökyüzünü okşayarak onu yukarıya, daha yukarıya çekiyordu.

Aşk onun için mümkün olamazdı. Aşkı istememeli, hatta aklından bile geçirmemeliydi.

Ama geçiriyordu. Stevie Rae hayatına dokununca, Rephaim aşkı düşünür olmuştu.

Stevie Rae ona iyilik etmişti ve Rephaim daha öncesinde, iyilik nedir bilmiyordu.

Stevie Rae ona nazik davranmıştı; yaralarını bandajlamış, vücuduna bakmıştı. Stevie Rae'nin onu donmaktan kurtardığı geceye kadar, Rephaim'le ilgilenen, ona bakan kimse olmamıştı. Şefkat... Stevie Rae hayatına şefkat getirmişti.

Ve Rephaim onu tanıyana kadar, kahkaha nedir bilmemişti.

Başını kaldırıp aya baktı. Kanatlarıyla rüzgârı döverken, Stevie Rae'nin sonu gelmeyen gevezeliklerini ve Rephaim'in onu eğlendirmek için ne yaptığını bile bilmediği zamanlarda, ona bakarken gözlerine yansıyan muzip ışıltıyı hatırladı ve beklenmedik kahkahasını son anda tuttu.

Stevie Rae onu güldürmüştü.

Yok edilemez bir ölümsüzün güçlü oğlu olmasına aldırmıyor gibiydi. Ona, hayatındaki herhangi biriymiş –normal,

ölümlü, sevmeye, gülmeye ve gerçek duygulara muktedir biri– gibi emirler yağdırmıştı.

Ama Rephaim'in gerçek duyguları vardı. Çünkü Stevie Rae hissetmesini sağlamıştı.

Yoksa başından beri bunu mu planlıyordu? Onu manastırdan kurtardığı zaman, Rephaim'e bir tercih yapması gerektiğini söylemişti. Kastettiği bu muydu yoksa? Rephaim'in kahkaha, şefkat ve belki de gerçek aşkın var olduğu bir hayatı seçmesi gerektiği?

Peki, ya babası? Rephaim kendine yeni bir hayat seçerse ve babası bu dünyaya geri dönerse? O zaman ne olacaktı?

Belki de bu, gerçekleştiği zaman endişelenmesi gereken bir şeydi. Eğer gerçekleşirse...

Ne yaptığını fark etmeden yavaşladı. Aya dokunamazdı ve onun gibi bir yaratık için sevilmek imkânsızdı. Ve birden, artık doğuya doğru uçmadığını fark etti. Yarım daire çizerek geldiği yöne sapmıştı. Rephaim Tulsa'ya dönüyordu.

Uçarken düşünmemeye çalışıyordu. Zihnini olabildiğince açık tutmaya. Kanatlarının altında, sadece geceyi hissetmek istiyordu. Serin ve tatlı havayı bedeninde hissetmeyi.

Ama Stevie Rae bir kez daha araya girdi.

Hüznü, ona kadar ulaşmıştı. Rephaim, genç kızın ağladığını biliyordu. Hıçkırıklarını, kendi bedeninden kopuyorlarmış gibi hissedebiliyordu.

Daha hızlı uçmaya başladı. Onu ağlatan ne olabilirdi ki? Yoksa yine onun yüzünden mi ağlıyordu?

Hiç tereddüt etmeden, Gilcrease'in üstünden geçti. Stevie Rae orada değildi. Uzakta, daha güneyde olduğunu hissedebiliyordu.

Kanatları geceyi döverken, Stevie Rae'nin hüznünün değiştiğini, başlangıçta kafasını karıştıran bir şeye dönüştüğünü fark etti ve sonra ne olduğunu fark edince, kanı kaynamaya başladı.

Arzu! Stevie Rae bir başkasının kollarındaydı!

Rephaim, ne canavar ne de insan olan, iki dünyaya birden ait bir yaratık gibi düşünmekten vazgeçmiyordu. Bir tecavüz sonucu doğduğunu ve Karanlık, şiddet ve nefretle yoğrulmuş babasına hizmet etmekten başka hiçbir şey bilmemeye mahkum edildiğini hatırlamıyordu. Artık hiçbir şey düşünmüyor, sadece hissediyordu. Stevie Rae kendini bir başkasına verecek olursa, onu sonsuza dek kaybederdi.

Ve onu sonsuza dek kaybedecek olursa, hayatı karanlığa, yalnızlığa ve onu tanımadan önceki sevinçten yoksun haline geri dönerdi.

Rephaim buna katlanamazdı.

Onu Stevie Rae'ye ulaştırması için babasının kanını çağırmadı. Tam aksini yaptı. İçinden, kendi derinliklerinden, bir kan gölü ve acı selinde ölmeyi hak etmemiş, tatlı yüzlü bir Cherokee bakiresinin görüntüsünü çağırdı. Annesi olarak hayal ettiği kızı aklından bir an olsun çıkarmayarak, iç güdüleriyle, kalbinin sesini dinleyerek uçtu... Uçtu.

Kalbi onu depoya getirmişti.

Bu yerin görüntüsü bile midesini bulandırıyordu. Sadece çatıda olanları ve Stevie Rae'nin ölümle burun buruna geldiğini hatırladığı için değil. Bu binadan nefret ediyordu; çünkü varlığını burada –içeride– toprağın altında hissediyor ve bir başkasının kolları arasında olduğunu biliyordu.

Rephaim ızgarayı yırtarcasına çekip çıkardı. Hiç tered-

dütsüz, doğruca bodrum katına yürüdü. Onu, Stevie Rae'ye bağlayan şeyi düşünerek aşinası olduğu tünellere girdi. Nefesi hızlanmıştı. Kalbi son hızla pompalanıyor, öfkesini ve çaresizliğini iyice harlıyordu.

Sonunda onu bulduğunda, dünyadan bihaber durumdaki çocuk, Stevie Rae'nin üstündeydi. Ne büyük bir aptaldı. Rephaim onu tutup, Stevie Rae'nin üzerinden kaldırmalı ve uzak bir köşeye savurmalıydı. Bunu öyle çok istiyordu ki. Alaycı Kuzgun çocuğu kan içinde kalana ve artık hiçbir tehdit oluşturmayacak şekilde lime lime olana dek duvara çarpmak istiyordu.

Bilinçdışı bir düşünceyle "Bunu bize yapma, Stevie Rae!" diye haykırdı.

Çocuğun tepkisi, Stevie Rae'ninkinden çabuk oldu. Hızla ayağa fırladı ve Stevie Rae'nin çıplak vücudunu arkasına itti.

"Buradan defol, seni ucube!" Çocuk, Stevie Rae'yle arasında durmaya özen gösteriyordu.

Çaylağı ona kalkan olurken, onun Stevie Rae'sini korurken görmek, Rephaim'in sahiplenici bir öfkeyle titremesine neden oldu.

"Yıkıl, çocuk! Burada sana ihtiyaç yok." Savunmaya geçerek yere çöktü ve ona doğru ağır ağır ilerlemeye başladı.

"Bu da..." Stevie Rae, zihnini temizlemek ister gibi kafasını sallayarak, Dallas'ın gömleğini yerden aldı ve çıplaklığını saklamaya çalıştı.

"Arkamda kal, Stevie Rae. Sana ulaşmasına izin vermeyeceğim."

Rephaim gözlerini çocuktan bir an olsun ayırmıyordu. Çocuk Stevie Rae'yi de beraberinde çekerek geri geri uzak-

laşırken, Rephaim de peşinden gitti. Stevie Rae çocuğun yanından kafasını uzattı ve nihayet onu gerçekten görünce "Hayır!" diye haykırdı. "Burada olamazsın!"

Sözleri, Rephaim'e bir hançer gibi saplanmıştı.

"Ama buradayım." Öfkesi kaynama noktasına gelmişti. Çocuk, Stevie Rae'yi arkasında tutmaya çabalayarak geri çekilmeye devam ediyordu. Rephaim mutfağa girdi. Ve o anda yukarıdaki bir kıpırtı dikkatini çekti ve kafasını kaldırdı.

Karanlık, hastalıklı siyah bir havuz misali asılı durduğu tavanda kıvranıyordu.

Rephaim dikkatini yeniden Stevie Rae'ye ve çaylağa çevirdi. Şu anda Karanlık'ı düşünmeyecekti. Hatta beyaz boğanın borcundan geri kalanı talep etmek üzere geri gelmiş olması olasılığını bile aklına sokmayacaktı.

Çocuk "Uzak dur!" diye bağırdı. Çaylak, birilerinin evine dalmış sinir bozucu bir kuştan kurtulmak ister gibi eliyle Rephaim'i kovuyordu.

"Kenara çekil! Benim olanı benden uzaklaştırıyorsun!" Rephaim sesindeki vahşi tıslamayı duymaktan nefret ediyordu ama elinde değildi. Bu lanet olası çocuk sabrının sınırlarını zorluyordu.

"Rephaim, lütfen git. Dallas bana kötü bir şey yapmıyor."

"Gideyim mi? Seni bırakıp gideyim mi?" Rephaim adeta haykırmıştı. "Bunu nasıl yapabilirim?"

"Burada olmaman gerek," dedi Stevie Rae. Ağlamak üzereydi.

"Nasıl olmam? Ne yapmak üzere olduğunu bilmediğimi nasıl düşünebilirsin?"

"Çık buradan!"

"Kaç mı demek istiyorsun? Senin benden kaçtığın gibi mi? Hayır. Bunu yapmayacağım, Stevie Rae. Bunu yapmamayı seçiyorum."

Çocuk duvara ulaşmıştı. Kafasını çevirip Stevie Rae'ye bakarken, eliyle arkasındaki duvara açılmış bir delikten çıkan kordonları yokluyordu.

"Siz ikiniz, birbirinizi tanıyorsunuz," dedi. "Gerçekten tanıyorsunuz."

"Tabi ki tanıyorusss, seni aptal!" Rephaim, sesindeki canavar tınısından nefret ederek, bir kez daha tıslamıştı."

"Ama nasıl?" Çaylak bu soruyu Stevie Rae'ye yöneltmişti.

"Dallas, açıklayabilirim?"

"İyi!" Rephaim, sanki Stevie Rae çaylakla değil, onunla konuşmuş gibi bağırmıştı. "Bugün olanları açıklamanı istiyorum."

"Rephaim." Stevie Rae, Dallas'ın arkasından, Rephaim'e bakarken çok bunalmış gibi, kafasını sallıyordu. "Bu doğru bir zaman değil."

"Siz birbirinizi tanıyorsunuz."

Rephaim çocuğun sesindeki değişimi, Stevie Rae'den önce algılamıştı. Çaylağın ses tonu sertleşmiş, soğumuş ve acımasızlaşmıştı. Karanlık, neşeli bir beklentiyle, tepelerinde kıvranıyordu.

"Evet, tamam. Tanıyoruz. Ama açıklayabilirim. Görüyorsun, o..."

"Başından beri onunlaydın."

Stevie Rae kaşlarını çattı. "Başından beri mi? Hayır. Onu çok kötü yaralanmış halde buldum. Bunu neden..."

"Bunca zamandır, ben sana kraliçe muamelesi yaparken, gerçek bir yüksek rahibeymişsin gibi davranırken..."

Stevie Rae şok olmuş ve fena halde incinmiş gibiydi. "Ben gerçek bir yüksek rahibeyim. Ama sana anlatmaya çalıştığım gibi, Rephaim'i bulduğumda, çok kötü yaralıydı ve ölmesine göz yumamazdım."

Rephaim, çocuğun dikkatinin tamamen Stevie Rae'ye odaklanmış olmasını fırsat bilerek biraz daha sokuldu.

Tepedeki Karanlık gittikçe kalınlaşıyordu.

"O çemberde seni öldürmesine ramak kalan şeyin bir parçasıydı!"

"Beni çemberden kurtaran oydu!" Stevie Rae, Dallas'a bağırmıştı. "O çıkagelmeseydi, o beyaz boğa kanımı kurutacaktı."

Söyledikleri çocuğu hiç etkilemiyor gibiydi. "Ve sen bu şeyi bir sır olarak sakladın. Herkese yalan söyledin!"

"Lanet olsun, Dallas. Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Bana yalan söyledin, seni fahişe!"

"Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?" Stevie Rae Dallas'ı tokatladı. Hem de fena tokatladı.

Dallas sendeleyerek bir adım geri çekildi. "Sana ne yaptı bu herif?"

"Hayatımı iki kez kurtarmasının dışında mı? Hiçbir şey!"

"Kafanı tamamen çorba etmiş!" diye bağırdı Dallas. Karanlık, barajda zayıf bir nokta bulmuş gibi, tavandan üstleri-

ne yağmaya başlamıştı. Dallas'ın çevresini dolanıp başını ve omuzlarını sardı ve Rephaim'e ustura ağızlı bir yılanı hatırlatan mide bulandırıcı bir aşinalıkla belinin etrafında dönmeye başladı. Ancak Karanlık Dallas'ı kesmedi. Dallas, artık bütün bedenini kaplayan ışıltılı siyahlıktan bihaber gibiydi.

"Kendi aklımdan kendim sorumluyum. O bana hiçbir şey yapmadı," dedi Stevie Rae. Gözleri iri iri açılmıştı, Karanlık'ı sonunda o da fark etmişti. Dallas'a dokunan şeyin, onu da kirletmesinden korkar gibi bir adım uzaklaştı. "Dallas, dinle beni. Düşün. Beni tanıyorsun. Göründüğü gibi değil."

Rephaim, Dallas'ın değişimini hissetmişti. Bunu yapan, onu kafesleyen Karanlık'ın etkisini ikiye katlayan, bu geri çekilme olmuştu. Çaylak, öfkeye kapılarak, "Seni lanet olası bir yalancı ve sürtüğe dönüştürdü! Sana biraz akıl verilmesine ihtiyacın var!" Dallas, Stevie Rae'ye vuracakmış gibi elini havaya kaldırmıştı.

Rephaim tereddüt etmedi. Öne atılıp çocukla aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu itip, kendini Stevie Rae'ye siper etti.

"Sakın canını yakma!" Stevie Rae, Rephaim'in koluna yapışmış, Dallas'a vurmasına mani olmaya çalışıyordu. "Sadece korktu. Beni hayatta incitmez."

Rephaim, kızın onu geri çekmesine izin verdi. Ona döndü ve "Bence bu çocuğu hafife alıyorsun," dedi.

Dallas ciddi bir yüzle "Kesinlikle öyle," dedi.

Rephaim acının nereden geldiğini anlamadı. Tek hissettiği parlak beyaz ısısı oldu. Bedeni iki büklüm oluvermişti. Sırtı acıyla bükülmüştü. Grileşen bir duvağın arasından, güç bela duvardan çıkan kablolardan birini tutan Dallas'ı gördü. Gözlerinde inanılmaz derecede parlak bir kızıl parlıyordu.

Stevie Rae "Rephaim," diye haykırdı.

Ona uzanmaya yeltendi ama Rephaim aynı anda geri çekildi. Stevie Rae bunun üzerine Dallas'a koştu.

"Dur! Bırak onu!" dedi çocuğun kolunu çekiştirerek.

Dallas kan kırmızı gözleriyle onu delip geçiyordu. "Onu kızartacağım. Ve sonra, senin üzerinde nasıl tuhaf bir kontrol kurmuşsa, hepsi geçecek. Sen ve ben yine birlikte olabiliriz. Benim olduğun sürece, hiç kimseye burada olup bitenler hakkında tek kelime etmem."

Rephaim, olayları bir ses perdesinin ardından izler gibiydi. Birden Karanlık'ın artık çocuğun bedeninin dışında olmadığını anladı. İçine süzülmüş ve onu tamamen ele geçirmişti. Çaylağın sahip olduğu gücü katlamıştı.

Rephaim, Dallas'ın onu öldüreceğinden emindi.

"Toprak, bana gel. Sana ihtiyacım var."

Bilincindeki dalgalanmanın arasından, sert bir rüzgârın arasında ona ulaşmaya çalışan mum ışığı gibi, Stevie Rae'nin dudaklarından kelimeleri duydu. Kendini zorlayarak, bakışlarını Stevie Rae'ye odakladı. Göz göze geldiler ve Stevie Rae'nin sesi, bu defa net, güçlü ve kendinden emin, Rephaim'e kadar ulaştı.

"Koru onu Dallas, çünkü Rephaim benim."

Rephaim'e doğru, üzerine bir şey atıyormuş gibi yaptı. Aslında gerçekten de bir şey atmıştı. Yeşil bir ışık, Rephaim'in bedenine çarpıp onu geri savurdu ve Dallas'ın ona yönelttiği her neyse, onu kesintiye uğrattı. Hızlı hızlı nefes alıp vererek, top gibi yere yattı ve şifa veren toprağın artık tanıdık gelen, yumuşacık dokunuşunu içine çekti.

Dallas, Stevie Rae'ye döndü.

"Az önce sana ait olduğunu söyledin."

Çaylağın sesi ölüm gibiydi. Rephaim şoka giren bedenini toprağa açarak ve içine dolmasını, onu Stevie Rae'ye ulaşabileceği kadar iyileştirmesini dileyerek kendini zemine bastırdı.

"Evet. Bana ait. Bunu açıklamak çok zor. Ve sinirlenmeni anlıyorum. Ama Rephaim bana ait." Bakışları Dallas'ın yanından geçip bir kez daha Rephaim'inkilerle buluştu. "Ve sanırım, kulağa ne kadar tuhaf gelirse gelsin, ben de ona aidim."

"Kulağa tuhaf falan değil, mide bulandırıcı geliyor."

Rephaim daha ayağa kalkmayı başaramadan, Dallas'ın parmağını Stevie Rae'ye doğru tuttu. Kulakları sağır edici bir çatırtı koptu ve Stevie Rae birden ışıklar saçan, yemyeşil bir çemberin ortasında kaldı. Kaşlarını çatmıştı ve kafasını öne, arkaya sallıyordu. "Beni şokla yaralamaya mı çalıştın? Gerçekten canımı yakmak mı istedin, Dallas?"

Dallas "O şeyi bana tercih ettin!" diye haykırdı.

"Ben doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım!"

"Biliyor musun, eğer doğru olan buysa, ben bu işle en ufak bir ilgim olsun istemiyorum. Tam tersini istiyorum!"

Çaylak bu sözleri söyler söylemez, bir çığlık attı ve yumruğunun içinde sımsıkı tuttuğu teli yere atıp iki büklüm halde, yüzüstü yere yığıldı.

"Dallas? İyi misin?" Stevie Rae çocuğa doğru tedirgin bir adım attı.

"Ondan uzak dur." Rephaim güç bela ayağa kalkarken, zorlukla konuşmuştu.

Stevie Rae duraksadı ve Dallas'a gitmek yerine, hızla

döndü ve Rephaim'in yanına koştu. Kolunu omzuna attı ve "Sen iyi misin?" dedi. "Biraz kızarmış gibisin."

"Kızarmış mı?" Stevie Rae her şeye rağmen onda gülme isteği uyandırabiliyordu. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu." Stevie Rae, Rephaim'in göğsündeki tüylerden birine dokundu. Tüyün ucunun yanık görüntüsü, Alaycı Kuzgun'u şaşırtmıştı. "Uçların biraz gevrekleşmiş..."

"Ona elini sürüyorsun. Büyük olasılıkla bu şeyi beceriyorsundur da! Lanet olsun, biz o işi bitirmeden beni durduğuna o kadar seviniyorum ki. Hayatta bir ucubenin artıkçısı olmak istemem!"

Stevie Rae "Dallas bu o kadar ağır..." diyerek söz başladı ama Dallas'a bakınca, lafı yarıda kaldı.

"Evet, doğru. Artık salak çaylağın teki değilim," dedi Dallas.

Dallas'ın yüzünü savrulan kamçı motiflerini andıran yepyeni kırmızı dövmeler süslüyordu. Rephaim, desenlerin Stevie Rae ve onu çemberin içinde esir alan Karanlık sürgünleriyle rahatsız edici bir benzerlik taşıdığını düşündü. Dallas'ın gözleri daha parlak bir kırmızıya dönmüştü ve bedeni yeni kazandığı güçle şişerek irileşmiş gibiydi.

"Aman Tanrıçam," dedi Stevie Rae. "Sen Değiştin!"

"Pek çok farklı açıdan!"

"Dallas beni dinlemek zorundasın. Karanlık'ı hatırlıyor musun? Az önce seni kuşattığını gördüm. Lütfen düşünmeye çalış. Lütfen seni ele geçirmesine izin verme."

"Beni ele geçirmesine mi? O şeyin yanında durup bana bunları söyleyebiliyorsun öyle mi? Ah, lanet olsun. Bir daha asla yalanlarını dinlemeyeceğim. Ve başkalarının da dinleme-

melerini sağlayacağım." Bu sözleri öfke ve nefret dolu bir sesle, tıslayarak söylemişti.

Dallas ayağa kalkıp daha önce gücü kanalize etmek için kullandığı kablolara uzanırken, Stevie Rae de harekete geçti. Rephaim'i de yanına çekerek, geri geri mutfaktan çıktı. Girişe vardıkları zaman, elini kaldırdı, derin bir nefes aldı ve "Toprak, lütfen, şunu benim için kapat," dedi.

Dallas "Hayır!" diye haykırdı.

Rephaim kısacık bir an için, onu eline aldığı kabloyu onlara doğru tutarken gördü ve sonbahar dallarının arasında uğuldayan rüzgârı andıran bir sesle, üzerlerine toprak yağmaya başladı. Mutfak girişi göz açıp kapayana kadar, toprakla örtüldü ve Karanlık'ın gazabı toprak yığının diğer tarafında kaldı.

"Yürüyebilecek misin?"

"Evet," dedi Rephaim, ufak tefek cüssesine rağmen, koltuğunun altından gururlu ve güçlü duran Stevie Rae'ye bakarak. "Canım çok yanmıyor. En azından, artık. Senin toprak, o işi halletti."

"İyi o zaman. Buradan çıkmalıyız." Stevie Rae tünel boyunca yürümeye başlamıştı bile. "Mutfaktan bir çıkış daha var. Dışarı çıkması çok sürmeyecektir. O zamana kadar buradan uzaklaşmamız gerek."

"Neden diğer çıkışı da mühürlemiyorsun?"

Stevie Rae'nin bu sorudan rahatsız olduğu belliydi. "Ne yani, onu öldüreyim mi? Ah, hayır. Gerçekten o kadar kötü değil, Rephaim. Sadece, Karanlık aklına girdiği için öyle delirdi. Ve tabii seninle beni öğrendiği için."

Sen ve ben...

Rephaim onları birbirlerine bağlayan bu sözcüklere tutunmak istiyordu ama yapamazdı. Böyle şeyler için zaman yoktu. Rephaim kafasını salladı. "Hayır, Stevie Rae. Olan, Karanlık'ın onunla uğraşması değildi sadece. Dallas onu kucaklamayı tercih etti."

Stevie Rae'nin itiraz etmesini bekledi ama genç kızın omuzları düşmüştü. Arkasına bakmadan "Evet, onu duydum," dedi.

Merdiveni sessizce tırmandılar. Bodrum katında ilerlerken, ardına kadar açık kapıdan bir ses duyuldu. Rephaim sesin tanıdık geldiğini düşünürken, Stevie Rae "Vosvos'u alıyor," diye inledi. Ve peşinde Rephaim'le dışarı fırladı.

Küçük mavi arabanın park alanından çıkışını son anda gördüler.

Stevie Rae "İşte bu çok kötü oldu," dedi.

Rephaim'in keskin bakışları siyahtan griye dönen ufka çevrildi.

"Tünellere dönmen gerek," dedi.

"Yapmam. Şafak vakti dönmemiş olursam, Lenobia ve diğerleri kafayı yerler."

"Ben giderim. Gilcrease'e dönerim. Böylece sen yeraltında kalabilirsin. Arkadaşların seni bulurlar. Güvende olursun."

"Ya Dallas topuklayıp Gece Evi'ne gidiyorsa? Onlara bizi anlatacaktır."

Rephaim sadece bir an süren bir tereddüdün ardından, "O zaman yapmak zorunda olduğun şeyi yap. Nerede olacağımı biliyorsun," dedi. Ve gitmek üzere arkasını döndü.

"Beni de yanında götür."

Genç kızın dudaklarından dökülen kelimeler bedenini dondurmuştu. Rephaim ondan tarafa bakmadan "Gün doğmak üzere," dedi.

"İyileştin, değil mi?"

"Öyle?"

"Uçarken beni de taşıyacak güçte misin?"

"Evet."

"O zaman beni de Gilcrease'e götür. O eski yerin bir bodrumu olduğundan eminim."

"Peki ya arkadaşların? Diğer kırmızı çaylaklar?"

"Kramisha'yı arayıp Dallas'ın aklını kaybettiğini ve tünellerde olmadığımı ama güvenli bir yerde olduğumu söylerim. Geri kalanını sonra anlatırım."

"Benden haberdar oldukları zaman, beni onlara tercih ediyormuşsun gibi görünecek."

"Benim tercihim, Dallas'ın demlendirdiği bu pislik fırtınasıyla uğraşmak zorunda kalmadan önce, biraz kafa dinlemekten yana." Stevie Rae çok daha yumuşak bir sesle ekledi: "Tabii eğer seninle gelmemi istemezsen, o ayrı. Çekip gidebilirsin... Böylece, yaklaşan rezilliklerle uğraşmak zorunda da kalmazsın."

"Ben senin refakatçin miyim, değil miyim?" dedi Rephaim kendini tutamayarak.

"Evet. Refakatçimsin."

Rephaim sonunda kendini bırakana kadar nefesinin tuttuğunun farkında bile değildi. Kollarını açtı. "O zaman benimle gelmelisin. Bugün rahatça dinlenmeni sağlayacağım."

Rephaim'in yüksek rahibesi "Teşekkürler," dedi ve kol-

larının arasına girdi. Güçlü kanatları onları havalandırırken, Rephaim ona sımsıkı sarıldı.

Rephaim

Stevie Rae haklıydı. Eski malikânenin bir bodrum katı vardı. Taş duvarları ve beton zeminine rağmen, şaşırtıcı derece kuru ve rahattı. Stevie Rae derin bir oh çekerek, bir köşeye oturdu. Sırtını duvara yaslayıp bağdaş kurarken cep telefonunu çıkardı. O, Kramisha adındaki bir çaylağı arayıp okula neden dönmeyeceğiyle ilgili hızlı ve baştan savma bir açıklama –*Dallas lanet olası aklını yitirdi. Elektrik, sağduyusunun canına okumuş olmalı. Gece Evi'ne dönerken beni Z'nin Vosvos'undan attı... Hayır, ben iyiyim... Büyük ihtimalle yarın akşam dönerim...*– diyaloğuna girerken, Rephaim, ne yapması gerektiğini bilemeyerek bir köşede duruyordu.

Rephaim üzerine vazife olmayan bir işe burnunu sokuyormuş gibi hissederek, Stevie Rae'nin rahat konuşabilmesi için yanından uzaklaştı. Çatıya döndü ve yuvaya dönüştürdüğü dolabın açık kapağı önünde bir ileri, bir geri gidip gelmeye başladı.

Yorgundu. Her ne kadar tamamen iyileşmiş olsa da, zamana karşı yarışarak Stevie Rae'yi taşımak, gücünün son kırıntılarını da alıp götürdü. Dolaba çekilmeli ve gün boyunca dinlenmeliydi. Stevie Rae gün batana kadar bodrum katından ayrılmayacaktı.

Stevie Rae bodrumdan ayrılamazdı.

Gün ışığı canını yakabilirdi. Kırmızı çaylakların şafakla, alacakaranlık arasında zarar görmeye daha açık oldukları

doğruydu. Yani Dallas, hava kararana dek, herhangi bir tehdit oluşturmayacaktı. Ama ya içeri bir insan girecek olursa?

Rephaim ağır hareketlerle battaniyelerini ve biriktirdiği yiyecekleri toplayıp bodruma taşımaya başladı. Son seferi tamamladığında gün iyice aydınlanmıştı. Stevie Rae telefon konuşmasını bitirip bir köşeye kıvrılmıştı. Rephaim üstünü örterken, yerinden bile kıpırdamadı. Alaycı Kuzgun, kendine Stevie Rae'nin yanında bir yer hazırladı. Birbirlerine değemeyecekleri kadar uzak ama Stevie Rae uyanır uyanmaz onu görebileceği kadar yakın. Ayrıca, kendini kapıyla Stevie Rae'nin arasında konumlandırmaya da özen göstermişti. Birisi içeri girmeye yeltenecek olursa, ona ulaşabilmek için önce Rephaim'i aşması gerekecekti.

Uykuya dalmadan önceki son düşüncesi, babasını çevreleyen daimi öfke ve huzursuzluk hissini anlayabildiği oldu. Stevie Rae o gün onu reddetmiş ve ondan uzak durmasını sağlamış olsaydı, Rephaim'in dünyası sonsuza dek onun kaybının izlerini taşıyacaktı. Ve bu gerçeği idrak etmek, ona Karanlık'la yeniden yüzleşme ihtimalinden çok daha büyük bir dehşet hissettirmişti.

Onsuz bir dünyada yaşamak istemiyorum. Kendisinin bile anlayamadığı duyguların getirdiği müthiş yorgunlukla derin bir uykuya daldı.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Stark

"Öteki Alem'e girmenin beni öldürebileceğini biliyorum ama onsuz bu dünyada yaşamak istemiyorum." Stark kendini bağırmamak için zor tutuyordu ama içinde kaynayan öfke ve bunalımın sesine yansımaması elinde değildi. "Bu yüzden, Zoey'nin olduğu yere ulaşmak için ne yapmam gerektiğini söyleyin yeter. Ben gerisini hallederim."

Sgiach "Zoey'yi neden geri istiyorsun?" diye sordu.

Stark ellerini saçlarının arasından geçirdi. Günün aydınlanmasıyla üzerine çöken sıkıntı sinirlerini yıpratıyor ve düşüncelerini allak bullak ediyordu. Yorgun zihninin bir araya getirebildiği tek cevabı haykırdı. "Çünkü onu seviyorum."

Kraliçe bu açıklamasından hiç etkilenmemişe benziyordu. Onu düşünceli bir ifadeyle süzmeye devam ederek "Karanlık'ın sana dokunduğunu hissediyorum," dedi.

Stark bu cümleyle kafasının iyice karışmasına rağmen, "Evet," dedi. "Ama Zoey'nin yanında olmayı seçtiğim gün, Aydınlık'ı da seçmiş oldum."

Seoras "Evet ama bu en çok sevdiğin şeyi kaybetmek anlamına gelecek olsa, yine Aydınlık'ı seçer miydin?" diye sordu.

"Bir dakika," dedi Afrodit araya girerek. "Stark'ın Öteki Alem'e gitmesinin tek amacı Zoey'yi koruyabilmek. Zoey ancak o zaman ruhunu bir araya toplayıp, kendi bedenine geri dönecek. Doğru mu?"

"Evet. Ruhu yeniden bir bütün olabilirse, geri dönmeyi seçebilir."

"O zaman sorunuzu anlamadım demektir. Z geri dönerse, Stark onu kaybetmiş olmaz ki."

"Koruyucum, Zoey'nin Öteki Alem'den dönmesi halinde değişmiş olacağını söylemeye çalışıyor," dedi Sgiach. "Ya bu değişim onu, Stark'tan uzaklaştıracak bir yola sokarsa?"

"Ben onun savaşçısıyım. Bu değişmeyecek; yani onun yanında kalmaya devam edeceğim," dedi Stark.

"Evet, ahbap, savaşçısı olarak sonsuza dek yanında kalacaksın ama belki de artık aşkı olmayacaksın," dedi Seoras.

Stark midesine bir hançerin saplandığını hissetti. Yine de, hiç tereddüt etmeden, "Onu geri getirmek uğruna, gerekirse ölürüm. Ne olursa olsun," dedi.

Kraliçe "En derin duygularımız, bazen, sadece özümüzde ne tür bir insan olduğumuza göre farklılık gösterir," dedi. "Şehvet ve şefkat, cömertlik ve saplantı, aşk ve nefret. Genelde birbirlerine çok yakın duygulardır. Kraliçeni bu duygu için ölecek kadar çok sevdiğini söylüyorsun ama o artık sevgine karşılık vermez olursa, o zaman dünyan hangi renge bürünür?"

Karanlık. Stark'ın aklına gelen ilk kelime bu oldu ama bunu yüksek sesle söylememesi gerektiğini biliyordu.

Neyse ki Afrodit'in koca çenesi imdadına yetişti.

"Z onunla birlikte olmak istemezse, normal bir kız erkek ilişkisinde olduğu gibi, Stark için feci bir durum olur. Bunu beyinsizler bile bilirler. Ama bu, Karanlık tarafa geçeceği anlamına gelmez. Bunun ne anlama geldiğini bildiğinizden eminim; çünkü adamızın Uzay Yolu'nu biliyor ve ahmaklar her zaman birlikte hareket ederler. Her neyse. Stark'ın olmamış, sadece uydurulmuş bir, Zoey, çocuğu terk ederse senaryosunda ne yapıp yapmayacağı, o, Zoey ve Nyx'i ilgilendiren bir konu değil mi? Cidden. Kaltaklık etmek niyetinde olmadığımı en iyi Tanrıça bilir ama siz bir Tanrıça değil, bir kraliçesiniz. Kontrol edemeyeceğiniz bazı haltlar illa ki vardır."

Stark nefesini tuttu ve Sgiach'ın Uzay Yolu ya da Yıldız Savaşları ya da onun gibi bir şeyi kullanarak Afrodit'i zilyonlarca farklı parçaya ayırmasını bekledi. Oysa Kraliçe güldü. Bu haliyle –tuhaf ve beklenmedik biçimde– küçük bir kız çocuğunu andırmıştı.

"Bir Tanrıça olmadığına memnunum, genç Kâhin. Dünyanın benim yönetimimdeki ufacık parçası, bana yetiyor da artıyor bile."

"Stark'ın ne yapıp ne yapmayacağını neden bu kadar önemsiyorsunuz?" Afrodit, Darius'un, Stark'ın "Artık sussan iyi olur," olarak algıladığı bakışına aldırmadan konuşmaya devam ediyordu.

Sgiach ve koruyucusu uzun uzun bakıştılar ve Stark, görüş birliğine varmışlar gibi savaşçının kafasını ağır ağır salladığını fark etti.

Kraliçe Sgiach, "Dünyada Aydınlık'la Gölge'nin dengesi basit bir hareketle değişebilir. Stark tek bir savaşçı olsa bile, yapacakları pek çoklarını etkileme potansiyeline sahip olabilir."

"Ve bu dünyanın Karanlık'ın tarafında savaşacak yeni bir savaşçıya hiç ihtiyacı yok."

"Bunu ben de biliyorum ve bir daha asla Karanlık'ın tarafında savaşmayacağım," dedi Stark ciddi bir ifadeyle. "Zoey'nin ruhunun tek bir hareket yüzünden nasıl parçalandığını bizzat izledim. Bunu da anlıyorum."

"O zaman adımlarını dikkatli at," dedi Kraliçe. "Hem Öteki Alem'de, hem burada. Ve şunu unutma, genç ve saf olanlar, aşkın kainattaki en güçlü kuvvet olduğuna inanırlar. Bizler gibi, *gerçekçi* diyelim, olanlar, tek bir insanın dürüstlükle desteklenmiş iradesinin aşk çarpmasına uğramış birden fazla romantikten daha güçlü olabileceğini bilirler."

"Bunu unutmayacağım. Söz veriyorum." Stark ağzından çıkan sözleri duymuyordu bile. Onu Öteki Alem'e ulaştıracak hareketi başlatmak için Sgiach'ın işitmeye ihtiyaç duyduğu şeyin bu olduğunu bilse, kolunu oracıkta keserdi.

Kraliçe, aklından geçenleri okumuş gibi, kafasını ağır ağır sallıyordu. "Pekâlâ, o zaman. Mücadelen başlasın." Sonra elini kaldırdı ve "Seol ne Gigh'i kaldırın."

Bir hışırtı ve klik sesleri duyuldu. Kraliçe'nin hemen önündeki zemin, Zoey'nin yattığı yerin biraz ötesinde açıldı ve yerin altından pas renkli bir taş parçası yükseldi. Taşın yüksekliği, Stark'ın beline kadar geliyordu ve yetişkin bir vampirin düz yüzeyinde yatabileceği bir genişlik ve uzunluğa sahipti. Kayanın girift bir oyma işiyle kaplı olduğunu ve zeminde her iki yanında, yayı andıran birer oyuğun olduğunu gördü. Bir

ucu diğerinden daha kalındı ve ince taraf sivri bir uç biçimindeydi. Stark dikkatle baktığı zaman iki şeyi fark etti.

Oyuklar büyük boynuzları andırıyordu.

Ve kaya aslında pas rengi değildi. Beyaz mermerdi. Pas rengi bir lekeydi aslında. Kan lekesi.

"Bu, Seol ve Gigh, yani Ruhun Koltuğu," dedi Sgiach. "Eski bir kurban ve tapınma mekânıdır. Bizim hatırlayamayacağımız kadar uzun bir süredir, Karanlık ve Aydınlık'a, koruyucuların gücünün temelini oluşturan siyah ve beyaz boğalara giden bir kanal vazifesi görüyor."

"Kurban ve tapınma," dedi Afrodit taşa sokulurken. "Nasıl bir kurbandan bahsediyorsunuz?"

"Şey, bu neyin peşinde olduğunuza göre değişir, öyle değil mi?" dedi Seoras.

"Bu bir cevap değil," dedi Afrodit.

Koruyucu ciddi bir gülümsemeyle "Hayır, bir cevap, ahbap," dedi. "İster kabul et, ister etme, bunu sen de biliyorsun."

"Kurban bana uyar," dedi Stark yorgun bir tavırla elini alnına götürürken. "Sadece kurban etmek için neyi ya da kimi tutup getirmem gerektiğini söyleyin, yeter." Darius'un kızıp kızmayacağına aldırmadan, yan gözle Afrodit'e bakıyordu.

"Ahbap, kurban edilen sen olacaksın," dedi Seoras.

"Sanırım gün içinde zayıf düşmesi, durumu kolaylaştıracaktır. Bu haliyle ruhunun bedeninden sıyrılması daha kolay olacağa benziyor." Sgiach, Stark odada yokmuş gibi koruyucusuyla konuşuyordu.

"Haklısınız. Çoğu savaşçı, bedenlerini terk etmemek için direnirler. Zayıf durumda olması, işin bu kısmını kolaylaştırır," dedi Seoras da.

"Ne yapmam gerek. Bir bakire falan mı bulacağım?" Stark artık Afrodit'e bakmıyordu; çünkü onun bu sınıfa girmediği malumdu.

Sgiach bir kez daha "Kurban sensin, Savaşçı," dedi. "Başkasının kanı işe yaramaz. Bu, başından sonuna dek, senin arayışın. Hâlâ başlamaya istekli misin, Stark?"

"Evet." Stark en ufak bir tereddüt yaşamamıştı.

"O zaman, Seol ne Gigh'in üstüne uzan, genç koruyucu MacUallis. Seoras kanını çekecek ve seni hayatla ölüm arasında bir yere götürecek. Taş adağını alacak. Beyaz boğa söyleyeceğini söylemiş, kabul edileceksin. Ruhuna Öteki Alem kapısına kadar rehberlik edecek. O noktadan sonra içeri girip girmemek sana kalmış. Tanrıça'nın merhameti ruhunun üstünde olsun," dedi Kraliçe.

"Pekâlâ. İyi. Haydi, şu işi halledelim artık." Ancak Stark doğruca Seol ne Gigh'e gitmedi. Zoey'nin yanında diz çöktü. Odadaki herkesin izliyor olmasına aldırmadan, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu usulca öperek dudaklarına doğru fısıldadı. "Senin için geliyorum. Bu defa seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Sonra ayağa kalktı. Omuzlarını dikleştirdi ve büyük taşın yanına gitti.

Seoras, kraliçenin yanından ayrılmış, taşın baş ucuna geçmişti. Stark'ın gözlerinin içine bakarak, belinde, yıpranmış deri bir kının içinde duran fena halde sivri uçlu hançerini çekti.

"Bir dakika, bir dakika!" İnanılmazdı ama Afrodit, Venedik'ten buraya kadar yanından bir an olsun ayırmadığı anormal büyüklükteki deri çantayı karıştırmaya başlamıştı.

Artık Stark'ın canına tak etmişti. "Afrodit, şimdi sırası değil."

"Ah, lanet olsun, nihayet. Bu kadar büyük ve pis kokulu bir şeyi kaybedemeyeceğimi biliyordum." Çantasından kahverengi dal parçacıkları ve iğnelerle dolu, bir litre büyüklüğünde bir torba çıkarıp, duvar dibinde bekleyen savaşçılardan birine parmaklarını şaklattı. Bu haliyle Stark'ın hiçbir zaman yüksek sesle itiraf edemeyeceği kadar soylu görünüyordu. Güçlü kuvvetli bir savaşçı elindeki şeyi almak için koşarken, "Hiç cazip olmayacağını tahmin ettiğim bir kan dökme işine başlamadan önce, birinin bu şeyleri Stark'ın yakınında yakması gerek. Tütsü gibi," dedi.

"Bu da neyin nesi?" Stark, Afrodit'e kafasını sallayarak bakarken, kızın zihinsel özürlü olup olmadığını merak ediyordu. (Ve bu ilk defa değildi.)

Afrodit gözlerini çevirdi. "Büyükanne Kızılkuş, Stevie Rae'ye yanan sedir ağacının ruhlar aleminde, büyük, güçlü bir efsun olduğunu söylemiş."

"Sedir mi?" dedi Stark.

"Evet. Dumanını içine çek ve yanında Öteki Alem'e götür. Ve lütfen o çeneni kapatıp kanamaya hazırlan," dedi Afrodit. Dikkatini yeniden Sgiach'a çevirdi. "Sanırım Büyükanne Kızılkuş'u bir Şaman olarak düşünebilirsiniz. Çok bilgedir ve toprağın-da-bir-ruhu-var olayına kendini fena kaptırmış durumdadır. Sedirin Stark'a yardımcı olacağını söyledi.

Torbayı eline tutuşturduğu savaşçı kraliçesine bakıyordu. Sgiach omuz silkerek "Zararı olmaz," dedi. Metal bir mangal tutuşturulup üzerine birkaç iğne serpildikten sonra, Afrodit gülümsedi ve Seoras'ın önünde başını hafifçe eğerek "Pekâlâ, artık işe koyulabiliriz," dedi.

Stark, artık sinirlerini bozmaya başlayan Afrodit'e ağzına geleni saymamak için kendini zor tutuyordu. Odaklanması

gerekiyordu. Büyükanne Kızılkuş neden bahsettiğini bilen bir kadın olduğu için, sedirin dumanını içine çekmeyi unutmayacaktı. Sonuçta Zoey'e ulaşıp onu kurtarması gerekiyordu. Gün ışığıyla birlikte zihnine çöken sisten kurtulabilmeyi umarak elini alnına götürdü.

"Sakın karşı koyma. Ruhundan kayıp gidebilmen için, keyifsiz olman gerek. Bu bir savaşçı için doğal bir şey değildir." Seoras hançerin ucuyla büyük taşın düz zeminini işaret etti. "Göğsünü aç ve şuraya uzan."

Stark kazağını ve içindeki tişörtü çıkardıktan sonra taşa uzandı.

Seoras "Bakıyorum, çoktan işaretlenmişsin," diyerek göğsünün sol tarafını kaplayan pembe yanık izini işaret ediyordu.

"Evet. Zoey için."

"Pekâlâ, bu durumda onun için bir kez daha işaretlenmenden daha doğru bir şey olamaz."

Stark kan lekesi içindeki taşta kaskatı halde uzanıp, olacaklara kendini hazırladı. Soğuk ve ölü olması gerekirdi ama daha teni mermer yüzeye temas eder etmez, sıcaklığı Stark'in içine akmaya başladı. Nabız misali, taştan ritmik bir sıcaklık yayılıyordu.

"Ah, evet, hissedebiliyorsun," dedi eski çağ koruyucusu.

"Sıcak," dedi Stark ona bakarak.

"Biz koruyucular için bu taş canlıdır. Bana güveniyor musun, ahbap?"

Seoras'ın sorusu karşısında şaşıran Stark gözlerini kırpıştırdı ama hiç tereddütsüz "Evet," dedi.

"Seni ölüm öncesi yere götüreceğim. Seni oraya götürmem için bana güvenmen şart."

Stark "Sana güveniyorum," dedi. Gerçekten de güveniyordu. Bu savaşçıda aklına uyan bir şeyler vardı. Ona güvenmek yapılacak en doğru şeymiş gibi geliyordu.

"Bu ikimiz için de hoş olmayacak ama gerekiyor. Vücut, ruha ayrılması için gereken özgürlüğü vermek zorunda. Bunu ancak acı ve kan sağlayabilir. Hazır mısın?"

Stark kafasını salladı. Ellerini taşın sıcak yüzeyine bastırıp derin –ve sedir ağacı kokulu– bir nefes aldı.

"Bekle. Onu kesmeden önce, yardımı dokunabilecek bir şeyler söyleyin. Ruhunun bir moron gibi kendini Öteki Alem'e savurmasına izin vermeyin. Siz bir Şaman'sınız, onu da Şaman'layın," dedi Afrodit.

Seoras, Afrodit'e şöyle bir baktıktan sonra gözlerini kraliçesine çevirdi. Stark, Sgiach'ı göremiyordu ama ikisinin arasında her ne geçtiyse, koruyucunun dudaklarında gülümsemeye benzer bir kıpırtı olduğunu seçebilmişti. Seoras yeniden Afrodit'e döndü.

"Pekâlâ minik kraliçe. Arkadaşına şunu söyleyeceğim. Bir ruh, iyi olmanın –ki iyi derken, hiçbir bencilce neden gütmeyen, saf iyilikten bahsediyorum– ne olduğunu gerçekten bilmek istediğinde, doğamızın en temel noktası, işte o zaman sevgi, huzur ve uyum arzusuna teslim olur. Bu teslimiyet çok kudretli bir güçtür."

"Bana göre fazla şiirsel ama Stark okumayı seven bir adamdır. Belki ne demek istediğini anlar," dedi Afrodit.

"Afrodit," dedi Stark. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Belki."

"Konuşmayı. Kes." Stark, Seoras'a baktı. "Tavsiye için teşekkürler. Unutmayacağım."

Seoras, savaşçının gözlerinin içine baktı. "Bunu kendi başına yapmalısın, ahbap. Ben seni yatık halde bile tutamam. Katlanamazsan, kapıdan her halükarda çıkamazsın. Bu yüzden, sen başlamayı düşünmeden, bu işe şimdi bir son vermek daha doğru olur."

"Hiç kıpırdamayacağım," dedi Stark.

"Seol ne Gigh'in kalp atışları seni Öteki Alem'e yönlendirecek. Geri dönüşe gelince, bu, tek başına bulman gereken bir yol olacak."

Stark kafasını salladı ve sıcaklığını birden bire üşümeye başlayan bedenine geçirmek için, ellerini mermerin yüzeyine iyice açtı.

Seoras hançerini kaldırdı ve Stark'a öyle hızlı bir darbe indirdi ki, savaşçı ne olduğunu net olarak göremedi bile. Belinden göğüs kafesinin sağ üst tarafına kadar çıkan yaranın ilk acısı, teninde hafif bir yanık hissi gibi geldi.

Sol kaburgalarının üstünde sızıntılı bir çizgi oluşturan ikinci kesik ilkinin birebir eşi gibiydi.

Ve acı sonrasında başladı. Sıcaklığı Stark'ın içini dağlamıştı. Yan taraflarından dökülüp taşın üstüne biriken kanı lav gibiydi. Seoras, Stark'ın kanı, bir devin göz pınarında birikir gibi taşın kenarına yığılana dek, keskin uçlu bıçağı bedeninde boydan boya gezdirmeye devam etti. Kan orada bir süre duraksadıktan sonra, nihayet kenarı aşıp aşağı dökülmeye ve girift desenlerin üstünden kıpkırmızı gözyaşları misali süzülüp boynuz biçimindeki oyuklarda birikmeye başladı.

Stark daha önce hiç böyle bir acı duymamıştı.

Öldüğü zaman bile.

Ölümden dönüp, sadece susuzluğu ve şiddeti düşünebildiği zaman bile.

Kendi okuyla ölümle burun buruna geldiği zaman bile.

Koruyucunun hissettirdiği acı, sadece fiziksel değildi. Bedenini yakıyordu evet ama ruhunu da dağlıyordu. Sıkıntısı sıvı ve sonu gelmeyecek gibiydi. Onu hiç durmadan hırpalayan, elinden kurtulamadığı bir dalgaydı sanki. Ve Stark o dalganın altında boğuluyordu.

Otomatik olarak mücadeleye girişti. Hareket edemediğini bilemiyordu ama yine de bilincini kaybetmemek için direnebilirdi. *Koyverirsem, ölürüm.*

"Güven bana, ahbap. Bırak kendini."

Seoras tepesinde dikiliyor, bıçağını hiç durmadan hareket ettirip tenini lime lime ediyordu. Ancak koruyucunun sesi artık seçmekte zorluk çektiği uzak bir uğultu gibiydi.

"Güven bana..."

Stark tercihini çoktan yapmıştı. Tek yapmsı gereken o tercihin peşinden gitmekti.

Kendi fısıltısını duydu: "Sana güveniyorum. Dünyası önce griye, sonra kırmızıya sonra da siyaha döndü. Algılayabildiği tek şey acının ısısı ve kanının sıvı haliydi. İkisi birleştiler ve Stark kendini bir anda bedeninin dışında taşın içine gömülürken, oymalı kenarlarından damlarken ve boynuzları yıkarken buldu.

Sadece acı ve karanlıkla sarılmış halde, paniğe karşı koymaya çabalıyordu ancak tuhaftır ki, sadece bir an sonra, dehşetin yerini, bir açıdan huzur veren uyuşuk bir kabul edişe bıraktı. Şöyle bir düşününce, aslında karanlık o kadar da kötü

değildi. En azından acısı geçiyordu. Aslında acı artık sadece bir anıdan ibaret gibiydi.

"Sakın teslim olayım deme, seni moron! Zoey'nin sana ihtiyacı var!"

Afrodit'in sesi miydi bu? Tanrıça aşkına, sesi bedeninden ayrıyken bile sinir bozucu gelebiliyor, Afrodit onu bu haldeyken bile rahatsız edebiliyordu.

Bedenimden ayrı... Başarmıştı. Durumu idrak etmenin ardından gelen coşku, yerini kısa zamanda karmaşaya bıraktı.

Bedeninden çıkmıştı.

Hiçbir şey göremiyordu. Hiçbir şey hissedemiyordu. Hiçbir şey duyamıyordu. Siyahlık zifiriydi.

Stark'ın nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ruhu, kapana kısılmış bir kuş misali, çırpınıyor, hiçliğin ortasında kanat çırpıyordu.

Seoras ne demişti? Tavsiyesi neydi?

Teslimiyet çok kudretli bir güçtür.

Stark mücadeleyi bıraktı ve ruhunu sakinleştirdi. Bu siyahlığın arasında küçük –ruhunun kanıyla birlikte boynuz biçimindeki iki boynuzun içine aktığı ana dair– bir anı parlıyordu.

Boynuzlar.

Stark zihnindeki tek elle tutulur fikre odaklandı ve kendini o boynuzları sıkı sıkı tutarken hayal etti.

Yaratık zifiri karanlığın ortasından çıkageldi. Rengi Stark'ı yutandan farklı bir siyahtı. Yeni ay göğünün –derin ve gece uyuyan suyun– ve kısmen unutulan gece yarısının düşlerinin siyahı.

Kurban ettiğin kanı kabul ediyorum, Savaşçı. Yüzünü bana çevir ve cüretin varsa, harekete geç!

Stark, meydan okumasını kabul ederek, *Cüretim var!* diye bağırdı.

Boğa tam karşısındaydı. Stark tamamen içgüdülerine göre hareket ederek kaçmadı. Kenara çekilmedi. Aksine, yüzünü dosdoğru boğaya çevirdi. Öfkesini, hiddetini ve korkusunu haykırarak boğaya doğru koştu. Yaratık, Stark'ı boynuzlamaya hazırlanır gibi kocaman kafasını eğmişti.

Hayır! Stark boğanın üstüne atıldı ve rüyada gibi hissederek, boynuzlarını yakaladı. Aynı anda, yaratık kafasını kaldırdı ve Stark bedeninin üstünden atladı. Hızla ileri doğru savrulurken, kendini akıl almaz derecede yüksek bir uçurumdan atlar gibi hissediyordu. Ve arkasında bir yerden, siyah ruhsuzluğun içinde, üç kelimede yankılanan sesini duydu: *Aferin sana, Koruyucu*!

Sonra sert zemine çarpmasından hemen önce, çevresinde bir ışık patlaması oldu. Stark ağır ağır doğruldu ve ruhtan ibaret olmasına rağmen, kendi bedeninin biçimine ve hissiyatına sahip olmasının ne kadar garip olduğunu düşünerek çevresine bakındı.

Önünde Sgiach'ın şatosunun yakınındakine çok ama çok benzeyen bir koru uzanıyordu. Hatta önünde, sayılamayacak kadar çok sayıda çaputla bezeli bir dilek ağacı bile vardı. Kumaş, Stark'ın gözleri önünde, değişti ve farklı renklere ve uzunluklara bürünerek, Noel ağacı süsleri misali ışıldamaya başladı.

Öteki Alem... Bu, Nyx'in aleminin girişi olsa gerekti. Başka hiçbir şey bu kadar sihirli görünemezdi.

Stark öne doğru bir adım atmadan önce, içeri girmenin bu kadar kolay olamayacağını ve dev siyah boğanın birden –ve bu kez gerçekten– ortaya çıkmasını bekleyerek çevresine bakındı.

Arkasındaki tek şey, içinden çıkıp geldiği siyah hiçlikti. Bu yeterince ürkütücü değilmiş gibi, üzerine düştüğü zemin, ona beklenmedik biçimde Oklahoma'yı anımsatan, küçük, yarım daire şeklinde kızıl bir toprak parçasıydı. Ve bu toprak parçasının tam ortasında, yarı boyuna kadar saplanmış parlak bir kılıç duruyordu. Kılıcı çekip çıkarabilmek için eki elini birden kullanmak ihtiyacı duydu ve sonra, kılıcın bıçak kısmını kot pantolonuna sürterek temizlemeye çalışırken, Seol ne Gigh gibi, kılıcın orijinal renginin de kanla boyanmış olduğunu gördü.

Her nedense, kanla lekelenmiş olması fikrinden hoşlanmayarak bıçağı hızlı hareketlerle sildi ve sonra dikkatini, önündeki şeye çevirdi. Gitmesi gereken yer orasıydı. Zihni, kalbi ve ruhu, bunu çok iyi biliyordu.

"Zoey, buradayım. Sana geliyorum," dedi ve öne doğru hamle yapınca, en az tuğlayla örülmüş bir duvar kadar sert olan görünmez bir bariyere çarptı. "Bu da neyin nesi?" diye söylenerek geriye çekildi ve kafasını kaldırınca taştan yapılma bir kemerin ansızın beliriverdiğini gördü.

Stark'a bir derin dondurucunun kapısı, içindeki ölü etleri gözler önüne serecek şekilde ardına kadar açılıvermiş gibi bir his uyandıran soğuk bir ışık patlaması oldu. Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını yere indirdi ve gördüğü şey karşısında iliklerine kadar şok oldu.

Stark kendi kendine bakıyordu.

Önce kemerin üzerinde bir ayna olduğunu sandı ama

arkasındaki siyahlığın yansımasını göremiyordu ve karşısındaki Stark ona tanıdık, kibirli bir gülümsemeyle sırıtıyordu. Oysa Stark, kendisi gülümsemiyordu bile. Sonra diğer Stark bütün ayna görüntülerini ve akla yatkın açıklamaları yerle bir etmek ister gibi konuşmaya başladı.

"Evet, geri zekâlı, bu sensin. Sen bensin. Buraya girebilmek için, beni öyle bir öldürmen gerek ki. Ama bunu başaramayacaksın; çünkü ölüm konusuna pek ılımlı bakmıyorum. Sana olacakları söyleyeyim, ben senin canına okuyacağım ve seni öldüreceğim."

Stark ne diyeceğini bilemeyerek ve kendi görüntüsüne bakarak öylece dururken, yansıması öne fırladı ve Stark'ınkinin bir eşi olan kılıcını savurarak kolunda boylu boyunca bir kan çizgisi açtı.

Diğer Stark "Evet, sandığımdan da kolay olacak," dedi ve bir kez daha Stark'ın üzerine atıldı.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Afrodit

"Evet, ışıklar yanıyor ama kesinlikle evde kimse yok." Afrodit, Stark'ın açık ama görmeyen gözleri önünde el salladı. Sonra Seoras, Stark'ın kan içinde kalan yan tarafına, Afrodit'i de kesmesine ramak kalmasına aldırmadan, bir darbe daha indirince, elini hızla geri çekti.

Afrodit, Koruyucu'ya "Şimdiden hamburgere döndü. Şu şeyi yapmaya devam etmek zorunda mısın?" diye sordu. Stark'la aralarında kaybedilen bir sevgi yoktu ama bu, onun lime lime edilişini seyretmekten rahatsız olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Seoras onu duymuyor gibiydi. Bütün dikkatini önünde yatan çocuğa odaklamıştı.

Sgiach "Bu arayış aralarında bir bağ oluşturdu," dedi. Tahtından kalkıp, Afrodit'in yanına gelmişti.

"Ancak koruyucunuzun bilinci açık ve hâlâ kendi bedeninde," dedi Darius, Seoras'ı dikkatle süzerken.

"Evet. Bilinci burada. Ayrıca, şu anda kendini tamamen

çocuğa verdiği için, kalp atışını duyabiliyor, nefes alıp verişini hissedebiliyor. Seoras, Stark'ın fiziksel ölüme ne kadar yakın olduğunu çok iyi biliyor. Koruyucumun onu, hayatla ölüm arasındaki boşlukta dengede tutması gerek. Bir tarafa fazla yaklaşırsa, ruhu bedenine döner ve Stark uyanır. Diğer tarafa yaklaşırsa, ruhu sonsuza dek dönmeyebilir."

"Bu şeye ne zaman bir son vereceğini nereden bilecek?" Seoras'ın hançer darbeleri Stark'ın bedeninde yeni yaralar açarken, Afrodit isteği dışında geri çekilmişti.

"Stark ya uyanacak ya da ölecek. Her iki durumda da, bu, koruyucumun değil, Stark'ın icraatı olacak. Seoras'ın şu anda yaptığı, çocuğa kendi seçimlerini yapma fırsatını vermek." Sgiach, Afrodit'le konuşuyordu ama bakışları Seoras'tan bir an olsun ayrılmıyordu. "Sen de aynı şeyi yapmalısın."

"Onu keseyim mi?" Afrodit Kraliçe'ye çatık kaşlarla baktı. Kraliçe gülümsedi ama bakışları hâlâ Seoras'ın üstündeydi.

"Nyx'in kâhini olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, öyleyim."

"O zaman sen de yeteneğini, çocuğa yardım etmekte kullanmayı dene."

"Bunu nasıl yapacağım konusunda en ufak bir fikrim olsaydı, hiç durmazdım."

Darius "Afrodit, belki de sen..." diyerek Afrodit'i kolundan tutup Sgiach'tan uzaklaştırmaya kalktı. Kraliçe'nin sabrını zorluyor olmasından çekindiği her halinden belliydi.

"Hayır, Savaşçı. Onu uzaklaştırmana gerek yok. Güçlü bir kadına bağlı olmakla ilgili öğrenmen gereken en önemli şey şu: Bazen söylediklerinin başını senin sakınamayacağın bir belaya sokmasına mani olamazsın. Ancak sarf ettiği kendi

sözcükleri; dolayısıyla sonuçlarına da kendisinin katlanması gerek." Sgiach sonunda Afrodit'e dönmüştü. "Sözcüklerini hançere dönüştüren gücün bir kısmını kullan ve kendi cevaplarını ara. Gerçek bir kâhin, bu dünyada, kendi yeteneği dışında çok az rehber edinir. Ancak bilgelik ve sabrın gücü, onu nasıl düzgün kullanabileceğini sana öğretmeli." Kraliçe elini kaldırdı ve kuytuda bekleyen vampirlerden birine zarif bir el hareketi yaptı. "Kâhin ve koruyucusuna odalarını göster. İçeceklerini sunduktan sonra, sessizce istirahat etmelerini sağla." Sgiach tek kelime daha etmeden tahtına döndü. Bakışları yeniden koruyucusuna sabitlenmişti.

Afrodit dudaklarını birbirine bastırarak dövmeleri, minik safir noktalardan oluşuyormuş gibi görünen girift helezonlar olan kızıl saçlı, dev gibi savaşçıyı takip etti. Geniş merdivenlere geri dönüp duvarları meşalelerin ışığında ışıl ışıl parlayan taşlarla süslü kılıçların süslediği bir koridora girdiler. Daha küçük ve dar bir merdiven onları kemerli ahşap bir kapıya ulaştırdı. Savaşçı kapıyı açtı ve onları içeri buyur etti.

Afrodit kapıyı kapatmadan önce "Stark'ın durumunda bir değişiklik olursa birinin bana haber ulaştırmasını sağlayabilir misiniz?" dedi.

Savaşçı şaşırtıcı derecede nazik bir sesle "Tabii," dedikten sonra, onları baş başa bıraktı.

Afrodit, Darius'a döndü. "Sence çenem başımı belaya sokuyor mu?"

Savaşçısı kaşlarını kaldırarak "Sokuyor," dedi.

Afrodit'ün yüzü asılmıştı. "Pekâlâ, ben şaka yapmıyorum."

"Ben de öyle."

"Ama neden? İçimden geçenleri söylediğim için mi?"

"Hayır, güzelin. Kelimelerini hançer niyetine kullandığın ve çekilmiş bir hançer genelde belaya neden olduğu için."

Afrodit homurdandı ve büyük boy yatağın kenarına ilişti. "Madem bir hançer gibi konuşuyorum, neden benden hoşlanıyorsun o zaman?"

Darius yanına oturdu ve elini tuttu. "Hançerin en sevdiğim silah olduğunu bilmiyor musun?"

Afrodit, savaşçısının gözlerinin içine baktı. Sesinin nazik tonuna rağmen, kırılmış gibiydi. "Cidden. Ben kaltağın tekiyim. Benden hoşlanmamalısın. Çok insanın hoşlandığını sanmıyorum."

"Seni –gerçek seni– tanıyan insanlar hoşlanıyorlar. Ve benim hislerim, senden hoşlanmanın ötesine geçiyor. Ben seni seviyorum, Afrodit. Gücünü seviyorum. Espri anlayışını, arkadaşlarını önemsemeni. Ve içinde kırık olan şeyin, yeni yeni iyileşmeye başlamış olmasını."

Afrodit, ağlamamak için gözlerini kırpıştırmasına rağmen bakışlarını Darius'unkilerden ayırmıyordu. "Ama bütün bunlar beni korkunç bir kaltak yapar."

"Bütün bunlar seni sen yapıyor." Darius, genç kızın elini dudaklarına götürdü, nazik bir öpücük kondurdu ve "Ayrıca, Stark'a nasıl yardım edebileceğini bulacak kadar da güçlü kılıyor," dedi.

"Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Yeteneğini Zoey'nin ve Kalona'nın yokluklarını algılamak için kullandın. Stark'ı hissetmek için de daha önce denediğin yolu deneyemez misin?"

"Onlarla tek yaptığım, ruhlarının bedenlerinin içinde olup

olmadığına bakmaktı. Stark'ın gittiğini zaten biliyoruz."

"Bu durumda, ona diğerleri gibi dokunmana gerek yok demektir."

Afrodit iç geçirdi. "Aynı yol diyorsun yani?"

"Evet."

Afrodit, Darius'un gözlerinin içine baktı ve elini sıkı sıkı tutarak "Bunu yapabileceğime gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

"Kafana koyman halinde yapamayacağın çok az şey olduğuna inanıyorum, güzelim."

Afrodit kafasını salladı ve bırakmadan önce Darius'un elini son bir kez daha sıktı. Topuklu siyah çizmelerinin fermuarını indirdi ve yatağın üstüne çıkıp kendini yastıklara bıraktı.

Savaşçısına "Gittiğimde beni korur musun?" diye sordu.

"Her zaman," dedi Darius.

Darius yatağın yanına geçti. Bu haliyle, Kraliçe'nin tahtının yanı başında dikilen Seoras'ı hatırlatıyordu. Afrodit, kalbinin ve bedeninin Darius'un yanında her zaman güvende olacağını bilmenin verdiği huzurla, gözlerini yumdu ve kendini gevşemeye bıraktı. Üç derin, arındırıcı nefes aldı ve düşüncelerini tanrıçasına odakladı.

Nyx, benim. Afrodit. Kâhinin. Neredeyse, en azından herkes öyle olduğumu söylüyor diye ekleyecekken, son anda durdu. Derin bir nefes daha aldı ve devam etti: *Yardımını istiyorum. Bu kâhinlik işinin nasıl işlediğini bilmediğimin zaten farkındasın. Bu yüzden bana bahşettiğin yeteneği, Stark'a yardım etmek için nasıl kullanacağımı da bilmediğimi söylersem, şaşırmazsın herhalde. Yardımıma ihtiyacı var. Demek istediğim, adam bir dünyada*

doğranıyor ve bir şiiri ve yaşlı bir adamın kafa karıştırıcı sözlerini kullanarak Zoey'e yardım etmek için, bir başkasında oradan oraya süzülüyor. Aramızda kalsın; ama bazen Stark'ta beyinden çok kas ve itiraf ediyorum güzel saçlar olduğunu düşünüyorum. Yardıma ihtiyacı olduğu ortada ve Zoey'nin iyiliği için, ona bu yardımı sağlamak istiyorum. Bu yüzden, Nyx, lütfen ona nasıl yardım edeceğimi bana göster.

Kendini bana ver, kızım.

Nyx'in zihninde yankılanan sesi, yarı saydam ipekli bir perdenin uçuşması gibiydi: şeffaf, semai ve inanılamayacak kadar güzel.

Evet! Afrodit'in cevabı gecikmedi. Kalbini, ruhunu ve zihnini tanrıçasına açtı.

Ve birden, Nyx'in sesinin hassas çizgisi eşliğinde salınıp yükselen bir esintiye dönüşüverdi.

Alemime dikkatle bak.

Afrodit'in ruhu, Nyx'in Öteki Alem'i üzerinde uçuyordu. Sonsuz çeşitlilikte yeşilin ve müzik eşliğinde dalgalanır gibi görünen parlak renkli çiçekleri ve ışık saçan gölleriyle, tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Uçarken, vahşi atlar ve rengârenk tavus kuşları gördüğünü sandı.

Ve alemin dört bir tarafında ruhlar bir görünüp bir kayboluyor, gülüyor, dans ediyor ve sevişiyorlardı.

Şaşkınlıktan dili tutulmuş halde "*Ölünce gittiğimiz yer burası mı?*" diye sordu.

Bazen.

"*Bazen ne? İyi olmamız halinde mi demek istiyorsun?*" Afrodit buraya gelebilmenin ilk şartı iyi olmaksa, ben bunu asla yapamayabilirim, diye düşünmeye başlamıştı.

Tanrıçanın kahkahası sihirden farksızdı. "Ben senin tanrıçanım, kızım, yargıcın değil. İyi çok yüzü olan bir idealdir. Mesela, iyinin bir yüzüne bak."

Afrodit'in ruhsal seyahati yavaşlamış ve müthiş görünen bir korunun üstünde duraklamıştı. Koruya dikkatle bakıp Sgiach'ın şatosunun yakınındakiyle ne çok benzerlik taşıdığını görünce, gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırdı. Bu karşılaştırmayı yaparken, sık örülü yapraklardan oluşan sayvanın arasından yavaşça süzülüp, zemini kaplayan kalın yosun örtüsünün üstüne yumuşak iniş yaptı.

"Dinle beni, Zo. Bunu yapabilirsin!"

Afrodit, Heath'in sesini duyunca, hızla döndü ve neredeyse şeffaf sayılabilecek kadar solgun görünen Zoey'i ve Heath'i gördü. Z görünmez bir çemberin etrafını dolaşır gibi, hiç durmadan yürüyor, yürüyordu. Heath ise yüzünden inanılmaz üzgün bir ifadeyle olduğu yerden onu seyrediyordu.

"Zoey! Nihayet! Pekâlâ, dinle beni. Kendini toplamak ve bedenine dönmek zorundasın."

Zoey, Afrodit'i tamamen görmezden gelerek gözyaşlarına boğuldu. Ama durmamıştı. "Yapamam, Heath. Çok uzun zaman oldu. Ruhumu bir araya getiremiyorum. Bazı şeyleri hatırlayamıyor, odaklanamıyorum. Bildiğim tek şey bunu hak ettiğim."

"Ah, Tanrı aşkına, Zoey! Ağlamayı kes ve dikkatini bana ver!"

"Bunu hak etmiyorsun." Heath, Zoey'e sokuldu ve elini omzuna koyup onu olduğu yerde durmaya mecbur etti. "Ve bunu yapabilirsin, Zo. Buna mecbursun. Bunu yapabilirsen, birlikte olabiliriz."

"Harika. Lanet olası Noel Geçmişi, Şimdiki Zamanı ya da her

neyse işte hayaletleri gibi, Noel ilahisi söylüyorum. Söylediğim tek bir lanet olası kelimeyi bile duyamıyorlar!"

Bu durumda, belki de bir değişiklik yapıp, dinlemeyi denemelisin, kızım.

Afrodit sıkıntıyla iç geçirmemek için kendini zor tutarak –ve kendini birinin yatak odası penceresinden içeri bakan ürkütücü bir röntgenci gibi hissederek– tanrıçasının önerisini yerine getirdi.

"Ciddi misin, Heath?" Zoey bir an için, olduğu yerde duramayan ucubik bir hayaletten çok kendi gibi görünmeyi başarmıştı. "Gerçekten burada kalmak istiyor musun?" Onu olduğu yerde zapt etmeye çalışan Heath'e çekingen bir tavırla gülümsüyordu.

Heath onu öptü ve "Bebeğim, sen neredeysen, ben orada olmak isterim. Sonsuza dek," dedi.

Zoey, acı dolu bir inlemeyle Heath'in kollarından kurtuldu. "Üzgünüm, üzgünüm," diyerek yeniden ağlamaya ve yürümeye başladı. "Olduğum yerde duramıyorum. Huzur bulamıyorum."

"İşte bu yüzden ruhunu geri çağırman gerekiyor ya zaten. Bunu yapmazsan, benimle olamazsın. Zo, bunu yapmazsan, hiçbir şey olamazsın. Sürekli hareket etmeye ve tamamen silinip gidene dek, kendinden parçalar kaybetmeye devam edersin."

"Ölümün benim kabahatimdi. Burada, ait olmadığın bir yerde olman da öyle. Beni hâlâ nasıl sevebiliyorsun?" Zoey, Heath'in etrafında –bir an bile durmadan– fır dönmeye devam ederken, yüzüne düşen saçları geriye itti.

"Senin kabahatin değildi. Beni Kalona öldürdü. O kadar.

Her halükarda, birlikte olduğumuz sürece, ölü ya da diri, nerede olduğumuz neyi değiştirir?

"Sen ciddi misin? Gerçekten?"

"Seni seviyorum, Zoey. Tanıştığımız ilk günden beri hep sevdim ve sonsuza dek de seveceğim. Söz veriyorum. Ve sen bütünlüğünü geri kazanırsan, sonsuza dek birlikte olabiliriz."

Zoey "Sonsuza dek," diye fısıldadı. "Ve beni gerçekten affediyorsun, öyle mi?"

"Bebeğim, ortada affedecek hiçbir şey yok."

Zoey, ciddi anlamda büyük bir çaba sarf ederek durdu ve "O zaman, senin için deneyeceğim," dedi. Kollarını iki yana açıp kafasını arkaya attı. Solgun bedeni, içinden gelen başlangıçta küçük, çekingen ışıkla parlamaya başlamıştı. Zoey birkaç isim çağırdı ve...

Afrodit bir anda bu görüşten koparılıp, korudan dışarı öyle büyük bir hızla çekildi ki, midesi ağzına geldi. "Ah, ıykk. Çok hızlı, çok uzak. Kusabilirim."

Ilık bir esinti, onu usulca okşayıp geçti ve sersemliğini yatıştırdı. Yeniden hareket etmeye başladığında mide bulantısından eser yoktu ama aynı şeyi yaşadığı kafa karışıklığı için söyleyemezdi.

"Şimdi. Anlamıyorum. Z kendini topluyor ama bedenine dönmek yerine, Heath'le birlikte burada mı kalıyor?"

Geleceğin bu versiyonunda, evet, öyle...

Afrodit kısa bir tereddüdün ardından istemeye istemeye *"Peki mutlu mu?"* diye sordu.

Evet. Zoey ve Heath, Öteki Alem'de sonsuza dek mutlu mesut yaşıyorlar.

Afrodit, ağır ve koyu bir hüzün hissetti ama devam etmeye mecburdu. "O zaman, belki de Zoey olduğu yerde kalmalı. Onu özleyeceğiz. Ben özleyeceğim." Durdu. İçinden yükselen beklenmedik ağlama isteğini bastırmak için yutkunduktan sonra devam etti: "Stark için kesinlikle berbat bir şey olur ama eğer olmak istediği yer burasıysa, o zaman Zoey burada kalmalı."

Her insanın yazgısı, kendi tercihleriyle değişir. Bu, Zoey'nin geleceğinin tek bir versiyonu ve Öteki Alem'de yapılan pek çok tercih gibi, onunkinde de yeryüzündeki gelecek kilimini değiştirebilecek ipler var. Eğer Zoey kalmayı seçerse, yeryüzünün yeni geleceği, şöyle olacak.

Afrodit ona fazlasıyla aşina gelen bir sahneye çekildi. Son görüşünde kendini bulduğu tarlanın orta yerindeydi. Bir önceki seferdeki gibi, çevresinde bir yığın yanan insan, vampir ve çaylak vardı. Orijinal görüşü sırasında onu saran soyut sıkıntının yanı sıra ateşin acısını da yeniden yaşıyordu. Bir önceki görüşte olduğu gibi, kafasını kaldırdığı zaman, hepsinin tam karşısında duran Kalona'yı gördü. Tek fark, bu defa Zoey'nin onun yanında –öpüşüp koklaşıyor ve görüşün ikinci kısmında Kalona'yı yok etmek için her ne söylediyse, onu söylüyor– olmamasıydı. Onun yerine Neferet sahneye dahil olmuştu. Yanan insanlara bakarak, Kalona'nın yanından geçti. Sonra havaya karmaşık desenler çizmeye başladı. Neferet bunu yaparken, Karanlık, etrafını tamamen sarmıştı. Ondan ayrılıp tarlanın tamamını kapladı ve yangını söndürdü. Ama acı yerli yerindeydi.

"Hayır, onları öldürmeyeceğim." Parmağıyla bir işaret yaptı ve bir anda, bir öbek filiz Kalona'nın bedenini kuşattı. "Onları benim kılmama yardım et."

Kalona filizleri içine çekti. Afrodit bütün dikkatini ona vermişti. Ölümsüzün bedenini kuşatan sürgünler, cisim kazanan bir serap misali bir anda görünür oldular. Yoldan çıkmış ölümsüzün teninin kıvranmasına ve ürpermesine neden olacak şekilde kıpırdanıp duruyorlardı. Kalona inledi. Afrodit bunun zevkten mi yoksa acıdan mı kaynaklandığını anlayamamıştı ama Kalona, Neferet'e gülümsedi ve Karanlık'ı kabul etmek için kollarını iki yana açtı ve "İstediğin gibi olsun, Tanrıçam," dedi.

Kalona bütün bedeni filizlerle kaplı halde Neferet'in karşısına geçti ve önünde diz çöküp boynunu açtı. Afrodit, Neferet'in eğilmesini, Kalona'nın tenini yalamasını ve korkutucu, aç gözlü bir hararetle dişlerini boynuna geçirip kanını emmesini izledi. Karanlık filizleri kıvranıyor, bükülüyor ve çoğalıyorlardı.

Afrodit gördüklerinden fazlasıyla tiksinerek kafasını çevirince, Stevie Rae'nin tarlaya girdiğini gördü.

Stevie Rae?

Yanında koyu renkli bir şey vardı. Afrodit, Stevie Rae'nin bir Alaycı Kuzgun'un yanında –birliktelermiş imajı yaratacak kadar yakınında– durduğunu fark etti.

Bu da neyin nesi?

Alaycı Kuzgunun kanadı açıldı ve Stevie Rae'yi kucaklar gibi sarmaladı. Stevie Rae iç geçirdi ve yaratığın kanadının altına iyice sokuldu. Afrodit bu görüntüye öylesine şaşırmıştı ki Kızılderili çocuğun nereden çıkıp geldiğini göremedi. Çocuk birden orada, Alaycı Kuzgun'un hemen önünde bitivermişti.

Afrodit, görüşünün neden olduğu acı ve şok içindeyken

bile, bu yeni çocuğun inanılmaz derecede muhteşem olduğunu ayırt edebilmişti. Vücudu müthişti. Büyük ölçüde çıplak olduğu için, hemen her yeri göz önündeydi. Gür, uzun ve kuzgun tüyleri gibi simsiyah saçları tamamen örülüydü. Uzun boylu, kaslı ve genel anlamda süper seksiydi.

Alaycı Kuzgun'u görmezden gelerek, Stevie Rae'ye elini uzattı. "Beni kabul edersen o gidecek."

Stevie Rae yaratığın kanadının altından çıktı ama çocuğun elini tutmadı. Aksine "O kadar basit değil," dedi.

Kalona, Neferet'in önünde, dizlerinin üstünde durduğu yerden seslendi: "Rephaim bana bir kez daha ihanet etme, oğlum!"

Ölümsüzün sözleri, Alaycı Kuzgun'u harekete geçirmişti. Kızılderili çocuğa saldırdı. Stevie Rae bir kenarda hiçbir şey yapmadan Alaycı Kuzgun'a bakıp gözyaşı dökerken, ikisi ölümcül bir kavgaya tutuştular. Afrodit, Stevie Rae'nin hıçkırıkları arasında "Beni bırakma, Rephaim, lütfen, lütfen beni terk etme," dediğini duyabiliyordu.

Afrodit, hepsinin arkasında, önce göz kamaştırıcı bir gün doğumu olduğunu sandığı bir parlaklık gördü. Gözlerini kısıp bakınca, bunun aslında bir güneş değil, bir zamanlar modern dünya olarak adlandırılan şeyin kalıntılarını korumak için boş yere çabalarken katledilmiş siyah bir boğanın cansız bedeninin üstüne tırmanan kocaman, beyaz bir boğa olduğunu gördü.

Afrodit bu görüşten de uzaklaştırıldı. Ruhu tir tir titrerken, Nyx onu şefkatli bir esintiyle sarmaladı. *"Ah, Tanrıçam,"* diye fısıldadı. *"Hayır, lütfen, hayır. Genç bir kızın yaptığı tek bir tercih, bütün dünyada Aydınlık'la Karanlık'ın dengesini alt üst edebilir mi? Bu nasıl mümkün olabilir?"*

Senin tercihinin yepyeni bir vampir türünün var oluş yolunu açtığını düşünsene.

"Kırmızı çaylaklar mı? Ama onlar ben bir şey yapmadan önce de vardılar."

Evet, ama insanlıklarını geri kazanmalarını sağlayacak yol, senin fedakârlığına –tercihine– kadar kapalıydı. Ve sen de basitçe bir genç kız değil misin?

"Ah, lanet olsun. Zoey'nin geri dönmesi gerek."

O zaman Heath'in Öteki Alem'den hayatına devam etmesi gerek. Zoey ancak ruhu yeniden bir bütün olursa bedenine dönmeyi seçecektir.

"Bunun olmasını nasıl sağlayabilirim?"

Tek yapabileceğin, onlara bu bilgiyi vermek, kızım. Tercih, Heath, Zoey ve Stark'ın olmalı.

Afrodit ani bir hareketle geriye, daha geriye çekildi.

Acı içinde inleyerek gözlerini açtı ve bir pus perdesinin ardından üzerine doğru eğilen Darius'u gördü.

"Bana geri döndün mü?"

Afrodit doğrulup oturdu. Başı dönüyordu ve iki gözünün arası, çok iyi tanıdığı bir sancıyla zonkluyordu. Saçlarını arkaya atarken ellerinin titremesine şaşırdı.

"İç şunu, güzelim. Ruhsal seyahatinin ardından kendini toplamana iyi gelecektir." Darius ona bir kadeh uzattı ve dudaklarına tutmasına yardım etti.

Afrodit şaraptan büyük bir yudum aldıktan sonra "Stark'a gitmeme yardım et," dedi.

"Ama gözlerin... Dinlenmelisin."

"Dinlenirsem, bütün dünyanın cehenneme dönmesine olanak verebilirim. Ciddiyim."

"O zaman seni hemen Stark'a götüreceğim."

Afrodit kendini son derece bitkin ve alt üst olmuş hissederek, savaşçısına yaslandı ve birlikte çok az şeyin değiştiği Fianna Foil'e döndüler. Sgiach'ın gözleri hâlâ, sistematik ve ağır hareketlerle Stark'ı kesmeye devam eden koruyucusunun üstündeydi.

Afrodit hiç zaman kaybetmedi. Doğruca Sgiach'ın yanına gitti.

"Stark'la konuşmam gerek. Şimdi."

Sgiach ona bakıyordu. Titreyen bedenini ve kan çanağına dönmüş gözlerini süzerek "Yeteneğini kullandın mı?" diye sordu.

"Evet, ve Stark'a bir şey söylemem gerek. Yoksa çok kötü olacak. Herkes için. Gerçekten kötü."

Kraliçe başını hafifçe eğdi ve Afrodit'e onunla birlikte Seol ne Gigh'e yaklaşmasını işaret etti.

"Sadece bir dakikan var. Stark'la hızlı hızlı ve açıkça konuş. Onu burada fazla uzun süre tutacak olursan, Öteki Alem'in yolunu bugünün seyahatinden tamamen iyileşene dek tutamayabilir. Ve bu iyileşmenin haftalarca sürebileceğini asla unutmamalısın."

"Anladım. Tek bir şansım var. Hazırım," dedi Afrodit.

Sgiach, koruyucusunun koluna dokundu. Bu yumuşacık bir dokunuştu ama Seoras'ın vücudunda gözle görülür bir etkisi olmuştu. Tam yeni bir darbe indirmeye hazırlanırken, durdu. Bakışları Stark'ın üzerindeydi ama kırık dökük bir sesle "Mo bann ri?" dedi. "Kraliçem?"

"Onu geri çağır. Kâhinin onunla konuşması gerek."

Seoras, bu sözler onu yaralamış gibi, gözlerini yumdu ama göz kapaklarını yeniden kaldırdığında alçak sesle "Tamam, kadın," demekle yetindi. "Sen nasıl istersen." Boştaki elini Stark'ın alnına yerleştirdi. "Duy beni oğlum. Geri dönmen gerek."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Stark

Stark geriye doğru sendelerken, palasını içgüdüsel olarak havaya kaldırdı ve kaza ve içgüdü sonucu, Diğer'inden –hem kendisi, hem bir başkası olan varlıktan– gelen öldürücü darbeyi savuşturmuş oldu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Daha önce de söyledim. Buraya girebilmenin tek yolu, beni öldürmek ve ölmeye hiç niyetim yok."

İki savaşçı, son derece temkinli hareketlerle birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. "Sen neden bahsediyorsun? Sen bensin. Ben içeri girersem, sen nasıl ölürsün ki?"

"Ben senin bir parçanım. Hem de çok-iyi-sayılmayacak bir parçan. Ya da sen benim bir parçamsın, iyi parçam ve ben bunu söylemekten bile nefret ediyorum. Su katılmamış bir aptal gibi davranmaktan vazgeç. Benden haberin yokmuş gibi. Tırsıp kendini yeminle o cici bici kaltağa adamandan önceki zamanları hatırla. O zamanlar birbirimizi çok daha iyi tanıyorduk."

Stark, kendisinin birebir aynısı olan, sert duruşlu yüze ve kırmızı bir pırıltı taşıyan gözlere baktı. Gülümsemesi hâlâ oradaydı ama kibri yerini acımasızlığa bırakmış, yüz hatlarını aynı anda hem tanıdık, hem yabancı kılmıştı.

"Sen içimdeki kötüsün."

"Kötü mü? Bu sadece hangi tarafta olduğuna göre değişir, değil mi? Ve şu anda benim durduğum taraftan bakılırsa, o kadar da kötü görünmüyorum." Diğeri bir kahkahayla devam etti. "Kötü, potansiyelimin yakınından dahi geçemeyecek bir kelime. Kötü bir lükstür. Benim dünyam senin hayal dahi edemeyeceğin şeylerle dolu."

Stark kafasını sallamaya başladı. Duyduklarını inkar etmek istiyordu ama konsantrasyonu dağılmıştı. Diğeri bir darbe daha savurdu ve Stark'ın sağ kolunun üst kısmında kalın bir yarık açtı.

Stark, savunma pozisyonu almak için palasını havaya kaldırırken, her iki kolunda da acı yerine tuhaf bir yanma olduğunu fark etti.

"Evet. O kadar da acımıyor, değil mi? Henüz. Çünkü bıçak can acıtmayacak kadar keskin. Ama bir bak hele... Kanıyorsun. Hem de çok. O palayı havada tutamayacak hale gelmen an meselesi. Sonra işin bitecek ve ben senden ilelebet kurtulacağım." Diğeri devam ediyordu. "Ya da belki de biraz oynarız. Biraz eğlensem ve seni ayaklarımın dibinde kanayan bir leşe dönene dek lime lime etsem ve derini canlı canlı yüzsem, nasıl olur?"

Stark yan gözle bakınca, hissettiği sıcaklığın, her iki yaradan düzenli olarak pompalanan kandan geldiğini fark etti. Diğeri haklıydı. Yavaş yavaş tükeniyordu.

Mücadele etmeliydi. Hem de hemen. Tereddüt etmeye ve savunma yapmakla yetinirse ölecekti.

Tamamen içgüdüsel bir hareketle öne atıldı ve yansıması olan görüntüye, gardında bir açılmaya neden olabilecek her şeye darbe indirmeye başladı ama kırmızı gözlü versiyonu her hamleyi başarıyla bloke ediyordu. Ve sonra bir kobra gibi atağa geçti ve Stark'ın savunmasını dağıtarak bacağının üst tarafında bir yarık açtı.

"Beni alt edemezsin, bütün hamlelerini ezbere biliyorum. Ben senin olmadığın her şeyim. Bu iyilik zımbırtısı seni zayıflaştırdı. Zaten Zoey'i de bu yüzden koruyamadın. Onu sevmek, senin güçsüz kıldı."

"Hayır! Zoey'i sevmek bugüne dek yaptığım en güzel şeydi."

"Ya, evet ve yaptığın en son şey olacak, orası..."

Stark yeniden bedenine çekilivermişti. Gözünü açtığı zaman, Seoras'ı hançeriyle tepesine dikilmiş ve boştaki elini alnına bastırmış halde buldu.

"Hayır! Geri dönmem gerek," diye haykırdı. Sanki bedeni alev almıştı. Yan taraflarında inanılmaz bir acı vardı ve acının gücü, bütün sistemine adrenalin pompalıyordu. İçinden geçen ilk düşünce hareket etmek oldu. Oradan gitmek ve savaşmak!

"Hayır, evlat. Şu anda hareket edemeyeceğini sen de biliyorsun."

Kendini olduğu yerde kalmaya ve kıpırdamamaya zorlarken, Stark'ın nefes alıp verişi hızlanmıştı.

"Beni geri gönder," dedi koruyucuya. "Geri dönmem gerek."

"Stark, dinle beni." Birden Afrodit'in yüzü de üzerine eğilivermişti. "Anahtar, Heath. Zoey'i görmeden önce ona ulaşmalısın. Ona yoluna devam etmesi gerektiğini söyle. Zoey'i Öteki Alem'de bırakmalı. Yoksa Zoey asla geri dönmeyecek."

"Ne? Afrodit?"

Afrodit, Stark'ın kolunu tuttu ve yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Stark kızın gözlerindeki kanı görmüş ve bir görüş geldiğini idrak etmişti.

"Güven bana. Heath'e ulaş. Gitmesini sağla. Bunu yapmazsan, Neferet ve Kalona'yı durduracak kimse olmayacak ve hepimiz için her şeyin sonu gelecek."

Seoras "Geri dönecekse, bunu şimdi yapmalı," dedi.

Sgiach "Onu geri gönder," dedi.

Stark'ın görüşündeki keskin çizgiler grileşmeye başladı ve gitmemek için direndi.

"Bekle! Söylesene. Kendimle... kendimle nasıl dövüşebilirim?" Stark güçlükle de olsa konuşabilmişti.

"Ah, aslında çok basit. Şaman'ı doğurabilmek için, içindeki savaşçının ölmesi gerek."

Stark, Seoras'ın sözlerinin, sorusuna verdiği bir cevap mı yoksa kendi hafızasından gelen bir anı mı olduğunu ayırt edememişti; ama bunu çözecek zamanı yoktu. Seoras, bir kalp atımlık zaman zarfında, Stark'ın kafasını mengene misali, sımsıkı tuttu ve bıçağı gözkapaklarının üstünden geçirdi. Kör edici ve gözlerini dağlayan bir parlamayla, hiç gitmemiş gibi, bir kez daha kendi görüntüsünün karşısındaydı. Her ne kadar koruyucunun açtığı son kesikle yön duygusunu kaybetmiş olsa da, bedeninin zihninin anlayamayacağı kadar hızlı hareket ettiğini fark etti ve kendini yansımasına karşı kolayca

savunabildiğini gördü. Sanki son kesik, Diğeri'nin kalbindeki, Stark'ın varlığından haberdar olmadığı darbe çizgilerini ortaya çıkarmıştı. Ve o haberdar olmadığına göre, pekâlâ Diğeri de çizgilerden bihaber olabilirdi. Gerçekten öyleyse bir şansı var demekti. Ama zayıf bir şans...

"Bunu gün boyu sürdürebilirim. Ama sen sürdüremezsin. Lanet olsun, benim kıçımı tekmelemek çok kolay." Kırmızı gözlü Stark küstah bir tavırla gülmüştü.

O gülerken, Stark öne doğru atıldı ve acının ve ihtiyacın ortaya serdiği bir darbe çizgisini takip ederek, palasını yansımasının kolunun alt kısmının dış tarafına isabet ettirdi.

"Lanet olsun! Gerçekten de kanımı döktün. Bunu yapabileceğini hiç sanmıyordum."

"Evet, sorunlarından biri de bu zaten, biraz fazla küstahsın." Stark yansımasının yaşadığı tereddüdü hissetmişti. Zihninde bir ipucu belirdi. Bu ipucunu, tıpkı palayı kaldırdığı gibi doğallıkla takip etti ve bedenindeki darbe çizgilerine baktı. "Hayır, dedi. Biraz fazla küstah olan sen değilsin, benim."

Yansımasının gardı titreşmeye başlamıştı. Stark durumu bütünüyle idrak etmişti. Bastırdı. "Ben de bencilim. Akıl hocamı böyle öldürdüm. Kimsenin beni yenmesine razı gelmeyecek kadar bencildim."

"Hayır!" Kırmızı gözlü Stark bağırıyordu. "Bu sen değilsin, benim!"

Stark açılmayı görerek tekrar saldırdı ve Diğeri'nin yan tarafına bir darbe indirdi. "Yanılıyorsun ve bunu çok iyi biliyorsun. İçimdeki kötü sendin ama yine de sen bensin. Savaşçı bunu kabul edemezdi ama içimdeki Şaman artık anlamaya başlıyor." Stark bir taraftan konuşuyor, bir taraftan da kor-

kusuzca öne atılıp, yansımasına darbeler yağdırıyordu. "Biz küstahız. Benciliz. Bazen acımasızız. Lanet olası bir öfkemiz var ve sinirlendiğimiz zaman, garez güdüyoruz."

Stark'ın sözleri, Diğeri'nin içinde bir şeyi tetiklemişe benziyordu. İnanılmayacak boyutta bir hızla öne atıldı ve Stark'a insanın başını döndüren bir yetenek ve intikam hırsıyla saldırdı. *Ah, Tanrıça, hayır. Lütfen şu koca çenem her şeyi mahvetmiş olmasın.* Stark kendini bu saldırıya karşı koruyamazken, birden fazla akılcı ve öngörülebilir şekilde hareket ettiğini fark etti. Kendi kendini alt etmesinin tek yolu, Diğeri'nin beklemediği şeyi yapmaktı.

Ona beni öldürecek bir açıklık vermeliyim.

Diğeri onu paramparça edecek darbeleri yağdırırken, Stark buraya kadar olduğunu biliyordu. Sol tarafında gardını indirdi. Diğeri durdurulamaz bir momentumla bu boşluğa yöneldi, öne atıldı ve bir an için kendini, Stark'tan bile daha zarara açık bir konuma soktu. Stark darbe çizgisini ve gerçek açıklığın geometrisini gördü ve sahip olduğunun kendisinin de farkında olmadığı bir öldürücülükle palasını Diğeri'nin kafatasına indirdi.

Yansıması dizlerinin üstüne çöktü. Güçlükle nefes alırken, elindeki kılıcı tutacak hali kalmamıştı.

"Şimdi beni öldürüyor, Öteki Alem'e giriyor ve kıza ulaşıyorsun demek."

"Hayır. Şimdi seni kabulleniyorum; çünkü ne kadar bilge olursam olayım ya da ne kadar iyi olmayı başarırsam başarayım, her zaman içimde bir yerde var olmaya devam edeceksin."

Kırmızı gözler bir kez daha kahverengi gözlerine çevrildi.

Diğeri kılıcını düşürdü ve seri bir hamleyle öne doğru atılıp Stark'ın palasını sapına kadar göğsüne sapladı. Ve bu yakınlık anında, Diğeri nefesini bırakınca, Stark, onun son tatlı nefesini içine çekmiş oldu.

Midesi düğümlenmişti. Kendi son nefesini içine çekmişti. Kendini öldürmüş müydü gerçekten? Bu dehşet verici gerçeği algılarken kafasını sallamaya başladı. "Hayır, ben!" O böyle haykırırken, kırmızı gözlü Stark bilmiş bir tavırla gülümsüyordu. Kan içindeki dudaklarıyla "Yine görüşeceğiz, Savaşçı," diye fısıldadı. "Sandığından bile çabuk."

Stark Diğeri'ni dizlerinin üstüne indirirken, aynı anda göğsündeki büyük kılıcı çekti.

Nyx'in aleminin ilahi ışığı kılıcın üzerine odaklanırken ve kanlı ama güzel bıçağından yansıyıp Stark'ın gözlerini –tıpkı Seoras'ın son darbesinin yaptığı gibi– kör ederken, zaman durmuştu sanki. Ve bir an için eski çağ koruyucusu ve Diğeri de orada, yanındalarmış ve üç savaşçı, kılıca hep birlikte bakıyorlarmış gibi hissetti.

Seoras gözlerini palanın sapından ayırmadan konuştu: "Evlat, bu senin savaşçı kılıcın olacak. Sıcak, ıslak kana bulanmış, sadece onuru savunmak için kullanılacak, bir As'ı, bir *bann ri*'yi, bir kraliçeyi korumayı seçmiş bir adamın sahip olabileceği bir kılıç. Bıçağı, acı vermeden kesebilecek keskinlikte bilendi ve bu kılıcı taşıyan savaşçı, büyük soyumuza saygısızlık eden her kim olursa, acımadan, korkmadan, kayırmadan saldıracaktır."

Stark kılıcı elinde çevirdi ve Sgiach'ın koruyucusu anlatmaya devam ederken, değerli taşlarla bezeli sapının ışığı yansıtmasına büyülenmiş gözlerle baktı. "Dördü köşelere yerleştirilmiş, biri kalp taşıyla ortalanmış beş kristal, savaşçının

kalp atışlarıyla uyumlu, düzenli bir nabız yaratıyor. Tabii söz konusu kişi onuru hayatın önüne koyan seçilmiş bir savaşçıysa." Seoras durdu ve gözlerini nihayet kılıçtan ayırarak, "Sen o savaşçı mısın, evlat?" diye sordu. "Gerçek bir koruyucu olacak mısın?"

Stark kılıcın nabzının kalbiyle eş zamanlı atmasını dileyerek "Olmak istiyorum," dedi.

"O zaman her zaman onurunla hareket etmeli ve yendiğin kişiyi daha iyi bir yere göndermelisin. Eğer bunu bir delikanlı olarak değil, bir koruyucu olarak yapmayı başarırsan, gerçek kan ruhuna ve ruha sahip isen, göreceksin ki son dehşetin, bu sonsuz görevi, kabul edip uygulayacağın kolaylık ve rahatlık olacak."

"Ancak bu işin geri dönüşü olmadığını bil. Kanun budur ve koruyucuların çoğu katıksızdırlar; garez, kötülük, önyargı ya da öç arzusu taşımazlar. Tek ödülün, onura sarsılmaz sadakatin olacak. Sevgi, mutluluk ya da kazanç garantisi olmadan. Çünkü bizim için sonrasında hiçbir şey yoktur." Stark, Seoras'ın gözlerinde zamansız bir teslimiyet gördü. "Bunu sonsuza dek taşıyacaksın çünkü bir koruyucuyu kim korur? Şimdi gerçeğini biliyorsun, evlat. Karar senindir."

Seoras'ın görüntüsü kayboldu ve zaman yeniden akmaya başladı. Diğeri hâlâ önünde, dizlerinin üstündeydi ve korku ve kabullenme dolu gözleriyle Stark'a bakıyordu.

Onurla ölmek. Stark bu kelimeleri düşünürken, kılıcın sapı, kalp atışlarıyla eş zamanlı bir nabızla avucunun içinde ısınmaya ve atmaya başladı. Hiç düşünmeden, hiç hissetmeden, hilâlin kavisini öldürücü darbesini indirmekte kullandı ve bıçağı Diğeri'ne korkunç bir hızla indirip onu kafatasından kasıklarına kadar inen bir darbeyle ortadan ikiye ayırdı. De-

rin bir iç çekiş duyuldu ve ardından Diğeri'nin bedeni ortadan kayboldu.

Gaddarlığının boyutu, Stark'un suratına bir tokat gibi inmişti. Kılıcı bıraktı ve dizlerinin üstüne indi.

"Tanrıça, hem bunu yapıp, hem nasıl onurlu olabilirim?"

Başı deli gibi dönüyor, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Etinde kanayan yaralar ve kan, bolca kan bulmayı bekleyerek kafasını eğdi ve kendine baktı.

Ama yanılıyordu. Fiziksel yaralarından tamamen kurtulmuştu. Gördüğü tek kan, altındaki toprağın çoktan içine çektiği kandı. Ve geriye kalan tek yara, biraz önce yaptığı şeyin anısıydı.

Eli, Stark'ınkinden bağımsız bir iradeyle büyük kılıcın sapını buldu. Hafızasında biraz önce indirdiği öldürücü darbeyi yeniden canlandırırken, eli titriyordu ama kılıcın sapını sıkıca tuttu ve orada sıcaklık ve kalp atışının ritmini buldu.

"Ben bir koruyucuyum," diye fısıldadı. Ve ağzından dökülen bu kelimelerle birlikte kendini kabulleniş ve nihayet anlayış da geldi. Mesele içindeki kötüyü öldürmek değildi ve hiç olmamıştı. Mesele onu kontrol edebilmekti. Gerçek bir koruyucunun yapacağı buydu. Gaddarlığını inkâr etmeyecek, onurla taşıyacaktı.

Stark kafasını öne eğip koruyucu kılıcına yasladı.

"Zoey, As'ım, *bann ri shi*'m, kraliçem. Her şeyi kabullenmeyi ve onurun izinden gitmeyi seçiyorum. Ancak bu sayede senin ihtiyaç duyduğun savaşçı olabilirim. Buna yemin ederim."

Stark'ın yemininin yankıları havada asılı dururken, Nyx'in Öteki Alem'inin sınırını oluşturan kemerli geçit, savaş-

çının kılıcıyla birlikte ortadan kayboldu ve Stark Kraliçe'nin korusunda, yalnız ve silahsız, dilek ağacının semavi güzelliğiyle baş başa kaldı.

Stark zorla ayağa kalktı ve otomatik olarak koruya doğru yürüdü. Aklındaki tek düşünce, onu –kraliçesini, Zoey'sini– bulmaktı.

Ancak koruya yaklaşırken, yavaşladı ve nihayet durdu.

Hayır. Hatayla başlıyordu. Bir kez daha.

Bulması gereken Zoey değil, Stark'tı. Afrodit büyük bir baş belası olabilirdi ama görüşlerinin gerçek olduğunu Stark da biliyordu. Afrodit ne demişti? Zoey'in geri dönebilmesi için Heath'in yoluna devam etmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylemişti. Stark şöyle bir düşündü. Bunu itiraf etmek içini acıtsa da, Afrodit'in gördüğü şeyin neden gerçek olduğunu anlayabiliyordu. Zoey, çocukluğundan beri Heath'le birlikteydi. Ölüşünü izlemişti ve bu onu o kadar çok yaralamıştı ki, ruhu paramparça olmuştu. Yeniden bir bütün olup burada Heath'le birlikte olursa...

Stark çevresine bakındı ve tıpkı kılıçla aralarında bir bağın kurulduğu anda olduğu gibi yine gerçekten görebiliyordu.

Nyx'in alemi inanılmazdı. Koru tam önündeydi ve büyüklüğünü algılayabiliyor ve Nyx'in âleminin bu korudan kat kat büyük olduğunu biliyordu. Ancak, dürüstçe söylemek gerekirse, korunun kendisi de yeterliydi; yeşil ve davetkâr, ruhu için bir barınak sunar gibiydi. Buraya ulaşmak için yaşadığı onca şeyden sonra bile, Zoey'nin koruyucusu olarak sorumluluklarının farkında olmasına ve mücadelesinin henüz bitmediğini bilmesine rağmen, koruya girmek, derin derin nefes almak ve getirdiği huzuru içine çekmek istiyordu. Üzerine bir

de Zoey'nin varlığını ekleyince, burada sonsuza kadar kalabilirdi.

Ve evet, Heath'i Zoey'e geri verirse, Zoey de burada kalmak isteyecekti. Stark yüzünü ovaladı. Bunu itiraf etmek istemiyordu –itiraf etmek kalbini acıtıyordu– ama Zoey, Heath'i seviyordu. Belki de Stark'ı sevdiğinden daha çok...

Stark kafasını salladı. Zoey'nin Heath'e beslediği aşkın bir önemi yoktu. Zoey geri dönmeliydi; Afrodit'in görüşü de aynı şeyi söylüyordu. Ve ortada Heath olmasa, Zoey'i geri dönmeye kolayca ikna edebilirdi. O öyle bir kızdı. Dostlarını kendinden bile fazla önemserdi.

İşte bu yüzden Zoey'nin Heath'i değil, Heath'in onu bırakması gerekecekti.

Ve bu yüzden, Stark, Heath'i bulmalı ve onu hayatı boyunca sevdiği tek kızdan ayrılmaya ikna etmeliydi. Sonsuza dek.

Lanet olsun.

İmkânsız.

Ama Stark için kendi kendini alt etmek ve bunun anlamını kabullenmek de imkânsız gibiydi.

O zaman, düşün, lanet olası! Bir koruyucu gibi düşün, aptal bir çocuk gibi davranmaktan ve tepki vermekten vazgeç.

Zoey'yi bulabilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı. Ve Zoey'i bulduğu zaman, zaten Heath de orada olurdu.

Gözleri dilek ağacına kaydı. Skye'dakinden daha büyüktü ve kocaman bir şemsiye oluşturan dallarından sarkan çaputlar, esintiyle salınırken renk ve boyut değiştiriyorlardı.

Dilek ağacı, hayaller, dilekler ve sevgiden ibaretti.

Pekâlâ, Zoey'i seviyordu. Gözlerini yumdu ve Zoey'e, onu ne kadar sevdiğine ve özlediğine konsantre oldu.

Zaman geçiyordu. Dakikalar... Belki de saatler. Hiçbir şey. Lanet olası hiçbir şey. Nerede olabileceğine dair zerre fikri yoktu. Onu hiç mi hiç hissedemiyordu.

Pes edemezsin. Bir koruyucu gibi düşün.

Demek aşk onu Zoey'e götürmeyecekti. O zaman ne götürebilirdi? Aşktan daha güçlü ne vardı?

Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Cevabı bulmuştu. Ona, koruyuculuk unvanı ve gizemli kılıçla birlikte verilmiş cevabı...

"Bir koruyucu için, onur, aşktan güçlüdür," dedi yüksek sesle.

Sözlerini bitirmesiyle, dilek ağacında, başının tam üstünde altın renkli bir kurdelenin belirmesi bir oldu. Kurdele, metalik bir ışıkla parlıyor, Stark'a Seoras'ın bileğinde taşıdığı altın zinciri anımsatıyordu. Kurdele çözülüp, havada bir süre süzüldükten sonra, korunun içine doğru hareketlenince Stark bir an bile tereddüt etmedi. İç sesine ve bu küçük *onur* hatırlatmasına kulak verdi ve kurdelenin peşine düştü.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Heath

Zoey gittikçe kötüleşiyordu. Ama bu haksızlıktı. Son zamanlarda yeterince saçmalığa maruz kalmamış mıydı sanki? Şimdi de başına bu şey –ruhunun paramparça olması– geliyordu ve Heath'ten ve her şeyden her an biraz daha fazla uzaklaşıyordu. Başlangıçta yavaş yavaş ilerliyordu. Oysa bir süredir daha büyük, bir afeti andıran kopuşlar oluyordu. Kenardaki ağaçlardan ve onları orada bekleyen Kalona'dan uzaklaşmak için korunun ortasına doğru yaklaştıkça, Zoey daha hızlı değişmeye başlamıştı. Ve bu konuda Heath'in elinden hiçbir şey gelmiyor gibiydi. Zoey onu dinlemiyordu. Heath onu mantığa davet edemiyordu. Zoey olduğu yerde durmayı bile başaramıyordu ki.

Heath'in önünde yürüyordu. Heath, müzikli küçük derenin yosun kaplı yatağı boyunca neredeyse koşar adım ilerliyor olmasına rağmen ona yetişmekte güçlük çekiyordu. Zoey sürekli öndeydi. Bazen havaya bir şeyler fısıldıyor, bazen usul usul ağlıyordu ama değişmeyen tek şey sürekli huzursuz, sürekli hareket halinde olmasıydı.

Bu, onun yavaş yavaş buharlaşmasını seyretmek gibi bir şeydi.

Heath'in bir şeyler yapması gerekiyordu. Bunların ruhu tek parça halinde olmadığı için yaşandığını biliyor ve olanlara anlam verebiliyordu. Zoey'le bu konuyu konuşmaya, onu parçalarını bir araya toplamaya ve sonra bedenine dönmeye ikna etmeye çalışmıştı. Bu Öteki Alem olayını tam olarak anlayabildiğini söyleyemezdi. Gerçi orada geçirdiği zaman uzadıkça, bazı şeyleri kendiliğinden bilir olmuştu. Bunu taş kadar ölü olmasına borçluydu herhalde.

Tanrım, ölü olduğunu düşünmek bile çok acayipti. Ürkütücü bir acayiplikten değil, tuhaf bir acayiplikten bahsediyordu; çünkü kendini ölü gibi hissetmiyordu. Kendisi gibiydi, sadece farklı bir mekândaydı, o kadar. Kafasını kaşıdı. Lanet olsun, bunu çözmek hiç kolay iş değildi ama Zo'nun ölü ve gerçekten oraya ait olmadığını anlamak çok kolaydı.

İç geçirdi. Bazen kendisi de oraya ait değilmiş gibi geliyordu. Burasının hoş bir yer olmadığını düşünüyor falan değildi. Tamam, Zoey berbat durumdaydı ve Kalona –ya da peşlerindeki her kimse– onları yakalamadan ve büyük olasılıkla onu bir kez daha katletmeden, korudan ayrılmaları imkânsızdı. Gerçi yeniden ölmesinin mümkün olup olmadığını da bilmiyordu ya. Bu sorunlar olmasa, burası idare ederdi.

Ama sadece idare ederdi.

Sanki ruhu başka bir şeyler arıyor gibiydi. Burada bulamayacağı bir şeyler.

"Çok erken öldün. Olan bu."

Heath şaşkınlıktan sıçradı. Zoey tam karşısında durmuş, ayaklarının üstünde, öne arkaya sallanıyor ve Heath'e hüznün gölgelediği gözlerle bakıyordu.

"Zo, bebeğim, şu pat-diye-önümde-bitiverme-işini yaptığın zaman, biraz ürkütücü oluyorsun." Kendini gülmeye zorladı. "Sanki ben değil de, sen hayaletmişsin gibi."

Zoey "Üzgünüm... Üzgünüm..." diye mırıldandı ve Heath'in etrafında bir çember çizerek dönmeye başladı. "Sadece, bana, çok erken öldüğün için burada mutlu olamadığını söylediler."

Heath olduğu yerde duruyordu ama Zoey'yi takip etmek için o da kendi ekseni etrafında dönüyordu. "Onlar kim?"

Zoey eliyle koruyu işaret etti. "Hani şu biraz benim gibi olanlar."

Heath, Zoey huzursuz hareketlerine devam ederken, onunla yürüyebilmek için yanına sokuldu. "Bebeğim, onları konuşmuştuk, hatırlamıyor musun? Onlar senden parçalar. Şu anda böyle allak bullak hissetmen bu yüzden. Bir daha seninle konuştukları zaman, içine dönmelerini rica etmeni istiyorum. Böylece her şey kolaylaşmış olacak."

Zoey'nin iri iri açılmış gözlerinde kaybolmuş gibi bir bakış vardı. "Bunu yapamam."

"Ama neden, bebeğim?"

Zoey gözyaşlarına boğuldu. "Yapamam, Heath. Çok uzun zaman oldu. Ruhumu bir araya getiremiyorum. Bazı şeyleri hatırlayamıyor, odaklanamıyorum. Bildiğim tek şey bunu hak ettiğim."

"Bunu hak etmiyorsun." Heath, Zoey'e sokuldu ve ellerini omuzlarına koyup ona kendini dinletmek üzereyken, gözünün ucuna takılan altın renkli bir kurdele dikkatini dağıttı.

Zoey'nin huzursuzluğu da bu bir anlık boşluğu bekliyordu zaten. Mutsuz bir haykırışla, "Gitmem gerek," dedi. "Yü-

rümeye devam etmeliyim. Şu anda elimden gelen tek şey bu." Ve Heath'in onu durdurmasına imkan bırakmadan, tuhaf ve havada süzüldüğü hissini uyandıran bir hareketle ondan uzaklaştı. Solgun bedenini, güçlü bir rüzgâra kapılmış bir kuş tüyü misali hızla korunun derinliklerine doğru hareketlendi.

"Lanet olsun. Bu işi beceremiyorum." Heath, Zoey'nin peşine düştü. Kendini dinletmeye mecburdu. Sonra yavaşladı ve durdu. Sorun, ona nasıl yardım edeceğini bilmemesiydi. Yumruğunu korunun yosunla kaplı ağaçlarından birine indirirken "Ne yapacağımı bilmiyorum!" diye haykırdı. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Elinin acımasına aldırmadan, ağaca bir kez daha vurdu. "Ne. Halt. Edeceğimi. Bilmiyorum!" Her kelimeyi üstüne basa basa telaffuz ederken ağaca indirdiği yumruklarla parmaklarının boğumları açılmaya başladı ve kendi kanının kokusunu duydu.

Ve işte gölgenin güneşi örtmesi tam bu ana denk geldi. Seğiren elini yosunlara sildikten sonra kafasını kaldırdı.

Karanlık. Kanatlar. Tanrıça'nın ışığını kapatıyorlardı.

Kalbi deli gibi çarparken yere çöktü ve kanayan ellerini sıkıp bekledi ama beklediği saldırı bir türlü başlamıyordu.

Gelen, tepedeki gölgelerden süzülüp kan kokusuyla birlikte damarlarına dolar gibi görünen fısıltılı bir vahiyden başka bir şey değildi.

Sonsuza dek, burada senin yanında kalabilir ama bir bütün olması gerekiyor.

Heath şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Ha? Kim var orada?"

"Aklını kullan, seni sıradan fani!"

"Evet, tamam." Heath gözlerini kısarak tepesine üşüşen

gölgelere baktı. Bu Kalona mıydı? O şey her neyse, adam gibi bakamıyordu.

Onu ruhunun parçalarını bir araya toplamaya ikna etmelisin. Ancak o zaman bu kutsal koruda, seninle huzur bulabilir.

"Bunu anlıyorum. Ama onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum."

Cevap aranızdaki bağda saklı.

"Onunla bağım... Ama bilmiyorum." Ve Heath o anda bağlarını nasıl kullanacağını bildiğini fark etti. Tek yapması gereken, Zoey'nin onu dinlemesini sağlamaktı ve bunu her zaman başarabilmişti. Okuldayken geri zekâlının teki gibi davranıp içki içtiği ve sorun çıkardığı –ve Zoey'nin onu terk etmeye çalıştığı– zamanlarda bile. Onları yeniden bir araya getirmeyi –ve bir arada tutmayı– her zaman başarmıştı.

Sonra sırıttı. İşte buydu! Kanatlı Karanlık'ı unutarak Zoey'nin ve korunun üstünde sınırsızca parlamaya yeniden başlayan Tanrıça'nın ışığının peşine düştü. Anahtar, aralarındaki bağ idi. İkisinin bir arada olmaları, hayatlarında ne yaşanıyor olursa olsun, her zaman işe yarardı. Ve o bağ hâlâ yerli yerindeydi. Zo'yu ölümünden sonra bile, yanına getiren de o bağ olmuştu. Ve Heath yine o bağı kullanacaktı. Zo birlikte olabileceklerini ve orada Heath'le kalmasının çok hoş olacağını bir idrak etse, kendini yeniden bütünlemeye kalkışacaktı. Ve karşılarına her ne çıkarsa birlikte yüzleşeceklerdi. Sonsuza dek. Bu çok zor bir şey olmasa gerekti. Onu Zo'su, istediği zaman cidden feci can yakabilirdi.

Tam yeni bir kararlılıkla Zoey'nin peşinden koşmaya başlamıştı ki bir fısıltı onu durdurdu. "Heath!"

"Bu da neyin nesi?"

"Bu tarafa bak!"

Heath döndü ve bir üvez ağacının dalları arasına takılmış altın ipi fark etti. Ağacın arkasından bir adamın çıktığını görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Stark? Bu da neyin..."

"Şışşt... Zoey'nin burada olduğumu anlamasına izin verme."

Heath ağaca doğru yürüdü. "Burada ne arıyorsun?" Ama Stark'a cevap verme fırsatı bırakmadı. "Ah, lanet olsun! Sen de öldün, değil mi? Zo bunu hayatta kaldıramaz."

"O lanet olası sesini alçak tut. Hayır, ölmedim. Buraya ait olduğu yere, bedenine dönebilsin diye Zo'yu korumaya geldim." Stark duraksadı ve ekledi. "Ölü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ahbap, ciddi misin? Öldüm mü ben?" dedi Heath alaycı bir tonla. "Buraya beni aydınlatmaya geldiğin için teşekkür ederim. Sen olmasan ne halt ederdim hiç bilmiyorum!"

"Şuna ne dersin? Zoey'nin ruhunun paramparça olduğundan haberin var mı?"

Heath bir şey söylemeye fırsat bulamadan, her ikisi de Zoey'nin geldiğini gördüler. Stark ağacın arkasına saklandı ve gölgesinde yere çöktü. Heath hızla Zoey'ye doğru yürüdü ve Stark'ı görmesin diye görüş alanını kapattı.

"Peşimden gelmedin. Oysa hep gelirdin." Olduğu yerde durmaya çalışırken, Zoey'nin vücudu öne arkaya sallanıyordu.

"Geliyorum, Zo. Seni asla bırakmayacağımı biliyorsun. Sadece şu anda benden daha hızlısın, o kadar."

"Yani beni bırakmıyor musun?"

Heath, Zoey'nin bu kadar zayıf ve Zoey-dışı görünmesinden nefret ederek yanağına dokundu. "Hayır, seni bırakmıyorum. Haydi sen önden yürü. Ben yetişirim." Zoey'nin tereddüt ettiğini ve insanı ürküten volta atma olayına yeniden başlayacağını –ve daire çizerken, Stark'ın gizlendiği yere yaklaşacağını– anlayınca, Heath hemen ekledi: "Hey, belki de gerçekten çok hızlı hareket etmek sana iyi gelir. Neden koşmuyor ya da havada süzülmüyor ya da yaptığın şey her neyse onu yapmıyor ve sonra buraya geri dönmüyorsun. Senin için de uygunsa, ben biraz burada takılacağım. Biraz dinlenmem gerek."

"Üzgünüm... Üzgünüm... Dinlenmen gerektiğini unuttum... Unutmuşum..."

Zoey havada süzülerek uzaklaşmaya başlayınca, Heath arkasından seslendi: "Yine de çok uzaklaşma. Ve sakın buraya geri dönmeyi unutma!"

"Unutmam. Seni unutamam ki..." dedi. Ve ondan tarafa bakmadan, gölgelerin arasında kayboldu.

Stark ağaçların arasından çıktı. Yaşadığı şok, sesine yansımıştı. "Ah, lanet olsun. Sandığımdan da kötüymüş."

Heath ciddi bir tavırla kafasını salladı. "Evet, biliyorum. Bu ruh parçalanması onu tamamen allak bullak etti. Dinlenemiyor, huzur bulamıyor. Bu yüzden, düşünemiyor ve bu ona kötü, çok kötü bir şey yapıyor."

Stark, Zoey'nin arkasından bakmaya devam ederek "Yüksek Konsey bunun olacağını söylemişti," dedi. "Zoey bir Caoinic Shi'ye dönüşüyor. Ölü değil, canlı da değil ve burada ruhlar aleminde, kendi ruhu olmadan dolanıyor. Onu bu hale

sokan şey bu ve daha da kötü olacak. Huzuru sonsuza dek bulamayacak."

"O zaman kendini toplamasını sağlamalıyız. Sanırım bunu yapabilirim. Ve ahbap, pisliğin teki gibi davranmak istemiyorum ama bu senin yardımcı olabileceğin bir konu değil. Eğer yardım etmek istiyorsan, oraya çık ve bizi buraya hapseden o korkutucu şeyi hakla. Sen o işi hallet, ben Zoey'i hallederim."

Heath, Zoey'nin peşinden gitmeye başladı ama Stark'ın sesiyle durdu. "Evet, burada onunla kalacağını söyleyerek, ruhunu bir araya toplamasını sağlayabilirsin ama bunu yapacak olursan, Zoey'nin gerçek dünyada, geride bıraktığı herkesi mahvedersin."

Heath yeniden Stark'a döndü. "Böyle şeyler söylemen hiç hoş değil, ahbap. Bu yüzden, koyver gitsin ahbap. Onu sevdiğini biliyorum ama onu daha yeni tanıyorsun. Ben senelerdir onunlayım. Onu özleyeceğini anlıyorum ama burada, benim yanımda iyi olacak. Mutlu olacak."

"Konu sevgi değil. Doğru olanı yapmak. Bir koruyucu olarak doğruyu söylediğime yemin ederim. Zoey bedenine dönmezse, tanıdığı –ve senin de tanıdığın– dünya yok olacak."

"Bu koruyucu meselesi de neyin nesi?"

Stark derin bir iç çekti. "Onurla ilgili bir şey."

Stark'ın ses tonu, Heath'in ona yepyeni gözlerle bakmasına neden olmuştu. Adam değişmişti. Nasılsa daha uzun boylu ve yaşlı görünüyordu. Her zamanki kibirli halinden çok uzaktı. Üzgün görünüyordu. Çok üzgün."

"Bana gerçeği söylüyorsun."

Stark kafasını salladı. "Afrodit'e bir görüş geldi. Zoey'nin ruhunu bir araya toplamasını sağladığını görmüş. Ve bunu, burada kalacağına söz vererek yapmışsın. Bu sayede Zoey, Caoinic Shi'ye dönüşmüyor. Yeniden kendisi gibi oluyor. Ve sonsuza dek burada, seninle kalıyor. Ama Zoey olmazsa, Neferet ve Kalona'yı durduracak kimse de olmayacak demektir."

Heath cümlenin devamını getirdi. "Ve Neferet ve Kalona dünyayı ele geçiriyorlar."

"Evet, ikisi dünyayı ele geçiriyorlar," dedi Stark da.

Heath, Stark'ın gözlerine baktı. "Zoey'i bırakmam gerek."

Stark "Yalnız kalmasına izin vermeyeceğim," dedi. "Ben onun savaşçısı, koruyucusuyum. Sana yemin ederim, her zaman korunduğundan emin olacağım."

Heath kafasını çevirip bakışlarını kaçırdı. Duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. Koşmak, Zoey'yi bulmak, yanında kalacağından emin olmak istiyordu. Burada ya da başka bir yerde... Sonsuza dek. Bakışları yeniden Stark'a döndüğünde mutlak gerçeği anladı: Zoey arkadaşlarının yok olmasından nefret edecekti. Bundan, Heath'i –ya da herhangi birini– sevdiğinden daha çok nefret edecekti. Bu yüzden onu gerçekten seviyorsa, Heath'in onu terk etmesi gerekiyordu.

Kusacakmış gibi hissetmesine rağmen, sesinin sakin ve normal çıkmasına sevindi. "Ben gittikten sonra, kendini toplamasını nasıl sağlayacaksın?"

"Kalacağını söyleyip kendini toplamasına yardım ettikten sonra gitsen?"

Heath bir homurtu çıkardı. "Ahbap, ölü olmamanın bu

ruh olayı konusunda bir moron gibi davranmana neden olduğunu çok iyi bildiğim için üstüne gelmek istemiyorum ama Zo'yu ruhunun parçalarını bir araya toplamaya yalan söyleyerek ikna edebilmem gibi bir olasılık yok. Demek istediğim, haydi ama, kulağa hiç mantıklı gelmiyor."

"Evet, tamam. Sanırım haklısın." Stark elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu durumda, bu işi nasıl kotaracağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. Bulmak zorundayım. Sen onu terk edecek kadar erkeksen, ben de onu kurtarmanın bir yolunu bulacak kadar erkeğim demektir."

"Şunu aklından çıkarma, Zo bir erkeğin onu kurtarması hikâyesinden hoşlanmaz. Kendi başının çaresine bakmayı sever. Daha çok geriye çekilip izlemen ve kendi bildiği gibi davranmasına izin vermen gerekir."

Stark ağırbaşlı bir tavırla kafasını salladı. "Bunu aklımda tutmaya çalışırım."

"Peki, o zaman. Haydi, peşinden gidelim."

İki erkek birlikte, korunun Zoey'i en son gördükleri kısmına doğru yürümeye başladılar."

"Siz vedalaşırken ben bir kenarda beklerim. Sen gidene kadar ona görünmeyeceğim," dedi Stark.

Heath sesinin nasıl çıkacağına güvenmediği için, kafasını sallamakla yetindi.

"Bana şu diğer şeyden bahset... Sizi koruya hapseden şu dehşet verici şeyden."

Heath gırtlağını temizledi. "Önce Kalona olduğunu sandım ama bugün yaşanan bir tuhaflık büyük ihtimalle o olmadığını düşünmeme neden oldu. Yani, demek istediğim, o şey, Zoey'i nasıl kurtaracağım konusunda bana yardım etmeye çalışır gibiydi."

"Ama burada kalmanızı istiyordu değil mi?"

"Evet, sanırım öyle."

"Yani Kalona sana Zoey'nin Öteki Alem'den asla ayrılmamasını ve bedenine geri dönmemesini sağlaman için yol gösterdi," dedi. "Zaten ondan beklenecek şey de bu."

"Ve bugün az kalsın, beni kullanarak bunu başaracaktı. Lanet olası pislik. Beni öldürmesi yetmezmiş gibi!" Heath, Stark'a baktı. "Gerçekten burada olma nedenin bu mu? Demek istediğim, bana harekete geçmemi söylemen gerektiğini biliyorum ama temelde buraya Zoey'nin seninle birlikte eve dönebilmesi için, Kalona'nın canına okumak için geldin."

"Evet, her saniye biraz daha öyle görünüyor."

Heath "Bir ölümsüzün canına okumak konusunda bol şans dilerim, ahbap," diye homurdandı.

"Ben de bunu düşünüp duruyorum ve gerçekten yapmam gereken, onu, Z'nin kendini yeniden toplamasına yetecek kadar bir süre uzak tutmak. Sonra Z buradan ayrılıp bedenine, Kalona'nın ona –en azından şimdilik– zarar veremeyeceği yere geri döner."

"Hayır. Planını bozduğum için üzgünüm ama anlaşma öyle olsaydı, Zoey'nin senin korumana ihtiyacı olmazdı."

Stark ona soran gözlerle bakıyordu.

"Şöyle: Zo koruda güvende." Heath çevrelerini saran koruyu işaret ediyordu. "Kötülük buraya giremez. Buranın kendine has özel bir durumu var. Sanki yeryüzündeki sihre dair her şey, buradaki korudan çıkmış gibi. Burası bir tür Süper-Dünya gibi. Mutlak huzur mekânı. Sen hissedemiyor musun?"

"Evet, Süper Dünya güzel bir benzetme oldu," dedi Stark.

"Ve huzur kısmını ben de hissediyorum. En başından beri. Burada seninle kalacağını bu yüzden düşündüm ya zaten."

"Evet, kalırdı. Bu yüzden sana ihtiyacı var. Çünkü burada güvende olduğu sürece, gerçek dünyaya dönmeyecektir. Bu yüzden bir kez daha söylüyorum. Onu Kalona'dan koruman konusunda bol şans dilerim. O pislik beni öldürdü. Umarım sen benden daha iyi iş çıkarırsın. Ve başarabilirsen, benim için de canına oku. Tabii Zoey için de."

"Okurum. Hey, Heath. Bilmeni istediğim bir şey var," dedi Stark. "Ben senin yaptığın şeyi yapma cesaretini gösteremezdim. Onu bırakamazdım."

Heath ona bakıp omuz silkti. "Evet, ben onu senden daha çok seviyorum."

"Ama doğru olanı yapıyorsun," dedi Stark. "Onurlu olanı."

"Biliyor musun, benim şu anda durduğum yerden, onur bir bok ifade etmiyor. Ben ve Zo için önemli olan aşk. Hep öyle oldu. Ve her zaman da öyle olacak."

Her ikisi de kendi düşüncelerine dalarak sessizce yürüdüler. Zoey'yi takip ederken, Heath'in sözleri Stark'ın zihninde tekrar tekrar dönüyordu. *"Ben ve Zo için önemli olan aşk. Hep öyle oldu. Ve her zaman da öyle olacak."* Sonunda büyük bir şaşkınlıkla uyandı. Bu, yapmak üzere olduğu şeyi kolaylaştırmıyordu ama katlanılır kılacağı kesindi.

Onu korunun derinliklerinde küçük bir açıklık alanda buldular. Gösterişli ancak üvezlerin, alıçların ve yosunların arasında, biraz yersiz kaçan yüksek bir ağacın çevresinde dönüp duruyordu. Ağacın kokusu bütün bölgeyi kaplamıştı.

Zoey'nin onları görememesi için çalılıkları siper edinerek ağır ağır yaklaştılar. Stark başıyla Zoey'ye bir hayli yakın olmasına rağmen, görüş alanına girmeyen insan büyüklüğündeki yosun kaplı kayaları işaret edince, Heath durdu ve havayı test etmek ister gibi derin bir nefes aldı.

Sesini Zoey'nin duyamayacağı kadar alçak tutmaya özen göstererek "Çok tuhaf," dedi. "Bir sedir ağacının burada ne işi var acaba?"

"Sedir mi? Bu bir sedir ağacı mı?"

"Evet. Zo'nun eski eviyle benimkinin arasında, aynı buna benzeyen büyük bir tane vardı. Kokusu da birebir aynıydı."

"Zoey'nin büyükannesi, burada, Öteki Alem'de olduğum sürece yanımda sedir ağacı yakmalarını söylemiş. Afrodit yanında bir torba dolusu sedir iğnesi getirmişti. Ben bedenimden ayrılmadan önce tütsü olsun diye yanımda yaktılar." Heath'e baktı. "Bu ağaç iyi bir işaret. Doğru yolda olduğumuzu işaret ediyor."

Heath, "Umarım iyiye işarettir ama şunu sakın unutma ki benim işimi kolaylaştırmıyor," demeden önce Stark'a uzun uzun baktı.

"Evet, bunu anlıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü bugüne dek sevdiğim tek kızı, bana fena halde ihtiyacı olduğunu bilmeme rağmen, terk etmeye hazırlanıyorum."

"Heath, sana ne dememi istiyorsun? Böyle olmasını istemediğimi mi? Keşke böyle olmasaydı. Keşke sen ölmeseydin ve Zoey'nin ruhu parçalanmasaydı ve endişelenmem gereken en kötü şey, sana ve o lanet olası Erik'e duyduğum kıskançlık olsaydı. Keşke."

"Erik'i kıskanmana gerek yok. Zo onun gibi sahiplenici bir tavır takınan bir ahmakla asla birlikte olmaz. Öyle tiplerin seni strese sokmasına izin verme."

"Onu bedeninde bütünlenmiş halde geri götürebilirsem, bundan sonra hiçbir erkeğin beni strese sokmasına izin vermeyeceğim," dedi Stark.

"Götürdüğün zaman," dedi Heath ciddi bir sesle. Stark kaşlarını çattı. Heath derin bir iç çekti. "Götürebilirsem değil, götürdüğün zaman. Ne yaptığından emin değilsen, onu asla bırakmam."

Stark kafasını salladı. "Pekâlâ, haklısın. Onu geri götürdüğüm zaman. Ve doğru şeyi yaptığımdan da eminim. Biz en doğrusunu yapıyoruz. Sadece bu şeyin, Zoey'yi öyle ya da böyle inciteceğini çok iyi biliyorum."

"Ben de..." dedi Heath. Çenesiyle Zoey'nin durduğu tarafı işaret etti. "Ama hiçbir şey şu anda yaşadığı şey kadar kötü olamaz." Heath kafasını kısa bir an için eğdi ve sonra, futbol formasının vatkalarını düzeltir gibi iki omzuna vurdu. Şöyle bir silkelendi, nefesini koyverdi ve kafasını kaldırıp Stark'a son bir kez baktı. "Lütfen salya sümük ağlamasını ve benim için korkmasını istemediğimi ona çok iyi anlat. Benim adıma, öyle yaptığı zaman fena halde itici olduğunu hatırlat."

"Hatırlatırım."

"Ah, salya sümük demişken, cebinde kağıt mendille dolaşmaya alışsan iyi olur; çünkü abartmıyorum. Zoey'nin salya sümük ağlaması çok pistir."

"Tamam, peki, alışırım."

Heath, Stark'a elini uzattı. "Ona benim için iyi bak."

Stark, çocuğun kolunun alt kısmını sıkıca tuttu. "Sana bunun için yemin ederim," dedi.

"İyi; çünkü seni bir dahaki görüşümde bu yeminin hesabını soracağımdan emin olabilirsin."

Heath, Stark'ın kolunu bıraktı, derin bir nefes daha aldı ve saklandıkları yerden çıktı. Biraz sonra olacakları düşünmemeye gayret ediyordu.

Zoey'ye baktı ve dönüşmek üzere olduğu gölgemsi şeyi gördü. Çocukluğundan beri aşık olduğu kızı hatırladı. Dördüncü sınıfta kendi başına kırptığı biçimsiz kâküllerini görür gibiydi. Ortaokuldaki afacan çocuk hallerini, dizlerinin aylarca yara bere içinde kaldığı zamanları düşünüp gülümsedi. Sonra üniversitedeki ilk senesinden önce, ailesiyle birlikte bir aylık tatile çıktığı zaman, onu tuhaf bir durumda geride bırakışı vardı. Ancak geri döndüğü zaman onu genç bir tanrıçaya dönüşmüş halde bulmuştu. Onun genç tanrıçasına.

Zoey'nin yanına gidip huzursuz adımlarına ayak uydururken "Hey, Zo," dedi.

"Heath, ben de nerelerde kaldığını merak ediyordum. Bana yetişebilesin diye burada durdum. Seni özledim."

"Çok hızlısın, Zo. Seni elimden geldiğince çabuk yakaladım." Heath kolunu Zoey'nin koluna geçirdi. Teni ürkütücü derecede soğuktu. "Nasılsın, bebeğim?"

"Bilmiyorum. Biraz tuhaf hissediyorum. Sersem gibiyim ama ağırlaştım da. Bana neler olduğunu biliyor musun, Heath?"

"Evet, bebeğim, biliyorum." Heath durmuştu ama Zoey'nin de durmasını sağlamak için kolunu kolundan çekmemişti. "Ruhun paramparça oldu, Zo. Öteki Alem'deyiz, hatırlıyorsun değil mi?"

Zoey'nin iri gözleri onun gözlerini buldu. Bir an için eski

haline dönmüştü. "Evet, şimdi hatırlıyorum. Ve sana söylüyorum, bu gerçekten kocaman bir pislik yığınından başka bir şey değil."

Gözyaşları Heath'in görüşünü bulanıklaştırmıştı ama gözlerini kırpıştırıp gülümsedi. "Çok doğru ama ben her şeyi nasıl yoluna koyacağımızı biliyorum."

"Öyle mi? Bu harika, ama mümkünse işleri ben yürürken yoluna koyabilir misin? Çünkü kıpırdamadan durmak hiç bana göre değil."

Heath onu bırakmak yerine, omuzlarını sıkıca tuttu ve onu olduğu yerde kalmaya zorlayarak gözlerinin içine baktı.

"Ruhunun parçalarını bir araya toplaman ve sonra gerçek dünyadaki bedenine geri dönmen gerek. Bunu dostların için yapmalısın... Stark için, büyükannen için. Zo, hatta bunu benim için yapmalısın."

Zoey'nin bedeni titriyordu ama olduğu yerde durmak için büyük çaba harcadığı her halinden belliydi.

"Sensiz olmaz, Heath. Gerçek dünyaya sensiz dönmek istemiyorum."

"Biliyorum, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bazen istemediğin şeyler yapmak zorunda kalabiliyorsun. Tıpkı şu anda benim yapmak zorunda olduğum gibi. Seni bırakmak istemiyorum ama yoluma devam etmeye mecburum."

"Hayır, hayır, hayır! Beni bırakamazsın." Zoey ağlamaya başlamıştı. "Sensiz burada kalamam."

"Benim sana anlatmaya çalıştığım da bu zaten, Zo. Ben burada olmazsam, ait olduğun yere dönecek ve dönüştüğün şu hastalıklı ve hayaletimsi şey olmaktan kurtulacaksın."

"Pekâlâ, hayır. Ben hemen kendimi toplarım. Sen burada

kal. Benimle. İyi olacağım, göreceksin, söz veriyorum, Heath."

Heath onun böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmişti. Ve cevabı hazırdı ama bu, kalbinin daha az kırılmasını sağlamıyordu. "Bu sadece seninle ilgili bir şey değil, Zo. İşin içinde benim için en doğru olan şey de var. Başka bir aleme geçme zamanım geldi."

"Ne demek istiyorsun, Heath. Hiçbir şey anlamıyorum." Zoey hıçkırıyordu.

Stark dürüstçe, "Anlamadığını biliyorum, bebeğim. Ben de tam olarak anlamıyorum ama hissedebiliyorum," dedi. Konuşurken doğru kelimelerin dudaklarını bulduğunu ve içinin huzurla dolduğunu, kalp sancısının yatıştığını ve doğru olanı yaptığını hissediyordu. "Ben de çok erken öldüm. Hayatımı istiyorum, Zo. Şansımı istiyorum."

"Üzgünüm, Heath. Hepsi benim hatam ve hayatını sana geri veremiyorum."

"Hiç kimse veremez, Zo. Ama ben hayatta yeni bir fırsat yakalayabilirim. Ama bunu burada seninle kalırsam yapamam. Burada kalırsam, hiç yaşamamış olacağım, sen de öyle."

Zoey hıçkırmayı kesmişti ama yağmurlu bir yaz gününde, dışarıda duruyormuş gibi yaşlar gözlerinden süzülmeye, yanaklarından aşağı akmaya devam ediyordu.

"Yapamam. Sensiz devam edemem."

Heath onu hafifçe sarstı ve kendini zorlayarak gülümsedi. "Evet, yapabilirsin. Ben yapabilirsem, sen de yapabilirsin. Çünkü senin benden daha güçlü ve zeki olduğunu biliyorsun, Zo. Her zaman öyle oldun."

Zoey, "Hayır, Heath," diye fısıldadı.

"Bir şeyi hatırlamanı istiyorum, Zo. Bu çok önemli ve kendini topladığın zaman sana daha mantıklı gelecek. Ben buradan gidecek ve hayatta yeni bir şans yakalayacağım. Sense büyük, ünlü bir vampir yüksek rahibesi olacaksın. Bu, yaklaşık bir zilyon yıl yaşayacağın anlamına geliyor. Seni yeniden bulacağım. Yüzlerce yıl da alsa, Zoey Kızılkuş, yeniden bir araya geleceğiz." Heath onu kollarının arasına çekti ve aşkının sonsuz olduğunu dokunuşuyla göstermeye çalışarak öptü. Nihayet onu bırakacak gücü topladığında, Zoey'nin şok olmuş ve feri sönmüş gözlerinde anlayış gördüğünü sandı. "Seni sonsuza dek seveceğim, Zo."

Sonra döndü ve gerçek aşkının yanından ayrıldı. Önündeki hava, bir perde misali ikiye ayrıldı ve Heath bir alemden diğerine geçip, tamamen gözden kayboldu.

Zoey, tamamen dağılmış halde geri geri sendeleyerek sedir ağacına kadar geldi. Bir ceset kadar sessiz, gözlerinden sicim gibi inen yaşlarla, yeniden, çember çizerek yürümeye başladı.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Kalona

Kalona, ne zamandır Nyx'in aleminde olduğunu kestiremiyordu.

Başlangıçta, Neferet'in harekete geçirdiği Karanlık'la kendi bedeninden koparılmak o kadar büyük bir şok etkisi yaratmıştı ki, fiziksel ve ruhsal olarak, O'nun alemine geri dönmenin getirdiği huşu ve korku dışında hiçbir şey algılayamamıştı.

Yerin güzelliğini, Öteki Alem'in saf mükemmelliğini ve ona hissettirdiği –özellikle ona– sihri hiç unutmamıştı.

Buraya ait olduğu zamanlarda o kadar farklı biriydi ki.

Aydınlık'ın güçlerinden biriydi ve Nyx'i Karanlık'ın, dünyanın dengesini, beslendiği kötülük, acı, bencillik ve çaresizlikten yana kaydırmak için harekete geçirebileceği her şeyden koruyordu.

Sayısız yüzyıl boyunca, Kalona tanrıçasını kendi dışında her şeyden korumuştu.

Onu yerle bir eden şeyin Karanlık'ın kullandığı aşk olması ironikti.

Daha da ironik olan, düşmesinin ardından, Aydınlık'ın da, onu tuzağa düşürmek için aşkı kullanmış olmasıydı.

Kısa bir an için, aşkın ona o güne dek yaptıklarından daha beter bir şeyler yapıp yapamayacağını merak etti. Hâlâ bu yetisi var mıydı?

Neferet'i sevmiyordu. Onu, yeryüzündeki esaretinden kurtulmak için kullanmış ve sonra da, Neferet onu kendi çıkarları için kullanmıştı.

Zoey'i seviyor muydu?

Yıkımının nedeni olmak istemiyordu ama suçluluk duygusu sevgi değildi. Pişmanlığın da olmadığı gibi... Bunlar onu kurtarmak için bedeninin özgürlüğünü feda etmek isteyeceği kadar güçlü duygular da değillerdi.

Ölümsüz, Tanrıça'nın aleminde dolaşırken, aşka dair bütün soruları ve aşkın acı veren tuzaklarını aklından çıkarıp elindeki göreve odaklanmıştı.

İlk adım, Zoey'i bulmaktı.

İkincisi, yeryüzü alemine geri dönmeyeceğinden emin olmaktı. Böylece Kalona da kendi bedenine kavuşabilecek ve Neferet'e ettiği yeminin gereğini gerçekleştirmiş olacaktı.

Zoey'i bulmak zor olmamıştı. İradesini ona konsantre etmesi yeterli olmuş ve ruhu Karanlık'ın akıntısını doğruca ona ve ruhunun kırık dökük parçalarına yönlendirmişti.

Öldürdüğü insan soylundan çocuk da orada, Zoey'nin yanındaydı. Ya da daha doğrusu, bu hayatta Zoey'nin en yalın hali olan parçasının yanındaydı demek daha doğru olurdu.

Heath'i onu rahatlatırken –yatıştırırken– ve sonra da içgüdüsel olara Tanrıça'nın kutsal korusuna çekerken görmek çok tuhaftı. Koru, Nyx'in özüyle öylesine doluydu ki, Aydınlık ve

Karanlık'ın dünyadaki dengesi korunduğu sürece, içeriye en ufak bir kötülük bile giremezdi.

Kalona koruyu çok iyi hatırlıyordu. Nyx'e olan aşkını ilk kez bu korudayken fark etmişti. Yoldan çıkmayı seçmesinden önceki o kötü dönemde, bir nebze olsun huzur bulabildiği tek yer bu koru olmuştu.

İçeri yeniden girmeyi denemişti. Zoey ve Heath'i takip etmeyi, Neferet'in onu içine attığı entrikalardan nihayet kurtulmayı. Ancak Kalona, kutsal koruyu başaramamıştı. Girişimi onu güçsüz ve nefessiz bırakmış, toprağa hapsolduğu dönemde hissettiği duyguları yeniden canlandırmıştı.

Bu defa onu reddeden –ve hapsetmeyen– Tanrıça'nın dünyasının huzur ve sihriydi.

Kalona, Nyx'in korusunun onu kabul etmeyeceği kadar Karanlık'a batmıştı.

Nyx'in her an karşısına çıkmasını –ve onu davetsiz bir misafir olmakla itham etmesini– ve onu aleminden bir kez daha kovmasını bekliyordu.

Ancak Tanrıça görünürlerde yoktu. Neferet haklıydı. Nyx'in yasakladığı, bedeni ve ruhu olsaydı, Erebus, tanrıçasının emrini yerine getirmek için bizzat karşısına çıkar ve ilahi bir refakatçinin bütün gücüyle, ruhunu Öteki Alem'den atardı.

Yani Kalona'ya bu özgürlük en çok istediği ama asla sahip olamayacağı şeye geri dönme bir şansı verilmişti.

Ölümsüzün içinde tanıdık ve güvenli bir öfke kaynıyordu.

Zoey ve çocuğun peşine düşmüştü. Onları korunun içinde kalmaya mecbur ederek, görevini eninde sonunda tamamlayabileceğini idrak etmesi çok sürmemişti.

Zoey yavaş yavaş silikleşiyordu. Huzursuz bir Caoinic Shi'ye dönüşüyordu ve bu haliyle bedenine dönmesi asla mümkün olmayacaktı.

Zoey'nin ne yaşayan ne ölü bir varlığa dönüşeceğini ve huzurdan sonsuza dek mahrum kalacağını düşünmek, Kalona'ya kendisinin de yadırgadığı bir acı veriyordu.

Yine mi duygular? Bundan hiç mi kurtulamayacaktı? Evet, mutlaka bir yolu olmalıydı. Belki de Neferet haklıydı. Belki de kendini Zoey'den kurtarmak kadar kolay olacaktı. O zaman Zoey'nin uyandırdığı suçluluk duygusundan, arzudan ve kayıp hissinden de kurtulabilirdi.

Bunu düşünürken bile, Zoey'nin bir hayalete ve gölgeye dönüşmesine izin vermesi halinde ondan asla kurtulamayacağını çok iyi biliyordu. Bu bilgi, ona sonsuza dek musallat olacaktı.

Korunun dışından, Heath'in Zoey'i rahatlatmak için harcadığı –sonuçsuz– çabayı izlerken bunu düşünüyordu.

Çocuk Zoey'i, Zoey de onu seviyor. Bu düşüncenin içinde öfke ya da kıskançlık uyandırmaması Kalona'yı bir hayli şaşırtmıştı. Bu yalın bir gerçekti. Zoey'nin dünyası alt üst olmuş olmasa, bu çocukla masum, dünyevi ve mutlu bir hayat sürebilirdi.

Kalona beklenmedik bir netlikle, Zoey'den nasıl kurtulabileceğini ve Neferet'e ettiği yemininin gereğini nasıl yerine getireceğini bulmuştu.

Zoey burada çocuğun yanında kalmaktan mutlu olacaktı ve onun bu mutluluğu, ölümünün arkasındaki itici güç olmanın yarattığı suçluluk duygusunu hafifletecekti. Zoey çocukluk aşkıyla birlikte, burada, Nyx'in korusunda olacak ve Ka-

lona ona olan esaretinden azat olmuş halde, yeryüzü alemine dönecekti. *Zoey burada kalacak olursa, temelli bir çözüme ulaşılmış olacak,* diye düşündü. Zoey bir daha asla dünyevi endişeler ya da acılar yaşamak zorunda kalmayacaktı. Bu tatmin edici bir çözüm gibi görünüyordu.

Kalona, iki hayatında da ona tanrıçasını hatırlatan ve gerçekten bir şeyler hissetmesini sağlayan tek insandan mahrum kalmanın nasıl bir şey olacağını düşünmemeye çalışıyordu.

Bu yüzden çocuğa konsantre oldu. Anahtar Heath'di. Zoey'nin ruhunun paramparça olmasına onun ölümü neden olmuştu ve Zoey'i yeniden tek parça olmaktan alıkoyan da bu ölümün neden olduğu suçluluk hissiydi. *Aptal insan! Suçluluk duygusunu sadece kendisinin dindirebileceğini ve ruhunun şifa bulmasına sadece kendisinin ön ayak olabileceğini bilmiyor muydu?*

Hayır, elbette ki bilmiyordu. O sadece bir delikanlıydı ve derin bir iç görüye sahip bir delikanlı olmadığı aşikardı. Durumu idrak etmesi için yönlendirilmesi gerekecekti.

Ancak çocuk da korunun içindeydi ve Kalona'nın oraya girme hakkı yoktu. Bu yüzden, bekledi, inceledi ve çocuğun öfkesinin hiddet ve kana dönüştüğü anda, ona fısıldamak, rehberlik etmek ve yola sokmak için bu duygulardan güç alarak fısıldadı.

Kalona, halinden neredeyse hoşnut, korunun bir köşesinde beklemeye başlamıştı. Çocuk, Zoey'nin ruhunu iyileştirmesine yardım edecekti ama Zoey onu bırakmayacaktı. Hele kendini yeniden bir bütün gibi hissetmesine çocuk aracı olurken... Bu yüzden, yeryüzündeki bedeninin, ruhundan mahrum halde yok olup gitmesi artık an meselesiydi.

Ve sonra Kalona da kendi bedenine dönecek ve Neferet'e ettiği yeminin gereğini yerine getirmiş olacaktı. İşte o zaman,

diye düşündü. *Tsi Sgili'nin üzerimde tekrar hakimiyet kurmaması için, ne gerekiyorsa yapacağım.*

Bu ussallaştırma ve içsel kandırmacayla böbürlenmekle meşgul ölümsüz, Stark'ın koruya girdiğini görmemişti. Bu yüzden Zoey'nin dünyasının bir kez daha tepetaklak olmasına şahit olmadı.

Stark

Stark, Heath'in bir alemi diğerinden ayıran perdenin arasından geçişini izledi. Bir süre yerinden kıpırdayamadı, Zoey'nin yanında bile gidemedi.

Haklı çıkmıştı. Heath ondan daha yürekliydi. Başını önüne eğdi ve "Heath'in yanında ol, Nyx'e bir şekilde Zoey'yi bu hayatta yeniden bulmasına yardım et," diye fısıldadı. Dudakları büküldü ve "Daha sonra benim başıma bela olacak bile olsa," dedi.

Sonra çenesini kaldırdı, gözlerini kuruladı ve arkasına gizlendiği kayadan ayrılıp sessizce ve hızla Zoey'nin yanına gitti.

Ürkütücü derecede kötü görünüyordu. Zoey'yi hayaletimsi bir rüzgâra ayak uydurmaya çalışır gibi durmadan yürürken, matlaşan saçları, çevresinde fısıldar gibi görünen garip bir esintiyle havalanıyordu. Tam Stark'ı görmeden önce, saçlarını yüzünden çekmek için elini kaldırdı. Stark elinin – hatta kolunun– birden bire şeffaflaştığını fark etti.

Gerçekten de solup gidiyordu.

"Zoey, hey, benim."

Sesi, Zoey'nin üstünde elektrik şoku etkisi yaratmıştı. Be-

deni irkildi ve yüzünü hızla ona çevirdi. "Heath!"

"Hayır, benim, Stark. Heath için üzgünüm." Stark başka ne diyeceğini bilemediği için kendini aptal gibi hissediyordu.

"O gitti." Zoey, boş bir ifadeyle Heath'in ortadan kaybolmadan önce durduğu noktaya bakıyordu. Sonra çember çizerek yürümeye yeniden başlarken sıkkın bakışlarını Stark'ın yüzüne çevirdi.

Stark, Zoey'nin onu tanıdığı anı ayırt etmişti; çünkü genç kız birden bire durmuş ve kendini bir darbeden korumak ister gibi kollarıyla bedenini sarmıştı.

"Stark!" Kafasını bir o yana, bir bu yana sallıyordu. "Hayır, sen de olamazsın!"

Stark onun ne düşündüğünü anlamıştı. Hemen yanına gitti ve kaskatı ve buz gibi bedenini kollarının arasına çekip bağrına bastı. "Ölü değilim." Bu iki kelimeyi tek tek, ağır ağır ve gözlerinin içine bakarak söylemişti. "Anlıyor musun Zoey? Buradayım ama bedenim iyi durumda. Gerçek dünyada, seninkinin yanında bekliyor. İkimiz de ölü değiliz."

Zoey bir an neredeyse gülümsüyordu. Ve ona iyice sokulup, sımsıkı sarılmasına izin verdi.

Stark "Seni o kadar özledim ki," diye mırıldandı.

Zoey geri çekildi ve yüzünü dikkatle süzerek "Sen benim savaşçımsın," dedi.

"Evet, senin savaşçınım. Ve her zaman da öyle kalacağım."

Zoey iç geçirerek yeniden yürümeye başladı. "Artık her zaman diye bir şey yok."

Stark Zoey'nin bu yabancı ve hayaletimsi versiyonuna nasıl ulaşacağını bilemeyerek ona ayak uydurmaya çalışıyor-

du. Heath'in onunla üç aşağı beş yukarı her zamanki gibi konuştuğunu hatırlıyordu. Bu yüzden kafa karıştırıcı sözlerini ve hareket etmeden duramaması gerçeğini görmezden gelerek –korunun içinde birlikte hareket ediyorlarmış gibi yaparak– elini tuttu. "Burası gerçekten harika bir yer."

"Huzurlu olması gerekiyor."

"Bence öyle."

"Hayır. Benim için değil. Bundan sonra benim için hiçbir şey huzurlu olmayacak. O parçamı kaybettim."

Stark kızın elini sıktı. "Ben bu yüzden buradayım. Ruhunun parçalarını bir araya toplayabilmen için seni koruyacağım. Sonra da birlikte eve döneceğiz."

Zoey ondan tarafa bakmıyordu bile. "Yapamam. Sen bensiz dön. Benim burada kalıp Heath'i beklemem gerek."

"Zoey, Heath buraya dönmeyecek. O başka bir hayata geçti. Yeniden doğacak. Olacağı yer gerçek dünyadan başka bir yer değil."

"Olamaz. O ölü."

"Tamam, bu Öteki Alem işlerini anlamak konusunda çok başarılı değilim ama anlayabildiğim kadarıyla, Heath yeniden doğabilmek ve yeni bir hayat yaşayabilmek için buradan ayrıldı. Seni yeniden görüşü öyle olacak, Z."

Zoey duraksadı, ona boş boş baktı, kafasını salladı ve sonu gelmeyen yürüyüşüne yeniden başladı.

Stark içini parçalayan şeyi –onu değil, Heath'i çok sevdiği için kendini toplayacağını– dile getirmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Zoey onu yeterince sevmiyordu.

Stark şöyle bir silkelendi. Konu aşk değildi. Bunu, Seoras'ın karşısına ilk dikildiği ve Zoey için –onu kaybedecek

bile olsa– hayatını tehlikeye atıp atmayacağını sorduğu anda anlamıştı.

"Onun yanında kalmaya devam edeceğim," demişti Stark. Seoras da *"Evet, ahbap, savaşçısı olarak sonsuza dek yanında kalacaksın ama belki de artık aşkı olmayacaksın,"* demişti.

Belki de artık aşkı olmayacaksın.

Stark, Zoey'e baktı ve onu gerçekten gördü. Tamamen kırık dökük haldeydi. Dövmeleri silinmişti. Ruhu lime lime olmuştu. Kendini kaybediyordu. Yine de Stark içindeki tanrıçayı ve gücü görebiliyor ve ona çekiliyordu. Zoey eskisi gibi –olabileceği gibi– değildi ama paramparça olmuş haliyle bile, Stark'ın As'ı, *bann ri shi*'si, kraliçesiydi.

... Ancak bu işin geri dönüşü olmadığını bil. Kanun budur ve koruyucuların çoğu katıksızdırlar; garez, kötülük, önyargı ya da öç arzusu taşımazlar. Tek ödülün, onura sarsılmaz sadakatin olacak. Sevgi, mutluluk ya da kazanç garantisi olmadan...

Stark, Zoey'nin koruyucusuydu, ne olursa olsun. Ona aşktan daha güçlü bir şeyle bağlıydı. Onurla.

"Zoey, geri dönmen gerek. Sen ve Heath yüzünden ya da sen ve ben yüzünden değil. Geri dönmelisin; çünkü bu, yapılacak en onurlu ve doğru şey."

"Yapamam... Benden geriye yeterince şey kalmadı."

"Şimdi artık sana yardım edecek birileri olduğu için, çok şeyin var. Koruyucun burada." Stark, Zoey'nin elini dudaklarına götürüp öptü, sonra gülümseyerek hatırladı: "Afrodit bana senin için bir şiir ezberletti. Kramisha'nın şiirlerinden biri. O ve Stevie Rae, kendini yeniden tek parça haline getirebilmek için bu şiirin haritasını izleyebileceğini söylüyorlar."

"Afrodit... Kramisha... Stevie Rae..." Zoey, kelimeleri

yeni öğrenir gibi, çekingen bir tavırla fısıldıyordu. "Arkadaşlarım."

"Evet, öyleler." Stark, kızın elini bir kez daha sıktı. Ona ulaşmanın yolunu bulmuş gibi hissettiği için konuşmaya devam etti. "Şiire kulak ver. Aynen şöyle:

İki ucu keskin bir bıçak
Bir tarafı yok eder,
Diğeri salıverir.
Ben senin kördüğümünüm.
Beni salıverecek misin, yoksa yok mu edeceksin?
Gerçeğin izini sür ve o zaman
Artık toprağa hapis olmayan beni
Suda bulacak

Ateşle arındıracaksın
Ruhun zaten bildiğini
Kırık dökük bile olsa
Her şeyin mümkün olduğunu
Hava sana fısıldayacak.

Olur da inanırsan,
İkimiz de özgür kalacağız."

Şiiri okuması bittiğinde, Zoey de yürümeyi bırakmış, ona bakıyordu. "Hiçbir şey ifade etmiyor."

Yeniden yürümeye başladı ama elini sıkı sıkı tutuyor, Stark'ı yanından ayırmıyordu.

"Evet, ediyor. Seninle ve Kalona'yla ilgili. Kalona'nın buradan kurtulmanla bir alakası var." Stark duraksadı ve "İkinizin birbirinize bağlı olduğunuzu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Artık değiliz," dedi Zoey telaşla. "Heath'in boynunu kırınca, o bağı da kırmış oldu."

Stark içinden, ben de öyle olduğunu umuyorum," diye geçirdiyse de, tek söylediği, "Evet, yine de bir kısmı çoktan gerçekleşti," oldu. "Sen onunla ilgili gerçek olduğunu sandığın şeyin peşine düşüp onu suyun üstünde buldun. Bir sonraki satır diyor ki: *Beni ateşle arındır*. Sence bu ne anlama geliyor olabilir?"

Zoey "Bilmiyorum!" diye bağırdı. Bariz biçimde sinirlenmeye başlamış olmasına rağmen, Stark çok boş ve ölü gibi bakan yüzünde bir canlanma olduğu için seviniyordu. "Kalona burada değil. Ateş de. Bilmiyorum!"

Stark, Zoey'nin elini sıkı sıkı tutmaya devam ederek durmasını sağladıktan sonra "Kalona burada," dedi. "Peşinden geldi. Sadece koruya giremiyor." Ve sonra çok düşünmeden aklından değil, kalbinden geçen sözleri mırıldandı: "Ve beni buraya ateş ulaştırdı. Ya da en azından ateşmiş gibi geldi."

Zoey ona baktı ve çok rahat bir sesle şu sözleri söyleyerek Stark'ın hayatının akışını değiştirdi: "O zaman bu şiir ben ve Kalona'yla değil, sen ve Kalona'yla ilgili olsa gerek."

Bu sözcükleri, Stark'ın üzerine çelikten bir ağ gibi inivermişti. "Sen ve Kalona derken, neden bahsediyorsun?"

"Benimle Venedik'e geldin ve Kalona'nın nasıl bir canavar olduğunu benden önce biliyordun. Seni buraya ateş getirdi. Yeterince düşünürsen, geri kalan kısmı sana bir şeyler ifade edecektir."

"İki ucu keskin bıçak..." Stark yumuşacık bir sesle konuşuyordu. Kılıcın iki ucu keskindi. Ve o kılıçla bir taraftan yok ederken, bir taraftan bir şeyi salıvermişti. Zoey'le birlikte peşinden Venedik'e geldiğinde, Kalona'nın ne denli tehlikeli olduğu konusunda gerçeği biliyordu. Seoras'ın açtığı kesiklerin acısının ateşi onu buraya, Öteki Alem olmasına rağmen, ona yeryüzünü hatırlatan bu yere getirmişti. Ve Zoey orada kapana kısılmış haldeydi; salınıverilmeye ihtiyacı vardı. Ve şimdi, her şeye bir son nokta koymak için ruhunun onur hakkında bildiklerinin arkasına düşmesi gerekiyordu. "Ah, lanet olsun!" Yanında hiç durmadan kıpırdanan Zoey'e baktı. Yapbozun parçaları yerlerine oturmuştu. "Haklısın. Şiir benim için."

"İyi o zaman, sana nasıl özgür kalacağını gösteriyor demektir," dedi Zoey.

"Hayır, Z, bana ikimizi birden nasıl özgür bırakacağımı gösteriyor," dedi Stark. "Kalona'yı ve beni."

Zoey bir an Stark'a baktıysa da, endişeli ve huzursuz gözlerini derhal kaçırdı. "Kalona'yı özgür bırakmak mı? Anlamıyorum."

Stark, Diğeri'ni salıveren son darbeyi hatırlayarak ciddi bir sesle "Ben anlıyorum," dedi. "Özgür kalmanın pek çok farklı yolu var." Zoey'nin elini çekti ve onu yavaşlamaya ve kendisine bakmaya zorladı. "Ve sana inanıyorum, Zoey. Parçalanmış olmana rağmen, hâlâ yeminime tutunuyorsun. Seni koruyacağım ve onuru hatırladığım ve seni bir kez daha yüz üstü bırakmadığım sürece, her şeyin mümkün olduğuna inanıyorum. Koruyucun olmak da bu demek zaten: Onur."

Zoey'nin elini kaldırdı ve yürümeye başlamadan önce bir kez daha öptü. Zoey'nin dairesel voltasının onu kontrol altına

almasına izin vermiyordu. Bu defa onu düz bir çizgide, korunun kıyısına doğru yürütüyordu.

Zoey "Hayır," dedi. "Oraya gidemeyiz."

"Oraya gitmemiz gerek, Z. Hiçbir şey olmayacak. Güven bana." Stark korunun dış kenarını işaret eden parlaklığa doğru yürümeye devam ediyordu.

"Güvenmek mi? Hayır. Bunun güvenle hiçbir ilgisi yok, Stark. Buradan çıkamayız. Asla. Dışarıda kötü şeyler var. O orada." Zoey, Stark'ın yönünü değiştirmesini sağlamak için var gücüyle kolunu çekiyordu.

"Zoey, sana çok hızlı bir şeyler söyleyeceğim. Konsantrasyonunun berbat halde oluğunu biliyorum ama beni duymak zorundasın." Stark, onları, Zoey'i çekiştirmek pahasına korunun sınırına götürüyordu. "Artık sadece savaşçın değilim. Koruyucunum. Ve bu sen ve ben için büyük bir değişiklik anlamına geliyor. En büyük değişiklik sana aşktan bile güçlü bir şeyle, onurla bağlı olmam. Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Sendeki değişikliğin ne olacağını söyleyemem." Korunun kıyısı karşılarında parıldıyordu. Stark durdu ve anlık bir dürtünün peşinden giderken, paramparça olmuş kraliçesinin önünde dizinin üstüne çöktü. "Ama bunun altından kalkabileceğine yüzde yüz inanıyorum. Zoey, sen benim As'ımsın, *mo bann ri*, kraliçem ve kendini toplamak zorundasın. Yoksa ikimiz de buradan çıkamayız."

"Stark, beni korkutuyorsun."

Stark ayağa kalktı. Zoey'nin önce iki elini, sonra alnını öptü. "Bak, Z, kulağını dört aç, çünkü yeni başladım." Eski, kibirli sırıtışını takındı. "Ne olursa olsun, en azından buraya kadar gelebildim. Geri dönmeyi başarırsak, o kibirli ve kasvetli Vampir Yüksek Konseyi'ne, 'size demiştik!' diyebilece-

ğiz." Sonra iki üvez ağacının yapraklarını araladı ve korunun taşlık kıyısına adım attı.

Zoey korunun içinde kalmıştı ama yaprakların mırıldanan seyirciler gibi hışırdamalarına neden olacak şekilde, öne arkaya sallanırken, Stark'a bakabilmek için yaprakları aralık tutmaya devam ediyordu.

"Stark, geri dön!"

"Yapamam, Z, halletmem gereken bir şey var."

"Ne? Anlamıyorum."

"Bir ölümsüzün canına okuyacağım. Senin için, benim için, Heath için."

"Ama yapamazsın, Kalona'yı alt edemezsin."

"Büyük ihtimalle haklısın, Z. Yapamam ama sen yapabilirsin." Stark kollarını iki yana açtı ve Nyx'in göğüne doğru haykırdı: "Haydi, Kalona! Burada olduğunu biliyorum. Gel beni al. Zoey'nin geri gitmeyeceğinden ancak böyle emin olabilirsin. Çünkü hayatta olduğum sürece, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Stark'ın tepesinden gök sarsıldı ve bakır mavilik grileşmeye başladı. Karanlık sürgünleri, zehirli bir yangından yükselen dumanlar gibi yayılıp, yoğunlaştılar ve biçim kazandılar. Önce kanatları göründü. Büyük, siyah ve tamamen açık kanatları, Tanrıça'nın güneşinin altın renginde siyah noktalar gibi belirdiler. Ve sonra, Kalona'nın cüssesi –Stark'ın hatırladığından daha büyük, güçlü ve daha tehditkâr– biçim kazandı.

Kalona, Stark'ın üstünde asılı durmaya devam ederek gülümsedi. "Demek, sendin, evlat. Onun peşinden buraya gelmek için kendini feda ettin. Benim işim tamam. Senin ölümünün onu buraya hapsetmesi, sandığımdan da kolay olacak."

"Yanılıyorsun, pislik. Ben ölü değilim. Hayattayım ve öyle kalacağım. Zoey de öyle."

Kalona'nın gözleri kısılmıştı. "Zoey, Öteki Alem'den ayrılmayacak."

"Şey, pekâlâ, bir kez daha yanıldığını göstermek için buradayım."

"Stark! Buraya geri dön!" Zoey korunun kıyısından sesleniyordu.

Kalona'nın bakışları ona çevrildi. Üzgün, neredeyse buruk bir sesle, "İnsan soyundan çocuğun isteğimi yerine getirmesine izin verseydin, onun için en iyisi olacaktı," dedi.

"Senin sorunun da bu ya zaten, Kalona. Sen de bir tür tanrı kompleksi var. Ya da aslında sen de tanrıça kompleksi var demeliydim. Görüyorsun ya, sadece ölümsüz olman, seni yetkili kılmıyor. Aslında senin durumunda, çok ama çok uzun zamandır yanılmana neden oluyor."

Kalona bakışlarını Zoey'den Stark'a çevirdi. Ölümsüzün kehribar rengi gözleri öfkeyle soğuk ve duygusuz bir hal almıştı. "Büyük bir hata yapıyorsun, çocuk."

Stark, Kalona'nınkini aratmayacak bir sesle, "Ben artık çocuk değilim," dedi.

"Benim gözümde her zaman çocuk kalacaksın. Önemsiz, güçsüz ve ölümlü."

"Desene üst üste üç kez yanılmış olacaksın. Ölümlü olmak güçsüz olmak demek değildir. Haydi aşağı in de sana yanıldığını ispatlayayım."

"Pekâlâ, çocuk. Bunun Zo'ya vereceği acı, senin ruhuna değsin, bana değil."

"Evet, çünkü karıştırdığın onca haltın herhangi birinin sorumluluğunu almanı hiç istemem."

Stark'ın tahmin ettiği gibi, bu iması Kalona'nın hiddetini kaynama noktasına getirmişti. Stark'a "Geçmişimi ağzına almaya sakın cüret edeyim deme," diye kükredi.

Ölümsüz kolunu uzattı ve çevresini kuşatan Karanlık'ın arasından aysız gökyüzü gibi simsiyah parlayan metal uçlu bir mızrak göründü. Ve sonra da, Kalona gökten yere indi.

Stark'ın karşısına konmak yerine, devasa kanatlarını aşağı ve ileri doğru sallayarak, Stark'ın çevresinde kusursuz bir çember çizmeye başladı. Toprak ayaklarının altında sarsıldı, sonra parçalandı ve Stark altında cehennem açılmış gibi düşmeye başladı.

Zemine öyle bir hızla çarptı ki, nefesi kesildi, görüşü grileşti. Ayağa kalkmak için debelenirken, alaycı bir kahkahanın her tarafını kuşattığını fark etti.

"Benimle oynamaya çalışan, küçük, çelimsiz çocuk. Eğlenceli bile olmayacak."

"Küstah. Benim hiç olmadığım kadar küstah."

Ve eskiden ne olduğunu ve yendiklerini düşününce, Stark'ın göğsü gevşemeye başladı. Nefes alabilir hale gelmişti. Görüşünün netleşmesiyle, Kalona'yla arasında kalan karanlığı delip geçen anlık ışık parlamasını görmesi bir oldu. Ve işte koruyucu kılıcı, bıçağı toprağa saplı halde, ayaklarının dibinde duruyordu.

Stark kılıcın sapını yakaladı ve kılıç –onun kılıcı– kanıyla uyum içinde şakırken, kalbinin atışını ve sıcaklığını hissetti.

Kalona'ya baktı ve ölümsüzün kehribar gözlerine yansıyan şaşkınlığı gördü.

"Sana artık bir çocuk olmadığımı söylemiştim." Stark, hiç tereddütsüz öne atıldı ve kılıcı iki eliyle tutarak, Kalona'nın bedeninin dört bir yanını saran geometrik darbe çizgilerini kusursuzca ortaladı.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Zoey

Kalona, Stark'ın tam tepesinde cisim kazandığı anda hissettiğim şok korkunçtu. Onu görmek, dünyanın ölüm, çaresizlik ve suçlulukla patladığı o son günün son anında yaşanan her şeyi geri getirmişti sanki. Biçimini tamamen kazanınca, kehribar gözlerini bana çevirdi; orada gördüğüm hüzünle ve daha önce o gözlerin içine bakıp insanlık, yumuşaklık hatta aşk gördüğümü sandığım zamanların anısıyla donakaldım.

Yanılmıştım. Hem de çok.

Heath ben yanıldığım için ölmüştü.

Sonra savaşçım karşısında diklenince, Kalona'nın bakışları yeniden Stark'a kaydı.

Hayır! Ah, Tanrıçam! Lütfen sessiz kalsın. Lütfen yanıma dönsün!

Oysa Stark, Kalona'ya kafa tutmaktan zevk alır gibiydi. Çenesini kapatmıyor, kaçmıyordu. Kalona gökyüzünden mızrağını daldırıverince, içim dehşetle doldu. Kanatlarıyla zeminde kocaman bir delik açtı. Stark'la birlikte, Karanlık'ın içinde kayboldular.

İşte o zaman Stark'ın da benim yüzümden öleceğini anladım.

"Hayır!" Her şeyin boş, umutsuz ve huzursuz göründüğü içimden sessiz bir çığlık kopmuştu. Koşmam –hareket etmeye devan etmem– burada olacaklardan kaçmam gerekiyordu.

Bununla baş edemezdim. Baş edecek takatim kalmamıştı.

Ama ben bununla baş edemezsem, Stark ölürdü.

"Hayır." Bu defaki, hayaletimsi, sessiz bir çığlık değildi. Benim sesimdi. Ağzımda gevelenen o tuhaf ben-burada-değilim saçmalığı değil, benim sesim.

"Stark. Ölemez." Kelimelerin tadını hissettim, biçimlerini ve aşinalıklarını takip ederek ve kendim için kulak vererek korudan çıktım ve savaşçımın içinde gözden kaybolduğu siyah deliğe yürüdüm.

Delik ayaklarımın altında açılınca, aşağıda, tam ortada yüz yüze duran Stark ve Kalona'yı gördüm. Kalona'nın karanlık mızrağına karşılık Stark iki eliyle parlayan bir kılıcı tutuyordu.

O anda bunun sadece yere açılmış bir delik olmadığını anladım. Bu bir arenaydı. Kalona yüksek duvarlı, kesintisiz ve kaygan bir arena yaratmıştı. Ve tırmanılması imkânsız duvarlar.

Kalona, Stark'ı kapana kıstırmıştı. Şimdi artık beni dinlese bile kaçamazdı. Büyük ihtimalle kazanması da mümkün olmayacaktı. Ve Kalona, Stark'ı biraz –ya da çok– hırpalamakla yetinmeyecekti. Kalona'nın niyeti Stark'ı öldürmekti.

Stark, Kalona'ya dönerken, o huzursuz sersemlik beni yine etkisi altına almaya başladı. Ayaklarımı hareket ettiriyor

ama Stark –inanılmazdı!– yoldan çıkmış ölümsüze saldırıya geçerken, kendimi arenanın çevresinde dönmeye ve iki rakibi görebileceğim bir yerde kalmaya zorluyordum.

Kalona acımasız bir kahkaha savurarak, mızrağının tek hamlesiyle, kılıcı savuşturdu ve gaddar ve alaycı bir kibir ve Stark'ın gelişini göremeyeceği kör edici hızdaki bir hareketle açık avucunu Stark'ın suratına indirdi. Stark bu darbenin etkisiyle öne doğru fırlayarak ölümsüzün yanından geçti ve kafasındaki acıyı yatıştırmaya çalışır gibi ellerini kulaklarına bastırarak yere düştü.

"Bir koruyucu kılıcı. Çok komik. Demek o şeyle ayakta kalabileceğini sanıyorsun." Stark dengesini yeniden kazanıp elinde kılıcıyla yüzünü ona çevirirken, Kalona alaycı bir tonlamayla konuşmuştu.

Stark'ın kulaklarından, burnundan ve dudaklarından süzülen kanlar çenesinden boynuna doğru akıyordu. "Kendimi koruyucu sandığım falan yok," dedi. "Koruyucuyum zaten."

"Olamazsın ki. Geçmişini iyi biliyorum, çocuk. Karanlık'ı nasıl kucakladığını gördüm. Koruyuculara bunu anlat bakalım, seni hâlâ isteyecekler mi?"

"Beni koruyucu kılabilecek ya da bu konumdan alabilecek tek kişi, kraliçemdir. Ve o beni ve geçmişimi çok iyi biliyor."

Stark'ın yeniden ileri doğru hamle yaptığını gördüm. Kalona kibir dolu bir homurtuyla, mızrağıyla, kılıcı bertaraf etti ve bu defa Stark'a burnunu kıran ve elmacık kemiklerini kan içinde bırakan bir yumruk savurdu ve savaşçımı sırt üstü yere serdi.

Nefesimi tuttum ve Kalona'nın ölümcül darbesi olacağını bildiğim şeyi beklemeye başladım.

Ancak, Stark acı içinde ayağa kalkmaya çalışırken ölümsüz, gülmekle yetindi. "Zoey bir kraliçe değil. Yeterince güçlü değil. O sadece, insan soyundan bir oğlanının ölümünün ruhunu paramparça etmesine izin verebilen güçsüz bir kız," dedi Kalona.

"Yanılıyorsun. Zoey güçsüz falan değil. O insanları önemsiyor. Ve o insan soyundan oğlana gelince... Burada olma nedenlerimden biri de o. Onu öldürmekle borçlandığın canı almam lazım."

"Aptal! O borcu ancak Zoey tahsil edebilir!"

Kalona bu sözleriyle, mızrağını havaya kaldırıp onu Heath'in boynunu kırarken gördüğüm andan beri hissettiğim suçluluk sisini yırtarak her şeyin netlik kazanmasını sağlamıştı sanki.

Kendimi bir kraliçe –ya da bazen hiçbir şey– gibi görmeyebilirdim ama Stark bana inanıyordu. Heath inanıyordu. Stevie Rae inanıyordu. Hatta Afrodit bile bana inanıyordu.

Ve burada olsa Stevie Rae'nin de diyeceği gibi, Kalona erkek memeleri kadar yanlıştı.

Başkalarını önemsemek beni güçsüz kılmazdı. Beni asıl tanımlayan bu önemseme sayesinde yaptığım seçimlerdi.

Aşkın beni bir kez parçalamasına izin vermiştim ve Kalona'nın savaşçımla, koruyucumla oynayışını izlerken, bu defa, onurun beni iyileştirmesine izin verdim.

Ve böylece, nihayet son kararımı verdim.

Arenaya arkamı döndüm ve hızla Tanrıça'nın korusunun kıyısına yürüdüm. Kendimi, beni gerçekte hiçbir yere ulaştırmadan sürekli ileri doğru çeken huzursuzluk duygusuna kapatarak, olduğum yerde durmaya çalıştım. Kollarımı iki yana

açarak önce benimle en son konuşan ruha odaklandım.

"Brighid, gücümü geri kazanmaya ihtiyacım var."

Kızıl saçlı kız, önümde bitiverdi. Bende olmayan coşkulu, güç ve özgüvenle dolu hali ve uzun boyuyla bir tanrıça gibiydi.

Kendimi düzelttim. "Hayır. İçimde güç de özgüven de var. Onları sadece bir süreliğine kaybettim, o kadar."

Tanıdık gözlerini gözlerime dikerek "Geri kabul etmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım."

"Zamanı gelmişti." Öne doğru bir adım attı, kollarını bana dolayıp bana güçlü olduğu kadar, samimi bir kucaklamayla sarıldı. Ben de kollarımı ona sardım ve bu kabullenişle, tenimde çözüldüğünü hissettim ve içim bir anda güçten –safi güçten– ibaret bir sıcaklıkla doluverdi.

"Biri tamam," diye mırıldandım. "Kaldır kıçını kızım."

Kollarımı yeniden açtım. Bu defa ayaklarım toprağa sahiplenmişti. Hareket etme, arama, kaçma arzum bir bahar yağmuru gibi zararsız, üzerimden geçip gitmişti.

"Neşemi geri almaya ihtiyacım var!"

Dokuz yaşındaki halim birden cisim kazanmadı. Korunun içinden fırladı ve kıkırdayarak kollarıma atıldı. Onu yakaladım, ruhuma batarken "Yuppiiii!" diye bağırıyordu.

Gülerek kollarımı tekrar açtım. Neşe ve güç, ruhumdaki son eksiği –şefkati– kabul etmeme olanak sağlamışlardı.

Korunun içine doğru seslendim: "A-ya, seni geri almaya ihtiyacım var."

Cherokee bakiresi, bütün zarafetiyle ağaçların arasında

belirdi. "*A-de-lv*, kardeşim, bana seslendiğini duymak ne güzel."

"Şey, ben de dürüstçe şunu söyleyeyim ki, senin benden bir parça olmana çok memnunun. Seni kabul ediyorum, A-ya. Tamamen. Bana geri gelecek misin?"

"Başından beri buraydım zaten. Sorman yeterdi."

Onu yarı yolda karşılayıp sımsıkı sarıldım ve geri aldım. Ve buna karşılık, kendimi de geri kazanmış oldum.

"Şimdi, güçsüz kız kimmiş, görelim," diyerek hızlı adımlarla Kalona'nın arenasına döndüm.

Arenanın kenarında durup aşağı baktım. Stark bir kez daha dizlerinin üstündeydi. Bu hali kalbimi acıtmıştı. Savaşçım berbat görünüyordu. Dudakları şişmiş, yer yer yarılmıştı. Burnu yamulmuştu ve kan içindeydi. Sol omzu, biçimsiz, yerinden oynamış bir harabeye dönmüştü ve kolu boşta sallanıyordu. Güzel kılıcı yerde, uzanamayacağı bir mesafede duruyordu. Bir ayağının kemiklerinin ve diz kapağının kırılmış olduğunu görebiliyordum ama Stark yerde, Kalona'nın ayakları dibinde debelenmeye ve kılıcına yaklaşmak için büyük çaba harcamaya devam ediyordu.

Kalona dengesini denemek ister gibi, mızrağını havaya kaldırmış, Stark'ı süzüyordu. "Paramparça olmuş bir kız için kırık dökük bir koruyucu. İkiniz artık birbirinize daha uygunsunuz gibi görünüyor."

Ve bu beni delirtmeye yetti.

"Bu saçmalıklarından ne kadar sıkıldığımı tahmin bile edemezsin, Kalona," dedim.

İkisi de kafalarını kaldırdı. Gözlerimi Kalona'dan ayırmasam da, Stark'ın sırıtışını hissedebiliyordum.

"Koruya dön, Zoey," dedi Kalona. "Orası senin için daha iyi."

"Neden nefret ediyorum biliyor musun? Bana ne yapmam gerektiğini söyleyen erkeklerden."

"Evet, Kraliçem, Heath de öyle dedi zaten." Stark'ın sırıtışı sesine de yansımıştı. Ona bakma ihtiyacı duydum.

Harap haldeki bakışlarıyla buluşunca, içimdeki gururun o gözlere yansıdığını gördüm ve gözlerim yaşlarla doluverdi. Ve ona "Savaşçım..." diye fısıldadım.

O tek bir an –benim tek küçük hatam– Kalona için yeterliydi. "Koruya dönmeliydim," dediğini duydum, Stark'ın gözlerinin irileştiğini gördüm ve bakışlarım yeniden ölümsüze dönerken, Kalona sağ kolunu eski çağdan kalma bir savaş tanrısı gibi uzatarak, olduğu yerde döndü. Mızrağını öyle bir hız ve güçle savurdu ki benim asla...

"Hayır!" diye haykırdım. "Hava bana gel!" Elementimin bana yastık olmasına güvenerek, arenaya atladım ama hava akımının beni yakaladığını hissetmeme rağmen, çok geç olduğunu gördüm.

Kalona'nın mızrağı, Stark'ın göğsünün ortasına saplanmıştı. Bedenini delip geçerken, mızrağın sivri ucunun çıkıntıları göğüs kafesine takılıp onu öyle bir güçle savurmuştu ki Stark, büyük bir hızla arenanın uzak duvarına yapıştı.

Ayaklarımın yere değmesiyle, Stark'a koşmam bir oldu. Yanına ulaşınca, gözlerime baktı. Yaşıyordu!

"Ölme! Ölme! Bunu halledebilirim. Bunu halledebilmem gerek."

İnanılmazdı ama gülümsedi. "Doğru. Benim kraliçem, bundan sonra hiçbir şeyin onu paramparça etmesine izin vermeyecek. Borcunu tahsil et de evimize dönelim."

Stark gözlerini yumdu ve dudaklarında kırık bir gülümsemeyle, bedeninin bir kez daha büküldüğünü gördüm. Göğsündeki mızrağın çevresinden kanlı köpükçükler çıkıyordu ve birden hiç hareket etmez, en ufak bir ses çıkarmaz oldu. Savaşçım ölmüştü.

Bu defa, sevdiğim birinin canına kıyan varlığa döndüğümde, ne dehşete ne acıya teslim olmak gibi bir niyetim vardı. Bu defa, ruhu uzaklara fırlatmak yerine yanı başımda tuttum ve ondan aldığım güçle, suçluluk ya da çaresizliğin değil, içgüdülerin beni yönlendirmesine izin verdim.

Kalona kafasını salladı. "Keşke farklı bitebilseydi. Beni dinleseydin, kabul etseydin, öyle olabilirdi," dedi.

"Benimle aynı fikirde olmana sevindim; çünkü bu defa gerçekten farklı bitecek," dedim. Ona doğru yürümeye başlamadan önce, Stark'ın kılıcını aldım. Tahminimden daha ağırdı ama hâlâ Stark'ın avucunun sıcaklığını taşıyordu ve bu sıcaklık, bana onu kaldırma gücünü verecekti.

Kalona'nın gülümsemesi neredeyse kibardı. "Seninle savaşmayacağım. Sana hediyem olsun." Büyük kanatlarını açtı. "Hoşça kal, Zoey. Seni özleyeceğim ve sık sık düşüneceğim."

"Hava, gitmesine sakın izin verme." Elementimi üzerine savurdum. Tamamen açık durumdaki kanatları kolayca yakalanmıştı. Puslu bir rüzgâr kanatlarını –Stark'ın son pozisyonunu ürkütücü biçimde taklit ederek– arenanın duvarlarına çiviledi.

Yanına yürüdüm ve evet, hiç tereddütsüz kılıcı göğsüne sapladım.

"Bu Stark için. Bunun seni öldürmeyeceğini biliyorum ama ne kadar iyi geldiğini tahmin edemezsin. Onun da çok takdir edeceğinden eminim."

Kalona'nın gözlerinde tehlikeli bir pırıltı vardı. "Beni sonsuza dek burada tutamazsın. Eninde sonunda beni bıraktığın zaman, bunu sana ödeteceğim."

"Pekâlâ, bir bakalım. Stark'ın da dediği gibi, yanılıyorsun. Bir kez daha. Öteki Alem'de farklı kurallar geçerli, bu yüzden kalıp Deli İntikam Kızı'na dönüşmek gibi bir isteğim olsaydı, büyük olasılıkla seni burada sonsuza dek tutabilirdim ama konu şu: Az kalsın o deli kıza dönüşüyordum. Ve bunu bir kez daha yapmak hiç ilgimi çekmiyor. Ayrıca, evime gitmek istiyorum. Bu yüzden sana ne yapacağını söyleyeyim: Bana refakatçim Heath Luck'ı öldürerek borçlandığın can borcunu Stark'ı geri döndürerek ödeyeceksin. Sonra Stark ve ben birlikte eve döneceğiz. Ve bu arada, senin hangi cehenneme gideceğin umurumda bile değil."

"Aklını kaçırmışsın. Bir ölüyü hayata döndüremem."

"Bu olayda, döndürebileceğini sanıyorum. Stark'ın bedeni, gerçek dünyada, benimkinin yanında güvende duruyor. Öteki Alem'deyiz ve burada olay ruhlardan ibaret. Sen bir ölümsüzsün ve bu senin de ruhtan ibaret olduğunu gösterir. Bu yüzden, ölümsüz ruhunun bir kısmını alıp koruyucumla paylaşacaksın ve onu bana geri getireceksin. Şimdi. Çünkü bunu bana borçlusun. Anlıyor musun? Borcunu talep ediyorum; ödeme zamanın geldi de geçiyor bile."

"Sende beni buna zorlayacak güç yok," dedi Kalona.

Onda yok; ama bende var.

Sahipsiz bir ses, arenanın dört bir yanında yankılanmıştı. Nyx'in sesini derhal tanımıştım ve onu görebilmek için heyecanla çevreme bakındım. Gerçi onu bulan, Kalona oldu. Omzumun üstünden, ifadesini tamamen değiştiren bir bakışla bakıyordu. Bakışının arkasındaki anlamı algılamam bir sani-

yemi aldı. Bana şehvetle, sahiplenme arzusuyla ve hatta aşk olarak adlandırdığı şeyle bakmıştı. Ama yanılmıştı. O beni sevmiyordu. Kalona, Neferet'e aşıktı.

Bakışlarını takip ettim ve arkama dönünce, Tanrıça'yı Stark'ın bedeninin yanında ayakta bulum. Ellerinden birini Stark'ın başına yerleştirmişti.

"Nyx!"Ölümsüzün sesi kırık ve şaşırtıcı derecede genç çıkmıştı. "Tanrıçam!"

Nyx bakışlarını Stark'ın bedeninden ayırdı ama Kalona'ya bakmıyordu. Tanrıça bana bakıyordu. Gülümsedi ve bir anda içimdeki her şey neşeye bürünüverdi.

"Uğurlar olsun, Zoey!"

Sırıtarak kafamı eğdim. "Uğurlar olsun, Nyx."

"Çok iyi iş çıkardın, kızım. Beni bir kez daha gururlandırdın."

"Fazla uzun sürdü," dedim. "Bunun için üzgünüm."

Bakışları müthiş nazikti. "Sen ve en güçlü kızlarımın çoğu için geçerli olan şudur: Kendi kendinizi affetmelisiniz. Bunu benden istemeniz için bir neden yok."

"Ya ben?" diye haykırdı Kalona. "Beni affedebilecek misin?"

Tanrıça ona baktı. Bakışları hüzünlüydü ama dudakları gergin, sözleri tutuk ve duygusuzdu. "Bir gün affedilmeye değersen, benden af dileyebilirsin. O zamana dek olmaz." Nyx elini Stark'ın kafasından kaldırdı ve parmaklarını Kalona'ya doğru oynattı. Göğsündeki kılıç kayboldu. Rüzgâr durdu ve Kalona arenanın duvarından yere iniverdi. "Kızıma olan borcunu ödeyecek ve sonra dünyaya, seni bekleyen sonuçlara döneceksin. Ve bu arada, benim yoldan çıkmış savaşçım,

bundan böyle bedenin gibi, ruhunun da alemime girmesini yasaklıyorum." Nyx, Kalona'ya bir bakış daha atmaya gerek duymadan, arkasını döndü. Eğilip Stark'ın dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. Sonra çevresi titreşti, ışıldadı ve Nyx kaybolup gitti.

Kalona ayağa kalkınca, hızla geri çekildim ve ellerimi kaldırıp havayı ona fırlatmaya hazırlandım. Sonra bakışlarımız buluştu ve sessizce ağlamakta olduğunu gördüm.

"Emrini yerine getireceğim. Bir istisna hariç, tek bir kez hariç, emirlerine her zaman itaat ettim."

Stark'ın bedenine doğru giderken, ben de onu takip ettim. "Sana son nefesini iade ediyorum. O nefesle yeniden yaşa ve aldığım insan canına karşılık, ölümsüzlüğümden bir parçayı kabul et." Ve sonra beni tamamen şok edecek bir şey yaptı ve tıpkı Nyx gibi eğilerek, Stark'ın dudağına bir öpücük kondurdu.

Stark'ın bedeni sarsıldı. İç geçirir gibi oldu ve derin bir nefes aldı.

Ben onu durdurma fırsatı bulamadan, Kalona elini Stark'ın omzuna koydu ve diğer eliyle mızrağı çekip çıkardı. Stark acı dolu bir çığlıkla yere yığıldı.

"Seni pislik!" Stark'ın yanına koştum ve başını kucağıma dayadım. Güçlükle, kesik kesik nefes alıyordu ama nefes alıyordu işte. Kalona'ya baktım. "Seni affetmemesine şaşmamak gerek. Sen acımasız, kalpsiz ve baştan ayağa yanlış bir yaratıksın."

"Dünyaya döndüğün zaman benden uzak dur. O zaman aleminden çıkmış olacaksın ve Nyx seni kurtarmaya koşmayacaktır."

"Senden ne kadar uzak durursam, o kadar iyi."

Kalona kanatlarını açtı ama göğe yükselmeden önce, arenanın siyah duvarlarından ve ayağının altındaki zift rengi pislikten Karanlık'ın yapış yapış ve keskin sürgünleri yükseldiler. Kalona bana bakarken, onu sarmalayıp etinde kesikler açmaya başladılar. Ve geriye kıvranan bir siyahlıktan, kandan ve kehribar rengi gözlerden başka bir şey kalmayana dek onu kesmeye, her yanını sarmaya devam ettiler. Sonra sürgünler gözlerine ulaştı ve onları yuvalarından çıkardı. Gözlerimi yumma ihtiyacı duyuracak kadar parlak ve ışık saçan bir şeyi içinden çekip çıkarırlarken, kendimi tutamayarak dehşet dolu bir çığlık koyverdim. Gözlerimi yeniden açtığımda, Kalona'nın bedeni de arenayla birlikte yok olmuştu. Stark ve ben yine korunun içindeydik.

BÖLÜM OTUZ

Zoey

"Zoey, o da neydi öyle? Ne oldu?" Stark, kırık dökük bedenini toparlamak için çaba harcıyordu.

"Şışşt, her şey yolunda. Kalona gitti. Güvendeyiz."

Bakışları bakışlarımı bulunca, bütün gerilimi yok oldu. Kollarımın arasına yığıldı ve başını kucağıma yasladı. "Sensin. Artık paramparça değilsin."

"Benim." Yüzündeki kanamayan, yara almamış tek yere, yanağına dokundum. "Bu defa paramparça görünen sensin."

"Hayır, Z. Sen tek parça olduğun sürece, ben iyi olurum." Öksürdü. Göğsündeki yaradan kanlar döküldü. Gözlerini yumdu ve yüzünü acıyla buruşturdu.

Ah, Tanrıçam. Çok kötü yaralanmış ve canı çok yanıyor! Olabildiğince sakin görünmeye çalışarak "Pekâlâ, iyi ama gerçekten iyi görünmek zorunda değilsin. Sen ve ben, bedenlerimize geri dönsek mi, ne dersin? İkisi de bizi bekliyor, değil mi?"

Bir kez daha acıyla sarsıldı. Kısa ve kesik nefesler alıyordu ama gözlerini açmayı başardı. "Sen geri dönmelisin. Ben bir süre dinlendikten sonra peşinden gelirim."

İçim panikle doldu. "Ah, hayır. Seni asla burada bırakmam. Geri dönmek için neye ihtiyacın var, söyle yeter."

Gözlerini birkaç defa kırpıştırdı. Sonra dudaklarında her zamanki kibirli gülümsemesi belirdi. "Geri dönmek için ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek? Stark ciddi ol."

"Ciddiyim, en ufak bir fikrim yok."

"Buraya nasıl geldin?"

Dudaklarını büktü. "Acı aracılığıyla."

Homurdandım. "O zaman seni geri götürmek zor olmayacak desene. Çünkü şu anda bir acı içindesin."

"Evet ama geride, beni hayatla ölüm arasında tutmakla sorumlu bir eski çağ koruyucusu var. Ona uyanma zamanımın geldiğini nasıl haber vereceğimi bilmiyorum. Sen nasıl geri döneceksin?"

Bunu düşünmemiştim. Cevabım nefes almak kadar kendiliğinden geldi. "Ruhun peşinden bedenime gideceğim. Ait olduğum yer orası, gerçek dünya."

"Bunu yapmalısın." Yeni bir acı dalgasıyla sarmalanırken, duraksamak zorunda kaldı. "Bir süre dinlenince, ben de aynı şeyi yapacağım."

"Hayır, senin benim gibi ruhla ilgili bir özelliğin yok. Bu yöntem sende işe yaramaz."

"Elementlerine hâlâ sahip olman çok iyi. Dövmelerinin tamamı silindiği için, elementlerinin durumunun ne olacağını merak ediyordum."

"Silindiler mi?" Elimi çevirdim ve evet, avuçlarımı süsleyen safir renkli desenlerden eser yoktu. Sonra göğsüme

baktım. Uzun, pembe yara izi yerli yerindeydi ama orası da dövmelerden arınmış durumdaydı. "Hepsi gittiler mi? Yüzümdekiler bile?"

"Geriye bir tek hilâl kalmış," dedi ve sonra acıyla yüzünü buruşturdu. Bitkinlik seviyesi boyunu aşmıştı. Gözlerini yumdu ve "Ruhunun peşine takıl ve eve dön," dedi. "Ben bir yolunu bulurum. Bu kadar yorgun hissetmediğim zaman. Endişelenme. Seni terk edecek değilim."

"Ah, lanet olsun, hayır. Soyut bir yine-görüşeceğiz-Zoey olayıyla bir erkek arkadaşımı daha kaybedecek değilim. Bunu asla, asla kabullenemem."

Gözlerini açtı. "O zaman bana ne yapmam gerektiğini söyle, kraliçem. Söyle yapayım."

Kraliçem kısmını duymazdan geldim. Demek istediğim, bunu daha önce de söylemişti, hem de Kalona'ya. Bunu ölümsüzün kafasına darbeler indirmeye başlamasından önce mi yoksa sonra mı söylediğini kestirmeye çalışırken, *söyle, yapayım* kısmına odaklanmam gerektiğine karar verdim. Demek ona ne dersem, onu yapacaktı. İyi de ona ne yapmasını söylemeliydim ki?

Başımı eğip ona baktım. O kadar berbat durumdaydı ki, beni hedef alan oku kendi üstüne alıp, göğsüne yediği ve ölümle –bir kez daha– burun buruna geldiği halinden çok daha beter görünüyordu.

Ama o zaman kendi kendine bir hayli iyileşmişti. Buna mecburdu. Ne de olsa ben de berbat durumdaydım.

Derin bir nefes aldım ve Stark'ın daha çabuk iyileşmesi için kanımı emmesi gerektiğini söylediğim zaman, Darius'un bana çektiği Anne Tavuk nutkunu hatırladım. Bir savaşçıy-

la, yüksek rahibesi arasında, savaşçıların zaman zaman rahibelerinin duygularını algılayabilecekleri kadar güçlü bir bağ olduğunu söylemişti. Stark'ın yara bere içindeki yüzüne baktım. Bunu kesinlikle başarabilmişti. Ve bu olduğu zaman, savaşçılar, yüksek rahibelerinden kanlarından daha fazlasını –enerjilerini– emebiliyorlardı.

Stark'ın ihtiyaç duyduğu buydu: iyileşmek ve bedenine dönmek için enerjiye ihtiyacı vardı.

Bu defa kendi başına iyileşmeyecekti ve Tanrıça sayesinde, artık allak bullak durumda değildim.

"Hey," dedim. "Ne yapmanı istediğimi biliyorum."

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve orada gördüğüm acıdan nefret ettim. "Söyle. Yapabileceğim bir şeyse, hemen yaparım."

Gülümsedim. "Beni ısırmanı istiyorum."

Şaşkın görünüyordu ve canını yakmasına rağmen, yine kibirli gülümsemesini takındı. "Bunu şimdi mi istiyorsun? Bedenim böyle berbat durumdayken. Ah, harika."

"Saçmalama," dedim. "Bedenin bu halde olduğu için beni ısırmanı istiyorum."

"İyi olsaydım, farklı düşünmeni isterdim."

Kafamı sallarken gözlerimi çevirdim. "İyi olsaydın, suratının ortasına bir tokat indirmiştim." Sonra dikkatli hareketlerle, olabildiğince nazik davranmaya çalışarak, onu kucağımdan indirdim. İnlemesini bastırmaya çalıştı. "Özür dilerim. Canını yaktığım için özür dilerim." Yanına yattım ve acısını emmem olasıymış gibi, olabildiğince yakınımda tutabilmek için kollarımın arasına çekmeye çalıştım.

"Böyle iyi," dedi. "Beni iyi tarafıma çevir yeter."

İyi taraf? Gülsem mi, ağlasam mı bilemiyordum ama yine de omzunun paramparça olmadığı tarafa yan dönmesine yardım ettim. Çekingen hareketlerle yanına sokulurken, kanımı çok fazla hareket etmek zorunda kalmadan emebilmesi için kolumu kessem mi diye düşünüyordum.

"Hayır." Bana uzanmaya çalışırken eli titriyordu. "Öyle değil, bana iyice yaklaş. Acının önemi yok." Sonra duraksadı ve ekledi. "Tabi kanımdan dolayı yaklaşamıyorsan, o ayrı. Bunca kan ihtiyaç duymana neden oluyor mu?"

"Kan mı?" Ne demek istediğini fark edince, şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. "Farkında bile değilim." Şaşkın ifadesini görünce devam ettim: "Yani tabii ki kanadığını fark ettim. Ama kokusunu almadım." Hayret içinde dudaklarındaki kana parmak uçlarımı sürttüm. "Bende kan şehveti uyandırmıyor."

"Burada ruhtan ibaretiz," dedi. "Ondan olsa gerek."

"O zaman sence kanımı emmen bir işe yarayacak mı?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Yarayacak, Zoey. Bizim aramızdaki şey fizikselin çok ötesinde. Biz ruhla bağlıyız."

"Pekâlâ. İyi. Öyle olduğunu umalım." Birden gerilmiştim doğrusu. Kanımı emmesine izin verdiğim tek erkek Heath olmuştu; benim Heath'im. Zihnimde ona dair düşünceler ve Stark'la ikisinin karşılaştırmaları cirit atıyordu ama olmak üzere olan şeyin görmezden gelemeyeceğim bir tarafı var. Bir erkeğin kanımı içmesine izin vermek seksüel bir şeydi. İyi geliyordu. Gerçekten iyi. Biz böyle yapılmıştık. Bu normal, doğal ve doğru olandı.

Ayrıca midemin yanmasına da neden oluyordu.

"Hey. Rahatla ve boynunu bana uzat."

Gözlerim Stark'ın harap yüzünde ve berbat durumdaki bedeninde dolaştı.

"Gergin olduğunu biliyorum ama bu beter halimle, buna hiç gerek yok." Yüz ifadesi değişti. "Yoksa gergin olmanın dışında bir şeyler mi var? Yoksa bunu istemek konusunda fikrini mi değiştiriyorsun?"

"Hayır," dedim hızlı hızlı. "Fikrimi değiştirmiyorum. Seninle ilgili bir konuda fikrimi değiştirmem, Stark. Asla."

Elimden geldiğince dikkatli davranmaya çalışarak ona iyice sokuldum. Boynumun girintisi ağzına denk gelebilsin diye yukarı kayarken, saçlarımı arkaya attım ve kendimi ısırığına hazırlayarak üzerine eğildim.

Ama o beni şaşırttı. Dişleri yerine boynumu öpen dudaklarının sıcaklığını hissettim. "Rahatla biraz, kraliçem."

Nefesi tenimin ürpermesine neden oluyordu. Titredim. Biri bana gerçekten dokunmayalı ne kadar zaman olmuştu? Gerçek dünyada sadece birkaç gün olsa gerekti ama burada, Öteki Alem'de yüzyıllardır dokunulmamışım ve dokunulmazmışım gibi geliyordu.

Stark beni tekrar öptü. Dili boynuma dokundu ve inledi. Bu defa acıdan kaynaklandığını sanmıyordum. Artık tereddüt etmiyordu. Dişleri boynuma bir çentik attı. Canım acımıştı ama dudakları o küçük kesiğin üstüne kapanır kapanmaz acının yerini öyle yoğun bir zevk aldı ki inleme sırası bana geçti.

Kollarımı ona dolamak, bedenimi bedenine kilitlemek istiyordum. Ama ona daha fazla acı vermemek için elimden geleni yaparak olduğum yerde hiç kıpırdamadan duruyordum.

Ağzı, tenimi biraz fazla erken terk etti. "Sana ait olduğu-

mu ilk kez ne zaman anladım biliyor musun?" derken sesi çok daha güçlü çıkmıştı. Nefesi boynumu ısıtıyor ve beni ürpertiyordu.

Nefes nefese "Ne zaman?" diye sordum.

"Ben Değişmeden önce, Gece Evi'nin revirinde bana kafa tuttuğun zaman. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Tabii ki hatırlıyordum. Çıplaktım ve Darius'la aralarında dururken elementlerimi kullanarak canına okumakla tehdit ediyordum.

Tenimde dudaklarının kıpırtısını hissediyordum. "Tanrı-ça'nın öfkesiyle dolu bir savaşçı kraliçesine benziyordun. Sanırım her zaman sana ait kalacağımı işte o zaman anladım. Çünkü onca karanlığın arasından bana dokunmayı başarmıştın."

"Stark." Yoğun hislerimin etkisiyle kendimden geçmişim gibi cılız bir sesle fısıldamıştım. "Bu defa bana ulaşan sen oldun. Teşekkür ederim. Peşimden geldiğin için, teşekkür ederim."

İniltiye benzer bir ses çıkaran ağzını yeniden boynuma dayadı ve bu defa biraz daha sert ısırıp kanımı gerçekten emmeye başladı.

Ve bir kez daha, hazzın acının yerini alması çok sürmedi. Gözlerimi yumdum ve bedenimin her bir zerresine hücum eden benzersiz ısıya konsantre oldum. Kendimi ona dokunmaktan alamıyordum. Sırtındaki gergin kasları hissedebilmek için, elimi belinin altına kaydırdım. Ondan daha fazlasını istiyordum. Bana daha yakın olmasını.

Dudaklarını benden ayırdı ve doğrulup oturdu. Gözleri tutkuyla dolmuştu ve hızlı hızlı soluyordu. "Şimdi Zoey, bana

kanından daha fazlasını verecek misin? Beni koruyucun olarak kabul edecek misin?"

Gözlerine bakakalmıştım. O gözlerde bugüne dek hiç görmediğim bir şey vardı. Venedik'te, kıskançlık ve öfkeyle yanımdan uzaklaşan o çocuktan eser yoktu. Yerine gelen yetişkin erkek bir vampirden ve savaşçıdan fazlasıydı. Kollarımın arasında kırık dökük yatarken bile, gücünü hissedebiliyordum. Dayanıklı, güvenilir, onurlu...

Yüzüne dokunarak, merakla "Koruyucu mu?" dedim. "Yani sen artık bir koruyucu mu oldun?"

Gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmayarak "Evet," dedi. "Tabii eğer sen beni kabul edersen. Kraliçesinin kabulü olmadan, bir koruyucu kocaman bir hiçtir."

"Ama ben gerçekten bir kraliçe değilim."

Yara bere içindeki dudakları, kibirli Stark gülümsemesine mani olmuyordu. "Sen benim kraliçemsin ve aksini söyleyen herkes cehennemin dibine kadar gidebilir."

Gülümsedim. "Savaşçı yeminini çoktan kabul ettim."

Stark'ın kibirli hali bir anda yok olmuştu. "Bu farklı Zoey. Ve daha fazlası. Bu, aramızdaki her şeyi değiştirebilir."

Yüzüne bir kez daha dokundum. Ne sorduğunu tam olarak anlayabilmiş değildim ama benden daha fazlasını almaya ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordum ve o anda söyleyeceklerimin her ikimizi de hayatımızın sonuna dek etkileyeceğinden emindim. Sessizce dua ettim: *Tanrıçam, bana doğru kelimeleri ver.*

"James Stark, şu andan itibaren seni koruyucum olarak kabul ediyor ve beraberinde gelecekleri de kabulleniyorum."

Kafasını çevirip avuç içimi öptü.

"O zaman ben de sana sonsuza dek, hayatım ve onurumla hizmet edeceğim, Zoey. As'ım, *mo bann ri*, kraliçem."

Yemini, fiziksel bir şey gibi, içimi titretmişti. Bana Savaşçı Yemini edişinden çok farklıydı. Bu kez bana kendinden bir parça vermiş gibiydi; bir daha asla eksiksiz bir bütün olamayacaktı. Bunun sorumluluğu beni güçlendirdiği kadar korkutmuştu da. Ağzını boynuma bastırdım.

"Benden al, Stark. Bırak seni iyileştireyim."

İnleyerek, dudaklarını boynuma değdirdi. Isırığı derinleşmişti ve o anda inanılmaz bir şey oldu. Önce, hava elementine eşlik eden eşsiz güç içime doldu ve benden Stark'a aktı. Ürperdi. Ürpertisinin elementin ona sunduğu enerji akınının sebep olduğu yoğun hazdan kaynaklandığını biliyordum. Aynı anda alnımda ve elmacık kemiklerimde tatlı, tanıdık bir sızı hissettim ve gözlerimi yumdum. Gözümün önünde, sevinç çığlığı atan Damien'in anlık bir görüntüsü belirip kayboldu. Hayretle iç geçirdim. Bakmak için bir aynaya ihtiyacım yoktu. Dövmelerimden ilkinin geri geldiğini biliyordum.

Ve havanın hemen ardından ateş geldi. Beni ısıttı ve benden Stark'a geçip onu doldurdu, güçlendirdi. Artık kollarını kaldırıp beni kendine çekecek ve daha büyük bir hırsla emecek takati vardı. İkinci dövmem de geri gelirken sırtım alev alev yanıyordu. Shaunee'nin güldüğünü ve zafer dansı yaptığını görebiliyordum.

Su ikimize de aktı ve bizi yıkayıp, doldurduktan sonra başlattığımız çemberde daha öteye taşıdı. Gözlerimi sımsıkı yummuş, Stark'la birlikte tecrübe ettiğimiz bu mucizenin her anının tadını çıkarmaya çalışıyordum. Üçüncü ve belimi saran dövmem geri gelirken Erin kahkahalar atıyor ve "Ah, işte bu! Zoey geri geliyor," diye haykırıyordu.

Ve sonra toprak geldi. Bir anda Stark ve ben korunun bir parçası oluverdik. Zengin hazzını ve orada köklerde, yerde ve yosunda dinlenen gücü iyi biliyorduk. Stark'ın beni tutan kolları gittikçe güçleniyordu. Beni kollarının arasında çevirip üstüme çıktı. Yaralarının artık canını acıtmadığını biliyordum, çünkü o ne hissediyorsa, ben de aynı şeyi hissediyordum. Neşesini, zevkini ve hayretini paylaşıyordum. Dördüncü dövmem de geri gelirken, avuç içlerim, Tanrıça'nın dokunuşuyla bir kez daha dağlandı. Tuhaftır ki, elementi içime dolarken Stevie Rae'nin görsel imajını göremedim. Sadece, ulaşamayacağım bir yere taşınmış gibi çok uzak bir neşe kıpırtısı hissettim.

Ve son olarak ruh bizi sarmaladı ve artık sadece Stark'ın hissettiklerini hissetmekle kalmıyordum. Bir bütün olmuş gibiydik. Bedenen değil, ruhen. Son dövmem de yerini alırken, ruhlarımız hiçbir fiziksel tutkunun ulaşamayacağı bir parlaklıkla, bir arada, alev alev yanıyorlardı.

Stark inleyerek dudaklarını tenimden ayırdı ve yüzünü boynuma gömdü. Bedeni titriyor, bir maratondan yeni çıkmış gibi hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Dili, boynumda açtığı yaraya dokundu. Yaramı kapattığını ve iyileştirdiğini anladım. Saçlarını okşamak için elimi kaldırdım. Kandan ve terden eser kalmadığını görünce şok oldum.

Doğruldu ve nefesini düzene sokma mücadelesi vererek bana uzun uzun baktı.

Tanrıçam, muhteşem görünüyordu. Daha birkaç dakika önce ölümcül yaralar ve kan içinde, kırık dökük ve hareket edemeyecek kadar bitik durumdaydı. Şimdi ise çevresine enerji, sağlık ve güç yayıyordu.

"Bugüne dek başıma gelen en müthiş şeydi," dedi. Sonra

gözleri fal taşı gibi açıldı ve "Dövmelerin," dedi. Saygıyla yüzüme dokundu. Sırtımı ve omuzlarımı bir kez daha kaplayan filigran desenlere dokunabilsin diye kafamı çevirdim. Sonra avucunu avucuma ve oradaki safir desenlere bastırsın diye elimi kaldırdım.

"Hepsi geri geldiler," dedim. "Elementler getirdi."

Stark hayret içinde kafasını salladı. "Hissettim. Neler olduğunu bilmiyordum ama seninle hissettim." Beni yeniden kollarının arasına çekti. "Her şeyi seninle hissettim, kraliçem."

Onu öpmeden önce "Ve ben artık senin bir parçanım, Koruyucum," dedim.

Stark beni uzun uzun öptü ve beni, sanki kollarının arasından buharlaşıp gitmeyeceğime kendini ikna etmeye çalışır gibi usul usul okşayarak, sıkı sıkı sardı.

Ben Heath için gözyaşı dökerken de bırakmadı ve bana Heath'in o kararı nasıl verdiğini ve ne kadar cesur davrandığını anlattı.

Gerçi Stark'ın bana bunu anlatmasına gerek yoktu. Ben Heath'in gerçekte ne kadar cesur olduğunu çok iyi biliyordum. Tıpkı onu yeniden gördüğüm zaman, cesareti sayesinde tanıyacağımı da bildiğim gibi. Cesareti ve aşkı. Bana olan sonsuz aşkı.

Ağlamam, yas tutmam ve hatırlamam sona erince, gözlerimi kuruladım ve Stark'ın beni ayağa kaldırmasına yardım ettim.

"Eve dönmeye hazır mısın?" diye sordum.

"Ah, evet. Ev, kulağa iyi geliyor. Ama şey, Zo... Ben eve nasıl döneceğim?"

Sırıttım. "Bana güvenerek."

Biraz yayarak "Ah, demek kolay bir yolculuk olacak, ne dersin?" dedi.

"Şu lanet olası İrlanda aksanını da nereden edindin?"

"İrlanda mı? Sen sağır mısın, kadın?" Gürlemesi kaşlarımı çatmama neden olmuştu. Sonra kahkahası bütün koruyu kapladı. Beni kucakladı ve "İskoç, Z," dedi. "İrlanda değil. Ve nereden edindiğimi birazdan göreceksin."

BÖLÜM OTUZ BİR

Stevie Rae

Güneş doğarken, Stevie Rae gözlerini açtı. Bir an kafası süper karışmış gibi baktı. Hava karanlıktı ama bu yön duygusunu kaybetmesini gerektirmiyordu. Çevresini onu kucaklayan, koruyan toprağı hissedebiliyordu; bu da harikaydı. Yan tarafında hafif bir kıpırtı hissedince kafasını çevirdi. Keskin gece görüşü, karanlığın farklı derinliklerini birbirlerinden ayırt edebiliyordu. Önce büyük bir kanat, arkasından da bir beden belirdi.

Rephaim...

Ve bir anda her şey geri geldi: kırmızı çaylaklar, Dallas ve Rephaim. Her zaman Rephaim.

"Burada benimle mi kaldın?"

Rephaim gözlerini açınca, bu defa Stevie Rae de şaşırdı. Alaycı Kuzgun'un gözlerindeki kırmızı ışıltı, kırmızıdan ziyade kehribarı andıran bir pas rengine dönüşmüştü.

"Evet. Güneş varken daha hassas oluyorsun."

Sesi biraz gergin, hatta özür diler gibiydi. Stevie Rae sı-

rıttı. "Teşekkürler. Her ne kadar uyurken beni izlemen biraz röntgenci durumu yaratsa da..."

"Ben uyurken seni izlemedim."

Bunu o kadar çabuk söylemişti ki, yalan söylediği her halinden belli oluyordu. Stevie Rae sorun olmadığını, bunu yapmak zorunda olmadığını söylemek için ağzını açtı ama güvende olduğundan emin olmak için –hele hele yaşanan o zorlu günün ardından– yanında kalması gerçekten çok hoştu. Telefonu "sesli mesajınız var" tadında ötmeye başlamak için tam zamanını bulmuştu.

Rephaim "Gürültü edip durdu," dedi. "Hem de ne gürültü."

"Lanet olsun. Öyle uyurken hiçbir haltı duymuyorum." Stevie Rae iç geçirdi ve isteksiz hareketlerle iPhone'unu bıraktığı yere uzandı. "Sanırım yeni bir melodi koysam iyi olacak." Stevie Rae ekranı açtı ve pilin neredeyse bitik durumda olduğunu görünce yeniden iç geçirdi. Cevapsız çağrı ekranına bastı. "Ah, lanet olsun. Altı cevapsız çağrı. Biri Lenobia'dan, diğerleri Afrodit'ten." Kalbi deli gibi çarparak önce Lenobia'nınkine bastı. Hoparlörü açarken, Rephaim'e baktı. "Neler olduğunu sen de duyabilirsin. Büyük olasılıkla senden bahsediyor olacaklar."

Ancak Lenobia'nın sesi hiç de "Lanet olsun, bir Alaycı Kuzgun'la birliktesin ve şimdi seni de avlamam gerekecek," tadında değildi. Son derece normal geliyordu. *"Stevie Rae, uyanınca beni hemen ara. Kramisha nerede olduğundan emin olmadığını ama Dallas'ın kaçıp gitmesine rağmen, güvende olduğunu söyledi. Hemen gelir, seni alırım."* Bir an duraksadı ve sonra daha alçak sesle ekledi. *"Diğer kırmızı çaylaklarla olanları da anlattı. Ruhları için Nyx'e dua ettim. Kutsanmaya, Stevie Rae."*

Stevie Rae, Rephaim'e gülümsedi. "Vay, işte bu çok zarifti."

"Dallas ona henüz ulaşamamış demek."

Stevie Rae gülümsemeye devam ederek "Hayır," dedi. "Kesinlikle hayır." Dikkatini yeniden telefona çevirdi. "Afrodit'ten dört cevapsız arama var. Ama sadece bir mesaj bırakmış. Umarım çok kötü haberler değildir." Dinleme düğmesine bastı. Afrodit'in sesi cılız ve uzaktı ama her zamankinden daha az sürtükçe değildi.

"Ah, lanet olsun. Şu lanet olası telefonunu açsan diyorum. Yoksa tabutunda falan mısın? Tanrıça aşkına. Bu saat farklarından nefret ediyorum. Her neyse, taze haber: Z hâlâ patlıcan kıvamında ve Stark da hâlâ doğranmaya devam ediyor. İyi haber bu. Kötü habere gelince, en yeni görüşümde başrolde sen, seksi bir Kızılderili çocuk ve bütün Alaycı Kuzgunlar'ın en kötüsü Rephaim varsınız. Konuşmamız gerek çünkü içime bir şeyler doğuyor ve bunlar hiç iyi şeyler değiller. Bu yüzden elini çabuk tut ve beni ara. Uyuyor olsam bile uyanıp telefonu açarım."

" Telefonu bir hoş çakal demeden kapatmasına hiç şaşırmadım," dedi Stevie Rae. *Bütün Alaycı Kuzgunlar'ın en kötüsü Rephaim* kelimelerinin asılı durduğu bir ortamda kalmak istemediği için telefonu pantolonunun cebine tıktı ve bodrum basamaklarını tırmanmaya başladı. Rephaim'in peşinden geldiğinden emin olmak için arkasına bakmasına gerek yoktu. Geleceğini biliyordu.

Gece serindi ama soğuk değildi; dondurucuyla/erimeye başlama arası çizgideydi. Gilcrease'in çevresinde oturan insanlara üzüldü ve birkaç ışığın yandığını görünce sevindi. Ancak bu ona ürkütücü bir "Eyvah, seyrediliyoruz," hissi de vermişti. Malikânenin ön verandasında duraksadı.

"Ortalıkta kimse yok. Bütün dikkatlerini insanlara elektrik vermeye odaklamış durumdalar. Burası gelecekleri son yer olacaktır. Hele gece vakti."

Stevie Rae rahatlayarak kafasını salladı ve verandadan inip amaçsızca avlunun tam ortasında sessizce ve soğuk duran çeşmeye yürüdü.

"İnsanların benim varlığımı öğrenecekler," dedi Rephaim.

"Bazıları çoktan öğrendiler." Stevie Rae uzanıp çeşmenin tepe ucuna dokundu ve aşağı doğru sarkan bir buz parçasını kırıp aşağıdaki küvet kısmına attı.

"Ne yapacaksın?" Rephaim hemen yanında duruyordu. İkisi de gözlerini, cevabı orada bulmaları mümkünmüş gibi koyu renkli çeşme suyuna dikmişlerdi.

Stevie Rae sonunda "Sanırım asıl soru şu: Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ne yapmamı istersin?"

"Rephaim sorularıma soruyla cevap veremezsin."

Rephaim ters bir ses çıkardı. "Sen verdin ama."

"Rephaim, kes şunu. Ne yapmak istediğini söyle... Yani *bizimle* ilgili."

Alaycı Kuzgun'un değişmiş gözlerine baktı ve ifadesinden daha fazla anlam çıkarabilmeyi diledi. Rephaim'in cevap vermesi, artık cevap vermeyeceğini düşünmeye başlayacağı kadar uzun sürünce içi sıkıldı. Dallas her şeyi mahvetmeden önce hasar kontrolüne girişmesi gerekiyordu.

"Ben senin yanında kalırdım."

Sözleri –basit, dürüst ve bir çırpıda söylenmiş sözleri–

önce Stevie Rae'ye bir anlam ifade etmedi. Önce ona, ne demek istediğini anlayamamış gibi soran gözlerle baktı. Sonra onu gerçekten duydu, anladı ve beklenmedik, istenmeyen bir neşeyle doldu.

"Kötü olacak," dedi. "Ama ben de yanımda kalmanı istiyorum."

"Beni öldürmeye çalışacaklar. Bunu biliyor olmalısın."

"Buna izin vermeyeceğim!" Stevie Rae uzanıp Rephaim'in elini tuttu. Yavaşça, çok yavaşça parmakları birbirlerine kenetlendi ve Rephaim onu kendine çekti. "İzin vermeyeceğim," dedi Stevie Rae bir kez daha. Ona bakmıyordu. Elini tutuyor ve zaman kazanmaya çalışıyordu. Fazla düşünmemeye çabalıyordu. Her şeyi sorgulamamaya... Çeşmenin hareketsiz, siyah suyuna bakıyordu. Ayı örten siyah bulut kalkınca, yansımaları karanlık suya vurdu. *Ben, aslında canavar olan bir adamın insanlığına bir şekilde bağlanmış bir kızım.* Yüksek sesle "Ben sana bağlıyım, Rephaim," dedi.

Rephaim hiç tereddütsüz "Ben de sana Stevie Rae," dedi.

O konuşurken Nyx'in kendisi yüzeye üflemiş gibi su titredi ve yansımaları değişiverdi. Yüzeyde beliren yeni görüntü uzun boylu, kaslı Kızılderili çocuğun elini tutan Stevie Rae'ye aitti. Çocuğun iki örgüyle bağlanmış saçları uzun ve gürdüler ve örgülerinin arasında tutturulmuş kuzgun tüyleri kadar siyahtılar. Göğsü çıplaktı ve yaz ortasında bir Oklahoma asfaltı kadar sıcak görünüyordu.

Stevie Rae kıpırdaması halinde yansımanın değişeceğinden korkarak, hiç kıpırdamamıştı. Ama kendini gülümsemekten ve yumuşacık bir sesle "Vay canına, çok hoş görünüyorsun," demekten alamadı.

Aynadaki adam, net göremiyormuş gibi, gözlerini birkaç defa kırpıştırdı ve sonra Rephaim'in sesiyle "Evet, ama, " dedi. "Benim kanatlarım yok."

Stevie Rae'nin kalbi hızlanmış, midesi kasılmıştı. Derinliği olan, zekice –ya da en azından romantik– bir şeyler söylemek istiyordu. Ama kendini "Bu doğru, tabii," derken buldu. "Ama uzun boylusun ve saçlarının arasına örülmüş harika tüylerin var."

Yansımadaki çocuk, boştaki elini kaldırıp saçlarına dokundu. "Kanatlarla karşılatırınca pek fazla tüy yok," dedi ama gülümsemişti.

"Şey, evet ama eminim tişörtlerin içine sığmaları daha kolaydır."

Çocuk güldü ve bariz bir hayretle elini yüzünde dolaştırdı. "Yumuşak," dedi Rephaim. "İnsan yüzü ne kadar yumuşak."

Stevie Rae yansımalarında olup bitenlerden büyülenmiş gibi "Evet, öyle," dedi.

Rephaim, parmaklarının birbirlerine kenetlenişi gibi yavaşça, elini kendi yüzünden çekip, Stevie Rae'ninkine uzattı. Tenine usulca, kibarca dokundu. Yanağını okşadı, parmak uçlarını dudaklarına sürttü. Stevie Rae önce gülümsedi, sonra tuhaf bir kıkırdamanın dudaklarının arasından kaçmasına engel olamayarak "O kadar güzelsin ki," dedi.

Rephaim'in aynadaki yansıması da gülümsedi. "Güzel olan sensin." Bunu o kadar yumuşak bir sesle söylemişti ki, Stevie Rae onu az kalsın duyamayacaktı.

Kalbi gümbür gümbür atarken "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Gerçekten. Sana anlatmam imkânsız. Gerçekten ne hissettiğimi sana asla anlatamam."

"Anlatıyorsun ya işte..."

"Biliyorum. Hayatımda ilk kez..."

Rephaim'in cümlesi yarıda kaldı. Sudaki çocuk yansıması titredi ve gözden kayboldu. Yerine bir kuzgunun kanatları ve bir ölümsüzün güçlü bedeni belirdi.

"Baba!"

Rephaim'in ismi telaffuz etmesine gerek yoktu. Stevie Rae aralarına neyin girdiğini daha ilk anda anlamıştı. Elini elinden çekti. Rephaim onu bırakmadan önce, kısa bir tereddüt yaşadı. Sonra yüzünü ona çevirdi ve kanadını araya açarak, çeşmedeki yansımayı görmesine mani oldu.

"Bedenine geri dönmüş. Bunu hissedebiliyorum."

Stevie Rae konuşacak durumda değildi. Kafasını sallamakla yetindi.

"Ama burada değil. Benden çok uzakta. Hâlâ İtalya'da olmalı." Rephaim hızlı hızlı konuşuyordu. Stevie Rae, herhangi bir şey söylemekten aciz, ondan bir adım uzaklaştı. "Onda farklı bir şey var. Bir şeyler değişmiş." Ve sanki bütün bunların ne anlama geldiğini yeni idrak etmiş gibi Stevie Rae'ye baktı. "Stevie Rae... Biz şimdi ne..."

Stevie Rae derin bir iç çekişle, Rephaim'in sözünü kesti. Toprak çevresini kuşatmış, duyularını ona eve döndüğü hissini veren coşkulu bir dansla doldurmuştu. Soğuk Tulsa manzarası kıpırdandı, değişti ve birden ortaya hepsi yeşil ve parlak yapraklı inanılmaz ağaçlar ve yumuşacık yosundan bir yatak çıkıverdi. Sonra görüntü odaklandı ve Zoey oradaydı. Stark'ın kolları arasında gülüyordu. Yeniden bir bütün olmuştu.

"Zoey!" Stevie Rae'nin bağırmasıyla görüntünün kaybolması bir oldu. Geriye sadece neşesi ve en yakın arkadaşının tek parça ve kesinlikle hayatta olduğunu bilmenin mutluluğu kalmıştı. Stevie Rae sırıtarak Rephaim'in yanına gitti ve kollarını boynuna doladı. "Zoey yaşıyor!"

Rephaim de ona sarıldı ama kucaklaşmaları sadece bir nefes alımlık zaman sürdü. Sonra ikisi de gerçeği hatırladılar ve aynı anda birbirlerinden uzaklaştılar.

"Babam dönüyor."

"Zoey de."

"Ve bu bizim bir arada olamayacağımız anlamına geliyor."

Stevie Rae hasta ve üzgün hissediyordu. Kafasını salladı. "Hayır, Rephaim. Ancak sen izin verirsen bu anlama gelir."

Rephaim "Bana bir baksana!" diye haykırdı. "Ben sudaki o çocuk değilim. Ben bir canavarım ve yerim senin yanın değil."

"Ama kalbin böyle demiyor."

Alaycı Kuzgu'nun omuzları çökmüştü. Bakışlarını kaçırdı. "İyi de Stevie Rae, kalbimin hiçbir zaman bir önemi olmadı ki."

Stevie Rae ona bir adım yaklaştı. Alaycı Kuzgun otomatik olarak ona döndü. Bakışları buluştu ve Stevie Rae büyük bir mutsuzlukla, kırmızı ışıltının yerine gelmiş olduğunu fark etti. "Kalbinin senin için de, benim için olduğu kadar önemli olduğuna karar verdiğin zaman gel ve beni bul. Kolay olsa gerek. Kalbini takip et, yeter." Hiç tereddütsüz kollarını boynuna doladı ve ona sımsıkı sarıldı. Rephaim'in kucaklamasına karşılık vermemesine aldırmamıştı. "Seni özleyeceğim," diye fısıldadıktan sonra yanından uzaklaştı.

Gilcrease Yolu boyunca yürürken, gece esintisi ona Rephaim'in fısıltısını taşıdı: *Ben de seni özleyeceğim.*

Zoey

"Gerçekten çok güzel." Kafamı kaldırmış ağaca ve üzerinde sallanan zilyonlarca çaputa bakıyordum. "Adı ne dedin?"

"Asma ağacı," dedi Stark.

"Böyle hoş bir şey için yeterince romantik bir isim değil," dedim.

"Şey, ben de başlangıçta öyle düşündüm ama bir şekilde ısındım işte."

"Ah... Şuradaki parçaya baksana, ne kadar parlak!" Birdenbire beliren altın renkli, ince kurdeleyi işaret ediyordum. Diğer çaputların aksine, bu kurdele bir yere bağlı değildi. Aksine tam üstümüzde duran kadar, havada süzülüp durmuştu.

Stark uzanıp kurdeleyi yakaladı. Parlak yumuşaklığına dokunayım diye bana uzattı. "Seni bulmak için bunu takip ettim."

"Gerçekten mi? Altından ipliğe benziyor."

"Evet, altın bana seni hatırlattı."

"Ve beni bulmak için bunun peşine düştün, öyle mi?"

"Evet."

"Pekâlâ, o zaman. Bakalım ikinci kez işe yarayacak mı?"

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle yeter. Emrine amadeyim." Gözlerinde muzip bir ışıltıyla önümde eğildi.

"Benimle dalga geçmeyi bırak. Bu ciddi bir mesele," dedim.

"Ah, Z, anlayamıyor musun? Bunun ciddi bir mesele olmadığını düşünüyor değilim ki. Sadece sana güveniyorum. Beni yanına alacağına da. Ben sana inanıyorum, *mo bann ri*."

"Ben yokken cidden tuhaf kelimeler öğrenmişsin."

Sırıttı. "Bekle de gör. Henüz bir şey duymadın."

"Biliyor musun, delikanlı. Beklemekten sıkıldım artık." Altın renkli kurdelenin bir ucunu bileğine bağladım. Diğerini de avucumun içinde sıkı sıkı tuttum. "Gözlerini yum," dedim. Hiç sorgulamadan, söylediğimi yaptı. Parmaklarımın ucunda yükselip onu öptüm. "Sonra görüşürüz, Koruyucum."

Sonra asma ağacına, koruya ve Nyx'in aleminin bütün sihrine ve gizemine sırtımı çevirdim. Sonsuzluğa uzanır gibi görünen siyahlığa döndüm. Kollarımı iki yana açarak "Ruh, bana gel," dedim. Beş elementin en sonuncusu –ve kendime her zaman en yakın hissettiğim– içime aktı ve şifa bulmuş ruhumu neşe, şefkat, güç ve nihayet umutla doldurdu. "Şimdi, lütfen beni eve götür." Bunu söylerken ileri doğru koştum ve korkudan arınmış halde karanlığın içine atladım.

Bir uçurumdan aşağı atlamak gibi olacağını sanmıştım ama yanılmışım. Daha nazik, daha yumuşaktı. Daha çok bir gökdelenin en tepesinden aşağı asansörle inmek gibiydi. Yerime yerleştiğimi hissettim ve geri döndüğümü anladım.

Gözlerimi hemen açmadım. Önce konsantre olmak, dönüşüme dair hislerin tadını çıkarmak istiyordum. Sert ve serin bir şeyin üstünde yattığımı hissettim. Derin bir nefes aldım ve annemin Kırık Ok'taki evinin köşesindeki sedir ağacının kokusunu alınca şaşırdım. Önce yumuşacık fısıltı sesleri duydum ama birkaç nefesin ardından fısıltılar Afrodit'in "Ah, lanet olsun! Aç şu gözlerini, burada olduğunu biliyorum," haykırışına dönüverdi.

İşte o zaman gözlerimi açtım. "Tanrım, karavanda falan mı büyüdün? Bu kadar gürültücü olmak zorunda mısın?"

"Karavan mı? Bak küfretmemen gerek ve bu benim için çok pis bir kelime," dedi Afrodit. Sonra gülümsedi, güldü ve beni daha sonra inkâr edeceğinden adım gibi emin olduğum bir sıcaklıkla kucakladı. "Gerçekten döndün ha? Beyninde falan hasar yok ya?"

"Döndüm!" diye güldüm. "Ve beynim öncesinden daha hasarlı değil."

Afrodit'in omzunun üstünde Darius'un yüzü belirdi. Yumruğunu kalbine bastırıp beni selamlarken, gözlerinde şüphe uyandıracak bir parlaklık vardı. "Hoş geldin, Yüksek Rahibem."

"Teşekkürler, Darius." Ona sırıtarak baktım ve ayağa kalkmama yardım etsin diye elimi uzattım. Bacaklarım tuhaf biçimde güçsüzdü. Oda etrafımda fır dönerken, ona tutunmak ihtiyacı duydum.

Süper güçlü ve her şeye hakim bir ses "Bir şeyler yiyip içmeli," dedi.

"Derhal, majesteleri."

Nihayet sersemliğimden kurtulunca, onu görebildim. "Vay canına, bir taht ha? Ciddi mi bu?"

Oymalı mermer tahtta oturan kadın bana gülümsedi. "Aramıza hoş geldin, genç kraliçe."

Yarı gülerek "Genç kraliçe," diye tekrarladım. Ama gözlerim odanın içinde dolaşırken gülüşüm kayboldu ve taht, serin oda ve kraliçelikle ilgili sorularım buharlaşıp gittiler.

Stark oradaydı. Büyük bir taşın üstünde yatıyordu. Baş ucunda bir vampir savaşçı duruyordu ve elindeki keskin bı-

çaklı hançeri Stark'ın kan ve kesik içindeki göğsünün üstünde tutuyordu.

"Hayır! Kesin şunu!" diye haykırdım ve Darius'tan ayrılıp vampire doğru hamle yaptım.

Kraliçe sıra dışı bir süratle, savaşçıyla aramızda girmişti. Elini omzuma yerleştirdi ve tek bir soru sordu. "Stark sana ne anlattı?"

Savaşçımın, koruyucumun kanlı görüntüsünü bir kenara itip düşünebilmek için kafamı salladım.

Koruyucum.

Kraliçe'ye baktım. "Stark, Öteki Alem'e böyle ulaşabildi demek. O savaşçı. Ona gerçekten yardım ediyor."

Kraliçe "Benim Koruyucum," diye düzeltti. "Evet, Stark'a yardım ediyor. Ve artık görevi tamamlandı. Kraliçesi olarak, onu geri getirme sorumluluğu sendedir."

Bunu nasıl yapacağımı sormak için ağzımı açtım ama konuşmadan geri kapattım. Sormama gerek yoktu. Biliyordum. Ve koruyucumun dönmesine yardım etmek benim sorumluluğumdu.

Ne düşündüğümü bakışlarımdan okumuş olsa gerekti; çünkü kraliçe kafasını eğdi ve yana çekildi.

Koruyucusu olduğunu söylediği adama yaklaştım. Kaslı göğsünden terler süzülüyordu. Bütün dikkatini Stark'a vermişti. Odadaki başka hiç kimseyi duymuyor, görmüyor gibiydi. Yeni bir kesik açmaya hazırlanarak bıçağını kaldırdığı zaman bileğindeki zincir meşalelerin ışığıyla parladı. Stark'ı bana yönlendiren altın ipin nereden geldiğini işte o zaman anladım ve kraliçenin koruyucusuna büyük bir sempati duydum. Yavaşça bileğine, altın zincirin yanına dokundum ve

"Koruyucu, artık durabilirsin," dedim. "Geri dönme zamanı geldi."

Ve eli aynı anda durdu. Vücudundan bir titreme geçti. Bana baktığı zaman, mavi gözlerinin bebeklerinin kocaman olduğunu gördüm.

"Şimdi durabilirsin," dedim tekrar. "Stark'ın bana ulaşmasına yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Gözlerini kırpıştırdı. Bakışları netleşmişti. Sesi biraz çatallıydı ve Stark'ın taklit ettiği İskoç aksanını duyunca elimde olmadan gülümsedin. "Tamam, kadın... Nasıl istersen..." Sendeleyerek geri çekildi. Kraliçe'nin onu kollarının arasına aldığını hissediyor ve ona bir şeyler fısıldadığını duyabiliyordum. Odada başka savaşçıların da olduğunu biliyordum. Afrodit ve Darius beni seyrediyorlardı ama hepsini görmezden geldim.

Benim için, odadaki tek insan Stark'tı. Önemli olan tek şey.

Taşın üstünde, kendi kan gölünün ortasında yattığı yere yürüdüm. Bu defa kokusunu duymuş ve etkilenmiştim. Tatlı ve baş döndürücü; ağzımı sulandırıyordu. Ama durmalıydı. Aklımın Stark'ın kanıyla ve içimde uyandırdığı arzuyla karışması için doğru zaman değildi.

Elimi kaldırdım. "Su, bana gel." Elementin yumuşacık nemi beni sardığı zaman elimi Stark'ın bedenini üstünde dolaştırdım. "Bunları yıka." Element sözüme itaat etti ve usul usul Stark'ın bedenine yağdı. Kanın göğsünden taşın üstüne akmasını ve yanlarındaki girift oymalardan aşağı, büyük kaya parçasına ve iki tarafa açılmış oyuklara süzülmesini izledim. *Boynuzlar*, diye düşündüm. *Bana süper büyük boynuzları hatırlatıyorlar.*

İşin tuhaf tarafı, bütün kan yıkanıp gittikten sonra da, oyuklar zeminin geri kalanı gibi beyazlamadı. Aksine, bana gece göğünü andıran güzel, mistik bir siyahlıkla parlıyorlardı.

Ama orada hissettiğim sihre kafa yoracak zamanım yoktu. Stark'ın yanına gittim. Bedeni temizlenmişti. Yaraları artık kanamıyorlardı ama hâlâ açık ve kırmızıydılar. Neden sonra ne gördüğümü fark edip derin bir nefes aldım. Stark'ın göğsünün iki tarafındaki kesikler, tüyleri ve sivri üçgen ucuyla birer ok deseni oluşturmuşlardı. Kalbinin üstündeki yanık, kırık okla kusursuz bir denge oluşturuyorlardı.

Elimi uzattım ve hayatımı –ilk kez– kurtardığı zamandan kalma yara izinin üstüne yerleştirdim. Altın ipin hâlâ avucumun içinde olduğunu görünce şaşırdım. Stark'ın bileğini usulca kaldırdım ve kurdeleyi doladım. İpeksi kumaş sertleşti, büküldü ve kapandı. Koruyucunun bileğindeki zincire dönüşmüştü. Aradaki tek fark, Stark'ınkinde biri kırık, üç okun resimlerini görebiliyor olmamdı.

"Teşekkürler, Tanrıça," diye fısıldadım. "Her şey için teşekkürler."

Sonra elimi Stark'ın kalbinin üstüne koydum ve eğildim. Dudaklarımı dudaklarına bastırmadan hemen önce, "Kraliçene geri dön, Koruyucu," dedim. "Artık her şey bitti." Ve onu öptüm.

Göz kapakları kırpışıp aralanırken, Nyx'in müzikli kahkahası ve sesi zihnime doldu.

Hayır, kızım... Her şey bitmedi. Daha yeni başlıyor.

SERİNİN 8. KİTABINDA GÖRÜŞMEK ÜZERE

GECE EVİ SERİSİ YAZARINDAN

TANRIÇA SERİSİ 1

